

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208220

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No ^{Tm} 894 8111

Accession No ^{Tm} 876

Author M 99N

Title Muthurathna, Mudaliar.
Naladwar Orivalam 1953

This book should be returned on or before the date last marked below.

தஞ்சை ஸரஸ்வதி மஹால வெளியீடு நெ. 59-b

நாலடியார் உரைவளம்

(முலமும் முன்று பழைய உரைகளும் அடங்கியது)

இரண்டாம் பாகம் 201—400 பரடல்கள்.

நாலடியார் உரைவளம்

(முலமும் முன்று பழைய உரைகளும் அடங்கியது)

*

இரண்டாம் பாகம் - 201—400 பாடல்கள்.

*

பதிப்பாசிரியர்கள் :

ஸ்ரீ S. முத்துரத்ன முதலியார்,

தமிழ்ப்பண்டிதா, சரஸ்வதி மஹால, தஞ்சாவூர்.

விததுவான **ஸ்ரீ M. R. சுந்தசாமி பிள்ளை,**

தமிழாசிரியர், திரைத்தபதி உயாநிலைப்பள்ளி, அம்பாசமுத்திரம்.

தஞ்சை சரஸ்வதி மஹால் நிர்வாகக கமிட்டியினருக்காக
கௌரவ காரியதரிசி

ஸ்ரீ S. கோபாலன் B A., B L.,

அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது

பதிப்பகம்

மகாலிங்கம் மின்சார அச்சகம், தஞ்சாவூர்.

1953.

விலை ரூ. 6-0-0.

PREFACE.

This publication entitled "NALADIAR URAIVALAM" contains the text and three standard commentaries of "NALADIYAR", the wellknown ancient Tamil classic of four hundred stanzas dealing with Ethics, Politics and Erotics (அறம், பொருள், இன்பம்). It is needless to point out that this classic holds an equal position with "Tirukkural" in point of poetical merit and value of subject-matter.

Though several editions of this classic have appeared with some commentary or other, still there is no edition giving a faithful version of any of the three standard commentaries that now appear in this publication. The best-known among the three commentaries is that of PADUMANAR who is said to have been responsible for the classification of the four hundred verses into several sections or "Adhikaras". But his commentary has not been faithfully reproduced in any edition that has hitherto appeared, though every editor has been careful to state that his commentary is 'based' on Padumanar's. The second commentary in the present edition is by DHARUMANAR, and it sees the light of day for the first time in this edition. The commentary is found preserved only in this library and our edition is based on it. The third commentary is a judicious combination of the views of the first two commentators, expressed in clear language. The name of the author does

not find a place in the manuscript. It has therefore been named "Vilakka Urai" or the 'clear commentary' by our editors.

The work has been carefully edited by our Tamil Pandit, Sri S. Muthuratna Mudaliar, and Vidwan Sri M. R. Kandasami Pillai, Tamil Pandit, Tirthapathi High School, Ambasamudram. Parallel quotations (ஒப்புமைப்பகுதி), instances where the text is quoted as authority (மேற்கோள்பகுதி), and special notes have been added for every stanza. Lists have been appended at the end, of special usages and vocabulary occurring in the text. An alphabetical list of the beginnings of the stanzas has also been given. Sri S. Rajagopalan, Copying clerk of the Library has rendered valuable service in carefully copying the text, tracing the quotations, noting the special usages, and compiling the alphabetical list. Our thanks are due to the two Pandits and the copying clerk for their valuable services.

This publication has been issued in two volumes of convenient size. It is hoped that this edition will be found useful by scholars who have felt the need for a standard edition of the classic.

We are grateful to the Government of Madras for their timely grants that have helped us to publish this and other valuable manuscripts of our library.

Saraswathi Mahal, }
 Tanjore, }
 20—10—53 }

S. GOPALAN,
Hon. Secretary.

முன்னுரை.

“நாலடியார் உரைவளம்” என்னும் இவ்வெளியீட்டில் தமிழ் இலக்கியங்களில் பிரசித்திபெற்ற ‘நாலடியார்’ என்னும் நானூறு பாடல்களின் மூலமும், மூன்று பழைய உரைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாலைப்பற்றிப் பேசும் இவ்வரிய பழம்பெருநூல் சொற்சுவை, பொருட் சுவைகளில் தமிழகம் போற்றும் திருக்குறளுக்கு நிகரான தென்பது யாவரும் அறிந்ததே. இந்நூல் பலரால் உரையுடன் அச்சிடப்பட்டிருப்பினும், இப்போது வெளியிடப்படும் மூன்று உரைகளும் பூராவாக இதுவரை பதிப்பிக்கப்படவில்லை. இம்மூன்று உரைகளில் அதிகமாக யாவராலும் போற்றப்படுவது பதுமனூர் உரை இவ்வுரையாசிரியரே நாலடியாரிலுள்ள நானூறு பாடல்களுக்கும் அதிகார அடைவு செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதற்கைய பெருமை உடையதாக இருந்தும், இவ்வுரை உள்ளபடி இதுவரையில் அச்சிடப்படவில்லை. ஆயினும், ஒவ்வொரு பதிப்பாளரும் தமது பதிப்பில் உள்ள உரை பதுமனூர் உரையைத் தழுவியது என்று மட்டும் சொல்லத் தவறுவதில்லை அடுத்த உரை தருமர் எனப்பவரால் எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இவ்வுரை முதன்முதலாக இப்போது தான் வெளிவருகிறது மூன்றாவது உரை முதல் இரண்டு உரைகளைத் தழுவி விளக்கமான நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதன் ஆசிரியர் பெயர் அவ்வுரைச் சுவடியில் காணப்படவில்லை. அதுகாரணம்பற்றி அவ்வுரைக்கு ‘விளக்கவுரை’ என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது.

இம்மூன்று உரைகளும் சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தில் காப்பாற்றப்பட்டுள்ள பழைய சுவடிகளிலிருந்து எடுத்ததுப் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சரஸ்வதி மகால் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ S. முதலுரத்தின முதலியா அவர்களும், அம்பாசமுத்திரம் தீர்த்தபதி உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழ்ப் பண்டிதர் வித்வான் ஸ்ரீ கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களும் மிகக் பிரயாசையுடன் நூலின் மூலத்தையும், உரைகளையும் பதிப்பித்துள்ளனர். ஒவ்வொரு பாட்டின் உரைக்குப்பிறகு அச்செய்யுள் எடுத்தாளப்பட்ட இடங்களும், அதே பொருள் அமைந்த இதர நூல்களும் 'மேற்கோள்பகுதி' 'ஒப்புமைப்பகுதி' என்ற பெயர்களுடன் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அநுபந்தங்களாக இந்நூலில் கண்ட பொருள்களைப்பற்றிய விசேடக் குறிப்புகளும், செய்யுட்களின் முதலடி அகராதியும் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. சரஸ்வதி மகால் எழுத்தாளர் ஸ்ரீ இராஜகோபாலன் இந்நூல் மூலத்தையும் உரைகளையும் சுவடிகளிலிருந்து பிழையின்றி எழுதுவதிலும், மேற்கோள், ஒப்புமைப் பகுதிகளுக்கு வேண்டிய இடங்களைத் தேடிச் சேர்ப்பதிலும், விசேடக்குறிப்புகள், அகராதி இவைகளைத் தயார் செய்வதிலும் அருமபாடுபட்டு உதவியுள்ளார் இம்மூவரும் செய்த அரிய சேவைக்கு எங்கள் நன்றி.

இவ்வரிய நூலையும், இதர நூல்களையும் வெளியிடுதற்கு உதவிபுரிந்துவரும் சென்னை அரசாங்கத்துக்கு நாங்கள் எப்போதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

சரஸ்வதி மகால்,
தஞ்சாவூர்.
20-10-53.

S. கோபாலன்,

கௌரவ காரியதரிசி

நாலடியார் உரைவளம்

முகவுரை

“தவளித் தாமரைத தாதா கோயில்
அவளைப போற்றுநும அருநதமிழ் குறிததே”

ஒங்க லிடைவந துயாந்தோர தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர ஞாலத திருளகற்றம—ஆங்கவற்றுள்
மினனோ தனியாழி வெங்கதிரோன நேனையது
தனனே ரிலாத தமிழ்.

நாலடியார் நூற்பெருமை

தென்மலயத்து அருந்தவன் அருளிய தமிழ் மொழிப
பரவையுள், தன்னேரில்லாச் சிறப்புடையதாகிய திருக்குற
ளோடு மதிததுரைக்குந தகுதிப்பாடு உடைய நூல
நாலடியார், என்ப.

இந்நூல் பண்டை உரை ஆசிரியருட சிறந்தார் எனக
கருதும், அடியார்க்கு நலலார், நச்சினாககினியா, இளம
பூரணா, சேனாவரையர், பரிமேலழகர், பேராசிரியர், முதலிய
தொல்லுரை ஆசிரியர்கள் பலராலும் எடுத்தாளப்படும
பிரமாண நூறகளில் ஒன்றாகும்

முத்தமிழ் வளர்ந்தோங்கிய சங்கங்கள் மூன்று. அவை
தலை, இடை, கடைச சங்கங்கள் என்ப. அவற்றுள், இது

கடைச சங்கம் மருவிய நூற்களில் கீழ்க்கணக்கு நூற்றொடரில்
ஒன் றென்ப

எனவே, அதனை

நாலடி நானமணி நாஹப தைநதினைமுப
பாலகடுங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இனனிலைய ¹காஞ்சியோடு ஏலாதி யெனபவே
²கைநநிலைய வாங்கீழக கணக்கு”

என்றும் பாவான் உணர்க.

கீழ்க்கணக்கு நூற்களின் இலக்கணம்:—

“அடிநிமிர் விலலாச செய்யுட டொகுதி
அறம பொரு ளினப மடுக்கி யவவகைத
திறம்பட வருவது கீழகணக காகும”

எனவரும் பன்னிருபாட்டியல் சூத்திரத்தானும்,

“வனபபியல தானே வகுக்குங் காலைச
சினமேன மொழியாற ருய பனுவ லோடு
அமமை தானே அடிநிமிர் பினறே”³

—(தொ. செ. சூ. 236)

பு. பேதம. ¹“காஞ்சியுட னேலாதி”

” ²“கைநநிலையோ டாங்கீழக கணக்கு”

³இதன பொருள்.—சிலவாய மெலவிய வாய சொல்லோடும் இடையீட்டி
யுடைய பனுவல் இலக்கணத்தோடும் அடிநிமிர் விலலது அமமையாம்
என்றவாறு.

அடிநிமிரா தெனவே அமமை யெனபது முழுவதும் ஒரு செய்யுளாக
வேண்டும். வேண்டவே, அஃது உறுப்பனராகிய செவலும், அகளை
உறுப்பெனவ வேண்டுமாதலின அடிநிமிரா தெனப்படட செய்யுள் உறுப
பாக அவை பல தொடரது முடிந்த ஈண்டுச செய்யுளாமெனபது.
சிலவாகவெனபது எண்ணுச் சுருங்குதல். மெலவியவாயச் சிலவாய
சொற்கள், எழுத்தினுள் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தினுள் வருவது.
அடிநிமிரா என்றது ஐந்தடியின் ஏற்தெனறவாறு.

என்னும் செய்யுளியற சூததிரததானும், அதற்குப் பேராசிரியரும், நச்சினாரும், உரைதத உரையானும் உணராக.

நிருபுகுறள் அமைப்புப்போல, இநநூலும், அறடபால், பொருடபால், காமத்துப்பால், என மூன்று பிரிவினா அடங்கியதாகும்.

அம்மை, அழகு, தொன்மை, தேல, விநநநு, இயைபு, புலன், இழைபு, எனத தொடர்நிலைச செய்யுடகு இலககணங கூறுமிடதது 'வனப்பியல்தானே' என்னும் சூததிரவித்யால 'அடிநிமிர் • வலலது அம்மையால்' என்றங்கு இநநூல 'அமமை' ஆமென்றுணர்க. அமைதிப்பட்டு நிறறலின் அமமையென்றயிறறு.

அறம, பொருள, இன்பம், என்று, முப்பாலில நூல கூறியவா வீடு கூறூரோ எனின், அகததியனாரும், தொல் காப்பியனாரும், 'வீடுபறறிறகு நிமிததம் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை தமிழாற கூறார் என்று உணர்க.' என்பர்—(தொ சிறப்பு. பா உரையில் நச்சினூககினியர்)

ஆஃது,

“அநநிலை மருங்கின அறமுதலிய

¹முமமுதற பொருடகு முரியவென்ப”

—கொ செ. கு 106.

தாயபனுவலோடெனறத அறம, பொருள, இன்பம் எனனு மூனறறகும் இலககணகு சொல்லப, வேறு இடை இடை அவையனறியும் தாய(தாவி)ச செலவதெனறவாற. அஃதாவது பதினெண் கீழககணக கென வுணாக. அதனுள், இரண்டடியானும், ஐந்தடியானும், ஒரோ செய்யுள் வந்தவாறும், அவைசெவ்வாயமெல்லியசொற்களான வந்தவாறும், அறம பொருளினபமென அவறமுக்கு இலககணங கூறிய பாட்டுப்பயன்று வருமாறுங் காநாறபது களவழி காறபந முதலாயின வந்தவாறங் கண்டு கொளக அநிறத கொள்க எனபனவாகும்.

¹உலகியற பொருள மூனறனையுங் கூறுவான, அவறறை முமமுதற பொருள எனறன. அவை இன்றி வீடு பெறுமாறு வேறு இனமையின வீடும் ஆண்டும் கூறினான எனபது. அல்லாதா வீடெனனும

என்ற சூத்திரத்தானும், அதற்குப் பேராசிரியரும், நச்சி
 னாக்கினியரும், எழுதிய உரையானும் உணாக.

‘நாலடி’ என்பது, நான்காகிய அடிகளை உடையது. பண்புத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப் பெயராயமைந்தது, வெண்பா யாப்பால் உற்ற இந்நூற்குக் ‘கருவி ஆகுபெயராயிற்று’.

பெயர்வகை

“முதலால் கருத்த னளவு மிகுதி
 பொருளசெய விததோன தனமைமுத விநிதநிறும்
 இடுகுறி யானுநூற கெயதம பெயரே”

—க. சூ. 49.

அளவிற்ற பெயர் பெற்றன பன்னிரு படலம், நாலடி
 நானூறு முதலாயின என்பது கொண்டு நான்கடி அளவினால்
 இந்நூற்கு இப்பெயர் அமைந்தது என்ப

இனி வேரோர் வரலாறு.

பாண்டியன் அவைக்கண வீற்றிருந்து தமிழாராய்ந்த
 எண்ணாயிரம் சமணமுனிவர் பஞ்சத்தால வருந்தி, அவையை
 விட்டு நீங்கும்போது தாமிருந்தபீடத்தின்கீழ ஒவ்வோர்
 பாடலை எழுதிவைத்துப் பாண்டியனிடம் அறிவிக்காமல்
 சென்றனர்.

பொருணமை செய்யுட்கண வாராமை அதகூறான எனப. அந்நன்ம
 கருதின அறம முதற்பொருளும் செய்யுட்கள வாரா என மறுக்க.
 —என்பா பேராசிரியர்.

முமமுதற் பொருள், எனவே அவற்றது துணைப் பொருளாகிய அறநிலை
 இன்மையும், பொருள்நிலை இன்மையும், இன்பநிலை இன்மையும், அடங்கு
 மென்ப. உலகியற் பொருள் மூன்றையும் இவை எனக்கூறி அவற்றை
 விமொறுங் கூறவே வீடுகூறும்—என்பா நச்சினாக்கினியர்

பின், அரசன் முனிபுங்கவாகளைக் காணாது வருதகமுற்று அவர்கள வீற்றிருந்த தவிசனை அப்புறப்படுதத அதன்கீழ்ச்சிறுமுறியில் ஒவ்வொரு பீடத்தின் கீழும ஒவ்வொரு 'வெண்பா' எழுதிவைத்திருப்பதைக் கண்டு, அப்புலவர்களைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் அவறறை வையை ஆறறில் எறிய ஏவ்னன அவ்வாறு செய்யப்படவறறுள நானூறு பாடலகள் ஆறறின் வழிசசெலலாது எதிரேறிச் சென்றன. இததெய்வத தன்மையை அரசன உணாரதது பெரிதும் வியப புற்று, அவறறை எடுத்து ஒருநூலாககி 'நாலடியார்' எனப பெயரிட்டு வழங்கினன் என்ப.

“மனன வமுதியாகோன் வையைப பேராறறின்
எணனி இருநானகோ டாயிரவா—உனனி
எழுதியிடு மேடடி. லெதிரே நடநத
பழுதிலா நாலடியைப் பா”

என்னும் பாவான் ஓர்க.

இந்நூலை எண்ணாயிரம் முனிவர் பாடினா என்பதறகுப பின்வரும் பாடல் சான்றாகும்-

“எணனு யிரவ ரிசைதத வெண்பா நானூறுங்
கணனுமிந நாலடியைக் கறறுணரத்—தண்ணூ
திருக்குருகூர் மாறனையே தோநதமுறை தோநத
திருக்குருகூர் மாறனையே தோ”

இந்நூல் நானூறு பாடல்களைக் கொண்டது எனபதறகு

“நானூறும வேதமா நானூறு நானூறு
நானூறுங் கறறறகு நறறுணையா—நானூறும
பணமொழியாள பாகம பகிரநது சடைக்கரநத
கணனுதலான பெறற களிறு”

என்னும் பாவினால் உணர்க.

பழமொழிகள்.

திருக்குறளையும், நாலடியையும், சோததுக் 'கபில பாணர்'

என்பதுபோலத் தொன்றுதொட்டுக் கூறுவதுண்டு

அவற்றுள் சில வருமாறு, —

“பாலு நெய்யு முடலுக குறுதி
வேலு வாளு மடலுக குறுதி
ஆலும் வேலும் பலலுக குறுதி
நாலு மீரண்டும் சொல்லுக குறுதி”

“பழகு தமிழ் சொல்லருமை நாலிரண்டில்”

“¹நாலடி இரண்டிற் கற்றவனிடத்து
வாயடி கையடி அடிககாதே”

என்பனவாம்.

இனி,

“நாலடி வளருவ ராமேயிப் பாலை நடந்த பெருங்
காலடி மேலடி மானடி யேகட றுரவிற பட்ட
பாலடி சிலவெண்ணெ யுண்டோ வளங்கன பனிவரையில்
வேலடி முளளுக குபாயிட டேகும் விரகு நன்றே”

என அரங்கக் கோவைககண் உள்ள உடன் போககுத்துறைச்
செய்யுள் இது, அஃதாவது தலைவன் அடிச்சுவட்டின் மீது
தலைவி அடிவைத்தது நடக்குங்கால நான்கு அடியும் இரண்டடி-
யாயத் தோன்றியதற்கு நாலடியாரையும், திருக்குறளையும்,
உவம மெடுத்துக் கூறிய நயம காண்க

இச்சிறப்புச் செய்யுள்களில் நாலடியார முதலில் கூறப்
படுவதால் அதன் அருமை திருக்குறளுக்ககு ஒப்போமிககோ
என்றுகொள்ளற்பாலது பொருட்செறிவில் மிகச்சிறந்த
திருக்குறளில் உள்ள அதே பொருள் காவியச்சுவை மிகுதி

¹நாலடி, குறள், கற்றவனிடத்து வாய் பேசாதே, என்றொரு பொரு
ளும், நாலடி, இரண்டடி (சிலமப்ப) படைப்பயிற்சியில் நாலடி இரண்
டடி கற்றவனிடத்து கையிலை அடிககாதே என்றொரு பொருளும்
தொனிததல் காண்க.

யுடன் நாலடியில் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது

அதிகார அடைவு செய்தவர்

'வளங் கெழு' என்னும் பாயிரத்தால் பாலும், இயலும் அதிகார அடைவு செய்தவர் 'பழமனா' என்பதும், அவரோ உரை விரித்துளார் என்பதும் புலனாம்.

உரை ஆசிரியா-தருமர் என்பவா, திருக்குறளுக்கும் உரைவிரித்து, இந்நூற்கும் உரை எழுதி இருந்தல் கூடுமென ஊகித்தறகூடனுண்டு.

திருக்குறட் கருத்துக்களும், சொற்களும், இந்நூலகத்துப் பலவிடத்துக் காணலாம். அவ் அவ்விடங்களில் ஏற்ற பெற்றறி குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

கருத்துக்கள வேறுபடுவன சில வருமாறு .—

“நலகூர்ந்த மக்கட கணிகல மாவ தடக்கம்”

—காலடி. 241.

“எல்லாககு நன்றும் பணிதல அவருளரும்
செலவாககே செலவம தகைத்து”

—குறள்.

“வேம்பின இலையுள கனியினும் வாழைதன
தீஞ்சுவை யாதுந திரியாதம—ஆங்கே
இனநீது எனினும் இயலபுடையா கேணரை
மனநீதாம பக்கம அரிது”

—காலடி. 245.

“மனததானும் மாந்தாக குணாச்சி இனததானும்
இனனான எனப்படும சொல்”

—குறள். 453.

“அறறாக கொள் றுறறதான செலவயிருநலம்
பெறறான தமிழளமுத தற்று”

—குறள். 1007.

“கொடுத்தலுந் துயததலுந் தேறறு இடுக்குடை
 » ளளததான பெற்ற பெருஞ்செவ்வம் இலலதது
 உருவுடைக கனவியரைப போலப் பருவததுள
 ஏதிலா ன துயக்கப் படும்”

—காலடி. 274.

தழுவ உரை ததவறறுட் சில —

“கரவா துவநதீயும் கண்ணனனூ கண்ணும்
 இரவாமை கோடி உறும்”

—குறள். 1061.

“கரவாத திண்ணனபின கண்ணனனூ கண்ணும்
 இரவாது வாழ்வதாம வாழுககை—இரவினை
 உள்ளுங்கால உள்ளஞ் சுடுமால் எவனகொலோ
 கொளருங்கால கொளருங் குறிப்பு”

—காலடி. 304.

“இரவுள்ள உள்ளம் உருகும் கரவுள்ள
 உள்ளதூஉ மினறிக கெடும்”

—குறள். 1069.

“கரப்பவர்க்கு யாங் கொளிகக்குங் கொல்லோ இரப்பவா
 சொல்லாடப் போலும் உயிர்”

—குறள். 1070.

“ஈயாய எனககொன றிரப்பா னேல்
 மாயானோய மாறறி விடின”

—காலடி. 304.

பாக்களிலுள்ள சிறப்பான குறிப்புகள் ;—

சங்க காலத்துக்குமுன் வழங்கிய சொற்கள்:—

‘கணக்காயர்’—

கறறதூஉ மினறிக கணக்காயர் பாடததாற
 பெற்றதாம பேதையோ துததிரம்—மறறதனை

நல்லா ரிடைப்புக்கு நானுது சொல்லித்தன்
புல்லறிவு காட்டி விடும”

“கணககாயா பாடததாற பெறறதாம பேதையோ சூத்திரம்”
—சாலடி. 314.

“கணககாயலூ மகலூ நகீரலூ”

என்பதும் ஆம்.

பாடபேதம்.

“கட்கிலியாள காதலன காதல வலகபு னைவள்ள
உட்குடையாள ஊராண் இயல்பினுள்”

—சாலடி. 384.

முன்பதிப்புக்களில் கொண்டபாடம் ‘ஊ நாண இயல்
பினுள்’. இவ்வுரை ஆசிரியர்கள் மூவரும் கொண்டபாடம்
ஊராண் இயல்பினுள் என்பதே ஆகும். இதனை ஆசிரியர்
நச்சினூர்க்கிலியர் தொ. சொ. சூ. 57 உரையில் “உட்குடை
யாள் ஊராண் இயல்பினுள்” எனவெடுத்துக்காட்டிய
படியே ஆகும்.

“உட்குடையாள ஊராண் இயல்பினுள்” என்ற பாடத்தை
எடுத்துக்காட்டுவர் “மயிலைநாதா”

—என. பொது சூ. 4 உரை.

யாப்பமைப்பு

தொல்காப்பியம், வீரசொழியம், யாப்பருங்கலம், யாப்
பருங்கலவிருத்தி, ஆசிய இனனினான நூறகளின் உரை
ஆசிரியர்களால் இந்நூல் யாப்பின் அமைப்புக்கு உதாரண
மாக எடுத்தாளப்படுகின்றமையால் இந்நூலின் தொன்மை
விளங்குகிறது.

புறத்திரட்டு.

சங்க காலமுதல் உள்ள இலக்கியங்களிலிருந்து திரட்டப்

பட்ட இந்நூலில் 1570 செய்யுட்கள் உள்ளன அவற்றுள் நாலடியாரிலி நந்து இந்நூலில் 200ன் மேறபட்ட பாக்கள சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

பாராட்டிக் கூறும் புலவர்.

“வடுவிலா வையதது மனனிய மூனறில்
நடுவண தெயத இருதலையும் எயதும்”

என்னும் நாலடியார் கருத்தமைய—

இடைநிலை யாமபொரு ளுணடேன முதலிலை வ்யதறமும்
கடைநிலை யாமின் பமுமேவு மென்றனக காதலரென
றடைநிலை யாமபதத தெமமாவ நிருவேங்கை ஆயிறைமருந
தொடைநிலை வாசுழற பூங்கொடியே சென்று சொல்லுகவே
—வெங்கைக்கோவை, சிவப்பிரகாசர்.

குறட்பாக்களோடு அமைவனவற்றுட சில ,—

“நிறைநீர நீரவா கேணமை பிறைமதிப
பினனீரப பேதையா நடபு”

—குறள. 782

“பெரியவா கேணமை பிறைபோல நானும்
வரிசை வரிசையா நநதம்—வரிசையால்
வானூர் மதியம்போல வைகலுந தேடிமே
தானே சிறியாா தொடர்பு”

—காலடி. 125.

“பகைபாவம் அசசம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மிலிற்பபான கண”

—குறள. 146.

“அறமடிகழ கேண்மை பெருமையிந நான்கும்
பிறனதார தச்சவாச சேரா—பிறனதாரம்
நச்சவாச சேரும் பகைபழி பாவமென்று
அசசத்தோ டிந்தாற பொருள்”

—காலடி. 82.

“குடம்மை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ ஓயிரிடை நட்பு”

—குறள். 338.

“சேககை மரனெழியச் சேணீங்கு புட்போல
யாககை தமாககொழிய நீதது”

—காவடி. 80.

பண்டை உரை ஆசிரியர்கள் உரைகூறத் தொடங்கு மரபு :-

பரிமேலழகர்

அதிகாரப் பொருள் கூறுமிடத்து, ‘அஃதாவது’ என்று தொடங்குவர்.

நச்சினூர்க்கினியர்

அதிகாரப்பொருள் கூறுமிடத்து, ‘நிறுத்தமுறையானே எழுத்து உணர்த்திச் சொல் உணர்த்துகின்றார் ஆதலின், சொல்லதிகாரம் என்னும் பெயர்த்து’ என்றும், சூத்திரப் பொருள் கூறுமுன் ‘எனபது சூத்திரம்’ எனவும், ‘இதன் பொருள்’ எனவும், கூறுவார்.

போசிரியர்

‘இவ்வோத்து எனன பெயர்த்தோ எனின்’, என்றும், ‘எனபது சூத்திரம்’ எனவும், ‘இதன்பொருள்’ எனவும் கூறுவார். ‘அஃதியாதோ எனின்’, எனவும் புகலவார்.

இளம்பூரணர்

‘இவ்வதிகாரம் எனன பெயர்த்தோ எனின்’, என்றும், ‘பொருள் எனபது யாதோ எனின்’ என்றும், ‘இதன் பொருள்’, எனவும் தொடங்குவார்.

நக்கீரனார்

‘என்பது, என்னுதலிறேற வெனின்’ என்றும்; ‘இதன் பொருள்’ எனவும் தொடங்குவார்.

சேனாவரையர்

‘நிறுத்த ‘முறையானே சொல்லுணர்த்திய எடுத்தகுக கொண்டார்’ எனவும், ‘இதன்பொருள்’ எனவும் தொடங்குவார்.

இவரி, இந்நூல் உரை ஆசிரியர்கள் கூறுவன :—

‘அஃதாவது’ என்றும், ‘என்பது’ எனவும் ‘என்றது’, எனவும் தொடங்குவார், இவ்வாறு தொடங்குவதால் அவுரையாசிரியர்களோடு ஒருங்குவதது எண்ணத்தக்ககார என்பது புலனாகின்றது.

உரை விசேடம்.

‘வைகலும வைகல் வரககணநிம்’

—இதன விரிவுரை. 39

¹‘கலி கரை இல் கறபவர காளசில்’

—இதன விரிவுரை பதமரை. 135.

‘ஆறுறுந துணையிம்’

—இதன உரை. 196

¹‘கரையிலலாத கல்வியாவன்’ எனத்தொடங்கி, அறுபத்தானகு கல் களின் விரிவுரை கூறியும், ‘வேறுபடுத்த ஆராய்தது அமைவுடைய கறக லாவது’ எனத்தொடங்கி, கவிகளாலே சோகாசம், வீராசம், முதலியன பேதங்கள் உள்வாகச் சித்திரித்ததுச் சொல்லப்பட்ட காவிய நாடகங்கள்

1 'பழவினை' என்பதற்கு விளக்கங்கூறுவது.

"கடல் சாந்தம்"

—இதன உரை. 244.

"நனனிலைக கண"

—இதன உரை பதமனா. 248.

இவை விரிவும், நயமும் உற்ற உரைப்பகுதிகளாகும். மற்றும்முள்ள பாடல்கள் விரிவஞ்சி விடப்பெற்றன.

நாலடியார் உரைவளம்.

திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்த ஆசிரியர் ²பதினமா என்ப. மற்றுஞ்சில ஆசிரியர்களும் உரை எழுதி இருத்தல கூடுமென்பது அவ்வரைப் போக்கால் விளங்குகின்றது அஃதேபோல, நாலடியாருக்கும் உரைவகுத்த ஆசிரியர் பலா இருத்தல்கூடும். அவருள், தருமா, பதுமனா, விளக்கவுரை காரர் என, மூன்று உரை ஆசிரியர்கள் வரைநதுதவிய உரைகளை, இங்கே தொகுத்து வெளியிடலால இதற்கு "நாலடியார உரைவளம்" எனப் பெயரிடப்பெற்றது

உரைச் சுவடிகளின் வரலாறு.

போரசா சரபோஜி மனைன தொகுத்த நூற்பெரு மன்றத்தவ (சரஸ்வதி மகாலில்) நாலடியார உரையுடன அமைந்த ஏட்டுச்சுவடிகள் மூன்று உள்ளன

ஹம்¹ எனப் பலவாகப் புதியன விரித்துக்கூறியது படித ணரத்தக்கது.

¹ பிரத்தியட்சம், அறுமானம், ஆகமம், உலமானம், அரத்த பத்தி, அபாவம், எனப் பகுத்தரைப்பன ஆராயதற்குரியது.

² "தருமா மணக்குடவர தாமததா நசா

பரிமே லழகா பருதி—திருமலையா

மலலா பரிப்பெருமான காளிககா வளருவாநூற

கெல்லையுரை செயதார இவா"

அவற்றுள், ¹ தருமர் உரையுடன் கூடிய சுவடி 1. (இது பதவுரை) முற்றும் உள்ளது

பதுமனார் உரையுடன் அமைந்த சுவடி 1 (இது பொழிப்புரை) இது 136 பாடலகளுக்குமடடும் உள்ள உரைப் பிரதி.

உரை ஆசிரியர் பெயர் குறிக்கப்படாமல் அமைந்த உரைப்பிரதி 1. இது 297 பாடலகளுக்குமடடும் உரையுடன் (பதவுரை) கூடியது

இவவுரை ஆசிரியர் பெயர் விளங்காமையால் விளக்க வுரை எனப் பெயரிடப்பெற்றது.

இவற்றை ஒப்புநோக்குதற்குப் பல்வேறு இடங்களில் ஆராயந்து கிடைத்த பிரதிகள் வருமாறு —

- (1) டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் சேகரித்து வைத்தது. அடையாறு கலாக்ஷேத்திரத்தில் உள்ள பிரதி 1. (இது தருமபுர ஆதினததுப் பிரதி நாலடி விருத்தி என்று பெயர்)
- (2) சென்னை அரசாங்கத்துக் கையெழுத்ததுப் புத்தகசாலைப் பிரதி (பொழிப்புரை)
- (3) ஷெ புத்தகசாலைப் பிரதி 1. (பதவுரை)
- (4) நாலடியார தேவருரை பிரதி 1 அண்ணாமலைப் பல

¹ தருமா உரைபற்றி ஸாஸ்வதி மகால் தமிழ்ச் சுவடிகளின் விவர மடங்கிய காலலாககைத தயாரித்த பணடிதா L உலகநாத பிள்ளை கூறியிருப்பது வருமாறு — “இதில முழுவதும் இருக்கிறது. இவ வரை சிறந்ததாகக் காணப்படுகிறது ‘சீலமுனிவர்’ எனலும் முதற குறிப்புடைய செய்யுளில் “கண்டான பொருடான பயனுரைத்தான காதலித்தது தண்டராப பொறைத தருமன தான” எனவந்திருப்பதைக் கொண்டு இவவுரை செய்தவா ‘தருமர்’ எனப்பவராய இருத்தல வேண்டு மென்று கருதப்படுகின்றது, இவவுரை அச்சிடப்படவில்லை”.

கலைக்கழகம்.

(5) நாலடிப் புகழ்ச்சி. பிரதி 1. இது நண்பர் ஒருவரிடமிருந்து கிடைத்தது

இவற்றுள் 4, 5ம பிரதிகள் ஒப்பு நோக்குதற்குரியதாகவில்லை பதுமனார் உரை 136ஆம் பாடல்களுக்கு மேறப்பட்ட பகுதியையும், விளக்க வுரை 297ஆம் பாடல்களுக்கு மேறப்பட பகுதியையும் அரசாங்கத்தாக கையெழுத்ததுப் புத்தக சாலைப் பிரதியையுங்கொண்டு பூர்த்தி செய்துகொள்ளப்பெற்றது

பிறமொழிப் புலவர் கூறுவது '—

Dr. G U Pope இவா தாம் எழுதிய நாலடியார் பதிப்புரையில பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் :—

“கடவுள் வாழ்த்துப பாடலைதவிர வேறு இடங்களில் கடவுளைப்பற்றிக கூறவில்லை. எனினும், சில தெய்வங்களைப்பற்றியும், மக்களின் பொதுவான நம்பிக்கைகளைப்பற்றியும், கூறப்பட்டிருக்கிறது

ஆனால் சீரிய ஒழுககத்தைப்பற்றிய கருத்துக்களும் மக்களாவா நல்லொழுககத்தினால் ஈடுபடவேண்டிய கடமையைப்பற்றியும், மிக்க வன்மையுடனும், திருத்தமாகவும் கூறியுள்ளார்

முடிவில் இத்தகைய சிறந்த ஒழுக்கத்தில் மிகப்பெற்றுள்ள மக்களாவார் தனிப்பட்ட பேரின்பத்தை எய்துவர்களென நான் கருதுகிறேன். அன்றரை இவ்வழியில் நிலைநாட்டியது திருக்குறளும், நாலடியும் ஆகும்.”

நாலடியாரின் காலம்.

நாலடியாரின் காலத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள்

நிச்சயமான ஓர் முடிவுக்கு வந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

(1) கடைச் சங்கநூற்களைத் தொகுத்துக்கூறும் வெண்பாவில் நாலடியார் முதலில் கூறப்பட்டுப் பின் மறறப் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூறகள் கூறப்பட்டிருப்பதால், நாலடியாரும் கடைச் சங்க நூற்களில் ஒன்று என்ற முடிவுக்குப் பெரும்பான்மையோர் வந்துள்ளனர். கடைச்சங்க காலம் கி. பி. முதலாவது அல்லது இரண்டாவது நூற்றாண்டில் முடிவடைந்தது என்று நிச்சயித்தற்குப் போதிய சான்று உள்ளது.

சீததலைச்சாத்தனார் கடைச்சங்கப் புலவரன் ஒருவர் என்பது சங்க நூறகளாகிய எட்டுத்தொகை நறறிணையிலும், குறுந்தொகையிலும், அகநானூறறறிலும், புறநானூறறறிலும், இவருடைய பாக்கள இருததலாலும், 'தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன்' எனவும், 'நன்னூற புலவன்' எனவும், சிலப்பதிகாரத்துச் சிறப்பிததுக் கூறப்படுதலாலும், திருவள்ளுவமாலையில் சாறறுப்பாக்கள தந்த புலவர் வரிசையில் இவரும் இருத்தலாலும் நிச்சயிக்கப்படுகிறது "சீத்தலைச் சாத்தனரால் இயறறப்பட்ட மணிமேகலை" என்று பேராசிரியர் தொல்காப்பியச் செய்யுளியல உரையில் கூறியிருத்தலால், 'மணிமேகலை' சங்ககாலத்தில் ஏறபட்டதென்பது நிச்சயிக்கப்படுகிறது சீததலைச்சாத்தனாரும், சிலப்பதிகாரம் இயறறிய இளங்கோவடிகளும், தங்கள நூறகளை ஒருவருக கொருவர் உரைததும் கேடும் இருந்தனா என்பது "உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச செய்யுள், உரைசால அடிகள் அருளக், கூல வாணிகன சாததன் கேட்டனன்" என சிலப்பதிகாரப் பதிகததிறுதியிலும், "இளங்கோவேந்தன அருளிக் கேடப, வளங்கெழு கூல வாணிகள் சாததன், மாவண் டமிழததிற மணிமேகலைதற, வாறைம் பாட்டினுள அறியவைத தன்னால்" என மணிமேகலைப் பதிகத்திறுதியிலும் கூறியிருத்தலால் தெளிவாகிறது.

இளங்கோவடிகளின் முன்னவனாகிய "செங்குட்டுவன்" பததிலிக் கட ஷளாகிய கண்ணகிக்குக் கோயில் சமைத்து

விழாக் கொண்டாடிய காலத்து இலங்கை மன்னனாகிய 'கயவாகு' என்பவன் உடலிருந்தனன் என்று சிலப்பதிகாரம் வரந்தரு காதையால் தெரிவதால் 'கயவாகு'வின் காலமே இளங்கோவடிகள், சாத்தனார், இவர்கள் காலமாக விருத்தல் வேண்டும். 'மகாவம்சம்' எனனும் இலங்கைச் சரித்திர நூலுள் 'கயவாகு' என்ற பெயருடை அரசர் இறறைக்கு 800 ஆண்டுக்கு முன்பு ஒருவரும், 1800 ஆண்டுக்கு முன்பு ஒருவரும் விளங்கினர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது சிலப்பதிகாரம் சோழர்கள் புகார நகரத்தைத் தலை நகராகக் கொண்டு அரசியல் நடாத்திய காலத்தியதாதலால், அது 800 வருடங்கடகு முந்தியதெனக் கொள்ளல் ஏறபுடைத்தன்று. ஆகவே, 1800 ஆண்டுக்கு முன்பிருந்த 'கயவாகுவே' சங்கப்புலவர் சீத்தலைச சாதனார் காலத்தவன் என்பது தெள்ளிதின புலனாகும். இந்த முடிபு திரு. Dr. உ. வே சாமிநாதயயர் அவர்களால் சிலப்பதிகார முகவுரையிற கூறப்பெற்றுள்ளது ஆதலின், நாலடியார் கடைச்சங்ககாலமாகிய இறறைக்கு 1800 ஆண்டுக்கு முந்தியகாலத்தில, ஏறபட்ட நூல எனபது பெரும்பாலோர் துணர்பு

(2) இதற்கு மாறாக இம்முடிவை ஒப்புக்கொள்ளாத பல அபிப்பிராயங்களும் இப்போது நிலவி வருகின்றன.

i பதினெண் கீழ்க்கணக்குப்பற்றிய வெண்பா பிற காலத்து ஏறபட்டிருக்கலாம் அதை நிச்சயமான ஓர் ஆதார மாகக் கொள்ளலகூடாது. ஆதலின், நாலடியாரின் காலத்தை வேறு ஆதாரங்களைக்கொண்டே நிச்சயித்தல் வேண்டும நாலடியாரில் உள்ள செய்யுட்கள் சமண முனிவர்களால் இயற்றப்பட்டவை எனபதற்கு ஆதாரமான சிறப்புப்பாயிரப் பாடலகளும, அதைப்பற்றிய காண்பரம்பரைச செய்திகளும, பழைய ¹சுவடிகளில் காணப்படுகின்றன.

¹சரஸ்வதி மகால் தூல நிலையசுவடிகளில் No 82 நாலடியார் மூலம் மிகப் பழமை உடையதாகக் காணப்படுகிறது. ஏறக்குறைய இறறைக்கு

சமண முனிவர்கள் பாண்டி நாட்டை விட்டுச் சென்றது சம்பந்தர் காலம் என்பது பிரசித்தம். ஆதலால், நாலடியார் சம்பந்தர் காலத்தில் ஏறபட்டிருத்தல்கூடுமென்பர் ஒரு சாரார தஞ்சை சரஸ்வதி மகால் சுவடிகளை ஆராய்ந்து சுவடிகளைப்பற்றிய குறிப்புகளுடன் கூடிய 'சுவடித் தொகுப்பு நூல்' எழுதிய பண்டித I உலகநாத பிள்ளை அவர்கள் 'சம்பந்தர்' காலத்தில் இந்நூல் ஏறபட்டிருத்தல்கூடுமெனக் கருதுகிறார். ஆனால் எண்பெருங் குன்றத்திற் சமணமுனிவர் இயற்றிய இந்நூல் யாவராலும் வேளாண் வேதமென்ப் போற்றப்படுதலால், தென்னாட்டில் சமணம் தழைத்தோங்கிச் சமணமுனிவர தவவலிமை உன்னத நிலையில் இருந்தகாலத்தில் இது ஏறபட்டதென்று கொள்வது பொருந்துமே அல்லது சமணம் குன்றிச் சமண முனிவர்கள் தோல்வியுற்று நாட்டைவிட்டு அகன்ற காலத்தில் ஏறபட்டதென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

எண்பெருங்குன்றத்திற் சமணமுனிவர் பஞ்சம் வந்த வோர் காலத்தில் பாண்டியன் அவைக்கு வந்து, அவனால் உபசரிக்கப்பட்டுத் தங்கினர் என்றும், அவர்கள் பாண்டியனிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுதல் இயலாதென அஞ்சி விடைபெற்றுக் கொள்ளாமலே ஊரைவிட்டுப் போயினர் என்றும், அவர்கள் போன பின்பு ஒரு சமயம் அவர்கள் அமாந்திருந்த ஆசனங்களைப் புரட்டிப் பார்க்க அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ஓலையில் ஓர் பாடலை எழுதிப் போந்தது தெரிந்ததென்றும், அதை அரசன் எடுத்தது அவற்றின் பொருளில் உள்ள உண்மையைச் சோதிக்க எண்ணி அவற்றை வைகையாற்றிற்போட அவற்றுள் 400 பாடல்கள் கரையெதிர ஏறியதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு

400 வருடங்கடகு முன்பு எழுதப்பட்டதென அதன தோற்றத்தைக் கொண்டு ஊகித்தற்கிடனுண்டு. இதில் எண்பெருங் குன்றத்தின் பெயர்கள் அடங்கிய வெண்பா சிறப்புப்பாயிரத்தில் காணப்படுவதோடு முடிவில் 'எண்பெருங்குன்றத்தது எண்ணூயிர முனிவரும் செய்த, 'வையை' ஆற்றிற்கு எதிராக நடந்த நாலடி நானூறும்' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அந்த 400 பாடல்களையும் சேகரித்ததான் எனவும் கர்ண பரம் பரையும், பழைய பாட்டின் பொருளுமாகும். இப்படி நோந்த காலம் சம்பந்தா காலத்தில நடந்திருந்ததல் கூடாது. ஏனெனில அப்போது சம்பந்தர் எழுதிய தேவாரப்பதிக ஏடு எதிர்சென்றதேயன்றி, சமணமுனிவர் இடட ஏடு எதிர செலவிலலையென்பது பிரசித்தம் அப்போது அவர்களால் நாலடியார் எழுதப்பட்டிருந்தால் அதை மக்கள் ஆதரிக்க இடமில்லை, ஆகையால் நாலடியார் சம்பந்தர் காலத்தில ஏற்பட்டதென்று கொள்வது சரியென்று தோன்றவில்லை

11. நாலடியாரில பெருமுத்தரையா எனனும் செல்வம குறையாத வளவகளைப்பற்றி 200-வது பாடலும், 296-வது பாடலும் கூறப்பட்டுள்ளது அப்பாடல்களில் 'எககாலத்திலும் இரவாதவா வறியராயினும் பெருமுத்தரையருக்கு ஒப்பாவார்' என்றும், 'ஈதலிற சிறந்த பெருமுத்தரையா இடம் உயாந்த விருந்துககுக் காததிரும்பவரைக காட்டிலும், இரவாதார் உணணும் நீரும அமுதத்திறகு ஒப்பாகும்' என்றும் பொருள அடங்கியுள்ளது

'பெருமீடுகு முத்தரையனுயின சுவரன மாறன்' எனபவளைப் பற்றிய புகழ்ச்சிப் பாடல்கள தஞ்சைக்கு அடுத்த செந்தலைக கோயில கற்றாணகளில் வெட்பப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாடல்களில் இவனது வெற்றிகளும் பிறவும், பாராட்டிக கூறப்பட்டிருக்கின்றன ஆனால், இவனது வளநற்றனமை இதில குறிக்கப்படவில்லை. எனினும், புலவா பலர் புகழ்ச்சிக் குரியவன ஆதலின் இவன கொடைககுணம் வாய்ந்தவன் என்பது ஊகிக்கப்பெறும். இக்கலவெட்டுகளைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் திரு T. A. கோபிநாதராயர் அவர்கள், 'இச் சாசனத்தில கூறப்பட்ட முததரையன் எக்காலத்தான என்பது விளங்கவில்லை' என்று கூறியபோதிலும், 'எழுததுக களின் வடிவைக்கொண்டும், இநதச் சாசனத்தில் "பலவன வெல்லத் தென்னன் முனையைக் கெடச சென்ற மாறன்" என்று கூறப்பட்டிருப்பதாலும் இவன் பலவவர்க்கு உட

பட்ட ஓர் சிறறரசனாகவிருத்தல் வேண்டும' என்றும், "பெரும் பிடுகு" என்னும் பெயர் பரமேசுர வாமப் பல்லவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஓர் பெயராதலாலும், பேரரசர் பெயரைச் சிறறரசர் தாங்கும் மரபிருத்தலானும், இவன் முதல் பரமேசுரவாமன் காலத்தவன் என்று நிச்சயிக்கலாம்' என்றும் கூறியிருக்கிறார். ஆதலின், இம்முத்தரையர் கி பி. 8வது நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசுபுரிந்த சிறறரசர் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளாரா இவரே நாலடியாரில் கூறப்பட்டாரா எனறுகொண்டு நாலடியார் 8-ம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும எனபர் சிலர் ஆனால் நாலடியாரில் குறிப்பிடப்பட்ட 'பெருமுத்தரையர்' எனபார் செநதலைக் கலவெட்டில் கண்ட முத்தரையரா? என்பது நிச்சயிப்பதற்கில்லை. நாலடியாரில் முத்தரையர் என்று ஓர் மரபின பெயர் கூறப்பட்டிருக்கிறதே யன்றி ஓர் குறிப்பிட்ட அரசன் பெயர் கூறப்படவில்லை.

மேலும், பெருமுத்தரையர் என்ற சொல்லுக்குச் சிறப்புகள் கூறுமிடத்துப் ¹புதுமனார், — 'நான்கு மரபுகளிலும் முற்பட்டிருக்கும் தலைமையுடையார் எனபாருமுள்' என்று கூறியுள்ளாரா. செநதலைக் கலவெட்டுக்களில் முத்தரையர் உள்ளன்மை சிறப்பாகக் கூறப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கல்வெட்டுக்கொண்டு நாலடியாரின் கண்ட முத்தரையர் காலத்தைக்கொள்வதற்கோ அதைக் கொண்டு நாலடியாரின் தொன்மைக்கான பல ஆதாரங்களை எதிர்ப்பதற்கோ போதுமான வன்மை இல்லை. மிகப்பழைய உரை ஆசிரியர்கள் அனைவரும் சங்க காலத்திய இலக்கிய, இலக்கணங்கட்கு எடுத்துக்காட்டாக நாலடியாரின் பாக்களையே பெரிதும் எடுத்தது ஆண்டிருப்பதால் அதன் தொன்மையை இலேசில் மறுத்தல் கூடா. மிக்க வன்மையான ஆதாரங்கள் இருந்தாலன்றி நாலடியார் சங்ககால இலக்கியம் என்று கொள்வதே பொருந்தும்.

..

உதவிய அன்பர்கட்கு நன்றியுரை.

நாலடியாரின பிற்பகுதிப் பாடல்கள் 200ம் நன்முறையில் செப்பஞ்செய்து எழுதி உதவிய அபபாசமுத்திரம தீர்த்தபதி உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியர் வித்துவான் திருவாளர் M. R. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்கட்கும், இந்நூலின முற்பகுதியை எழுதி உதவிபுரிந்த சரஸ்வதி மகால நூல் நிலையம் எழுத்தாளர் திருவாளர் S. இராஜகோபாலன் அவர்கட்கும் எனது நன்றி உரியதாகுக. இந்நூல் வெளியீடு காரணமாகப் பல்வகையாலும் தொன்மையாகவே உதவி புரிந்தவரும் பிர்மமஹீ K வாசுதேவ சாஸ்திரியர் B. A., அவர்களுக்கு நமது நன்றி உரிததாகுக. இதுவும், இன்னோரனன நூற்கள பலவும் வெளியிடறகுப் பணிதது உதவி புரிந்துவரும் 'சரஸ்வதி மகால நூல் நிலையம்' கவுரவ காரியதரிசி பிர்மமஹீ S கோபாலன் B. A., B. L., அவர்கட்கு எனது நன்றி உரிததாகுக. இத்தகைய நூற்கள் வெளியிடற குப் பேருதவி புரிந்தவரும் செனனை அரசாங்கத்தகுகு நமது நன்றி என்றும் உரிததாகுக.

சரஸ்வதி மஹால, }
தஞ்சை. }
20—10—53. }

S. முத்துரத்ன முதலியார்,
பதிப்பாசிரியர்.

நாலடியார் அதிகார அட்டவணை.

[பிற்பகுதி]

(21 முதல் 10)

தொடர் எண்

பக்க எண்.

பொருட்பால்

2. நட்பியல்.

21	சுற்றறந்தழால்	1
22.	நடபாராயதல்	22
23	நடபிற பிழைபொறுததல்	16
24	கூடாநடபு	67

இன்பவியல்

3. தலையின்பவியல்

25	அறிவுடைமை	86
26	அறிவினமை	... 113
27	நன்றியில் செல்வம்	135

4 துன்பவியல்

28.	ஈயாமை	.. 157
29.	இன்மை	 179

30	மடனம்		200
31	இவச்சம	..	219

5. பொதுவியல்.

32	அவை அறிதல		239

6 பகையியல்

33	மல்லறிவாணமை		260
34	பெதைமை		278
35	நீழமை		297
36	கூயமை		315

7 பன்னெறி

37	பன்னெறி	....	337

3 காமத்துப்பால்

1 இன்ப துன்ப இயல்.

38	பொழ மகளிர்		356

இன்ப இயல்.

39	கறுமுடை மகளிர்		377
40	காமநுதலியல்	....	401

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய
நூற்பெயர்கள், நூலுறுப்புக்கள் முதலியவற்றின்
முதற்குறிப்பகராதி.

அகநா, அகம—அகநா நூறு.
அசை—அசையோதது.
அடியாரக—அடியாரகருநலலார.
அதி—அதிகாரம், அதிகாரணம்
அமபிகாபதி—அமபிகாபதிக
கோவை.
அயோததி—அயோததியா
காண்டம்
அரசு—அரசாட்சி சருக்கம்.
அரசி, அரசாட்சி—அரசாட்சிப
படலம்
அரும—அருமபதவரையாசிரியர்.
(சிலப)
அலங்கார—அலங்காரப்படலம்.
(கலிங) அவதாரம்—
அவ்—அவிரோதவர்தியார்.
(கந்த) அவைபுகு—
அறநெறி—அறநெறிச்சாரம்.
(தாயு) ஆகார—
ஆசிரிய—ஆசிரியமாலு
ஆசீவக—ஆசீவகவாதச சருக்கம்
ஆததி—ஆததிசகுடி.
ஆரணிய—ஆரணியகாண்டம்
திருப்பாட்டு சுந்தரா) ஆரூ—
ஆற்றுப—ஆற்றுப்படலம்.
இ. கொ.—இலக்கணக கொதது.
இடைச்—இடைச்சொல்லியல.
(விநாய) இரதிரசாப—

இர வதை—இரதிரசிதது வதைப
படலம்.
இரத—இரதநூபுர சககாவாளச
சருக்கம்.
இராமாவதாரம்
இ வி.—இலக்கணவிளக்கம்,
இளம்—இளம்பூரணர்.
இன—இன்னிலை.
இனனா—இனனாநாற்பது.
இனிய, இனியவை—இனியவை
நாற்பது.
இறை—இறையனாகப் பொருள்.
உருசை—உருசைக்காண்டம்
உதய—உதயகுமாரன அமபலம்
புக்ககாதை.
உபகாரப—உபகாரப் படலம்.
உபதேச ரத்தின மாலு.
உவம்—உவமவியல
உரி—உரிய்யல, உரிச்சொல்லியல.
உலக—உலகவறவி புக்ககாதை
உறுப—உறுப்பியல
ஊரூழ—ஊரூழ வரி.
எசச—எசசவியல.
எழுத—எழுத்ததிகாரம்.
வலாதி.
ஐங்குறு—ஐங்குறுநூறு.
ஒழி—ஒழிப்பியல.
ஒளவை—ஒளவையார தனிககவி.
கச்சி—கச்சிமாநகர புக்ககாதை.

கடைதிறப்பு.

கந்த—கந்தபுராணம்.

கம்ப—கம்பராமாயணம்.

கம்பன.

கல்லா—கல்லாடம், கல்லாடா.

கலிங்க—கலிங்கத்தப்பராணி.

கலித—கலித்தொகை.

களவு—களவியல்.

கற்பு—கற்பியல்.

காஞ்சி—காஞ்சிப்புராணம்.

காசி காண்டம்.

கார நாற்பது.

காலகோட—கால்கோடகாதை.

காளிங்—காளிங்கர்.

கிட்கிந்தை—கிட்கிந்தைப்படலம்.

கிருட—கிருட்டினன தூதர்

சருக்கம்.

கிளவி—கிளவியாககம்.

கிளிகண்டு—கிளிகண்டுநீங்கு

படலம்.

குசேலோபாகியானம்.

குண்டலகேசி.

குமரேசசதகம்.

குறிய—குறியிலுக்கரப்புணரியல்.

குறள—திருக்குறள.

குறிஞ்சி—குறிஞ்சிப்பாட்டு.

குறுந்திராட்டு

குறுந்—குறுந்தொகை.

(அயோ) கைகேயி—கைகேயி

சூழ்வீணப்படலம்.

கோலமறுததல.

கொன்றைவேந்தன.

கோயிலநானமணி—கோயில

நானமணிமாலை.

சங்கர—சங்கரநமச்சிவாயா.

சந்தவிருத்தம்—திருச்சந்த

விருத்தம்.

சமயதிவாகரமுனிவா.

393 சி. சி. உ.—

சிதம்பரம்—சிதம்பரப்பாட்டியல்.

சிந்தா—சீவகசிந்தாமணி

சி போ—சிவஞானபோதம்.

சிவஞானசரிதை

சிவஞானதீபவார்த்திகம்.

சிவஞானநிலயம்.

சிவஞானபோதமா—சிவஞான

போதமாபாடியம்

சிவபிரகாசா.

சிலப—சிலப்பதிகாரம்

சிறுபஞ்ச—சிறுபஞ்சமூலம்

சிறுபாண—சிறுபாணறுபுப்படை.

சிறை—சிறைசெய்காதை, சிறை

விடுகாதை.

சீவக—சீவகசிந்தாமணி

சுந்தரா—சுந்தராதேவாரம்.

சுப்பிர—சுப்பிரமணியதீட்சிதா

(குளா) சுயம்—

கு—குத்திரம்.

கு. நிகண்டு—குடாமணிகண்டு.

குரப—குரபநகைப்படலம்

குளா—குளாமணி

செய—செய்யுளியல், செய்யுளோத்து

சேதுபு—சேதுப்புராணம்.

சேனா—சேனாவரையா.

சொல—சொல்லதிகாரம்.

சோணசைல—சோணசைல

மாலை.

ஞானவாசிட்டம்.

ஞானமிர்தம்.

தக்கயாகப—தக்கயாகப்பராணி.

தஞ்சைவர்—தஞ்சைவாணன

கோவை.

(திருவிளை) தடா. அவதா—
 தடாதகைப்பிராடடியார அவ
 தாராச சருக்கம.
 தண்டலை—தண்டலையாரசதகம
 தண்டி—தண்டியலங்காரம.
 (சேதுபு) தனுக—
 தாயுமானவா—தாயுமானவா
 பாடல.
 திணைமாலையூறமைபது.
 திணைமொழியைமபது.
 திருஉலா—திருக்கைலாய
 ஞானஉலா.
 திருசசிற—திருசசிறமமபலக்
 கோவையார
 திருநூற—திருநூறமநதாதி
 திருமுரு—திருமுருகாறமபபடை
 திருப்பாட்டு
 (சுந்தரா) திருப்புறம—
 திருமந—திருமநதிரம
 திருமுருகு—திருமுருகாறமப
 படை.
 திருவடி—திருவடிகுட்டுப்படலம்.
 திருவா—திருவாசகம்.
 திருவாத—திருவாதவ்யூரபுராணம்
 திருவாய—திருவாயமொழி.
 திருவாலவாயு—திருவாலவா
 யுடையார புராணம்.
 திருவிளை—திருவிளையாடற
 புராணம்.
 திருவேங்கு—திருவேங்குகடமாலை.
 திவா—திவாகரம்.
 துனப—துனபமாலை.
 துறவு—துறவுச்சருக்கம
 தெய்வச—தெய்வச்சிலையார.
 தேவா—தேவாரம்.
 தொடை—தொடையோதது.
 தொல—தொலகாபியம்.

நச்—நச்சினூர்க்கினியர்.
 நரிவிருத—நரிவிருததம்.
 நலவழி.
 நற—நறறிணை.
 நறுந—நறுநதொகை.
 நன—நனனூல
 நன வி.—நனனூல்விருத்தி
 நனனெறி.
 நாகபாச—நாகபாசப்படலம்
 (திருவிளை) நாட்டுச—நாட்டுச
 சருக்கம.
 நாட்டுப—நாட்டுப்படலம்
 நாடவிட்ட—நாடவிட்டபடலம்.
 நாலடி—நாலடியார.
 நானமணி—நானமணிக்கடிகை.
 நீததார—நீததார்பெருமை
 நீதி—நீதிவெண்பா
 நீதிநெறி—நீதிநெறிவிளக்கம்.
 நீல—நீலகேசிததெருட்டு.
 நெடுகல்—நெடுகல்வாடை.
 நேமி—நேமிநாதம்.
 நைடதம்.
 பட்டினத்தாரா—பட்டினத்தாரா
 பாடல.
 (காஞ்சி) பணை—
 பதி—பதிகம்.
 பதிற்றுப—பதிற்றுப்பதது.
 பரிதி—பரிதியார.
 பரிப்—பரிப்பெருமாள்.
 பரிபா—பரிபாடல.
 பரிமே—பரிமேலழகர்.
 பழம்பாடல்.
 பழமொழி.
 பழ—பழமொழிநானூறு.
 பழியஞ்சின—பழியஞ்சின
 திருவிளையாடல.
 பள்ளியடை—பள்ளியடைப்படலம்.

பளிக்—பளிக்கறைபுக்ககாதை.
பாகவதம்.
(திருவிளை) பாண்டி சுரந்—
பாததிர—பாததிரமபெற்றகாதை,
பாததிரங் கொண்டு பிசசை
புக்ககாதை.
பாததிர மரபு—பாததிரமரபு
கூறியகாதை.
பாரத வெண்பா
பா-ம—பாடபேதம்
பால—பாலகாண்டம்.
பிங்—பிங்கலம்
பிரபுலிங்—பிரபுலிங்கலீலை.
பிரயோக—பிரயோகவிவேகம்.
புண—புணரியல்.
புறத—புறத்திணையியல்
புறத்திரட்டு
புறம், புறநா—புறநாணூறு.
பு. வெ—புறப்பொருள் வெண்பா
மாலை.
பெரியதிரு, பெ. திரு—பெரிய
திருமொழி.
பெருங்—பெருங்கதை
பெருமபாண—பெருமபாணாற்றுப்
படை
பேரா—பேராசிரியர்.
பொருள்—பொருள் திகாரம்
போ—போராசசருக்கம்.
மண்க்—மண்குடவா
மணி—மணிமேகலை
மதுரைக்காஞ்சி
மந்திரப்—மந்திரப்படலம்
மந்திரமாலை—திருமந்திரமாலை.
மந்தரை சூழ்ச்சி—மந்தரை
சூழ்ச்சிப்படலம்.
(திருவாத) மந்தி—
மயிலை—மயிலைநாதர்

மரபு—மரபியல்.
மலைபடுகடாம்.
(திருவிளை) மாணிக்க—
(கந்த) மாயை, மாயையுப—
(பிரபு) மாயை-பூசை—
மாரீசன—மாரீசன வதைப்படலம்.
முத—முத்தியிலம்பகம்.
முதுமொழிக்காஞ்சி.
முருகு—திருமுருகாற்றுப்படை.
மூதுரை.
மெய்ப்பாடு—மெய்ப்பாட்டியல்.
மேரு—மேருமந்தரபுராணம்.
மேற—மேறகோள்.
(நீலகேசி) மொககல்—
மொகவதைப்பரணி.
(தாயுமான) மெளன—
யசோத—யசோதரகாவியம்.
யா. கா.—யாப்பருங்கலக்காரிகை.
யாப்பு—யாப்புப்படலம்.
யா வி.—யாப்பருங்கல விருத்தி.
யுத்த—யுத்தகாண்டம்
(பிரபு)—பிரபுலிங்கலீலை.
வஞ்சி—வஞ்சிமாநகர புக்ககாண்த,
வத்த—வத்தவகாண்டம்
வரந்தரு—வரந்தருகாதை
வளையாபதி
வன—வனம்போக்குப் படலம்,
வாககு—வாககுண்டாம்
விநா, விநாயக—விநாயக புராணம்.
(திருவிளை) விருத்த—
விலலி—விலலிபுத்தூராழ்வார்
பாரதம்.
விவேகசிகந்தாமணி
விழாவறை—விழாவறைகாதை
வினை—வினையியல்
வீர, வீரசோ—வீரசோழியம்

வெங்கைக்கோவை.

வெற்றி—வெற்றிவேறகை.

(பு. வெ.) வென்றிப

வேதா—

வேளவி—வேள்விப்படலம்.

வேற—வேற்றுமையில, வேற
றுமை மயங்கியல்.

(மேரு) வைசயந்த—

வைத்திய—வைத்தியநாததேசிகர்.

வைரா, வைராக்கிய—வைராகிய
சதகம்.

நாலடியார் உரைவளம்.

இரண்டாவது பொருட்பால்.

2. ¹நட்பியல்.

21. சுற்றந்²தழால்.

தருமர்:—அஃதாவது பகைவரால் ³அடாப்புண்டும், வறுமையுறறும், பிணிப்பாட்டும, ⁴சூதாமகாலங்களால் மெலிந்தும இவ்வகைத்தாய துன்பங்களால் ஒருசெயலுமறறுத தமமை வந்தடைந்தவாகள ⁵விதனாநீக்கி அவர்கள் தம்மைவிட்டு நீங்காதபடி பண்ணிக்கொள லும், தம்முடைய உறவினமுறையாறகு* ஓர் இடுமபைவரில் துன்பந தனக்கு வந்ததுபோல விரைவில் தவிர்த்து, அவாபாரந தமதாக்ககொண்டு தழுவி வேறுபாடினார் யிருந்தலுமாம

பதுமஞர்:—அஃதாவது வறுமையுறறும், வியாதிப் படும், பகைவரால் அடாப்புண்டும், சூதாம காலத்தினாலும் படும் இடும்பைக்கு உதவிசெய்து தாமும் அவவிடுமபைதனை அனுபவிக்ககுஞ் சுற்றமாயுள்ளவரும், இவ்வகைப்பட்ட இடுமபை களுக்கு அஞ்சி வந்தடைந்தவாகளும், அறிவினாலும் சிலத்தி

¹ நண்பரது தனமையைக் கூறும் பகுதி.

² தழால்—தழுவுதல்.

³ செருக்குணமும்.

⁴ பஞ்சம.

⁵ வருத்தம்.

னாலும் மிகஞூத தேர்ந்தோருடன எண்ணப்படுமளகின் எவரும தனைச் சுறறுமபடி உறவுசெயதுதான அணைத்தல் என்றவாறு.

குறிப்பு:—

‘சுறறறு தழால்’ —

பரிமே — அஃதாவது அரசன் தன் கிளைஞரைத தன்னின் நீங்காமல அணைத்தல். வினைசெயவாரைக்கூறி வளைச்சுறறறும கூறுகின்றாராகலின், இதுதெரிந்து வினையாடலின்பின் வைக்கப பட்டது.

மணக — சுறறறுதழாலாவது அரசன் தன் கிளைஞரைத கனளின் நீங்காமல அணைத்தல். மேல் அமாததியாமாட்டு அரசன் ஒழுகுந் திறம கூறிரைதலின், அதனபின் வைக்கப பட்டது.

பரிதி — சுறறறு தழாலாவது அரசன் தன் சுறறறுததைப பாதுகாப்பான ஂ-று.

—குறள். அதி. 53.

201. வயாவும் வருததழும் ானறக்கால் நோவும்
கவாஅன மகற்கண்டு தாய்மறந் தாஅங்(கு)
அசா அததான் உற்ற வருததம் உசா அததன
கேளிரைக் காணக் கெடும்.

தருமர்:—ஂ-து. வயாவும்—கருக்கொள்ளுங காலத துண்டாகிய மசககையாகிய நோவும; வருததழும்—கருவாகிய பாரம பொறுததுத திரியும் நோவும; ஈன்றக்கால நோவும்— ஈனுங காலத துண்டாகிய நோவும இததுனபமெல்லாம்; கவா அன மகன கண்டு—¹குறறுகின் கீழ்க் கிடநத பிள்ளையைக் கண்டு; தாய் மறநதா அங்கு—தாய மறந்தாற போல; அசா அத தான் உறற வருததம்—தனிமையாகித தானஉறற துனப

¹குறறகு—தொடை.

மெல்லாம; உசாஅத்தன் கேளிரைக் காணக் கெடும—கலத்த
 லுடையதான தன் உறவின் முறையாரைக் கண்டவுடனே
 நீங்கும என்றவாறு.

அசாதல்—தனிமை. ¹உசாஅதல்—கலப்பு. ஆதலால்
 தமது கிளைஞா, அடைந்தோ இவாகளைக் கைவிடாது தன்னில
 ஒன்றாகத் தழுவுதல் வேண்டும என்பதாம்.

பதுமஞர் :—என்றது கருக்கொண்டால் வருவதொரு
 பிணியும், பின் கருவைப் பொறுத்தலால் வருவதொரு மெய்
 வருத்தமும், அதனை யீனுங்காலத்து வருவதொரு நோயும் இம்
 மூன்றும் குறங்கினகட கிடந்த சூழ்வியைக் கண்டு தாய் மறந்
 தாறப்போலத் தளாச்சியாற ருணுற வருத்தத் தனனெடு சூழ்ஞ
 சூழ்ச்சியையுடைய கேளிரைக் காணவே கெடும என்றவாறு.

அசா—தளாச்சி. உசா—சூழ்ச்சி

விளக்க உரை :—எ-து. வயாவும வருத்தமுப் ஈன்றக்
 கால் நோவும—கருக்கொள்ளுங் காலத்து வருவதொரு நோவு
 [மசக்கை], கருவைப் பொறுத்தது திரியுங்காலத்து வருவதொரு
 நோவு, ஈனுங்காலத்து வருவதொரு நோவு என்று சொல்லப்
 பட்ட துன்பங்கொல்லாம, கவான மகறகண்டு தாய் மறந்
 தாங்கு—குறங்கின கீழ்க் கிடந்த பிள்ளையைக் கண்டு தாய்
 மறந்தாறப்போல, அசாததான உற்ற வருத்தம்—அசாவுதலாகிய
 தனிமையுற அததால் வருத்திய வருத்தமெல்லாம்; உசாததன்
 கேளிரைக் காணக்கெடும—உசாவாகிய கலப்புடைய தன்னுற
 வின் முறையாரைக் காணவே முன்பு தான தனிமையுற்ற துயர்
 மெல்லாம் நீங்கிவிடும எ-று

அசா—தனிமை. உசாவுதல்—கலப்பு.

¹உசாதல்—எலம்பற்றி வீடுவல் எனதும் சொல்லலாம்.

கூத்து:—சுறநந தழுவல தன வருகதபெலலாம நீங்குதற குக் காரணமாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பொருகடற பரிதி போலப் பொன்னனான பிறநத போதே மருளுடை மாத ருறற மமமாநோய் மறைநத தன்றே.

—சீவக. 804.

(க).

202. அழல்மண்டு போழ்தின் அடைந்தவாகட்

கெல்லாம்

நிழல்மரம்போல் நேரொப்பத தாங்கிப்

—பழுமரம்போற

பல்லார் பயன துய்ப்பத தானவருநதி வாழ்வதே

நல்லாண மகற்குக் கடன.

தருமர்:—*சி-து.* அழல் மண்டு போழ்தின்—ஆதித்த கிரணம் முதிர்ந்த காலதது, அடைந்தவாகட்கு எல்லாம்— தனனைச் சோநகவாகட்கெல்லாம்; நிழல் மரம் போல்—நிழ லுண்டான மரம் போல, நோ ஒப்பததாங்கி—வேறறுமையினறித தனனிடதது அழல் ஆறறுவது போல அவரைத தான தாங்கி; ¹பழுமரம் போல—பழுதத மரகதின் பயனைப் பலரும் புகிப்பது போல; பல்லார் பயன துய்ப்பத—தன் பயனைத் தனனை யடைந்தார பலரும் நுகர்; தான் வருநதி வாழ்வதே—தான் வருததமுறறு வாழ்வதே, நல்லாண மகறகு கடன—நல்ல (ஆண) தகைமையுடையவனுக்கு முறைமை என்றவாறு.

²தான வருநதுவது ஏதெனில் அவா துன்பததுக்கு

¹பழுமரம்—ஆலமரம் என்றும் கூறலாம்.

²தான வருந்தவதாவது தனது இலை, பூ, காய், பழம், ஆகியவற்றை வேண்டுவார பெறத் தான் இடங்கொடுததுப் பொறுத்திருத்தலாம்.

இரங்குதல் தனக்கு வருத்தம். மரமானது தான் வெயிலிலே நின்றூந் தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கு நிழலைக் கொடுப்பது போலத் தன்னுடம்பு வருந்தியாகிலும் அவரைத் தாங்கவேண்டும் என்பதாம்.

பதுமரூர்:—என்பது. வெம்மை நிக்க கோடைக காலத்துத் தமமை அடைந்ததாக கெல்லாம நிழலையுடைய மரம் போலச் சுற்றத்தாக்கெல்லாம நேரொப்பத் தாங்கிப் பழுத்த மரம் போலப் பலலாரும பயனைநுகரத் தாம வருந்தி வாழுவது நல்ல ஆண்மையையுடைய மகற்குக் கடன் என்றவாறு.

பழுமரம் போல பல்லா பயன் துயப்பத் தாம் வருந்தி வாழுவது—பழுத்த மரத்தில் ஏறி முறிக்கவும் எறியவும் அது வருத்தப்பட்டாற போல, இவனும வந்தார்க்கு இடும், மேல வருவார்க்கு உலை ஏற்றிவரக் கண்டோமில்லை என்றும் வருந்தி வாழுவது.

விளக்க உரை:—என்பது. அழல மண்டு போழ்தின அடைந்தவாகட்கு எல்லாம்—ஆதிதத் கிரணம் முநிரந்த காலத்துத் தன்னைச் சேர்ந்தவாகட்கெல்லாம்; நிழல மரம் போல நோ ஒப்பத்தாங்கி—நிழலுடைய மாம்போல வேறறுமையினறிக தரிப்பிததுகொண்டு; பழு மரம் போல—பழுத்த மரம் போல; பல்லா பயன் துயப்ப—பலரும் தன் பயன் நுகர; தான வருந்தி வாழுவதே—(துன்பமுற்றவா வருத்தத்துக்குத்) தான இரங்கி வாழத்தலே; நல்லாண் மகற்குக் கடன்—நல்ல ஆண்டகை யுடைய மகனுக்கு முறைமை என்றவாறு

கருத்து:—சுற்றந் தழுவல் இலவாழ்வானது கடமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யானகண் படின்”

“நடுவூருள் வேதிகை சுறறுக்கோட் புக்க
படுபனை யன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்”

—நாலடி. 96.

“துன்னிக்
குழைகொண்டு தாழ்ந்த குளிரமரம் எல்லாம
உழைதவகண் சென்றார்க்கு ஒருங்கு”.

—நாலடி. 167.

“நிழலி நீளிடைத் தனிமரம் போலப்
பணைகெழு வேந்தரை யிறந்தும்
இரவலாககு ஈடும் வளளியோ னுடே”

—புறம. 119 : 5-7.

“முனனுரப் பழுதிய கோளி யாலத்துப்
புள்ளார் யாணாத் தறறே எனமகன்
வளனும செமமலும் எமககு”

—புறம. 254 . 7-9.

“உதவுமாடுயா
பார்கெழு பயன்மரம் பழுகதற ருகவும

—கம்ப. அயோததி. மத்திரப். 82.

“அருஞ்சுரத்தின் மரம்போல அடைந்தாக்கனிககல்
அவறகியல்பு”

—சீவக. 3-கச். உரை.

“கறறையஞ் சுடாமணிக் கனகம் ஏனைய
பிறறையென னாதருள பெரியவா வண்மைபோல
மறறவண உள்ளபன் மாமுடி தம்பயன
எறறையும் உலப்புரு திகை சானறவே”

—கந்தபுரா.

‘பழுமரம்’ —

“பழுமரத்து ஈண்டிய பறவையின்”

—மணி. 14-26 .

“பழமர முள்ளிய பறவையின்”

—பொருள். 64.

“பழமரந தேரும பறவைபோல”

—பெரும்பாண. 20.

“பழமரம புள்ளமிழந தன்ன”

—புறம். 173:8.

“பார்கெழு பழமரப பறவை யொத்தவே”

—சீவக. 828-4.

(உ).

203. அடுக்கல் மலைநாட! தற்சேர்ந் தவரை
எடுக்கலம் எனனார் பெரியோர்—அடுத்தடுத்தது
வனகாய் பலபல காய்ப்பினும் இல்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு.

தருமர் :—என்பது. ¹ அடுக்கல் மலைநாட!—கல்லால் உயாவு பெற்ற மலையினையுடைய நாடனே!; தன சோநத வரை—தமமை யடைந்தவரை; எடுக்கலம் எனனார் பெரியோர்—தாங்குதற்கு மறுப்பது பெரியோரிடத்தில்கை; [அதென போல வெனலில] அடுத்தது அடுத்தது—மேனமேலும்; வன்காய்—பெரிதாகிய காய்கள்; பல பல காய்ப்பினும்—பலவாகக் காயத்த தாயினும், தன காய் பொறுக்கலாக் கொம்பு இல்லையே—தன காயைத் தாங்கமாட்டாத கொம்பில்கை அதுபோல் என்றவாறு.

அறிவுடையார் தம்மை யடைந்தவரைக் காக்குந் தன்மை கூறியது.

பதுமனார் :—என்றது. அடுக்கலையுடைய மலைநாடனே! தம்மை யடைந்தாரைத் தாங்கமாட்டோம் எனனார் பெரியோர்

¹ அடுக்கல் மலை—ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்த் தொடர்துள்ள மலை.

(அதென்போல வென்னில்) மேனமேலும் செறியச்செறிய வன்
காய பல காய்த்ததாயினும் கன் காயைத தாங்கமாட்டாத
கொம்பில்லை யதுபோல் என்றவாறு.

எடுக்கலம்—தாங்கலம்.

விளக்க உரை :— எ-து. அடுக்கல் மலை நாட—அடுக்கிய
கலையுடைய மலைநாடனே¹, கறசோநதவரை—தம்மைச்
சோநதவரை; எடுக்கலம் என்றா பெரியோர்—தாங்கமாட்
டோம் என்றா பெரியோர், (அதன்போல வென்னில்) அடுத
தடுதது வன்காய் பல பல காயப்பினும்—மேன மேலும் பல
பலவாகிய காயைப் பெரிதாகக் காயத்ததாயினும்; இல்லையே
தன்காய் பொறுக்கலாகு கொடி—தன் காய பொறுக்கமாட்
டாத கொம்பு இல்லை என்றவாறு.

கருத்து :—சுறறத்தாரைத தழுவி உயாத்துதல் பெரியோரது
இபலபாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“சொடிககுக் காய பளுவோ?”

—பழமொழி.

(ந).

204. உலகறியத் தீரக் கலப்பினும் நிலலா
சிலபகலாம் சிற்றினததார் கேண்மை-நிலைதிரியா
நிற்கும் பெரியோர் நெறியடைய நினறனைத்தால்
ஒறக மிலாளர் தொடாடி.

தருமர் :—என்பது, உலகு அறியத்¹ தீரக் கலப்பினும்—
உலகிலுள்ளனோ அறிய மிகுதியாக உறவு கொள்ளினும்; சிற

¹ தீர—சிரம்ப, உறதியாக.

நினததார் கேண்மை—சிறநினத்தாருடன கொண்ட உறவு; நிலலா சில பகல் ஆம—(நிலலாவாய) சில நாளானறிப பலநாளும் உறவாகுவதலல; ஓறகம இலாளா தொடாபு—தளாச்சி யில்லா தாருடன கொண்ட உறவு, நிலை திரியா நிறகும் பெரியோா— கவளுசெய்யுறு காலதது அதற்கு இடைபூறுவரில் தளராதது நிறகும் பெரியோா; நெறி அடைய நினறனைதது—வீட்டு நெறியடைய நிறபதுபோல நிலை திரியாமல் நிறகும் எனறவாறு.

[ஆல்—அசை]

நிலைதிரியாதது—முறகணை டுறவு கொண்டதுபோல எப போதும் ஒரு தனமையாய நிறபது. ஆதலால சுற்றந்தழால் அறிவுடைய பெரியோாக கலலதிலலை என்பதாயிற்று

பதுமனார் :—என்பது. உலகமெல்லாப அறிய மிக நட்புககொள்ளினும் நிலையாவாய, சிறநினததார கேண்மை சில நாள அளவேயாம. மனகதில் தளாச்சியிலலாத பெரியோா கேண்மை நினற நிலையில் திரியாதது நிறகும், அருந்தவா தாம குறித்த நெறியடையுமளவும நினறற போல எனறவாறு

சிலபகல்—முறபகல ஓறகமிலாளா—குற்றமிலாளா.

விளக்க உரை :—எது. உலகறிபத தீரக கலப்பினும்— உலகததார அறிய நிரமப வுறவு கொள்ளினும்; நிலலா சில பகல ஆம சிறநினததார கேண்மை—சிறநினததாருடன கொண்ட கெழுமுதல (நிலையாவாய) சில நாள அளவேயாம, நிலைதிரியா நிறகும் பெரியோா நெறியடைய நினறனைதது—தாங்கொண்ட கவமாகிய மேறகோளுககு இடைபூறுவரில் அதற்குத் தளராதது நிறகும் பெரியோா (தாம குறித்த நெறியடையுமளவும நினறற போலும்), ஓறகமிலாளா தொடாபு—தளாச்சி யில்லாதாருடன கொண்ட வுறவு எனறவாறு.

இப்படி ஓததாரை சுற்றமாக நட்புக் கொள்ளுதல் பெரியோர்க்கு முறைமை என்பதாம்.

கருத்து:— அறிவும் குணமும் உடைய பெரியோரே சுற்றமாகத் தழுவக் கக்கவராவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“நூறாண்டு பழகினு மூர்க்கா கேண்மை
நீரக்துட பாசிபோல வோகுகொள னாகே.
ஒருநாட பழகினும பெரிபோரா கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வோயிழக் குமமே.

—**நறநதெகை. 33-34.**

(ச)

205. இன்னர் இனையா மாபிறா என னுஞ்சொல்
என னும் இலராம் இயல்பினால்— துனனித
தொலைமக்கள துன்பநதீர்ப் பாரேயா மாட்டும
தலைமக்கள் ஆகறபா லா.

தருமர்:— ௪-து. ¹இன்னா இனையா—நல்லதா, தீயா, சோககுமவா, சோகக்கலாகவா, ௪ மா—இவா உறவின முறையா, பிறா—இவா அன்னியா; என னும் சொல்—என்று வேறு படுத்திச் சொல்லுஞ் சொற்கள், ²என்னும் இலா ஆம்—௪ ஆய இலலாதவராகிய, இயல்பினால்—இயல்பினை யுடையாய், ³தொலைமக்கள் துனனி—தளாவெய்தியவரைக் கிடடி, துன்பம் தீர்ப்பாரே—அவா துன்பத்தை நீக்குவாரே; யா மாட்டும—யாவரிடத்தும், தலைமக்கள் ஆகல பாலா—தலைமையான கனமையை யுடையவா என்றவாறு.

தமமை யடைந்தவரை இவா இததனையா என்று நோக்குவது பெருமைக்கு இயல்பன்று; நோக்கியபோதே

¹இன்னா—இவா என்றே பொருள் கொள்ளலாம்.

²என னும்—ஒரு சிறிதும்

³தொலை மக்கள்—துன்பத்தால் தளராத மக்கள், (உறவினா).

அவறகுப பெருமையில்கை ஆதலால் தம்மை அடைய வருவா யாவராயினும் அவரைத் தாங்கி, அவர் தன்பந் தீர்க்கவேண்டுமென்பதாம். அதனமையாயே யாவரினும் தலைமையானவா என்று சுற்றந் தழுவுதற்கு வற்புறுத்தியது.

பதுமஞர்—என்றது இனனா ஸலலா, இனையவர் பரிக்கலாகா அளவினா, கேளிரா, கேள்ரலலாகா என்னும் இப பெற்றியால் வேறுபடுத்திச் சொல்லுஞ் சொல் யாதும் இலராம இயலபினால், தளாநத் மக்கள் துன்பத்தை மேவித் தீர்ப்பாரே யாவா மாட்டுந் தலைமக்களாகுந் தனமையுடையாரா என்றவாறு.

விளக்க உரை:—எ-து இனனா இனையா எமா பிறா எனனும் சொல்—ஸலலா, தீயா, பரிக்கலாகா அளவினா, பரிக்கலாம அளவினா, உறவின முறையா இவா, அன்னியா இவா என்று வேறுபடுத்திச் சொல்லுஞ் சொற்கள், எனனும் இலராம இயலபினால்—என்னத்தக்கவை யிலலாத இயலபையுடையாராய், தொலைமக்கள் துன்பம் துன்னித் தீர்ப்பாரே—தளாநத் மக்கள் துன்பங்களை ஆராய்ந்து அவரைச் சென்று கிடடி அத் துன்பங்களை நீக்குவாரே, யாரா மாட்டுந் தலைமக்கள் ஆகற பாலாரா—எல்லாரினும் வைத்துத் தலைமையான கனமையுடையவா என்றவாறு

கருத்து—சுற்றந் தழுவுதலில் வேறுபாடின்றி யாவரையும் கழுவுதலே தலையாய அறம்.

(ரு).

206. பொற்கலத்திப் பெய்த புலியுதிர் வானபுழுக்கல் அக்காரம் பாலோ(டு) அமரர்கைத் துண்டலின உப்பிலிப் புற்கை உயிர்போற் சினைஞர் மாட்டு(டு) எக்கலத் தானும் இனிது.

தருமர் :—என்பது. பொன கலததுப் பெய்த—பொற்கலததிலே இட்ட; புலி உகிர் ¹வால் புழுக்கல்—புலிநகம போன்று வெண்மையான சோறறை; ²அக்காரம பாலோடு—அக்காரத்ததுடனே பாலுங்கூட்டி, ³அமரார கைதது உண்டலின்—சேராதாராகிய அன்னியரிடதது உண்பதினும், உப்பு இலி ⁴புறகை—உப்பிலலாத புறகை நீரை, உயிர போல கிளைஞா மாட்டு—தமமச சோந்த உயிர்போலுங் கிளைஞாரிடத்திலே, எக்கலததாறு—மண்கலததிலே வராதததாயினும்; இனிது—உண்பதினிது என்றவாறு

உயிர்போல எனவே காமுண்ணுமானும் உபசரிதது அன்னியரிடத துண்டல மனப்பரி(விலலாதாயி)ற்று ஆதலால் கிளைஞாரைத தன்னுயிர போனஞாராகக தழுளியிருத்தல யாவ(ரக்கும) வேண்டும என்பதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. பொற்கலததினாக—பெயச புலியுகா போன்ற வெண்சோறறையும், அக்கார(கதையும்), பாலோடுகூட விருமபாதார கையால உண்டல்—இனும் உப்பினி யாகிய புறகை உயிர்போலுங் கிளைஞா மாட்டு யாதானுமொரு கலத்திற பெற்றினும் அது இனிது என்றவாறு.

பெயதது—இட்டது. வான புழுக்கல்—அழகிய சோறு அமரார—கன நெஞ்சுக்குப் பொருந்தாதார.

விளக்க உரை :—என்பது. பொற்கலததுப் பெயத புலியுகா வான புழுக்கல்—பொன்னின கலததிலே இட்ட புலியுகா போலும் வெள்ளிய சோற்றினே, அக்காரம பாலோடு

¹வானபுழுக்கல்—சிறந்த சோறு எனினுமாம்.

²அக்காரம்—வெலலக்கட்டி.

³அமரார கைதது—விருமபாதார கையால பெற்றதனை

⁴புறகை—புலலரிசிக கூடி, இழிந்த உணவு

அமரரா கைத்து உண்டலின—அக்காரம் பாலுடனே கூடி
 அன்னியரிடத்திலே உண்கிறதிலும்; உப்பிலிப புற்கை—
 உப்பில்லாத புறகை நீரை; உயிர போற கிளைஞா மாட்டு—
 தன்னுயிர போலும் உறவினமுறையாரிடத்து, எக்கலத்தானும்
 இனிது—யாதொரு கலத்தே வாராததுண்டாலும் இனிதாம் என்று.

சோறு புலியுகி போறலாவது—இடைமுறிநது மாருது
 அங்கவீனப்படாது இருமருங்கும் நேரிதாய் நின்று தண்டற
 வெநது உததம இலககணத்தோடும பீலி முருநது என்றும்,
 முசியா அரிசி என்றும் சொல்லப்பட்டுப் புலியுகி போலப்
 பிடித்தால் உ ளளடங்கி, விட்டால் கனித்தனியாதல.

கைத்து—கையிலுள்ளதான பொருள்.

கூத்து :—சுற்றத்தாரின இழிந்த வுணவும் இனிதாகலின்
 அவரைத் தம்முயிர்போல் தழுவவேண்டும.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

‘புறகை’ —

“சயங்குநீர் கண்புறகை”

—காலடி 210.

“நெடுமநீர்ப் புறகை”

—புறம். 64.

“தெண்ணீர்ப் புறகை”

—குறள். 1065.

(சு)

207. நாள்வாய்ப் பெறினுநதம் நள்ளாதார் இல்லத்து
 வேளாண்மை வெங்கருளை வேம்பாகும்-கேளாய!
 அபராணப் போழ்தின் அடகிடுவ ரேனும்
 தமராயா மாட்டே யினி து.

தருமர் :—எ-து. நாள வாய பெறினும—வேளை தப்பாமல் உதவிய ¹ அசனமாயினும்; தம் நள்ளாதார இல்லதது—தமக்கு நட்பில்லாதார மனையில்; ² வேளாண்மை—அவா முயற்சியால் வந்த; ³ வெம கருளை—வெமமையோடுங் கூடிய பொரிக்கறியும் அசனமும்; வேமபாகும்—வேமபுகு நிகராகும், ⁴ கேளாய்—சேடபாயாக!; ⁵ அபராணப் போழ்தின்—நேரநாழத்தின் வேளையிலேயானாலும், அடகு இடுவரேனும்—இலைககற் இடுகினும் அது; தமா ஆயார மாட்டே—தமக்கு உறவானவரிடத்தே; இனிது—மிகவும் இனிமையாம் என்றவாறு

வேமபாகும் எனவே நட்பில்லாதார பரிவோடு கூடிச் செய்வதல்ல, தமக்காங் கருமத்தின் பொருட்டு இடும் அசனமாதலின் அதனை நஞ்சென்றோ அபராணப் போழ்தின் என்றது பசிக்கு ஏற்ற காலநதப்பி அப்பசி அடங்கித் ⁶ தமபித்த வேளையாக நேரநாழத்த வேளையிலே யானாலும் உறவின முறையார பரிவோடு இட்ட இலைக்கறியாயினும் அப்பொரிக்கறியோடு கூடிய அசனத்தினும் இனிமை பெற்ற அமுதமாய் என்றோ; பரிவு அத்தனமையாயிற்று ஆதலால் சுற்றமாயினுரை வழக்காது தழுவி ஒழுகல் வேண்டுமென்பதாயிற்று

பதுமனார் :—என்றது. சிறுகாலையே பெற்றராயினுந் தபமை நள்ளாதார மனையினகலை உபகாரத்தால் வந்த வெய்ய கருளைக் கறியும் வேம்பே போலாகுப் சேளாய் நெஞ்சமே! அந்நியம், பொழுது இலைக்கறியின் இடுவராயினும் கிளைஞர மாட்டு இனிது என்றவாறு.

¹ அசனம்—சோறு.

² வேளாண்மை—உதவியாகக் கொடுத்த.

³ வெம கருளை—விருமபத்தக்க கறியமுது.

⁴ கேளாய் என்றது—செஞ்சை கோக்கியது.

⁵ அபராணப் போழ்து—பிற்பகற் பொழுது.

⁶ தமபித்த வேளை—நின்ற சமயம்

வேளாண்மை வெங் கருளை—முதன்மையாகச் சமைத்த பணியாரப பொரியல்.

என்றது மருததுவ நூலாற் சொல்லப்பட்ட நாளிடத்திலே தன்னெஞ்சத்துப் பொருநதாகா இலலகது உபகாரமான வெவவிய கருளைச்சோறு வேமபாகும். அதன்மைத்து கேளாய அநநூலாற் சொல்லப்பட்ட அபராணப பொழுதின கண அடகிடுவராயினும் தமராயினிடத்தினிது என்றவாறு.

நாளிவாய் என்றது—பின்னே அபராணப பொழுது என்று உளதாகலின சிலேததும் கோப காலமாகிய வாம காலத்திற்கும், வாத கோப காலமான அபராண காலத்திற்கும், நடுவு பித்த கோப காலமான மத்தியானத்திற்கும் உட்பட - காலத்தினே; அப்போது ஆதிதன உயாநது வந்து மத்தியானச திலே உள தணிக்கவும் உதராக்கினி எழுநது மத்தகத தளவுஞ் செலவும், இருதயக துளதாகிய தாமரை முகிழ திறந்து இவ வுட்டணங்களாலே மிகவு மலாநது மிதன நாளத்தினாலும், நாடிகளானும் உட்டணங்கள் ஓடிப புறமபும உள்ளும் காய்ச்சல பிறநது சிலேஷம உள்ளது திறப்பித்து விழுநது முனபே சரீர சுத்தி பிறநது வெளிப்பட்ட குடா காயும்படி நின்ற இரத்த தாதுவைப்பறற் எரியா நின்ற அக்கினிக்கு இரத்தமான இரத்த தாதுககே ஏற எரியவும் வாத கோபம பிறநது இவ வக்கினியை அனிக்ஞம அபராணதகுக்கு முனபாகவும் நுகரப்படுதலான அந நாளவாயப பெறினும் என்றா.

விளக்க உரை —எ-து. நாள வாயப பெறினும்— சிறுகாலையே பெறரூராயினும்; தன நாளாதா இல்லதது— தன பகைவா இலலததில், வேளாண்மை வெங்கருளை வேம் பாகும்—உபகாரததால வந்த செவவிய கருளைக் கறியும் வேமபு போலே இருககும்; கேளாய!-(கேடபாயாகி), அபராணப போழு தின அடகிடுவரேனும்—அநதிக் காலத்திலே இலைக்கறியை

இட்டாராயினும்; தமராயா மாட்டே இனிது—உறவின் முறையாரிடத்திலே உண்கிறதனிது என்றவாறு.

கருத்து:—இதுவும் முறசெய்யுளின் கருத்தே கொண்டது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“விருப்பிலா ரில்லதது வேறிருந துண்ணும
வெருக்குககண் வெங்கருண வேம்பாம—விருப்புடைத்
கன்போலவா ரில்லுட டயங்குநீர்த் தண்புறகை,
என்போ டியைநத வமிழது”.

—நாலடி. 210.

(எ).

208. முட்டிகை போல முனியாது வைகலும்
கொட்டியுண் பாரும குறடுபோற் கைவிடுவர்
சுட்டுக்கோல் போல எரியும் புகுவரே
நட்டார் எனப்படு வார்.

தருமர்:—எ-து. முட்டிகை போல—இருமபு கொட்டு வதற்கு ¹முட்டிகை யிலலாது ஆவதலல அதுபோல ஒருவறகு வேண்டியவராய் இருந்தது, முனியாது—வெறுப்பில்லாது, வைகலும்—நாள தோறும்; ²கொட்டி—கூடா நடபாகவே அவா மனம்பெற ஒழுகி, உண்பாரும—அவரிடத் துண்டா கிய உணவை உண்டு வாழ்பவரும்; குறடு போல கைவிடுவா— குறடானது தான் பறறியிருந்த இருமபை எரிக்குள் விட்டுத் தான் நீங்குகிறபோல அவறகொரு துன்பம் வந்த வேளையிலே கைவிடுவார்; நடடார் எனப்படுவாரா—தமமிடத்து நடபுண டானவா என்னப்பட்டாரா; சுட்டுக்கோல் போல எரியும் புகுவா—இருமபு வேம்பொழுது உலையாணிக கோலானது

¹முட்டிகை—சம்மட்டி.

²கொட்டி—பொருளை அடித்துப் பதஞ்செய்து.

தானும் எரியுட் புகுந்து வேமது போல நட்பாளாக்கு வந்த தன்பத்தைக்கூட அனுபவிப்பர் என்றவாறு.

கூடாநடபாயிரா தங்கருமம் முறறுநதுணையும இவரிலலாது நமக்கு ஒரு காரியமும் ஆகாது என்னும வகையாக, அவா மனம வரும்படி ஒழுகி அவர்க் கீடா வந்த வேளையிலே கைகிட்டுப் போவர். தமக்கு உற்றாராகிய நட்பாளா அவர்க்குள்ள காலததுப் பகுத்துண்டும், இல்லாது துன்பமுற்ற காலததும அந துன்பந் தமக்கு வந்ததாகக்கூட அனுபவிப்பா. ஆகலால் அத தன்மையாளரை தழுவுதல் வேண்டும் எனபதாம.

பதுமனார் :—எனறது, கொல்லனுடைய சுததியல்போல நாடோறும் தமமுடைய நட்பாரைப் பதஞ்செய்து உணடாரும் மற்று அவாககுத் துன்பம வந்தகாலததுக கொலலன் கொடிற்று போலக் கைகிடுவா. அவன் கூட்டுக்கோலபோல எரியின கண்ணு புசுவா நட்பாரா எனறு சிறப்பிக்கப்படுவாரா எனற வாறு.

சுட்டுக் கோல்—உலையாணிக கோல்.

விளக்க உரை :—எ-து. முட்டிகைபோல முனியாது —கொலலனுடைய சுததியல்போல வெறாதே; வைகலும்கொட்டி உண்பாரும்—நாளதோறும் பதஞ்செய்து உண்பாரும்; குறடு போற கைகிடுவா—நெருப்பிலே இருமபைப போகட்டு மீளுங் குறடுபோலக் கைகிட்டுப் போவாரா; சுட்டுக்கோல் போல— கொலலன் உலையாணிக கோல் போல, எரியும் புகுவா—தம உறவின முறையார புகக் எரியின்கண்ணும முழுகுவா; நட்பாரா எனப்படுவாரா—நட்புக்கொள்ளப் பட்டாரா எனறு சொல்லத் தக்கவா என்றவாறு.

பதஞ்செய்து உண்கையாவது—இதமும இட்டி மும சொல்லி உண்கை.

கொடித—பற்றக்குறடு.

கருத்து:—இன்பத்திலும் தன்பத்திலும் பங்குகொள்வாரையே சுறறமாகத் தழுவ வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“அற்ற குளத்தின் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
உறறுழித தோவார் உறவல்லர்—அக்குளத்திற
கொட்டியும் ஆம்பலு நெயதலும் போலவே
ஒட்டி யறுவார உறவு.

—முதலா. 17.

குறிப்பு:—

இச்செய்யுளில் கொல்லனது சம்மட்டி, குறடு, உலையாணிக
கோல் ஆகிய கருவிகளே உவமையாயினவா றுணாக.

(அ).

209. நறுமலர்த் தண்கோதாய்! நடடார்க்கு நடடார்
மறுமையுஞ் செய்வதொன றுண்டோ?—இறுமளவும்
இன்புறுவ இன்புற(று) எழீஇ அவரோடு
துன்புறுவ துன்புறக் கால்.

தருமர்:—என்பது. நறுமலர்—நறுவிய மலரினாற கடடிய,
தண்கோதாய்!—குளிர்ந்த பாலையினை உடையவளே!; நடடார்க்கு
—உறவு செய்தாராக்கு, நடடா—உறவின முறையார்; இறும
அளவும்—சாகுமளவும், இன்புறுவ இன்புறறு—இன்பமுறறு
கால தாமும இன்பமுறறு, எழீஇ—நடந்து, அவரோடு—
அவரோடு கூடி, துன்புறுவ துன்புறக்கால்—துன்பமுறறுகால
துன்பதைத் தாமும உறாராகில்; மறுமையும் செய்வது ஒன்று
உண்டோ?—இறந்துபோய்ப் பிறக்கும் மறுபிறப்பிலே செய்யும
உபசாரம உண்டோ? என்றவாறு.

உறவின முறையாரானவா தம்உறறுர்க்கு ஒரு செலவம்

உறம்பொழுதுகூட அனுபவித்து, வறுமையாகத் துன்புறுக்காலத்தும் அத்தன்மையாகவே ஒழுகார் ஆகில், அவர் மறுபிறப்பிலே வந்து உதவுவது உண்டோ? என்று அவரை இழிவாக்கி, அத்தன்மையார் உறவிலும் அன்னியரிடத்து நட்புச் செய்வது நன்றென்பதாயிற்று.

பதுமரூர் :—என்றது, நறுமலாத தண்கோதாய்! உறராக்கு உறரா மறுபிறப்பின் கண்ணாம நன்மைசெய்வதொன்று உண்டோ? சாமளவும் இன்புறுவனவறறை அவரோடே தீம இன்புற்று ஒழுகி, அவர் துன்புறுவனவறறை அவரோடே துன்புறுவிடில் என்றவாறு.

இறுமளவும்—மரிககு மளவும். எழீஇ—அவருடன ஒழுகி.

விளக்க உரை :—எ-து நறுமலாத தண்கோதாய்!—நறுமலாத மலாற கட்டப்பபட்ட குளிராத மாலையினையுடையாய்! நட்பாக்கு நட்பா—உறவின முறையாக்கு உறவின முறையா; மறுமையும் செய்வது ஒன்று உண்டோ—இந்தக் காலதநிலும் மறுமையும் போய்ச் சிலவுதன்களைச் செய்வதுண்டோ? இறுமளவும் இன்புறுவ இன்புற்று எழீஇ—சாமளவும் அவா இன்புறுவனவறறை தாமும் இன்புற்று நடந்து, அவரோடு துன்புறுவ துன்புறுககால்—அவா துன்புறுவனவறறைத் தாமும் அவரோடு கூடியிருந்து துன்புறும் இருப்பாராயின என்றவாறு.

கருத்து :—இன்ப தன்பங்களில் பங்கு கொள்ளாத உறவினரைத் தழுவலினும் அன்னியரைத் தழுவல் நன்று.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

1. பாம்புக் கொடியாறகுப 2. பான்மேனி யான்போலத்
தாக்கி யமருள் தலைபெய்யாரா—போக்கி

1. பாம்புக்கொடியான்—தரியோதனன்.

2. பான்மேனியான்—பலராமன்.

வழியராய் நடடார்க்கு மாதவம்செய் வாரே
கழிவிழாத் தோளேறறு வார்.”

—பழ. 18,
(க).

210. விருப்பிலார் இல்லத்து வேறிருந்(து) உண்ணும்
வெருக்குக்கண் ¹வெங்கருளை வேம்பாகும்
—விருப்புடைத
தனபோல்வார் இல்லுள் தயங்குநீர்த் தண்புற்கை
என்போ(டு) இயைந்த அமிழ்து.

தருமர்.—என்பது. விருப்பு இலா இல்லத்து—தமமை
விருப்பாதா இல்லிதது; வேறு இருந்து உண்ணும்--வேறே
யிருந்துண்டும்; ²வெருகு கண்—(பூனை)கண் போன்ற, வெங்
கருளை—வெம்புடைதய பொரிக்கறியுஞ் சோறும், வேம்பு
ஆகும்—வேம்புக்கு இணையாம்; விருப்பு உடை—தமமிதது
விருப்ப முடைததாய்; தனபோலவார் இல்லுள்—வேறன்றிக்
தனபோல ஒன்றாய் ஒழுக்குமவா மனையிடத்து, தயங்கு நீர்—
[உண்கிற] தெளிந்த நீர் போலும்; தண் புற்கை--குளிர்ச்சி
முடைய புற்கையாகிலும்; என்போடு இயைந்த—என்பினளவுஞ்
சென்று பொருந்திய; அமிழ்து—அமுதத்துக்குச் சரியாக
விருக்கும. என்றவாறு.

விருப்பில்லாது கூடாநடபாய ஒழுக்குவார் கனமையை
இழிவு கூறுவார், அவரிலலத்து உண்ணும் பொரிக்கறியுஞ்
சோறும் கஞ்சென்பதாக்கி; விருப்பமுடைய தன போல்வார்
தன உறமுறிய சோந்தொழுகுதலை அறிவுறுத்தும் பொருட்டு
அவரிடந் தண்ணும் புற்கையும் அமுதம் என்று வியந்து

¹‘வெங்கருளை வேம்பாகும்’ என்ற உவமை இவ்வதிகாரத்தின் 10-ஆம்
செய்யுளிலும் வந்தள்ளது.

²வெருகு + கண் = வெருக்குக்கண்; பூனைக்கணபோல நிறமுள்ள பொரிக்க
றிக் கறி எனக்

வற்புறத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது. காதலில்லாதாரா மனைக்கண் அளவளாவுதலினிற் வேறு இருநதுண்ணும வெருகின்கண்போன்ற நிறததையுடைய வெய்ய கருணைக்கறியும் வேம்புபோலும்; தனமேற் காதலையுடைய கண்ணைப்போல்வார் ¹ இல்லினுள் பெறுநதெளிநத நீரில குளிரந்த புறகை என்பளவும் சென்று பொருந்திய அமிழ்து போலும் என்றவாறு.

விருப்பிலலாரா இல்லம—தன நெஞ்சிறகுப் பொருந்தாதாரா இல்லம. ² வெருககுக் கண் வெங்கருணை—வெருகுப் பூனையதன கண்போல வெந்த பணியாரப பொரியல்.

விளக்க உரை :—எ-ன. விருப்பிலாரா இல்லத்து வேறு இருநது உண்ணும்—தமமை விருமபாதாரா மனையிடத்து வேறே யிருநது உண்ணுகிற; வெருக்குக்கண் வெங்கருணை வேம்பாகும்—பூணைக்கண போன்ற வெமமையுடைய பொரிஞ்சு கறியும் வேம்புபோலே யிருக்கும்; விருப்புடைத் தன் போல்வார் இல்லினுள்—தமமேல விருப்பமுடைய தம்மைப் போல்வார் மனையிடத்தில; தயங்குநீர்த தண்புற்கை—தெளிநத நீரிற் குளிரந்த புறகையை உண்கிறது; என்போடு இயைநத அமிழ்து—என்பளவுஞ் சென்று பொருந்திய அமிர்தாய் இருக்கும என்றவாறு.

கருத்து :—இதன கருத்து இவ்வழிகாரத்து 6, 7 ஆம் செய்யுட்க ளோடு ஒத்தது.

மேற்கோள் பகுதி :—

மயிலை } —உயிராத தொடாக குறறுக மொழிகளுள்,
சங்கர } டற ஒறறு இரா -டுதலன்றி சிறுபான்மை பிற

¹ இல்லினுள்—மனையில.

² வெங்கருணை வேம்பாகும் என்ற உவமை முன் 207 ஆம் செய்யுளினும் வந்தள்ளது.

வொற்றும் வேற்றுமையில் இரட்டுதற்கு 'வெருக்குக்கண் வெங்கருனை' என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவா.

—என். கு. 182.

—என். வி. கு. 183.

(ய).

22. நட்பாராய்தல்.

தருமர் :—அஃதாவது ஒருவா குணங்களை ஆராயாமல் விரைந்து நட்புக் கொண்டால், பிறகு ஒரு குற்றங் கருதி ன்டுகின்றது குற்றமாதலால், நட்புக் கொள்ளுமிடத்துக் குடியும், ஸழக்கமும், நலனும் உறுதிப்பாடும், சத்தியமும் (பழுதுசெய்யாத நன்மையும்) நீட்டிக்க ஆராய்ந்து நட்புக்கொளளக் கடவன் எனபதாம்.

பதுமனார் :—அஃதாவது நட்புச் செய்த பின்பு குடியேறியும், ஸழக்கமும, அறிவும், குணத்தினது நலநீங்குகளினும், சத்திய நன்மங்களினும், உலோக யாத்திரைகளினும் இவனுக்குள வாசனைகளும் ஆராய்கலும், பின்பு போற்றுது ஒழிதலும் இயல்பல்ல, ஆதலின நட்பாவதற்கு முன்னே ஆராய்ந்து கொள்ளல என்றவாறு.

குறிப்பு:—

'நட்பாராய்தல்' :—

பரிமே :—அஃதாவது. மேறசொல்லிய இலக்கணத்தாரை ஆராய்ந்து அறிந்தே நட்கவேண்டுதலின, அவரை ஆராய்ந்திறம், அதிகார முறைமையும் இதனே விளங்கும்.

மணக் :—நட்பாராய்தலாவது நட்பிற்கு ஆவாரை ஆராய்ந்து கொள்ளுமாறு கூறுதல், நட்குங்கால் ஆராய்ந்து நட்கவேண்டு

மாதலின்; ¹ அதன்பின் இது கூறப்பட்டது.

பரிதி:—நட்பாராய்தலாவது ஆராய்ந்து நட்புப்பெற வேண்டும் எ-று.

—குறள். அநி. 80.

211. கருத துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மைஎஞ்

ஞான்றும்

குருததிற் கரும்புதின் றற்றே—குருத்திற்கு

எதிர்செலத்தின் றன்ன தகைத்தரோ என்றும்

மதுரம் இலாளர் தொடர்பு.

தருமர்:—என்பது. †கருதது உணர்ந்து—[ஒருவருடன நட்புக் கொள்ளுமிடதது அவருடைய கலவி முதலானவற்றை அவர்] மனத்தினால் நீட்டிக்க ஆராய்ந்து; கற்று அறிந்தார் கேண்மை—அறிவுடையாருடன் கொண்ட உறவு; எஞ்ஞான்றும்—எப்பொழுதும்; குருததின் கரும்பு தின்று அறறு—கரும்பைக் கொழுததாடை தொடங்கித் தின்று வந்தாற போலாம்; என்றும்—எல்லா நாளும்; மதுரம் இலாளர் தொடர்பு—நன்மையில்லாதாருடன் கொண்ட உறவு; குருத்திற்கு எதிர்செல தின்று அன்ன தகைத்தது—கரும்பை அடியே தொடங்கிக் கொழுந்தாடைக்கு எதிராகத் தின்று வந்தாற போலும் தகைமையுடைதது என்றவாறு. [அரோ—அசை]

மனநயம் இல்லாதாருடன் கொண்ட உறவு, அப்போதைக்கு இனிமையாய் நாளடைவில் வேறுபடும்; அதனால் அவர் தன்மையை நீட்டிக்க ஆராய்ந்து அததகைமையாரிடதது நட்புக் கொள்ளவேண்டும் என்பதாம்.

¹ நட்பு பின்.

†கருததணர்ந்து என்பதற்குத் தன் கருத்தினால் கற்றதரும் தலை உணர்ந்த எனற பொருளை சிறக்கும் தாங்களின் உட்பொருளை உணர்ந்து என்பாகும் உள்.

பதுமரூர் :—என்றது. தன் கருத்தினால் கற்கத்தகும் நூலையுணர்ந்து கற்றறிந்தாரொடு கொண்ட கேண்மை, கரும்பைக் குருத்தே தொடங்கித் தின்றாற போலும். தன் குருத்திற்கு எதிராகச் செல்லாத தூரே தொடங்கித் தின்றாற போலும் தன்மையுடைத்து எஞ்ஞான்றும் இனிமையில்லாத குணங்களை யுடையாரொடு கொண்ட கேண்மை என்றவாறு.

கேண்மை—தொடாச்சி

விளக்க உரை :—எ-து. கருத்துணர்ந்து கற்றறிந்தார் கேண்மை—கருத்தினால் கற்கக்கூகும் நூல்களை யுணர்ந்து கற்றறிந்தாரொடு கொண்ட உறவு; எஞ்ஞான்றும் குருத்திற்கு கரும்பு தின்றற்றே—எல்லா நாளுங் கரும்பைக் குருத்தே தொடங்கித் தின்று வந்தாற்போலும்; குருத்திற்கு எதிராக செலத்தின்றன்ன தகைதது—குருத்திற்கு எதிராக அடியேதொடங்கித் தின்று எக்காற போலும் தகுதியுடைத்தது; என்றும் மதுரம் இலாளா தொடர்பு—எப்பொழுதும் மனநய மில்லா காரொடு கொண்ட உறவு என்றவாறு.

கருத்து :—அறிஞர் நட்பு இனிமை மிகுவதால் அதனை உணர்ந்து நட்புக கொள்ளவேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“கனைகடல் தன்சோபப்! கற்றறிந்தார் கேண்மை
நுனியில் கரும்புதின் றறறே—நுனிநீக்கிக்
கூரில் தின் றன்ன தகைததரோ பண்பிலா
சுரப் இலாளா தொடர்பு”.

—காலடி. 136.

“நிறைநீர நீர்வா கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையாரா நட்பு”.

—குறள். 782.

“பெரியவர் கேண்மை பிறைபோல நாளுந்
வரிசை வரிசையா நத்தும்—வரிசையால்

வானூர் மதியமபோல் வைகலும் தேடிமே
தானே சிறியார் தொடர்பு”.

—எலடி 125.

“நளிகடல் தண்ணீர்ப்ப! நாளநிழற போல
விளியும் சிறியவா கேண்மை—விளிவீன்றி
அல்கு நிழறபோல் அகன்றகன ரேடுமே
தொல்புக ழாளா தொடர்பு.”

—எலடி 166.

குறிப்பு.—

கரும்பை நுனியிலிருந்து அடிவரை திண்ணங்கால் சுவை
பிரகும்; அடியிலிருந்து நுனிவரை திண்ணங்கால் சுவை குறையும்;
இது அறிஞர் நட்பு வாவரப் பெருகுதற்கும், அறிவிரா நட்பு
வாவரச் சிறுகுதற்கும் உவமையாம்

(க).

212. இற்பிறப்பு) எண்ணி இடை-திரியார் என்பதோர்
¹நட்புடைக் கொண்டமை யல்லது—பொறகேழ
புனல்ஒழுகப் புள்ளிரியும் புறகுன்ற நாட!
மனமறியப் பட்டதொன(று) அன்று.

தருமர் :—என்பது. ²பொனகேழ புனல்ஒழுக—பொன
கைக கொழிக்கது விழுகின்ற அருவியின் ஆரவாததினாலே, ³புள்
இரியும்—புள்ளுகள இரிநதோடும், பூ குன்றம நாட!—பொனவு
பெற்ற மலைநாடனே!; இல் பிறப்பு எண்ணி—ஒருவா குடிப்
பிறப்பைக கருதி; இடைதிரியார்—இவா நடுவே வேறுபடுமவ
ரல்லா; என்பது ஓர் நட்புடை—என்று ஒருதலையாக நட்புடைமை

¹‘நட்புடை’ என்பத பதமரை பாடம்.

²‘பொன கேழ புனல்—பொனகொழிக்கும் கல்ல நிறமுள்ள அருவியிர்’.

³புள் இரியும்—பறவைகள் அஞ்சி ஓடும்.

யாக; கொண்டமை அல்லது—கொண்டதல்லாமல்; மனம் அறியப்
பட்டது ஒன்று அன்று—அவா மனத்தினால் அளவிடப்பட்ட
தன்று என்றவாறு.

எனவே, ஒருவரை நட்புக் கொள்ளுமிடத்து அவா குடிப்
பிறப்பு ஓர்நீயும் கொண்டு நட்புறமல், அவர் மனத்தினையுந்
நீர் ஆராயநது நட்புகொள்ளவேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. குடிப்பிறப்புடையாள் (என்று
கருதி, இவா நடுவு) வேறுபடார் என்று ஒரு(தலையாக) ¹நன
மருங்கு கொண்ட அததுணையல்லது அவா, மனத்தினை அளவிடப்
பட்டது ஒன்றன்று பொறகேழு புனல் ஒழுகப் புள்ளிரும்
பூங்குன்ற நாடனே! என்றவாறு.

இடைதிரியார—உறவு கொண்டால் நடுவே விட்டு நீங்கார.
பொன் கேழு புனல்—பொன்மை நிறததையும், கெழுமுதலையு
முடைய புனல் பூங்குன்றம்—பல ²போதுகளையும் உயாச்சியை
யும் உடைய மலை. மனம் அறியப்பட்டது ஒன்றன்று—
ஒழுக்கத்தையும், உபகாரத்தையும் அறிந்த உறவு கொள்ளும்தன்றி
ஒருவா மனத்தைப் புகுந்தறியலாமே என்பாருமுளா.

விளக்க உரை:—எ-து. இறப்பிறப்பு எண்ணி—குடிப்
பிறப்பைக் கருதி; இடைதிரியார என்பதோர் நறபுடை
கொண்டமை அல்லது—இவா நடுவு வேறுபடுமவரல்லா என்று
ஒருதலையாக நன்மருங்கு கொண்டதல்லது, பொறகேழு புனல்
ஒழுகப் புள இரியும் பூங்குன்ற நாட¹—பொன்னைக் கொழித்து
விழுகிற அருவியிறை புளவுகள் இரிந்தோடும் பூக்கையுடைய
மலைநாடனே!; மனம் அறியப்பட்டதொன்று அன்று—அவா
மனத்தினை அளவிடப்பட்டதொன்றன்று என்றவாறு.

¹ நறபுடை—நன்மருங்கு, நல்ல தன்மை

² போது—பூக்கள்.

கருத்து:—ஒருவரது குடிப்பிறப்பேயன்றி அவர் மனத்தையும் தீர ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ள வேண்டும்.

(உ).

213. யானை அனையவர் நண்பொர்இ நாயனையார்
கேண்மை தழீஇக் கொளல்வேண்டும்—யானை
அறிந்தறிததும் பாகனைய கொல்லும் எறிந்த
மெய்யதா வால்குழைகதும் நாய. [வேல்

தருமர்:—என்பது யானை அனையவர்—யானை போலும் பெருமை யுடையாரிடத்து; நண்பு—கொள்ளும் நட்பை, ஓர்இ—ஒழித்து; நாய் அனையார் கேண்மை—நாய்போன்ற இழிவுத தன்மையுடையராயினும் அவரிடத்து நட்பினை, தழீஇக் கொளல்—கிரும்பிக் கொள்ளல், வேண்டும்—வேண்டியாயிருக்குப, [அஃது என்னெனில்] யானை—¹ஆனை; அறிந்த அறிந்ததும்—[தனக்கேற்ற உணவுகளைக் கொடுத்த வளாக்கும் பாகனை] அறிந்திருந்தும், பாகனையே கொல்லும்—அப்பாகனை ஒருவேளையிலே கொன்றுவிடும், நாய்—நாயானது, எறிந்த வேல்—[தனையுடையவன்]எறிந்தவேல், ²மெய்யது—ஆ—கன்மெய்யினில் படருவிநிற்க, வால குழைக்கும்—தனவாலைக் குழைத்து அவனருகே செல்லாநிற்கும்.

ஆதலால், குடிசூல வ்யாசசி நோக்கி நட்புக்கொள்ளாமல் ஒருவர் மனத்தூபமையை ஆராய்ந்து, மனத்தூயராரா குடிசூலத்தில காழ்கவராயினும் அவருடன நட்புக்கொள்ளக் கடவன் என்றவாறு.

ஆனையோலும் பெரியோர் எனபது அரைசர் முதலாயி னேரை.

¹ 'ஆனையாய்க் கீடமாய்'—திருவா. 8. 14.

² மெய்—உடமய.

பதுமலார் :— என்றது. யானை அனையவரோடு கொள்ளும் நட்பைப் பதவிரந்து செயநகநறியறியும் நாயனையரோடு கொள்ளும் நட்பை மருகிக் கொளலவேண்டும். யானை, பாகன செய்யும் நனறிகளை அறிந்தறிந்தும் அவனைக் கொல்லும். தன்னை வளாதது நனமை செயதவன் எறிந்தவேல மேலெடுத்து உருவி நிறகை யீ லும் தனவாலேக குழைக்கும் அவனமுன் நாய என்றவாறு.

யானை அனையவா நண்பு ஓர் இ—யானை உயாச்சிபும, சீர்த்தியும், ¹சவுரியமும் உடைததாம்; அதுபோல உயாச்சியை யுடையாரா உறவை விட்டுநீங்குக. யானை அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்—தனக்குக் கவளமும், புல்லுந் கழையும் பல வுதவிகளும் செய்வதற்குத் தம் ஒரு குற்றத்திலே முனசெய்த நன்மையை மறந்து பாகனைக் கொல்லும் அதுபோல என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து யானை அனையவா நண்பு ஓர் இ—யானையோலே இருக்கும் பெரியோருடனே கொள்ளும் நட்பை ஷழிந்து; நாய அனையா கணமை கழீஇக கொளல வேண்டும—நாயைப் போலவா நட்பினை நிரும்பிக் கொள்ளக் கடவன்; (அஃகெப்படி யெனனில) யானை அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்—அநக யானை (பழகியிருந்தும்) கவளமிட்டு வளாக்கும பாகனை ²ஒருபடியாற கொன்றுகொடு; எறிந்த வேல் மெய்யதாவால் குழைக்கும் நாய—தனை புடையவனை வேல மெய்யிடாபிட்டுருவி நிறகவும் நாய தன வாலேக குழைக்கும் என்றவாறு

ஆதலாற குடியும் குலமும் உண்டென்று நட்புககொள்ளாமல் அவரவா மனகநீனை ஆராயந்து, தயயராயிருந்தாரால் குடியும் குலமும் இல்லையாயினும் அப்படி யொத்தாரை நட்புக கொள்ளக்கடவன்.

கருத்து —குடிபிறப்பிலலாரா மனந்தூயராயின அவருடனையே

¹ சவுரியம்—வலிமை, சூரத்தனம்.

² ஒரு பகையால் படி--பகை, 'படிமதஞ் சாமப் பொதுகதி'

நாடுக்குக் கொள்ளவேண்டும்.

மேற்கோள் பகுதி :—

பேரா -உவமத்திற்கு ஆவதோர் இலக்கண முணாத்துவாரா,
“யானை யணையவர். கொளல வேண்டும்—” என்பது
அது. இவையுஞ் சிறுமையுஞ் சிறப்பிறநீராக குறிப்பின் வந்த
வழக்காதல அமைந்தன வென்பது” எனபர்.

—தொல். பொருள். கு. 285.

குறிப்பு :—

சிறியோர் பலநாள் உதவி பெறாது, ஒரு சிறு பிழை
கூட அவற்றை மறந்து நமக்குத் தீங்கு செய்வா; பெரியோர்
நமக்குப் பலபிழை நேர்ந்தாலும் ஒரு நன்றியை மட்டும் எண்ணி
அபிவிழைகளை மறப்பா, ஆகவே, யானை-நாய இவை சிறியார்க்கும்
பெரியார்க்கும் முறையே நன்றி மறத்தற்கும், நினைத்தற்கும்
மாட்டுமே உவமையாம்.

(ந).

214. பலநாளும் பக்கத்தார் ஆயினும் நெஞ்சிற்

சிலநாளும் ஓட்டாரோ தொடர்—பலநாளும்

நீததார் எனக்கை விடலுண்டோ? தன்னெஞ்

யாத்தாரோடு யாத்த தொடர்பு. [சத்தா]

தருமர் —என்பது பலநாளும்—; பக்கத்தார் ஆயினும்—
தம அருகு இருந்தாராயினும்; நெஞ்சில—; சிலநாளும்—சிறிது
பொழுதும்; ஓட்டாரோ—பொருத்தமில்லாரா, ஓட்டார—எவ
வகையும் உறவல்லாரா; தம நெஞ்சத்தது—தமது நெஞ்சினாலே,
யாதாரோடு—பிணிககப்பாட்டாராடன, யாதக—பிணிப்பாக்க
கொண்ட, தொடர்பு—உறவினை, பலநாளும்—, நீததார் என்

—தம்மைவிட்டு நீங்கி யிருந்தார் என்று; கைவிடல் உண்டோ?—
(அவரைக்) கைநெகிழ்விடல் தக்கதோ? என்றவாறு.

கூடாநட்பாய் ஒழுகுவா பலநாளும் தம்மிடத்திருந்து
அவா காரியம் முடியுமளவும், இனிமையாக நடப்பினும் அது
நட்பு ஆன்று. நெஞ்சிற பிணிபுண்டானவர் தம்மைவிட்டு
நீங்கி யிருந்தாலும் அவரே நட்பிறகுரியார். ஆதலால் ஒருவா
குணங்களை நீட்டிக்க ஆராய்ந்து நட்புச் செய்ய வேண்டும்
என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. நெஞ்சிற கலப்பில்லாதா தம
முடனே, நாளதோறும் அருகூவிடாமல் பழகினும் சில(நாளும்)
நடபார்க்க கொள்ளாரா; பலநாளும் நீங்கினா என்று கருதிக்
கைவிடல் உண்டோ? தம் மனத்தின்கண் பிணிக்கப்பட்டா
ருடனே பிணித்த நட்பினே என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. பலநாளும் பக்கத்தார ஆயினும்
—பல நாளும் தம் மருங்கிருந்தாராயினும்; நெஞ்சிற சிலநாளும்
ஒட்டாரோ ஒட்டா—நெஞ்சிற சிற்து பொழுதும பொருதக
மில்லாதவா எப்படியும் உறவல்லா, பலநாளும் நீத்தார எனக்
கைவிடல் உண்டோ?—பலநாளும் நீங்கினா என்று அவரைக்
கைவிட தக்கதோ?, கமநெஞ்சுதது யாககாரோடு யாதக
தொட்பு—தபது நெஞ்சிலே பிணிக்கப்பட்டாரூடன கொண்ட
பிணிப்புள்ள நட்பினே என்றவாறு

கருத்து :—மனக்கலப்புடையாரையே நட்பிறகுரியராகக்கொள்ள
வேண்டுமா.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“செலவுழிக் கண்ணொருநாள காணினும் சான்றவா
தொல்வழிக் கேண்மையிற தோன்றப் புரிந்தியாப்பா
நலவலா நா ! சிலநாள அடிப்படின,
கலவரையும் உண்டாம நெறி”.

—காலடி. 154.

“புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாம் கிழமை தரும்”.

—குறள். 785.

“தூர்ந்தொழுகிக் கண்ணுந் துணைகள் துணைகளே
சாரந்தொழுகிக் கண்ணுஞ் ¹சலவர் சலவரே”

—திரிக. 51.

“கேட்டன மாததிரை யலலது யாவதும்
காண்டல் இல்லாது யாண்டுபல கழிய
வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்
அரிதே தோன்றல் அதறபட ஒழுகல்என்று
ஐயம் கொள்ளன்மின் ஆற்றி வாளீர்”

—புறம். 216 : 1—5.

“நேரா நெஞ்சத்தோன நட்டோள் ஷல்லன்”

—முதமொழிக் 5—5.

“காண்டகைமை இன்றியுமுன கலந்தபெரும கேண்மையிலா
பூண்டபெருங் காதலுடன் போனகமும் கற்பமுதும்
வேண்டுவன வெவவேறு விதங்களபெற விருப்பினால்
ஆண்டஅரசு அமுதுசெய்த திருவமுதாம் படி அமைதது”.

—பெரிய. திருநாவுக. 203.

குறிப்பு:—

நட்பிறகும நட்பில்லாமைக்கும் என்றும் சொந்திருப்பதும்
பிரிந்திருப்பதும் காரணம் ஆகா, மனக்கலப்பே நட்பிறகுக்
காரணமாகும்.

(ச).

215. ²கோட்டுப்பூப் போல மலாநதுபின கூம்பா து
வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி—தோட்ட

¹பகைவர்.

²கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீப்பூ, நீலப்பூ, புதறபூ எனப் புவகை ஐந்தாம்.

கயப்பூப்போல் முன்மலர்ந்து பிற்கூம்பு வாரை
நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்.

தருமர் :—என்பது. கோடு பூ போல—கொம்பிலே அலர்ந்த பூப்போல; மலர்ந்து—முன் மலர்ந்து; பின் கூம்பாது—பின்பு குவியாமல்; வேட்டதே—தலைநாளிலே கிரும்பி உடன் கொண்ட கோட்பாடே; வேட்டது—கிரும்பமாகக் கொண்டு செலுத்துவது; நட்பு ஆட்சி ஆம்—நட்புக்கு இயல்பாவதாம்; தோட்ட—தோண்டின; ¹கயம பூ போல்—கயத்திலுண்டாகிய பூவைப்போல; முன் மலர்ந்து—; பின் கூம்புவாரை—பிறகு கூம்புந்தனமை யுடையவரை; நயப்பாரும்—கிரும்புவாரும்; நட்பாரும்—நட்புச் செய்வாரும்; இல்—இல்லை என்றவாறு.

கொம்பிலே அலரும் பூக்கள் அலர்ந்த பிறகு குவியாது. கயத்திற்பூ முதலே அலர்ந்து பிறகு குவியும், நட்பிற குரியார் கொம்பிற்பூப் போலுந் தன்மையராய் இருப்பார். கயத்திற பூ அனராக நட்பு, பின்னாளிலே தேய்ந்து வேறுபடும. அதலை நட்பிற குரியாரைத் தன்னறிகினால் ஆராய்ந்து கொள்க என்ப தாயிறறு

பதுமனார் :—என்றது மரத்தினது கோட்டின் பூவே போல கிரிந்தது, பின் குவியாதே ஒருவனைக் காதலித்தது நட்புக் கொண்டால், அந்த நட்பின சிடாது அன்புபடுவது நட்புக் கோடலாவது. தோண்டிய பொய்கையிற(பூவே)போல முறப்பட கிரிந்தது, பின்பு குவியும் நட்புடையாரை (காதலி)ப்பாரும் நட்பாரும் இல்லை என்றவாறு.

தோட்ட கயம—வெட்டி எடுத்த(பொய்கை). தோட்ட கயப்பூப் போல—கயத்தின்கண்ணே தோய்ந்து நின்ற தோடாகிய இதழாடைய பூ என்றமாம்.

¹ கயம்—குளம்.

விளக்க உரை :—எ-து. கோட்டுப் பூ போல மலர்நது பின் கூம்பாது—கொம்பிற பூப்போல மலர்நது பிறகு கூம்பாது; வேட்டதே வேட்டதாம் நட்பாட்சி—தலைநாளில் கிரும்பி யுட்கொண்ட கோட்பாடே கிரும்பமாகக் கொண்டு நட்புச் செய்தலாம்; தோட்ட கயப்பூப் போல் முன்மலர்நது பின்கூம்புவாரை—தோண்டின கயத்திற பூப்போல முன்மலர்நதும் பின்புகுவிரதும் இப்படி ஒழுகுவாரை; நயப்பாரும் நட்பாரும் இல்—கிரும்புவாரும் இல்லை அவருடன் நட்புக கொள்வாரும் இல்லை என்றவாறு.

கருத்து :—என்றும் முகமலர்ச்சியுடன் கிரும்புவாரே நட்பிற குரியராவர்.

மேற்கோள் பகுதி :—

பரிமே :—உயர்ந்தோர் நட்பிடத்து, 'கயப்பூப் போல வேறு படாது கோட்டுப்பூப் போல ஒருநிலையே நட்பாயினான் எல்லா கின்பமும் எய்தும்' என இச்செய்யுளின் கருத்தை மேற்கோள் காட்டுவர்.

—குறள். 425.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“உலகம் தழீஇய தொட்பம் மலர்தலும்
கூம்பலும் இல்ல தறிவு”.

—குறள். 425

“நலமிக உயர்ந்தோர் தன்மை நண்புறத் தழுவிக்கொள்க
நிலகிய கயத்துப் பூவைநிகர்தரா துயர்ந்த கோட்டின்
அலரென அவர்பால் நிற்க ஆக்கமிக் கடுத்தகாலை
மலர்வதும் வறங்கூர் காலைக் கூம்பலும் ஒழிக மைந்தா”.

—வினா. அரவி. 51.

(இ)

216. கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர் ஏனை

இடையாயார் தெங்கின் அனையர்—தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன்(று) இட்டனான்
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு. [றிட்டதே

தருமர் :—என்பது. கடையாயார் நட்பில் கமுகு அனையர்—கடையாயினுடன் கொண்ட நட்புக் கமுகோடு ஒக்கும் [கமுகுக்கு ¹நித்தலும் ²பரிகாரஞ் செய்வது போலச் செய்யில் நட்பாம்]; ஏனை இடையாயார் தெங்கின் அனையர்—மறறை இடையாயாருடன் கொண்ட நட்புதெங்கோடு ஒக்கும் [தென்னை மரத்துச்சுப் பரிகாரஞ் செய்வது போலச் செய்யில் நட்பாம்]; தலையாயார் எண் அரு பெண்ணை போன்று (அனையர்)—தலையாயாருடன் கொண்ட நட்பு எண்ணுதறகரிய பனைபோலும்; இட்டனான்று இட்டதே—அது வைககும நானையிலே வாரதத தண்ணீரன்றிப் பிறகு பரிகாரஞ் செய்யாமலே பயனைக கொடுப்பதுபோல் நட்பாம்; தொன்மை உடையார் தொடர்பு—பழைய முறைமையினையுடைய சானரோகளாற சொல்லப்பட்ட நூலின் முறைமை இது என்றவாறு.

தொடர்பு என்பது செய்யுட்கள். உதமம மததிமம் அதமம என்பதைக் கடை இடைதலை எனக்கூறினாராதலால், ஒருவருடன் நட்புக கொள்ளுமிடத்து அவர் தன்மையை நீட்டிக்க ஆராய்ந்து நட்பிற குரியாருடன் நட்புச் செய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. கடையாயார் நட்பின்கண் கமுகனையர்; அதனை ஒழிய இடையாயார் நட்பின்கண் தெங்கின் அனையர்; இட்டனான்று இட்டசெய்தி யுடைத்தாய்ப் பிறி தொன்றினேடு ஒக்கும் என்று, எண்ணுதற கரிதாயுள்ள பெண்ணை போன்றனையர் நட்பின்கண் தலையாயினர் என்று, இப்பெற்றியால் தொன்மையுடையார் கூறுபடுத்திச் சொன்னார் என்க

¹ நித்தலும்—காந்தோறும்

² பரிகாரம்—பராமரிப்பு.

நட்பினை என்றவாறு.

கடையாயார் நட்பில் கமுகனையர்—கமுகும் ஒருதழும்பு பட்டால் அது விழுநது போமளவுந் தழும்பு கிடப்பது போலக் கடையாயினாக்கும ஒரு குறறஞ் செய்தால், அக்குறறத்தைச் சாமளவும் மறவாரா. ஆதலால் அவருறவைக கொள்ளாது ஒழிக. கமுகுகு நாஸ்தோறும் இறைக்கவும் மேற்றலையில் குறறமாய புழுககடியும் பாரததும் பேணிறைபோல இவனுக்கு நாஸ்தோறும் ¹செய்யும். ...அருஷதஞ் செய்யவேண்டும். அது ஒழிந்தால் கமுகு தலைகெட்டு விழுந்தாற போல இவனும் விழுமளவும் ²தினகு விசாரிப்பான் என்றவாறு.

இடையாயார் தெங்கின் அனையா—தெங்கிறகுத் தலையாலே தண்ணீர் சுமநது அடியிலே வாக்கப் பின தலைபாலே நீரைத் தருதலால் இவாக்கும் முன்பு நன்மைசெய்தால் பின்பு வரும்.

எண்ணரும் பெண்ணேபோன்று இட்டஞானறு இட்டதே தொனமையுடையார தொடாபு—எண்ணுதறகரிய பனையும் ஒரு நாள் விதையிட்டாற பின்பு பாதுகாகக வேண்டாம். பின்பு பயன்பட்ட காலத்திலே சென்று பயன் கொண்டாற போல அறிவும், ஒழுக்கமும், பெருமையும், முயற்சியும், ஒழியாமல் தொன்றுதொட்டு வரும் பழைமையை யுடையார உறவை விடாது கொள்ளுதல் நன்று என்று உரைப்பாரு முளர்.

விளக்க உரை :—எ-து. கடையாயார் நட்பில் கமுகு அனையா—கடையாயினுடன் கொண்ட நட்புக் கமுகோ டொக்கும்; ஏனை இடை ஆயார தெங்கின் அனையா—மறறை இடையாயினுடன் கொண்டநட்பு தெங்கோ டொக்கும் தலையாயார்—தலையாயினுடன் கொண்ட நட்பு, எண்ணரும் பெண்ணே போன்று இட்ட ஞான்று இட்டதே—எண்ணுதற கரிய பனைபோல இட்டநாளிலே இட்டாற்போலும் [பின்னர்

1. 2 இவ்வீடங்களில் சில எழுத்துக்கள் விடுபட்டுள்ளன. ஆதலின் கருதற் விளக்கவில்லை.

ஒரு பரிகாரமுஞ் செய்யவேண்டா]; தொன்மையுடையார் தொடர்பு—பழைய முறைமையினை யுடைய சான்றோர் செய்யுட்களிலே இப்படிக்கூறுபடுததிச் சொன்னார் என்றவாறு.

ஆதலால் நட்பினை ஆராய்ந்து கொள்ள வேண்டும். தொடர்பு என்பது செய்யுட்களை.

கருத்து:—எப்போதும் உதவி பெறுகிறீனும், ஒருபடித்தாய்ப் பயன்படும் உத்தமரிடமே நட்புக்கொள்ள வேண்டும்.

மேற்கோள் பகுதி :—

யா. வி. :—நேரிசை வெண்பா முரணாய் இருவிகற்பத்தான் வந்ததற்கு இச்செய்யுளை எடுத்துக்காட்டுவா.

—செய். சூ. 60.

பேரா :—“கடையாயரா நட்பிற கமுகனையா—என இதனுள் ஓரினத்தவாகிய புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன் கூறராயினார். இன்றோனனவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப் படுமென்பது” என்று இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவர்.

—தொல். செய். சூ. 892.

மாறனலங்—இவரும் மரபுவமைக்கு இச்செய்யுளை மேற்கோளாகக் காட்டுவர்.

—சூ. 105.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“உத்தமர்தாம் ஈயுமிடத் தோங்குபனை போல்வரே
மத்திமாதாம் தெங்குதனை மானுவரே—முததலரும்
ஆங்கமுக்கு போல்வர் அதம ரவாகளே
கேங்கதலி யும்போல்வர் தேர்ந்து.

—நீதிவெண்பா.

குறிப்பு:—

கமுகுக்கு நாள் தோறும் பராமரித்தலும், தென்னைக்கு இடையிடையே பராமரித்தலும், செய்தால் அவை பயன்படும்; ஆனால் பனைக்கு முதலில் நட்டதே யன்றிப் பின் பராமரிப்பு வேண்டாது என்றும் பயன்படும். இவைபோன்ற தன்மையினை யுடையார் கடை, இடை, தலையாயினர் என்றவாறு.

(சு)

217. கழுநீருட் காரட கேனும் ஒருவன்
விழுமிதாக்கொள்ளின் அமிழ்தாம்—விழுமிய
குய்த்துவையார் வெண்சோறே ஆயினும்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காய். [மேவாதார்

தருமர்:—என்பது. கழுநீருள் கார் அடகுவனும்—¹கழுநீரிலே வெநத பசிய இலைக்கறியானலும்; ஒருவன்—; ²விழுமிது ஆ கொள்ளின்—அதனைச் சீரிதாக மனத்தில் விரும்பிக் கொண்டால்; ³அமிழ்து ஆம்—அது அமுதமாகவிரும்பும்; விழுமிய—சீரிய, ⁴குய் துவை ஆர் வெள் சோறே ஆயினும்—நறைப்புக்கையோடுங் கூடிய வெள்ளிய சோறாயினும்; மேவாதாரை கைத்து உண்டல்—அன்னியரிடத் துண்பது; காஞ்சிரம் காய்—எட்டிக்காய்க்கு இணை என்றவாறு.

காரடகு—உப்பு இன்றி வெந்தது; நன்றாய் வேகாதது. எனவே மனந்தாயவரன்றிக் கூடாநட்பாக ஒழுக்குவாரை ஆராய்ந்து நட்புச்செய்க என்பதாம்.

¹ கழுநீர்—அரிசி கழுவின நீர்.

² விழுமிது ஆ கொள்ளின்—சிறந்த அன்புடையதாகக் கொடுக்கப் பெற்றால்.

³ குய்—தாளித்த கறி, கறம் புகையுமாம். துவை—துவையல். ஆ—நிறைந்த.

பதுமனார் :—என்றது. கழுநீருள் பெய்து அட்ட பச்சட காயினும், ஒருவனோடு கொண்ட நட்பை விழுமிதாகக் கொள்ளின் அமிழ்து போலாகும். விழுமிய சூய்த்துவை ஆர்ந்த வெண் சோறே ஆயினும், கொண்ட நட்பினை விரும்பாதார் கையுள் அதனை உண்டல் காஞ்சிரங்காய் போலும் என்றவாறு.

பெய்தல்—இடுதல். அடகு—இலைக்கறி. சூய்த்துவை—மறுப் பொறுக்கின சோறுமாம்; கொள்ளுத துவையோடு கூடிய சோறுமாம். மேவாதார்—நட்பை விரும்பாதார். ‘ஒவ்வாதர் கைத்துண்டல்’ என்று பாடமோதித் தன் மனத்துக்குப் பொருந்தாதார் மனை என்று பொருளுரைப்பாரு முள்.

விளக்க உரை :—எ-து. கழுநீருள் காரடகேனும்—கழுநீரிலே வெநத பச்சட காயினும்; ஒருவன் விழுமிது ஆக் கொள்ளின் அமிழ்தார்—அதனை ஒருவன் மனத்தினுற் சீரிதாகக் கொள்ளுவனாகில் அமிழ்தமாம்; விழுமிய சூய்த துவை ஆர் வெண் சோறே ஆயினும்—சீரிய நறைப் புகையினை புடைய வெள்ளிய சோறே யாயினும்; மேவாதார் கைத்துண்டல்—அன்னியர் கைப் பொருளாகிய வுணவை யுண்டல்; காஞ்சிரங்காய்—எட்டிக்காயோ டொக்கும் என்றவாறு.

காரடகு என்றார் உப்பிலலாமல வெநத இலைக் கறியை.

கருத்து :—உள்ளன்புடன் உதவுபவரை ஆராய்ந்து நட்புக கொள்ள வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

‘விழுமிய, சூய்த்துவை’ :—

“சூய்க்கொள் கொழுந்துவை”

—புறம். 160 : 7.

குறிப்பு :-

அடகு விழுமிதாக் கொள்ளின் அமிழ்தாவதற்கு ஒளவை

யார் பாரிமகளைக் குறித்துப் பாராட்டிப் பாடிய பாடல் எடுத்துக் காட்டாகும். அது வருமாறு :—

“வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவும் தின்பதாய்
 நெய்தான் அளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யே
 அடகென்று சொல்லி அமுதத்தை யிட்டாள்
 கடகளு செறியாதோ கைக்கு”

(எ).

218. நாய்க்காற் சிறுவிரல்போல் நன்கணியர் ஆயினும்
 ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் நட்பென்றும்?
 சேய்த்தானும் சென்று கொளல்வேண்டும் செய்
 வாய்க்கால் அனையார் தொடர்பு. [வினைக்கும்

தருமர் :—என்பது. நாய்க்கால் சிறுவிரல் போல்—
 நாயின காலில் இருக்கும் சிறுவிரல் போல; நன்கு அணியா
 ஆயினும்—மிகவும் அடுத்திருப்பாராயினும்; ¹ஈ கால் துணையும்—
 ஈயின் காலளவு ஆயினும்; உதவாதார் நட்பு—உதவி செய்யாதவா
 நட்பு; என் ஆம்?—என்ன பயனுக்காம்?; ²செய் வினைக்கும்
 வாயககால் அனையார்—[செய்யைக கொண்டு தனக்கொரு
 பயனும் இல்லையாயினும், தூரத்திலே(யுள்ள) நீர் கொண்டுவநது]
 செயையை வினைவிக்கும் வாயககால் போலும் அததன்மை யுடை
 யாரது; தொடர்பு—நட்பினை; சேயத்தானும் சென்று—தூரத்திலே
 ஆனாலும் அவ்விடத்திற் சென்று; கொளல் வேண்டும்—
 கொள்ளக் கடவன் என்றவாறு.

நட்பினால் பயன் கூறுதற் பொருடடுத தூரத்திலே சென்
 றுகிலும் வாய்க்கால் போலுந் தன்மையாரை நட்புக் கொள்ளீ
 வேண்டும் என்றார். அருகே இருந்தாலும் நாய்க்காற் சிறு
 விரலினாலே பயன் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் மறு தேசங்களிலே

¹ஈக்கால்—உதவியின் சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டியதோர் அளவு.

²செய்—வயல்.

சென்று தேடியாகிலும் நட்பிற் குரியாரிடத்து நட்புச் செய்ய வேண்டும் என்பது கருத்து.

பதுமனார் :—என்றது. நாய்க்குத் தன் காலிற் சிறுவிரல் அணித்தாயிலுற் போலத் தம்முடன் நட்புக் கொண்டார் மிக அணியராயினும், ஈயினது காலளவும் பயன் படாதாரோடு கொண்ட நட்பு என்ன பயன் செய்யும்? சேய்த்தாயினும் சென்று கொளல் வேண்டும் செய்யை வினைக்கும் வாய்க்காலை அணையார் நட்பினை என்றவாறு.

சேய்த்தானும்—தூர இருநதாராயினும்; வாய்க்கால் அணையார் (தொடாபு கொளல் வேண்டும்)—குளததிறகுச் ¹செறு தூரத்தே ஆயினும், குளததின் நீரைக் கொண்டு சென்று அச் செறுவை வினைத்துப் பயனைத் தந்(தாற் போலவும்), வெட்டி ஏறவும் குததிப் போடவும் பொறுதததச் செறுவுக்குக் குளததின் நீரைக் கொடுத்தாற் போலவும்; சேய்த்த குற்றததைப் பொறுத்துப் பயனைக் கொடுக்கும் பெரியோரைச் சென்று நட்புக் கொள்க என்பாரு முளர்.

விளக்க உரை :—எ-து. நாய்க்கால் சிறுவிரல் போல் நன்கு அணியராயினும்—நாயின் காலிற் சிறுவிரல் போல மிகவும் அணியராயினும்; ஈக்கால் துணையும் உதவாதார் நட்பு என்னும்? —ஈயின் காலளவும் உதவிசெய்யாதவர் நட்பால் என்னபயன் உண்டாம்?, சேய்த்தானும் சென்று கொளல் வேண்டும்—தூரத்திலே ஆயினும் அவ்விடத்துச் சென்று நட்புக் கொள்ளக் கடவன்; செய்கினைக்கும் வாய்க்கால் அணையார் தொடர்பு— [வாய்க்கால் தனக்குச் செயையைக் கொண்டு ஒரு பயனில்லையாயினும் தூரத்து நீரைக் கொண்டு வந்து] செய்யை வினைக்கும் வாய்க்கால் போலும் பண்புடையாரது நட்பு என்றவாறு.

கருத்து :—உதவும் பண்பினரை ஆராய்ந்து தேடி நட்புப் பெற

¹செறு—வயல்.

வேண்டும்.

(அ).

219. தெளிவிலார் நட்பிற் பகைநன்று சாதல்
விளியா வருநோயின் நன்றால்—அளிய
இகழ்தலீற் கோறல் இனிதே; மற்றில்ல
புகழ்தலின் வைதலே நன்று.

தருமர்.—என்பது. ¹தெளிவு இலா நட்பின்—மனத
(தூயமை)இல்லாதார் நட்பினும்; பகை நன்று—(மனந் தூயா
ருடன் கொண்ட) பகை நன்மை; ²விளியா அருநோயின்—
மருநதினால் தீராத நோயினும்; சாதல் நன்று—சாதல் நன்மை;
அளிய இகழ்தலின்—(ஒருவனை நெஞ்சு) நோக வைகின்றதினும்;
கோறல்—அவனைக் கொல்வது; இனிது—நன்று; இல்ல புகழ்
தலின்—ஒருவனுக்கு இல்லாதது ஒன்றை உண்டாக்கிப் புகழ்
வதினும்; வைதலே நன்று—அவனை வைதல் நன்று என்றவாறு.

ஆல், மற்று—அசை. ஆதலால் மருநதில் தீராத நோயும்,
இல்லாதது சொல்லிப் புகழ்தலும், ஒருவனை நெஞ்சு நோகப்
புண்படுத்துவதும் கூடா நட்பினது தன்மையாயிற்று. அத்
தன்மையாரன்றி மனந் தூயாரிடத்து நட்புக்கொள்ள வேண்டும
என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. தேறப் படுத்தன்மையிலாதவ
ரோடு (கொள்ளும்) நட்பில் பகை நன்று; செய்த மருநதில்
தீராமல் நீட்டிக்கும் நோயில் சாதல் நன்றும்; ஒருவனை மிக
இகழ்ந்துரைத்தலில் கொல்லுதல் நன்று; ஒருவனுக்கு இல்லாத
குணத்தைச் சொல்லிப் புகழ்களில் அவனை வைதலே நன்று
என்றவாறு.

¹தெளிவு—அறிவு தெளிவு என்றும் கம்பிக்கை என்றும் கொள்ளலாம்*

²விளியா வரும் நோய் எனப் பிரித்து நீங்காத வகுகின்ற நோய்
என்பாரும் உள்.

விளக்க உரை :—ஈ-து. தெளிவிலா நட்பிற் பகைநன்று—உள்ளீர் மில்லாத உறவிற் பகை நன்று; சாதல் விளியா அரு நோயின் நன்று—மருந்தில் தீராத நோயிற் சாதல் நன்று; அளிய இகழ்தலின் கோறல் இனிது—ஒருவனை நெஞ்சு நோவ வைகிறதின்னும் அவனைக் கொல்லுகிறது நன்று; இல்ல புகழ்தலின் வைதலே நன்று—ஒருவனுக்கு இல்லாத தொன்றினைச் சொல்லிப் புகழ்தலின் அவனை வைதலே நன்று என்றவாறு.

மறறும் ஆலும் அசை.

கருத்து :—மனத தூய்மை இல்லாதாருடன் நட்புச் செய்தல் கூடாது.

குறிப்பு :—

உடம்பைவிட்டு உயிர் போயதும் அதற்குத் துன்பமில்லை யாதலின் 'சாதல் நன்று' என்றார்.

தெளிவிலா நட்பில் பகைநன்று எனப்பதற்கு, நோயிற சாதலும், இகழ்தலிற் கோறலும், புகழ்தலின் வைதலும் உவமைகளாம்.

(க).

220. மரீஇப் பலரோடு பன்னாள் முயங்கிப்

பொரீஇப் பொருள்தக்கார்க் கோடலே வேண்டும்

பரீஇ உயிர்செகுக்கும் பாம்பொடும் இன்னு

மரீஇஇப் பினைப் பிரிவு.

தருமர் :—என்பது. பலரோடு—பலருடனும்; பல்நாள் முயங்கி மரீஇ—பலநாளாக கலந்து மருவி; ¹பொரீஇ—பலா குணங்களையும் ஒப்பிட்டு அறிந்து; பொருள தக்கார்பொருளாகத்

¹பொரீஇ—ஓசை.

தக்காரை; கோடலே வேண்டும்—நட்புச் செய்தல் வேண்டும்; ¹பரீஇ—பல்லினால் வடுப்படுததி; உயிர் செஞ்சும்—உயிரை நீக்கும்; பாம்பொடும்—பாமபுடனும்; மரீஇப் பின்னை பிரிவு— நட்புக்கொண்டபின் நீங்குதல்; ²இன்னா—பொல்லாது என்ற வாறு.

அசேதனமாகிய பாம்புடனும் கலந்து பிரிதல் ஆகாது எனவே, சேதனமாகிய மக்களுடனகலாது பிரிதல் தீங்கு என்பது சொல்ல வேண்டாவே. ஆதலால் நட்புக்கொள்வதன் முன்பே அவர் குணங்களை நாளிலே ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாயிற்று.

பதுமரூர்.—என்றது. பலரோடு பன்னாளும் பழகிக் கலந்து ஒப்பிததுப் பொருளாக மதிக்கத தக்காரைத் தமக்கு நட்பாகக் கொள்ள வேண்டும். ³எயிற்றாலே வடுபபடுதது உயிரைக் கொல்லும் பாம்போடும் இனனா, நட்புக்கொண்ட பின்னைப் பிரிதல் என்றவாறு.

மரீஇ—முயங்கி, கலந்து. பரீஇ—இரங்குமபடி. பொரீஇ பொருள் தக்கார்—தம்முடன் ஒப்பித்துப் பொருளாகத்தக்காரை. ‘பொரீஇப் பொருதக்கால் கோடலே வேண்டும்’ (என்று பாடம கொண்டு) மாறுபட்டுச் சம(ர்)பூமியிலே பொரும்படியான குற்றத்தைச் செய்தாராயினும், அதனைப் பொறுத்து அவர் உறவை விடாது கொள்க (என்று கூறுவாரும் உள்).

விளக்க உரை:—எ-து. மரீஇப் பலரோடு பன்னள் முயங்கிப் பொரீஇ—பலரோடு மருகிப் பலநாளும் கலந்து ஒப்பித்து; பொருள தக்கார்க் கோடலே வேண்டும்—பொருளாகத்தக்காரை நட்புக் கொள்ளுவதே ஒருவர்க்கு உறுதியாவது;

¹பரீஇ—கடிதத.

²இன்னா என்பது இன்னா எனத் தொக்கு நின்றது.

³எயிற்று—பல்.

பரீஇ உயிர் செகுக்கும் பாம்பொடும் இன்னா—பல்லினால் வடுப் படுத்தி உயிரை நீக்கும் பாம்புடனும் பொல்லாது; மரீஇப் பின்னர் ப பிரிவு—நட்புக் கொண்ட பின்னும் ஒருவரை விட்டு நீங்குதல் என்றவாறு.

மரீஇ என்றது மருவி. முயங்கி என்றது கலந்து. பொரீஇ என்றது ஒப்பு நோக்கி.

கருத்து:—கூடிப் பிரிதல கூடாமையால் முன்பே ஒருவரது குணங்களை ஆராய்ந்து நட்புக்கொள்க.

மேற்கோள் பகுதி:—

நச்:—உயிரளபெடை நான்கு மாத்திரை பெறறு நிறபதறகு “மரீஇஇப் பின்னைப் பிரிவு” என்பதனை மேற்கோளாகக் காட்டினர்.

—தொல் தூல். கு. 6.

மயிலை } —‘செயது’ எனனும் வாய்பாட்டெச்சம் வினை
சங்கர } முதல் கொண்டதறகு ‘பரீஇ யுயிர் செகுக்கும்’
என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவா.

—நன். கு. 343.

—நன். கு. 344.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இன்னா செயினும் இனிய ஒழிகென்று தன்னையே தானேயின் அல்லது—துன்னிக கலந்தாரைக் கைவிடுதல் கானக நாட! கிலங்கிறகும் விள்ளல் அரிது”.

—நாஸ்தி. 76.

“விலங்கேயும் தம்மோடு உடனுறைதல் மேவும் கலந்தாரைக் கைவிடுதல் ஒல்லா—இலங்கருவி காஅய் இழியும் மலைநாட! இன்னதே பேசியோ டானும் பிரிவு”.

—பழ. 132.

“பிரிவு செய்தாலரிதே கொள்க போயொடும் என்னும் பெற்றி”
—திருச்சிற். 144.

“பேயோ டேனும் பிரிவொன் றின்னா தென்பர் பிறரெல்லாம்”
—திருப்பாட்டு. சந்தார். ஆரூர்.

—தெரியக்

கண்ணிற காணார் ஆயினும் கனவின்
நண்ணுவ காலை நல்லாயிர் செருக்கும
பேயே ஆயினும் பிரியின் இன்பம்
வாயாஹி என்று மதியோர் அறைப
மரீஇ நாளுநின் நன்றி யாரும்
அறிய வார பெரும”
—குறியிந்தம். 46.

—மருவியப்

பேயின்திறத்துப் பிரிதல் இன்னாவென்று பேசுவரே”
—அடபிகாபதி. 517.

“பேயோடு பழகுறினும் பிரிவதரிது அரிதென்று தாயோரு
மொழிவரால்”
—குசலோபாக்கியானம்.

“நாடாது நட்டலின் கேடில்லை நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு”.
—குறன். 791.

“நாடி நட்பின் அல்லது
நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறததே”.
—எம். 82. 8—9.

“மயரிகள் அல்லராய் மாணபுடையாச சேருந்
திருவுந் தீர்கின்றேல் இனிது”.
—இளியவை. 18.

“இணக்கம் அறிந்து இணங்கு”.
—ஆந்திரடி. 19.

“கூடிப் பிரியேல்”
—ஆந்திரடி. 37.

“காணுதல் ஒழிக நல்லார் காணினங் கவர்பால் நட்புப்
பேணுதல் ஒழிக பேணின் பிரிவுறல் ஒழிக”.

—பிரபுவிக்.

23. நட்பிற் பிழை பொறுத்தல்.

தருமர் :—அஃதாவது தமமால் நட்புக் கொள்ளப் பட்டவா தம்முடைய மனதுக்கு வாராத குற்றஞ் செய்தாராயின, அது அறியாமற் செய்தா என்றதல் உளருரிமையாற் செய்தா என்றதல் அவா செய்த பிழையைப் பொறுத்தலாம்.

பதுமனார் :—அஃதாவது நட்பாயினா ஒருவர்க்கு ஒருவா தம்மிற் செய்வன பிழைக்கச் செயயா. ஆதலின ஒருவா செய்த பிழை அறியாமை என்றதல் (உரிமை) என்றதல் பொறுத்தல் என்றவாறு.

குறிப்பு:—

வள்ளுவரும் ‘பழைமை’ என ஓரநிகாரம் வகுத்திருத்தல் காண்க.

‘பழைமை’ :—

பரிமே :—அஃதாவது நட்பாரது பழையராத் தன்மைபற்றி அவர் பிழைத்தன பொறுத்தல் காரணப் பெபா காரியத்திற்குப் ஆயிற்று. ஆராய்ந்து நட்கப்பட்டார எனினும் பொறுக்கப் படும் குற்றமுடையராகலானும் ஊழ்வகையானும் நட்பா நாட்டுப் பிழையுளதாம் என்பது அறிவித்தற்கு, இது நட்பாராய தலின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக் :—பழைமையாவது நட்போரது உரிமை கூறுதல். இஃது அவருரிமையால் செய்தனவற்றிற்குப் பொறுக்க வேண்டும் என்று அதன்பின் கூறப்பட்டது.

பரிதி:—பழைமையாவது பழைமையை அறிந்துகொள்க என்றவாறு.

—குறள். அறி. 81.

221. நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல்வேண்டும்
நெல்லுக்கு(கு) உமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

தருமர்:—என்பது. நல்லார் என தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை—இவர் நல்லவர் என்று தாம் மிகவும் விரும்பி நட்புகொண்டவரை; அல்லார் எனினும்—அவரிடத்து ஒரு நட்புபண்பு இல்லாமை உண்டாயினும்; ¹ அடக்கிக் கொளல் வேண்டும்—அதனைப்பிறர் அறியாமல் தன மனத்திலே அடக்கிக் கொள்ளக் கடவர்; (ஏன் எனில்) நெல்லுக்கு உமி உண்டு—(யாவாக்கும் பயன் படும்) நெல்லினிடத்திலேயும் உமியாகிய குற்றம் உண்டு; நீர்க்கு நுரை உண்டு—நீரினிடத்திலேயும் நுரையாகிய குற்றம் உண்டு; பூவிற்கும் ² புல் இதழ் உண்டு—பூவினிடத்திலேயும் புல்லிதழாகிய குற்றம் உண்டு ஆதலால் என்றவாறு.

புல்லிதழ்—பூவின் புறதது இருக்கும் இதழ். யாவாக்கும் பயன்படும் நெல்லு முதலானவை யிடத்தும் குற்றம் உண்டாவது போல நல்லவரிடத்தும் அவர் வினைவலியால் குற்ற முண்டாயினும் அதனைப் பொறுப்பது நட்பிறகு உரிமை என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. நல்லார் என்று மிகவும் விரும்பிக்

¹ அடக்கிக் கொளல்—மறைவில அவர்க்கு அறிவு உறி அவர்களை அடக்கி வைத்துக்கொள்ளல் என்றும் குற்றத்தை மறைத்து கட்டாக்கொள்ளல் என்றும் பொருள் உறுவார் உள்.

² புல் இதழ்—இழிந்த புற விதழ்.

கொண்டாரை (நல்லார்) அல்லார் எனினும் தம் மனத்தின்கண் மறைத்துவைத்து நட்பாகக் கொள்ளல் வேண்டும். நெல்லுக்கு உமி உண்டு. நீருக்கு நுரை உண்டு. புல்லிய (புறகி)தழ் பூவுக்கும் உண்டு ஆதலால் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ.து. நல்லார் எனத் தாம் நனி கிரும்பிக் கொண்டாரை—இவர் நல்லார் என்று தாம் மிகவும் கிரும்பி நட்புக் கொள்ளப்பட்டாரை; அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொள் வேண்டும்—அவரிடத்தொரு நட்புப் பண்பும் இல்லையாயினும் அதனைப் பிறறியாமல் அடக்கிக்கொண்டு போகக்கடவர்; (அதென் போல வென்னில்), நெல்லுக்கு உமி யுண்டு, நீருக்கு நுரை உண்டு, புல்லிதழ் பூவிறகும் உண்டு— நெல்லுக்கு உமியும் உண்டு, நீருக்கு நுரையும் உண்டு, புல்லிய புறகிதழ் பூவிறகும் உண்டு ஆதலால் என்றவாறு.

கருத்து :—நண்பரது குணத்தைக் கருதிக் குறறத்தைப் பொறுத்தல் வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“தமரென்று தாங்கொள்ளப் பட்டவா தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தார ஆயின் அவரைத்
தமரினு நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்முள் அடக்கிக் கொள்”.

—நாலடி. 229

“ஆண்உண்டு எனவொன்றே வேண்டா அடைந்தாரை
மாண்டிலார் என்றே மறைபபக் கிடந்ததோ?
பூண்டாங்கு இளமுலைப் பொற்செடி! பூண்ட -
பறையறையார் ஆயினா இல்”.

—பழ. 112.

நென்னும், நீரும், பூவும் சிறப்புடையனவாமாறு —
“உயிரை ஆக்கும் நெல்லும் நீரும்”

—புறம். 186. உரை.

“நெல்லுயிர் மாந்தர்க் கெல்லாம் நீருயிர்”

—சீவக. 2908.

“மங்கலமாகி யின்றியமையா

தியாவரு மகிழ்நது மேற்கொள மெலகிப

பொழுதின் முகமலா வுடையது பூவே”

—என். கு. 29.

குறிப்பு.—

நல்லேரிடததும் குறறம காண்பபடும என்பதற்கு மூன்று பொருள்களை உவமையாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

(க).

222. செறுத்தோ(று) உடைப்பினும் செம்புனலோ(டு)

ஊடார்

மறுத்தும் சிறைசெய்வா நீர்நசைஇ வாழ்நர்
வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும் பொறுப்பரே
தம்வேண்டிக் கொண்டார் தொடர்பு.

தருமர்:—என்பது. ¹செறு தோறு உடைப்பினும்—
(தண்ணீர்) அடைக்குந் தோறும் உடைத்ததாயினும்; செம்புன
லோடு ²ஊடார்—அந்த நல்ல நீருடனே ஊடுதல் செயயார்; நீர்
நசைஇ வாழநா—நீரை நச்சி வாழ்பவா; மறுத்தும் சிறை
செய்வா—மீண்டும் அந்த நீரை (அணை கோலுவா); (அதுபோல)
³வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும்—தம்மை நட்டவரும் தம் மனம்
வெறுகும்படி பிழைகளைச் செய்தாராயினும்; தாம் வேண்டி
தொடர்பு கொண்டார்—தாம் கிருமபிக் கொண்ட நட்பாளர்;

¹செறு தோறு—அடைக்குந் தோறம, வயல்கள தோறம எனதுமாம்.

²ஊடார்—கேட்பியர்

³வெறுப்ப வெறுப்ப—வெறுப்பனவற்றை வெறுக்குமாத, யிக
வெறுக்கும்படி என்றமாம்.

பொறுப்பர்—(செய்த பிழையை) பொறுக்கக் கடவர் என்ற வாறு.

அவா செய்த குற்றங்களைக் கருதாமல் தாம் கிரும்பிய நட்பினைக் கருத வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. ஒரு ¹கழனிக்கு இறைத்த நீர்பல கழனிதோறும் உடைத்தது ஆயினும் செம்புனலோடு ²கலாயாது பின்னையும் அணைகோலுவா, நீரால் பிரயோசனம் கொள்ளுவா. அதுபோலத தாம கிரும்பித் தொடர்பு கொள்ளப்பட்டார வெறுப்பனவற்றை மிகச் செய்தாராயினும் பொறுப்பர் என்ற வாறு.

செம்புனல்—அழகிய புனல். நசை—ஆசை. வாழநா—உழவர்.

விளக்க உரை :—எ-து. செறு தோறு உடைப்பினும்—அடைக்குற்தோறும் உடைத்ததாயினும்; செம்புனலோடு ஊடார—நல்ல புனலொடு வெறூர்; மறுகதும் சிறை செய்வா—மீண்டும் அநத நீரை அணைத்துக் கொள்ளுவா; நீர நசைஇ வாழநா—அநத நீரை நச்சி வாழ்பவா; (அதுபோல) வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும்—தாம் வெறுப்ப வெறுப்பவே நடடார ஏது பிழை செயதாராயினும்; பொறுப்பரே தாம வேண்டிக் கொண்டார தொடர்பு—தாம் கிரும்பிக் கொண்டார நட்பினைப் பொறுக்கக் கடவா என்றவாறு.

கருத்து :—நட்பினா செய்த குற்றங்களைக் கருதாது நட்பினைக் கருதவேண்டும்.

மேற்கோள் பகுதி :—

மயிலை :—'வெறுப்ப வெறுப்பச் செயினும்' என்பதனை

¹ கழனி—வயல்.

² கலாயாது—கோபிக்காமல்

உடம்பொடு உயிர்க்குணத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுவர்.

என். கு. 451.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“நண்பொன்றித தமமாலே நாட்டப்பட டாகளைக்
கண்கண்ட குறறம் உளவெனினும் காயநதீயார
பண்கொண்ட தீஞ்சொல் பணைத்தோளாய! யாருளரோ?
தங்கன்று சாக்கறப் பார”.

—பழ 16.

(உ).

223. இறப்பவே தீய செயினுந்தன் நட்டார்

பொறுத்தல் தருவதொன(று) அன்றே?—நிறக்

கோங்கு)

உருவவண்(டு) ஆர்க்கும் உயாவரை நாட!

ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.

தருமர் :—என்பது. நிறம் கோங்கு—நிறத்த பூவினை
புடைய ¹கோங்கினமேல்; உருவம் வண்டு — அழகிய வண்டுகள்;
ஆர்க்கும்—ஆரவாரிக்கும்; உயாவரை நாட!—உயர்ந்த மலை நாடனே!
கன நட்டார்—தான நட்புக் கொண்டவர்; இறப்பவே—
மிகவும்; தீய செயினும்—தீயவறறைச் செய்யினும்; பொறுத்தல்
—பொறுப்பது; தருவது ஒன்று அன்றே?—தருதிப் பாடல்லவோ?
(என் எனில்); ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு—ஒருவர் பொறுப்
பதே இருவராகும் நட்பாம் (ஆதலால்) என்றவாறு.

பொறுக்குந தனமையில்லாதார ஒருவருடன் நட்புக
கொள்ளலாகாது என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. மிகவுந தீயவறறைச் செயதா

¹ஒருவரை மரம்.

ராயினும் தமது நட்பாரைப் பொறுத்தல் (தமக்குத்) தருவதன்றோ? (பொன்)நிறத்தை யுடைய கோங்குமலர்த் தாதுதோறும் ஒளியை யுடைய வண்டுகள் ஆர்க்கும் உயர்வரை நாடனே! ஒருவர் பொறுக்கும் பொறை இருவார்க்கும் நட்பாம் ஆதலால் என்றவாறு.

நிறக் கோங்கு—பொன்போன்ற தாதை வீசும் பூவை யுடைய கோங்கு. உருவ வண்டு ஆர்க்கும்—அப்பூவினது மதுச் சிதறுகையால் கோங்குமரந தெரியாமல் அழகிய வண்டுகள் ஆர்க்கும் என்றும், உருவினையுடைய வண்டு என்றுமாம்.

விளக்க உரை:—எ-து. இறப்பவே தீய செயினுமகன் நட்பாரா—மிகவுந தீயனவறறை (தன்) நட்பாரா செய்யினும்; பொறுத்தல் தருவது ஒன்றன்றோ?—பொறுத்தல் தருவதொன்றல்லவோ?; நிறக் கோங்கு உருவ வண்டு ஆர்க்கும் உயர்வரை நாட!—பொன்னிறத்தை யுடைய கோங்கும் பூகிலே (ஒளியை யுடைய) வண்டுகள் ஆரவாரிகளும் உயர்நத மலைநாடனே!; ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு—ஒருவர் பொறுக்கவே இருவார்க்கும் நட்பாகும் எ-று.

கருத்து:—நட்பினா பிழையைப் பொறுத்தலே நட்பு வளர்ச்சிககு ாதுவாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“தந்திமை யில்லாதார் நட்பவர் தீமையையும்
எந்நிமை யென்றே உணராதாம்—அநதண்
பொருதிரை வந்துலாம் பொங்குநீர்ச் சோபப்!
ஒருவர் பொறையிருவர் நட்பு.”

—பழ 247.

“பேதைமை ஒன்றோ பெருங்கிழமை என்றுணர்க
நோக்கக் நட்பார் செயின்”.

—குறள் 805.

“பழமையில் திரியார் பயன்தெரி மாக்கள்
கிழமையில் செய்தனன் கெழுதகை தரும்”.

—பெருங். 4 : 8 : 75—76.

“பேதைமைப் பாலினாதல் பெருங்கிழ மையினு னாதல்
மேதக நட்போர் மாட்டு விரகிடும பிழைக ளெல்லாம்
காதுதற பால அல்ல.....”.

—தணிகை. வீரட்ட. 105.

“கெடுதியில் உதவ வல்லவர் நட்பால்
கிளந்திடா தொன்றனைச் செயினும்
கெடுமவகை செயதல் வேண்டினதாமே
கெழுவுதல் பணிவச்சம் இன்மை
படுதரும் ஊழில் புரியினும் அவறறைப்
பழைமைஎன் றறிநதுளம் உவப்பின்
நெடுநில முழுதும் கேண்மையாம் மைந்தா !
நேரலார் தாமும்கே ளாவர்”.

—விசு. அரகி. 127.

“தொன்மை மறவேல்”.

—ஆத்திஞாடி. 64.

(ஈ).

குறிப்பு :-

கோங்கின் நிறம் பொன்னிறம் என்பது —

“கோங்கின் காலுறக் கழன்ற கண்கமழ பனிமலர்
கைகிடு சுடரிற் றேன்றும்”

—அகம. 153.

224. மடிதிரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்
கடுவிசை நாவாய் கரையலைக்கும் சேர்ப்ப !
விடுதற்கு அரியார் இயல்விலரேல் தெஞ்சம்
சுடுதற்கு மூட்டிய தீ.

தருமர் :- என்பது. மடி திரை தந்திட்ட—மறிகின் ற

திரை கொண்டு வந்து போகட்ட; வான்கதிர் முத்தம்—வெள்ளிய கிரணங்களை யுடைய முத்துக்களை; கடுவிசை நாவாய்—கடிய விசையினை யுடைய நாவாயானது; கரை அலைக்கும்—கரையுடன் மோதும்; ¹சேர்ப்பி—வளப்பத்தை யுடைய கடற் சேர்ப்பனே; விடுதற்கு அரியார்—விடுவதற்கு அரியவராகத் தாம் நடபுக் கொண்டவா; இயல்பு இலரேல்—இயல்பு அல்லாதவறறைச் செய்வராயில் (அது); நெஞ்சம் சுடுதற்கு மூட்டிய தீ—தம நெஞ்சினைச் சுடுதற்கு மூட்டிய தீப்போலாம் என்றவாறு.

எனவே அவர் அறியாது தீயவறறைச் செய்யில் அது அறிவுடைய தமது நெஞ்சிற்குச் சடுவது போலாம்; அத தீங்கு நோக்குவாராயில் கூடா நட்பாயிற்று. அதனால் அத் தன்மையாகிய தீங்குகள் உண்டாயினும் தாம் ஆராய்ந்து நட்புகொண்ட விடததுக் கருதுதல் தீங்கு எனபதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. மடி திரை தந்திட்ட வெண்கதிரையுடைய முத்தமுங் கடுவிசை நாவாயும் கரையின்கண் வந்து அலைக்கும் சோப்பனே! விடுதற்கு அரியார் பண்பிலராயின் அவரை நடபாக்ககொண்டார நெஞ்சினைச் சுடுதற்கே மூட்டிய தீயாவா என்றவாறு.

மடி திரை—எழுந்தது மடியும் அலை. வான கதிர்—வான்மை நீர்மை, கதிரொளி. நாவாய்—மரக்கலம்.

விளக்க உரை :—எ-து மடி திரை தந்திட்ட வான்கதிர் முத்தம்—மடிகின்ற திரை கொண்டு வந்து போகட்ட வெள்ளிய கிரணங்களை யுடைய முத்தமும்; கடுவிசை நாவாய் கரை அலைக்கும் சேர்ப்பி—கடிய விசையை யுடைய நாவாயும் கரையிலே வந்து அலைக்கும் கடற் சோப்பையுடையவனே!; விடுதற்கு அரியார் இயல்பிலரேல்—விடுதற் கரியாராகிய நட்பா இயல்பிலராயில்; நெஞ்சம் சுடுதற்கே மூட்டிய தீ—நெஞ்சினைச்

¹சேர்ப்பி—நீர் திறையை உடையவனே;

சுடுதற்கு மூட்டிய தீயாவர் அவர் என்றவாறு.

கூத்து:—ஆராய்ந்து நட்புக் கொண்டபின் நண்பரது தீங்கைக் கருதுவது தீதாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பழமைகந தாகப் பசைந்த வழியே
கிழமைதான் யாதா னுஞ் செயக—கிழமை
பொழுது அவரென்னின் பொததததம் நெஞ்சத்து
அருஅச் சுவதேர் தீ”.

—சாஷி. 310.

குறிப்பு:—

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடிகட்குத் தருமர் கண்ட கருதது, பதுமரூ கண்ட கருததுடன் மாறுபடுவது. ஆனால் பதுமரூ கருததும் விளக்கவுரைகாரர் கருததும் வரும் செய்யுளுடன் தொடர்பு கொள்வதாகும்.

(ச).

225. இன்னு செயினும் விடற்பாலர் அல்லாரைப்

¹பொன்னன்மாய்! போற்றிக்கொளல் வேண்டும்

—பொன்னோடு

நல்லில் சிதைத்ததீ நாடோறும் நாடித்தம்

இல்லத்தில் ஆக்குத லால்.

தருமர்:—என்பது. இன்னு செயினும்—(தாம் நட்புக் கொண்டவர்) இன்னுதவற்றைச் செய்தாராயினும்; விடலபாலர் அல்லாரை—விடுதற்பகுதி யல்லாதவரை; பொன் அன்னாய்!

¹‘பொன்னுக்’ என்றும் பாடம்; அப்பாடததிறகுப் பொன்போல் சிறத்ததாக எனப்பொருள் கொள்.

—பொன்னை ஒப்பாய்; போற்றிக் கொளல் வேண்டும்—பாது காத்து அவர் நட்பை விடாது கொள்ளவேண்டும் (அஃது ஏன் எனில்); பொன்னோடு—பொன் முதலாகிய பல பொருளாக ளுடனே கூட; நல் ¹இல் சிதைத்த தீ—நல்ல இல்லத்தைக் கெடுத்த தீயை; நாள் தோறும் நாடி—நாள் தோறும் நெருப்புள்ள வீடுகளில் ஆராய்ந்து கொண்டுவந்து; தம் இல்லத்தில் ஆககு தலால்—தம் மனையகத்து ஆக்கிக் கொள்ளலால் என்றவாறு.

தம்முடைய மனையையும் பொருளையுங் கெடுத்திருந்தும் அந் நெருப்பின்மேல் மாறுபாடின்றி, மறையர் தேடிக்கொண்டு வருதல் தங்கருமத்தின் பொருட்டல்லாது ஒன்றல்லவே. அது போலத் தாம் விரும்பி நட்புக் கொண்டாரிடத் துண்டாகிய பிழைகளை நோக்குவது (நன்)றன்று என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. (நட்டார்) இன்னுதனவற்றைச் செய்தாராயினும், விடும்பகுதி யல்லாதாரைப் பொன்னன்னாய்! பின்னையும் நட்பாகவே பாதுகாத்து விரும்பிக் கொள்ள வேண்டும்; பொன்னுடனே நல்ல மனையை அழித்த தீயை நாடோறும் தேடித் தம் மனையகத்து உண்டாக்குதலால் என்ற வாறு.

பொன அனனாய்—பொன்போனும் நிறத்தைபுடைய தோழி.

விளக்க உரை:—எ-து. இன்னு செயினும்—இனனு கனவற்றை நட்டார் செய்தாராயினும்; விடுதற்கரியாரை—விடற பாவரல்லாரை; பொன்னன்னாய்! போற்றிக் கொளல் வேண்டும்—பொன்னை யொப்பாய்! பாதுகாத்து அவாநட்பை விடாமற கொள்ள வேண்டும்; பொன்னோடு நல்லில் சிதைத்த தீ—பொன் னுடனே நல்ல ²இல்லைபுங் கெடுத்த தீயை; நாடோறும் நாடித் தம் இல்லத்தில் ஆக்குதலால்—நாள் தோறும் நெருப்புள்ள

¹ இல்—மனை.

² வீட்டையும்.

விட்டடை ஆராய்ந்து தேடிக்கொண்டுவந்து தம மனையிலே ஆக்கிக்
கொள்ளுதலால் என்றவாறு.

கருத்து:—கைகிடத்தகாத நண்பா எவ்வளவு துன்பஞ் செய
யினும் அதனைக் கருதுதல் நன்றனாறு.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இன்னா செயினும் விடுதற கரியாரைக
துன்னாத் துறத்தல தருவதோ?”

—எலடி. 226.

‘நல்லில் சிதைத்த ஈ ஆக்குதலால்’ —

“—நல்லில் வெவ்வெரி யினைப்பக
கனையெரி யுறைய மருங்கு”

—புறம 23. 10—11.

‘பொன்னோடு நல்லில்’ —

“அலகுபத மிருகக கடிபுடை னியனகா”

—அகம். 49.

“கூழுடைத தந்தை இடலுடை வரைப்பு”

—அகம். 145.

குறிப்பு:—

தீமைசெய்க தீயையும் நன்மை கருதிச் சோதகலபோல
துன்பஞ் செய்க நண்பரையும் பினைய இன்பங் கருதிச்
சோதகல் வேண்டும்.

(இ).

226. இனா செயினும் விடுதற்(கு) அரியாரைத்

துன்னாத் துறத்தற்(கு) உறுவதோ?—

துன்னருஞ்சீர்

† ‘துறத்தல தருவதோ’ என்றம் பாடம்.

விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப! களைபவோ?
கண்குத்திற் றென்றுதம் கை.

தருமர் :—என்பது. துன் அநு சீர்—கிட்டுதம் கரிய நனமையினை யுடைய; விண்குத்து நீள்¹வரை—விண்ணைப் பொருந்திய நீண்ட சாரல சோந்த; ²வெற்ப!—வெறபையுடையவனே!; கண்குத்திறு என்று—கண்ணைக் குத்திறு என்று; தம் கை களைபவோ?—தமது கையினைத் தறிக்கக் கடவதோ? (கடவதன்று; அதுபோல); இனனா செயினும்—(தாம் நட்புக் கொண்டவா) இனனாகவறறைச் செய்யினும்; விடுதறகு அரியாரை—(கைவிடத்தகாத நட்பாரை) ³துனனா—பொருந்தாமல்; துறகதறகு உறுவதோ?—கைவிடத் தருவதோ? (தருவதன்று) என்றவாறு.

கையானது குத்தவேண்டுமென்று அறிந்து செய்தது அல்லவே. அதுபோலத் தம்மை நடவரும அறியாமற் செய்க குற்றங்களைக் கருதுவது நன்றன்று என்பதாயிற்று

பதுமனார் :—என்றது. காமக்கு இனனாகவறறைச் செயதாராயினும் விடுதறகரிய நட்பாரை நட்பாக மருவாதே நீக்குவது தருவதன்று. துன்னருஞ் சீர் விண்குத்து நீள்வரை வெற்பனே! தம் கண்ணைக் குத்திறறென்று தம் கையைக் குறையார ஆதலால் என்றவாறு.

துன்னரும சீர் விண்குத்து நீள்வரை—தேவர்களாற் செறிந்து, பெறுதறகரிய தன்மையும் உடைத்தாய இருந்துள்ள ஆகாசத்தை மலையின உயாச்சியால முட்டின்று என்பாரும உளா.

விளக்க உரை :— எ.து இனனா செயினும்—இனனா

¹வரை—முககில் என்றமாம்.

²வெற்ப—மலைநாடனே!

³துன்னா—துன்னாது என்பதன் ஈறு தொக்கது.

தனவற்றைச் செய்தாராயினும்; விடுதற்கு அரியாரை -- விடுதற கரிய நட்பாரை; துன்னாத் துறத்தல் தருவதோ?—அவரைப் பொருந்தாமல கைவிடத் தக்கதோ?; துன்னரும் சீர் விண் குத்து நீள வரை வெறப்—கிட்டுதறகரிய தனமையிணையுடைய விண்ணைப் பொருந்திய நீண்ட சாரையுடைய வெறபனே!, களைபவோ? கண குகதிறறு என்று தம்மை—கண்ணைக் குகதிறறு என்று தம முடைய கையைத் தறிககக் கடவரோ? என்றவாறு

கருத்து:—நட்பார், அறியாமற் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தலே அறிவுடைமையாகும்.

மேற்கோள் பகுதி:—

நச் —‘விண்ணென வரூஉங் காயப் பெயாவயின்
வருகாலை’ என்ற சூத்திரத்தின கண, ‘விண் குத்து நீளவரை
வெறப் களைபவோ’ என்பதை எடுத்துக்காட்டுவா.

—தொல் எழுத. சூ. 805.

குறிப்பு:—

“உடுககை யிழநகவரை டுடுபோல ஆங்கு
இடுககண களைவதாய் நட்பு”

என்ற திருக்குறளிலும்,

“மெய்சென்று தாகுகும் வியன்கோ லடிகனமேற
கைசென்று காங்கும் கடிது”

என்ற நன்னெறியி லும கையானது நட்பிற்கு உவமையாயினமை காண்க.

(சு).

227. இலங்குநீர்த தண்ணீர்ப்ப! இனன செயினும்
கலந்து பழிகாணர் சானரோர்—கலந்தபின
தீமை எடுத்துரைக்குந் திண்ணறி வில்லாதார்
தாழம் அவரிற் கடை.

தருமர் :—என்பது. இலங்கு நீர தண் சேர்ப்பி—தெளிந்த நீரையுடைய குளிரந்த கடற்சேர்ப்பையுடையவனே!; இன்னா செயினும்—நட்டவா இன்னாதவறறைச் செய்யினும்; சான்றோ—அமைந்தோ; கலந்த பழி காணா—அவருடன் நட்புக் கொண்ட பின்பு அவாசெய்த பிழையை மனத்திற கருதா; கலந்த பிணா—நட்பு கொண்ட பின்பு; தீமை எடுத்து உரைக்கும்—அவா தீமையைப் பலாகும் அறிவிக்கும்; திண் அறிவு இல்லாதாரா—திண்ணிய அறிவிலலாதாரா, தாமும் ¹அவரின் கடை—அதீங்கு செயதாரிலும் கடையானவா தாமே என்றவாறு.

அறிவில்லாமையால் தீங்கு செய்வதன்றி அறிந்து செய்வதல்லவே. அதனால் அவருடன் நட்புச் செய்த பிணனும் அவா தீங்குகளைக் கருதின அவா, அவ்வறிவில்லாதவரிலும் கீழாயினா என்பதாம்.

எனவே நட்புச் செய்வதும் அறிவுடைய பெரியோருக் கலந்த மறனோ ககிலை எனபதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது (கிளங்குகின்ற) குளிரந்த கடற்சேர்ப்பை உடையவனே! நடடார இன்னாதவறறைச் செய்தாராயினும் கலந்த வைத்து அந்(நட்டார் செய்த) பிழையைக் காணா அமைந்தோ, நட்புக் கொண்ட பின்பு அவா செய்க (தீங்குகளைப் பிறாக்கு உரைக்கும்) திண்ணறிவில்லாதாரா தாமும் பிழை செய்த நடடாரிலும் கடையராவா என்றவாறு.

பழி—குற்றம்.

விளக்க உரை :—எ-து. இலங்குநீர தண்சேர்ப்பி—தெளிந்த நீரையும் குளிரந்த கடற்சேர்ப்பையும் உடையவனே!; இன்னா செயினும்—நட்டார இன்னாதவறறைச் செய்தாராயினும்; கலந்த பழி காணா சான்றோ—நட்புக் கொண்ட

¹ அவரின்—(பிழைசெய்த) அந்நட்டாரைப் போல என்றமாம்.

பின் அவர் செய்த பிழையைக் காணார் அமைந்தோர்; கலந்தபின் கீமை எடுத்துரைக்கும் திண்ணறிவில்லாதார் தாமும் அவரிற் கடை—நட்புச் செய்துகொண்டு அவர் செயத குற்றங்களைப் பாரக்கும் அறிவில்லாதார் காடும் அவரிற் கடையாவர் என்ற வாறு.

கருத்து:—நட்பினரது குற்றங்கருதி அதனைப் பிறாககு அறிவித்தல் இழிவாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கொழிததுக் கொளப்படட நண்பி னவரைப்
பழிததுப் பலாநடுவண் சொல்லாடா—என்கொல்?
கிழிததலரும் நெய்தற றுறைவா! உரையா
இழிததக்க காணிற கன”.

—பழ. 182.

(or).

228. ஏதிலார் செய்த(து) இறப்பவே தீதெனினும்
நோதக்க(து) என னுண்டாம்? நோக்குங்கால்—
கழுமியார் செய்த கறங்கருவி நாட! [காதல்
விழுமிதாம் நெஞ்சததுள் நினறு.

தருமர்:—என்பது கறங்கு அருவி நாட!—ஓசைவுடைத் தாக கிழும் அருவியினையுடைய மலைநாடனே!; ஏதிலாா செய தது—அனனியா செய்த தீங்கு; இறப்பவே தீது எனினும்— மிகவும் கொடியது ஆயினும்; நோக்குங்கால்—பாக்குமிடத்து; நோதக்கது என உண்டாம்!—நோவததக்கது எனனவுண்டாம்? (ஒன்றுமில்லை; ஆதலின); காதல் கழுமியாா செயத—தம் மேற காதலைப் பொருநதியிருக்கிறவார் செய்த குற்றங்கள்; நெஞ்சத துள் நின்று—தம் நெஞ்சததுள்ளே நின்று; விழுமிது ஆம— சீரியதாகாதோ?; என்றவாறு

தம்மிடத்துக் காதலைப் பொருநதினவா செய்த குற்றம்

அன்னியர் செய்யுந் தீங்குகளினும் மிக்ககாயினும் பார்க்குமிடத்து அதற்கு நோவத் தக்கது ஒன்று மில்லை. அதை மனத்திலே சீரிதாகக் கொள்ளக் கடவது பெரியோர்க்கு இயல்பு என்பதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. அயலார செயதது மிகத் தீது எனினும் நோவத் தக்கது எனனுண்டாம்? இஃது ஊழானவதது என்று நோகருங்கால, காதல்கழுமியாரா செயத (குற்றம்) கறங்கருவி நாடனே! நனமையாற நெஞ்சத்துள் நின்று என்றவாறு.

நனமையாமாறு கெழுதகையையாற செயதது என்றுணாதலால். விழுமிதாதல் உரிமையாற செயதது என்று அதனை நனைத்துப் பொறுத்தலால்.

விளக்க உரை :—எ-து. ஏதிலா செயதது இறப்பவே தீது எனினும்—அன்னியா செயத தீங்கு மிகவுங் கொடியதாயினும்; நோதக்கது என்னுண்டாம்? நோக்குங்கால்—நோகத் தக்கது என்னவுண்டாம்? நோசருங் காலதது; காதல் கழுமியாரா செயத—தம் மேற காதலைப் பொருந் தினவா செயத குற்றங்கள், கறங்கருவி நாட!—ஔசையுண்டாக விழும அருவியை யுடைய மலைநாடனே!, விழுமிதாய் நெஞ்சத்துள் நின்று—நெஞ்சத்துள்ளே நின்று சீரிதாகாதோ? என்றவாறு

கருத்து :—நண்பா செயத தீங்கு மிக்ககாயினும் அதனை ஆராயந்தால் உயரத்தே ஆகும.

மேற்கோள் பகுதி :—

மயிலை —‘ஏதில’ என்பது அயலென்னும் பொருள்குறித்தது வரும எனப்பார அதற்கு, ‘ஏதிலான செயத திறப்பவே’ என்பதனை யெடுத்ததுக்காட்டுவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பண்ணிய யாமொக்கும் நடடார் கழறுஞ்சொல்”

—கான்மணி. 100.

(அ).

229. தமரென்று தாம்கொள்ளப் பட்டவர் தம்மைத்
தமரன்மை தாமறிந்தார் ஆயின் அவரைத்
தமரினும் நன்கு மதித்துத் தமரன்மை
தம்முள் அடக்கிக் கொளல்.

தருமர்:—என்பது. தமா என்று தாம கொள்ளப் பட்டவா தம்மை—உறவு என்று தாம நட்புக் கொள்ளப் பட்டவரை, தமா அன்மை தாம அறிந்தார் ஆயின்—அவரிடத்து ஓர் உறவல்லாமையைத் தாம கண்டாராயின்; அவரை தமரினும் நன்கு மதித்து—அவரை முன்பு தமக்குள்ள உறவின முறை யாரினும் ¹காட்டிலநன்றாகப் புத்திபண்ணி; தமா அன்மை—அவா தமரல்லாமை செயதனை; தம உள் அடக்கி கொளல்—கம்மனத்துள்ளே அடக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றவாறு.

தாம விரும்பி நட்புக் கொண்டவா தம்முடைய மனம் பொருத்தொரு குற்றஞ் செய்தாராயினும், அவரை இகழ்தல் குற்றமாம் அதனால் அவாசெய்த குற்றத்தைப் பிறறியப் பண்ணாமல் அதனைப் பொறுத்து, முன்பு நட்புக்கொண்ட நாளிலும் விரும்பமுற்று ஒழுகுதல் செய்ய வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமஞர்:—என்றது. தமக்கு நடபாவா என்று தாம கொள்ளப்பட்டாரை, அவா செய்த தமரன்மையைத் தாம அறிந்தாராயின அவரைப் பிழை செய்யாத தமரினும் மிகவுந் மதித்து, மற்று அவாசெய்த தமரன்மையை நமக்கு அவா தமராக நாம் ஒழுக மாட்டாமையான வந்தகென்று, தம்முள்ளே அடக்கிக் கொள்க என்றவாறு

¹காட்டிலும்; பெருத்த உறுப்புக்களிற காட்டில் பெரிய அழகையுடைய (சீவக. 1401—உரை).

விளக்க உரை:—எ-து. தமா என்று தாம் கொள்ளப் பட்டவா தம்மை—உறரூர் எனது தமமாற் கொள்ளப்பட்டவரை; தமா அனமை தாம அறிந்தாராயின—அவரிடத்து ஓர் உற வல்லாமையைத் தாம காணில்; அவசைத் தமரினும் நனகு மதித்து—அவரை முன்பு தமக்கு உறவினமுறையாரினும் காட்டில நன்றாகப் புத்தி பண்ணி; தமா அனமை தமமுள் அடக்கிக் கொள்ளல—அவர் தமரல்லாதன செய்ததனைத் தமமுள்ளே அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்றவாறு.

குத்து:—நண்பரது குற்றத்தைப் பொறுத்து அவரை நனகு மதித்து ஒழுக வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ஆண்டெண்டு எனவொன்றே வேண்டா அடைநகாரை
மாணடிலார என்றே மறைப்பக் கிடந்ததோ?
பூண்டாங்கு இளமுலைப் பொற்றொடி! பூண்ட
பறையறையார ஆயினா இல்”.

—படி. 112.

“நல்லார எனத்தாம நனிநிரம்பிக் கொண்டாரை
அல்லார எனினும் அடக்கிக் கொள்வேண்டு”

—காலடி. 221.

குறிப்பு:—

“இன்னாசெய் தாரை பொறுதல் அவாநாண
நன்னயஞ் செயது கிடல்”

என்றபடி நன்குமதித்தால் அவர் கம பிழையுணர்ந்து வருந்துவார்;
அதன்மீது குற்றஞ் செய்ய முற்படார்.

(க).

230. குற்றமும் யனைக் குணமும் ஒருவனை
நட்டபின நாடித் திரிவேனெல்—நட்டான

மறைகாவா விட்டவன் ¹செல்வுழிச் செல்க
அறைகடல்சூழ் வையம் நக.

தருமர் :—என்பது. ஒருவனை நட்டபின்—ஒருவனை விருமபி நட்புக் கொண்டபிறகு; குறறமும் எனைக் குணமும்—அவன் குறறததைபும அவன நறகுணததைபும; நாடித திரிவேனேல்—ஆராய்நது பாரததுத திரிவேனெகில்; நட்டான் மறை—நட்புச செய்தவன் மறைததுச சொன்ன காரியததை; காவா விட்டவன் —மனததுள அடக்காது வெளிப்படாத தூறறினவன்; செல்வுழி செலக—புகுந்த நரகத்திலே புகுக கடவேன, அறை கடல சூழ் ²வையம் நக—ஆரவாரததை யுடைய கடல் சூழ்நத வையகத துள்ளார என்னைச சிரிப்பதாக எனறவாறு.

தாம் விரும்பி நட்புக கொண்டவன் குறறகு செயதானாகில அதனை எவ்வகைத தாயினும் பொறுக்க வேண்டும எனறு திட்டப்படுத்துவாரா; “நட்டவன் மறையை வெளிப்படுத்தினவன் போன நரகத்திலே புகக் கடவேன்” என்று பிறர் கூறுவது போலக கூறியவாறு.

பதுமனார் :—எனறது. (ஒருவனை) நட்புக கொண்ட பின், (அவன்) செயத குறறததைபும மறறைக குணததைபும ஆராய்நது ஒழுகுவேனெகில், நட்டாரது மறைககப்பட்ட காரியததைப் பிறாக்கு வெளிப்படாத தூறறியான் செலலும் உலகம் புகுவேனெக; அறைகடல் சூழ் வையகததார சிரிக்க எனற வாறு.

நாடிக திரிவேனே எனறு பாடம் ஒதி ஆராய்நதுவிட்டு நீங்கேன எனறு யொருருரைப்பாரும் உள். மறைப்பொருள் —செவி மந்திரம். உலகம்—நரகம் என்றுமாம்.

¹செல்வுழி. (நாலடி 8)

²வையம் நக என்பதனை உலகத்தார சிரிகரும்படி என வினையெச்ச மர்க்கி, செல்வுழிச் செல்க என்பதனோடு முடிததப் பொருள் கூறவாரும் உள்

விளக்க உரை :—எ-து. குறறமும ஏனைக் குணனும்—ஒருவன் குறறத்திணையும் ஒழிந்த குணத்திணையும்; ஒருவனை நட்டபின் நாடித் திரிவேனேல்—ஒருவனை உறவு கொண்டபினபு இது குறறம் இது குணம் என்று பார்த்துத் திரிவனாகில்; டடான மறை காவா விட்டவன செல்வழிச் செல்க—நட்புச் செயதவன் மறைத்துச் சொன்ன காரியத்தை வெளிப்படத கூறறினவன் புகுந்த நாகத்தே புகக் கடவேன்; அறைகடல் சூழவையம் நக—ஆரவாரத்தைபுடைய கடல் சூழநத வையகத்தார் எனனைச் சிரிப்பதாக என்றவாறு.

கருத்து :—நண்பரது குண குறறங்களை முன்பே ஆராய வேண்டுமன்றி நட்டபின ஆராயதல அறமாகாது

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“அருமறை காவாத நட்பும்”

—திரிகடுகம். 55.

“குணனும் குடிமையும் குறறமும குன்றி
இனனும் அறிந்தியாகக நடி”.

—குறள். 793.

‘எனமதி உடைமை குடிகுணம் குறறபு
நல்லினத தானும்தத் திறத்தும்
பன்முறை யாய்நது நட்பினைக் கொள்க
பாம்பொடு பழகினும் பிரிதல்
இன்மையாம் அதலை ஆயந்தலால ஒருவர்
இடத்துநட் புறேல்உறின் அவர்செய
புன்மையும் பழியும் புணர்நதிரு பயனூர்
போகருவ துண்மைபுத் திரனே”

—வினா. அரசி. 125.

(2).

24. கூடா நட்பு.

தருமர் :—அஃதாவது குடிமையாலும் குணத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும், மனவுறுதியாலும் தம்முடைய ¹நெஞ்சுக்கு வாராதவரை நட்புக் கொள்ளலாகாது என்பதாம்.

பதுமரார் :—அஃதாவது நட்புச் செயதலாவது ஒரு காரணத்தைக் குறித்தன்றி நெஞ்சு ஒப்புமைகளால் கூடுவரன்றே. அதுவன்றித் தவகருமம முடிததுக் கொள்ளுதல் காரணமாக வந்து நட்பாகுநு காலதது, அக்கருமம் மனததுள்ளே நின்று ஒன்றுபட ஒழுக வொட்டாது, நடுவே ²தகையப்பட்டுக் கூடா நட்பாய் ஒழுகிக் கருமம கைகூடின பின்பு, அந்தநட்புக் கால் தூர்த்து கிடுதல் என்றவாறு.

குறிப்பு :—

‘கூடாநட்பு’—

பரிமே—அஃதாவது பகைமையான் அகத்தால் கூடா திருநதேத் தமக்கு வாய்க்குமிடம பெறுநதுணையும் புறததால் கூடி ஒழுகுவாரா நட்பு.

மணக —கூடாநட்பாவது சுறறததாராயினும் பிறராயினும் மனத்தினால் நள்ளாது நட்டாரைப்போல ஒழுகுவாது இயல்பும் அவர்மாட்டு ஒழுகுந்திறமும் கூறுதல். தமக்கு இனம் அன்றிக் கருமம் காரணமாக நட்பாரும், பகைவராய் நட்பாரும், என அவ்விருவகையாரையும் தீ நட்புபோலக் கடியவேண்டுமாதலின அதனபின இது கூறப்பட்டது.

பரிதி —கூடாநட்பாவது புரையறக் கூடியும் பிரிவானா எ-று.

—குறன். அதி. 88.

¹நெஞ்சுக்கு வாராதவர்—மனத்திற்குப் பொருத்தாவர்.

²தகையப்பட்டு—தடுக்கப்பட்டு.

231. செறிப்பில் பழங்கூரை சே(று)அணை யாக
இறைத்தும்நீர் ஏற்றுங் கிடப்பர்—கறைக்குன்றம்
பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நனனாட!
தங்கருமம் முற்றுந துணை.

தருமர் :—என்பது. ¹கறை குன்றம் பொங்கு அருவி
²தாழும் புனல் வரை நல் நாட!—மஞ்சுகள சூழப்பட்ட கரிய
நிறத்தினையும் கடிதாசிப பொங்கி விழுகின்ற அருவிப் புனலையும்
உடைய மலைநாடனே!, செறிப்பு இல பழங்கூரை—கட்டுகள்
அற்றுப் பிரிந்த கூரையினையுடைய இல்லிலே, சேறு அணை ஆக
—(ஒழுகின நீருக்குச்) சேறறை அணையாகக் கோலி; (நீர்)
இறைத்தும்— அந்த அணைக்குள் விழுந்த நீரை இறைத்தும்;
நீர் ஏற்றும—(மேல) விழுகின்ற நீரை ஏற்றும; தம கருமம்
முற்றுமதுணை—தம மனத்தெண்ணிய கருமம் முடியுந் துணையும்;
கிடப்பா—அப்படிக்க கிடப்பா என்றவாறு.

தமது கருமத்தின் பொருட்டு இவ்வகைதாயவா மனம்
வருமபடி ஒழுகித் தமது கருமம் ஆனபின், அவரிடத்து நட்புப்
பண்பு விட்டு மாறவார உளா. ஆதலால் அதகனமையாரோடு
நட்பு ஆகாது என்பதாய்.

பதுமனார் :—என்றது. மரம் முதலாயினவற்றால் செறிப்
புலாப் பழங்கூரையையுடைய மனைக்கண், சேறறை அணையாகக்
கோலிப் புகுந்தநீரை இறைத்தும்மேல ஒழுகுகின்ற நீரை ஏற்றும
கிடப்பா; கறைக்குன்றம் பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை
நனனாடனே! (அதுபோல) கூடாத நட்புடையாரும் தம் கருமம்
முற்றுந் துணையும் (இருப்பா) என்றவாறு.

கறைக்குன்றம்—தூரத்தில தோன்றும் பொழுது கருமை
பொருந் துதலால். பொங்கருவி—ஆரவாரத்தைத் தாழும் அருவி;

¹ கறைக்குன்றம்—மேகமபடிதலாற் கரிதாகிய மலைச் சிகரத்திலிருந்தது.

² தாழும்—பெருகும்.

மிகுதியான அருவி என்றுமாம்

விளக்க உரை :—எ-து. செறிப்பில் பழங்கூரை சேறு அணையாக - பிணிப்புகுகள அறறுப பிரிந்த பழைய கூரையை யுடைய இலலிலே ஒழுகின நீருககுச் சேறறை அணையாகுக கோலி; இறைததும் நீர ஏறறும் கிடப்பா—அந்த அணைக்குள விழுந்த நீரை இறைததும் விழுகிற நீரை ஏறறும் இப்படிக கிடப்பா; கறைக்குன்றம் பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நனனாட!—கரிய குன்றம் மிகக அருவியினைத் தாழும் கடுமபுனலை யுடைய மலைநாடனே!; தங்கருமம் முறறும் துணை—தமமுடைய காரியம் முறறும் அளவும என்றவாறு.

கருத்து :—தமது கருமம் முடியும் வரை கூடிப பின கூடா காரது நடபைக கொள்ளலாகாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“கண்ணுள மணியேபோல் காதலால் நட்பாரும்
எண்ணுந் துணையிற பிறராகி நிற்பரால்
எண்ணி உயிரகொளவான வேண்டித் திரியினும்
உண்ணுந் துணைக்காக்கும் கூறறு.”

—பழ. 89.

(க).

232. சீரியார் கேண்மை சிறந்த சிறப்பிற்றாய
மாரிபோல் மாண்ட பயத்ததாம்—மாரி
¹வறங்கூர்ந்தாற் போலுமே வாலருவி நாட!
சிறந்தக்காற் சீரிலார் நட்பு.

தருமர் :—என்பது வால் அருவி நாட—தெரிந்த

¹வறந்தக்கால என்றும் பாடம்.

அருவியாற சிறப்பெய்திய மலைநாடனே!; சீரியார கேண்மை—நறகுண முடையவருடன் கொண்ட உறவு; சிறந்த சிறப்பிறறு ஆய்—மிக்க சிறப்பினை யுடைத்தாய்; ¹மாரிபோல் மாண்ட பயத்தது ஆம—மாரிபோல மாடசொம்பப்பட்ட பயனை யுடைத்தாகும்; சீர இலார நடபு—சீரமையில்லாதாருடன் கொண்ட உறவு; சிறந்தக்கால்—(மிகுந்தால்); மாரி வறம் கூர்ந்தால் போலுமே—மாரியானது பெய்யுமாப்போலத் தோன்றி வறண்ட தன்மையை உடைத்தாம (அதுபோல); நட்புக்கொண்டகாலத்தும் பயன்படுமாப்போலத் தோன்றிப் பிறகு வறந்த தன்மையாம என்றவாறு.

ஆதலால் இத்தன்மையாரோடு உறவு கொள்ளுதலைத் தவிர என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. விழுமியாரோடு ஒருவன் கொண்ட நட்பு, மிகக் பெருந்தன்மையை யுடைத்தாய் மழைபோல மாட்சிமைப் பட்ட பயனை உடைத்தாகும்; சீரில்லாதாரோடு கொண்ட நட்பு சிறந்தக்கால, வாலருவி நாடனே! அம்மாரி வறந்தக்காற போலும என்றவாறு.

வால் அருவி நாட—தூய அருவி சூழ்ந்த நாடனே. மாரி வறந்தக்காற் போலும என்றது, பெய்வதுபோல எழுந்த பெய்யா முகிலபோலப் பண்டுள்ள பயனையும் கூட நின்று கெடுதலை சிறந்தக்கால்—நட்பு மிக்ககாலும்.

விளக்க உரை:—எ-து. சீரியார கேண்மை சிறந்த சிறப்பிறறறு—சீரியவர்களுடனே கொண்டவுறவு மிக்க சிறப்பினை யுடையதாய்; மாரிபோல் மாண்ட பயத்ததாம்—நட்புக்கொண்ட காலத்து மாரியாலே விளைவுப் பலன் உண்டானாற்போல மாட்சிமைப்பட்ட பயனைத் தருவதாம்; மாரி வறந்தக்கால போலுமே—மழை பெய்யாமல் மறுத்த காலத்துக்கு ஒக்கும்,

¹மாரி பெய்யும் மழை.

வாலருவி நாட!—மிகவும் வெள்ளிதாகிய அருவியையுடைய நாடனே!; சிறந்தக்கால் சீரிலார் நட்பு—சிறந்த காலத்துஞ் சீரிலாதாருடனே கொண்ட நட்பு என்றவாறு.

கருத்து:—கூடாநட்பு பின் பயனற்றுப் போவதால் அத்தகைய நட்பினைத் தவிர்க.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“மாரியம் உண்டெண் டலகுபுரப் பதுவே”.

—புறம்

“மாரியன்ன வண்மையிற சொரிந்து”

—புறம். 897 : 16.

(உ).

233. நுண்ணுணர்வி னாரோடு கூடி நுகர்வுடைமை
விண்ணுலகே ஒக்கும் விழைவிற்புறல்- நுண்ணூல்
உணர்விலர் ஆகிய ஊதியம் இல்லார்ப்
புணர்தல் நிரயத்துள் ஒன்று.

தருமர்:—என்பது. நுண் உணர்வினாரோடு—நுண்ணிய அறிவினை உடையாரோடு; கூடி—நட்புச் செய்து; நுகர்வு உடைமை—அதிலுண்டாகிய பயனை அனுபவித்தல்; ¹விழைவிற்புறல்—விருப்பத்தினாலே; விண் உலகே ஒக்கும்—தேவருலகத்தை ஒக்கும்; நுண் நூல் உணர்வு இலா ஆகிய—நுண்ணிய நூலினை உணர்ந்து அதன் பயனைத் தெரிய மாட்டாத; ²ஊதியம் இல்லார்புணர்தல்—நட்புப் பண்பாகிய ³பலிப்பில்லாதாருடன்

¹விண் உலகே ஒக்கும் விழைவிற்புறல்—என்று பதச்சேதம் செய்து கவர்க்க இனபம் போல விருமப்பபடுந் தன்மையுடையது என்ற பொருளைப்பாரும் உளர்.

²ஊதியம்—பயன்.

³பலிப்பு—பயன்

கொண்ட உறவு; நிரயத்துள் ஒன்று—நரகத்திலே வைத்து எண்ணப்பட்டதொரு நரகமாம் என்றவாறு.

அறிவுடையாருடன் உறவுகொள்ளின் அவர் வி(ருப்)பக தினாற் செய்வது தேவருலகம் ஒக்கும் என அவரைவியந்து கூறி, அறிவில்லாதாருடன் உறவு கொள்வது நரகத்திலே அனுபவிக்கும் தன்மையாம் என இழிவாக்கியது; கூடாநட்பாய ஒழுகுமவரை நடபாகக கொள்ளாது உறுதி கூறியதாம்.

பதுமரூர் :—என்றது. நுண்ணியவறிவினையுடையாரோடு பொருந்தி, நுகருங் காலத்து அது உடைமை ¹ துறக்கத்தையே ஒக்கும் பயனை உடைத்தாம். அந் நுண்ணூலை உணருபு உணர்வை இல்லாதாராகிய பயனில்லாதாரை நட்பாகப் பொருந்துதல் நரகங்களுக்களுளே வைத்து எண்ணப்படுவதோ நரகம் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. நுண்ணுணர்விறோடு—நுண்ணிய அறிவினையுடையாரோடு; கூடி நுகாவுடைமை—நட்புச் செய்து அதிலுண்டான பயனை அனுபவித்தல், விண்ணிலகே ஒக்கும் விழைவிறறல்—விருப்பினால் தேவருலகத்தையே ஒக்கும், நுண்ணூல உணர்வு இலராகிய— நுண்ணிய நூலை உணர்மாட்டாத, ஊதியம் இல்லாபுணராதல்—நட்புப் பண்பாகிய பலிப்பிலலாதாருடன் கொண்ட உறவு, நிரயத்துள் ஒன்று—நரகத்திலே வைத்து எண்ணப்பட்டதொன்று என்றவாறு

கருத்து — அறிவில்லாநட்பு நரகத்துபாபந தருவதால் அவருடன் உறவு கொள்ளலாகாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“தவலருந் தொல்கேளவித் தன்மை யுடையா |

இகலீலா எஃகுடையார் தமமுட குழீஇ

¹ துறக்கம்—சுவாக்கம்.

நகலின் இனிதாயிற காண்பாம அகல்வானத்து
உம்பா உறைவார் பதி”.

—சாலடி. 137.

“தேவ ரணியா புலவா”

—சானமணிக்கடிக்கை. 75.

“ஒருமைச செயலாற்றும் பேதை எழுமைமும்
கான்புக் காழந்தம அளறு”.

—குறள. 835.

குறிப்பு:—

அறிவுக்கு நுட்பம் ஆழந்த கருததுககளை அழுந்தி அறிதலும்,
நாலுக்கு நுட்பம் அரிய பொருள்களை அறிவிதலும் ஆம்.

(ஈ).

234- பெருகு வதுபோலத் தோன்றிவைத் தீப்போல்
ஒருபொழுதும் செல்லாதே நந்தும்- அருகெல்லாம்
சந்தன நீள்சோலைச் சாரல் மலைநாட!
பந்தம் இலாளர் தொடர்பு.

தருமர் —எனபது. அருகு எல்லாம்—அருகு தோறும்;
நீள சந்தனச் சோலை—நீண்ட சந்தனச் சோலையை உடைய;
¹சாரல் மலைநாட!—சாரலால் சிறந்த மலைநாடனே!; பந்தம்
இலாளர் தொடர்பு—மனப பிணிப்பு இல்லாதாருடன் கொண்ட
உறவு, பெருகுவது போலத் தோன்றி—பெருகுவது போல
எழுந்து, வை தீ போல—வைக்கோலில் (பறறிய) தீயைப்போல,
ஒருபொழுதும் செல்லாதே நந்தும்—ஒருபொழுதாயினும்
நில்லாது கெடும அததன்மையாம் என்றவாறு.

¹சாரல்—மலைப்பக்கம்.

வைக்கோலில் (பறறிய) தீ, உடனே அவிநது போவதுபோல் அறிவாகிய மனப்பிணிப்பு இல்லாதாருடன் கொண்ட நட்பும் உடனே மாறுபடும். ஆதலால் அத்தன்மையாரை உறவாகக் கொள்வது ஆகாது என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. முறப்படப் பெருகுவது போலத் தோன்றிப் பின்னை வைக்கோல தீப்போல ஒருபொழுதும் செல்லாதே கெடும்; மருங்கெல்லாம் சந்தன நீள சோலைச் சாரல் மலைநாடனே! மனத்தினகண பிணிப்பு இல்லாதாரோடு நட்பு என்றவாறு.

ஒரு பொழுதும் செல்லாதே நந்தம்—கணப் பொழுதில் தோன்றிக் கெடும். அருகு—மருங்கு. சந்தன நீள சோலை—வேறொரு மரமின்றிச் சந்தனமரத்தாற செறிந்த சோலை.

விளக்க உரை :—எ-து. பெருகுவது போலத் தோன்றி—வளாவது போலத் தோன்றி; வை தீ போல் ஒருபொழுதும் செல்லாதே நந்தம்—வைக்கோல் தீப்போல ஒரு பொழுதின் கண்ணும நிலமால் கெட்டுநிடும; அருகெல்லாம் சந்தன நீள சோலைச் சாரல் மலைநாட!—அருகு தோறும் நீண்ட சந்தனச் சோலையுடைய சாரலாற சிறந்த மலைநாடனே!; பந்தம் இலாளா தொடர்பு—பிணிப்பில்லாதாருடன் கொண்டவறவு என்றவாறு

கருத்து :—மனப்பிணிப்பில்லா உறவு மாறுபட்டழிவதால் அவருடன் நட்புக் கொள்ளலாகாது.

(ச).

235. செய்யாத செய்தும்நாம் என்றலும் செய்தவனைச் செய்யாது தாழ்த்துக்கொண்டு ஒட்டிலும்—

மெய்யாக

இன்புறா உம் பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும்

துன்புறா உம் பெற்றி தரும். [அந்நிலையே

தருமர் :—என்பது. செய்யாத—(செய்யத)தகாத காரியத்தை, நாம செய்யதும என்றலும்—(தாம்) செய்வதாகத் துணிதலும்; செய்வதனைச் செய்யாது தாழ்த்துக கொண்டு ஓட்டலும்—விரைந்து செய்ய வேண்டுங் காரியத்தைச் செய்பாமல் நீட்டிக்க விட்டு வைத்தலும்; மெய்யாக—உண்மையாக; இன்பு உறா உம் பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும்—இன்புறத்தக்க தன்மைகளைத் துறந்த வாக்கும்; ¹ அந்நிலையே—அப்பொழுதே; துன்பு உறா உம் பெற்றி தரும்—துன்பமுறத்தக்க தன்மைகளைக் கொடுக்கும் என்ற வாறு.

எனவே, நட்புச் செய்யத்தகாதவருடன நட்புக் கொள்வது ஆகாது என்பதற்குச் செய்யத்தகும் காரியங்களையும் உடன்கூறி அறிவுறுத்தியதாம்.

பதுமரார் :—என்றது. தாம் செய்யாதனவற்றைச் செய்தீம என்று உரைத்தலும், செய்யக் கடவதனைச் செய்யாதே நீட்டித்துக் கொண்டு ²சேறலும், இவ்விரண்டும் மெய்மையாகவே மனை வாழ்க்கையில் நின்று இன்புறா உற தன்மையைக் கடந்த அருந்தவாக்கும், அப்பொழுதே துன்புறா உம பெற்றியைத் தரும் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. செய்யாத செய்தும் நாம் என்றலும்—(தாம்) செய்யத்தகாத காரியத்தை (தாம்) செய்தும என்றுரைத்தலும்; செய்வதனைச் செய்யாது தாழ்த்துக கொண்டு ஓட்டலும் விரைந்து செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்யாதே நீட்டிக்கதுக் கொண்டு சேறலும் இவ்விரண்டும்; மெய்யாக—உண்மையாக, இன்புறா உம பெற்றி இகழ்ந்தார்க்கும்—மனை

¹ அமனப்பாங்கு என்றரைப்பாரும் உளா.

² செல்லுதலும்.

வாழ்க்கையினின்று இன்புறாஉம் தன்மையைக் கடந்த அருந்
கவாக்கும்; அந்நிலையே துன்புறாஉம் பெறறி, நரும்—அப்பொழுதே
துன்பமுறத்தக்க தன்மையைக் கொடுக்கும் என்றவாறு.

கருத்து — வீண் ஆரவாரமும், நம்பிக்கை மோசமும் உடையா
ரது நட்பு ஆகாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“ஒல்லுங் கருமம் உடறறு பவாகேண்மை
சொல்லாடார சோர விடல்”.

—குறள். 818.

“செயக்கடவ அல்லனவுளு செய்துமன் என்பார
உயததகு நாகரிகம எனமும?”

—நீதிநெறிவிளக்கம். 71,

குறிப்பு.—

செய்யாதன செய்வோம என்பது ஆரவார மொழியாகும்.
செய்வதைச் செய்பாது தாமதிப்பது நம்பிக்கைமோசமாகும்.
இவ்விரண்டுமே கூடாநட்பினா செயல்கள் என்றறிக.

(ந).

236. ஒருநீர்ப் பிறநதொருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்
விரிநீர்க் குவளையை ஆம்பல்ஒக் கல்லா
பெருநீரார் கேண்மை கொள்ளினுமநீர் அல்லார
கருமங்கள் வேறு படும்.

தருமர் :— என்பது. ஒருநீர் பிறநது—ஒரு தடாகத்திலே
தோன்றி; ஒருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்—ஒருவழிப்பட வளாநத
விடத்தும்; விரிநீர் குவளையை—விரிநத நீர்மையுடைததாகிய
குவளைக்கு; ஆம்பல் ஒக்கலலா—ஆர்பல் சரியாக(மாட்டாது);
(ஆறுபோல) பெருநீரார் கேண்மை கொள்ளினும—மிகக் நீர்மை

புடையாருடனே உறவு கொள்ளினும்; நீர் அல்லார் கருமங்கள்—நறகுணம் இல்லாதார காரியங்கள்; வேறுபடும்—வேறுபட்டிருக்கும் என்றவாறு.

எனவே நறகுண நறசெய்கை யில்லாதாரை நட்பாகக் கொள்ளலாகாது என்பதாயிற்று.

பதுமனார்:—என்றது. ஒரு பொய்கை நீருள் தோன்றி ஒக்க வளர்ந்தவிடத்தும் மலர்ந்த நீரமையையுடைய செங்கழுநீரை ஆம்பல் ஒக்கமாட்டாது; அதுபோலப் பெரியநீரமையை உடையாரோடு நட்புக்கொள்ளினும் அநநீரமை யில்லாதார் செய்யுங் கருமங்கள பொருந்தியிரா என்றவாறு.

விரிநீர்க்குவளை—விரிந்த பெருமையையுடைய செங்கழுநீர்

விளக்க உரை:—எ-து. ஒரு நீர் பிறந்தது ஒருங்கு நீண்டக் கடைத்தும்—ஒரு தடாகத்திலே தோன்றி ஒருவழிப்பட வளர்ந்தவிடத்தும்; விரிநீர்க் குவளையை ஆம்பல் ஒக்கல்லா—விரிந்த நீரமையையுடைய குவளையை ஆம்பல் ஒக்கமாட்டாது; (அதுபோல) பெருநீரார் கேண்மை கொள்ளினும்—மிக்க நீர்மையுடையாருடனே உறவு பண்ணினும்; நீர்ல்லார் கருமங்கள் வேறுபடும்—நீரமை யல்லாதார காரியங்கள் வேறுபட்டிருக்கும் என்றவாறு.

கருத்து:—நல்லோருடன் பழகினும் தமது தீககுணத்தை விடாதவரோடு நட்புக்கொள்ளலாகாது.

குறிப்பு:

“நிறை நீர் நீரவர் கேண்மை” என்ற திருக்குறளில் ‘நீரவர்’ என்பதற்கு, ‘நீரவர் எனறா இனிமைபற்றி’ என்றார் பரிமேலழகர். ஆகவே, நீரவர்—இனிய தனமையுடையவர் என்க. குவளை என்றது இங்கே மணங்கமழும் செங்கழுநீர்மலரை. “காரத்திகை விளக்கிடடனன கடிக்கமழ குவளை” என்றா

சிறதாமணியாரும்.

சுவனையின் சிறப்புடைமையும் ஆம்பலின் சிறப்பல்லாமை
யும் கீழ்க்கண்ட நூல்களில் வரும் செய்யுட்களால் அறிக :—

“பெருநதுறை

நீரதரு மகளிர குற்ற சுவனையும்
வன்புலக் கேளிராக்கு வருவிருந தயரும்”

—புறம் 42 : 15—17

“அளிய தாமே சிறுவெள் ளாம்பல்

இனைய மாகத தழையா யினவே

இனியே, பெருவளக கொழுநன் மாயநதெனப் பொழுது

இன்னு வைக லுண்ணும

[மறுதது

அல்லிப படுஉம் புலரா யினவே”

—புறம். 248

“சிறுவெள் ளாம்பல் அல்லி யுண்ணுங்

கழிகல மகளிர போல”

—புறம் 280 : 13—14.

“செழுஞ்செய் நெல்லின விளைகதிர கொண்டு

தடநாளாம்பன் மலரொடு கூட்டி ....

இடுஉக் கடநது வாளமருழக்கி. ...

வேந்த ரோட்டிய. . . . . பாரி”.

—அகம். 78

(சு).

237. முற்றல் சிறுமந்தி முற்பட்ட ¹தந்தையை

நெறறுக்கண் டன்ன விரலால் நெமிர்த்ததிட்டுக

குற்றிப் பறிகும மலைநாட! இனனூதே

ஒற்றுமை கொள்ளாதா நட்பு.

தருமர் :—என்பது. முற்று அல சிறு மந்தி—இனைய சிறு

¹ தன கையை என்பது பதமனா பாடம்.

மந்தியானது; முன் பட்ட தந்தையை—(தனக்கு) முற்பட்ட போய்க் கனி முதலானவற்றைக் கொண்ட தந்தையை; நெற்று கண்டு அன்ன விரலால்—பயற்ற நெற்றுப்போன்ற விரலாலே; ஞெமியாததிட்டுக் குறறி—அழுததிடக் குக்தி; பறிக்கும்—பறித்துக் கொள்ளும் வளப்பமுடைய; மலைநாட!—மலைநாடனே!; ஒற்றுமை கொள்ளாதார நட்பு—மனவுறுதியாகிய ஒருமைப் பாடிவலாதாரூடன் உறவுகொள்ளாதல்; இன்னாது—பொல்லாது எனறவாறு.

முறறல் சிறுமநதி—முறறாத சிறிய குரங்கு. அறிவில்லார்க்கு மனத்து ஒருமைப்பாடில்லே. அதனால் அத்தன்மையார் நட்பு ஆகாது எனபாரா, அதன் தந்தை தனக்கெனக் கொடுவருங் கனி முதலியவற்றைச் சிறுமநதி அறிவில்லாமையினால் இடர்ப்ப படுததிப பறித்த மலைநாட! என்று கொளக் கூறியதுமாம்.

பதுமரூர் :—என்றது. முறறல் சிறுமநதி தனக்கு முற்பட்டது என்று தன் கையாக்கிக் கனி முதலாயினவற்றைக் கொண்டு உண்ணுமிடத்து நெற்றுக் கண்டன்ன விரலால் அழுததிடக் ¹குறறிப பறிக்கும் மலைநாடனே! மனததால் ஒரு தன்மைப் படாரோடு கொண்ட நட்பு இன்னாது என்றவாறு.

முறறல் சிறுமநதி—வயது புகுந்த வளைந்த மநதி; என்றும் இனையாதிருக்கும மநதி); செய்கொழிலால் முற்றிய மநதி எனறுமாம். முறப்பட்டது—முன்னே சென்றது. நெற்று—பயற்ற நெற்று.

விளக்க உரை :—எ-து. முறறல் சிறுமநதி முற்பட்ட தந்தையை—இனைய சிறுமநதி முறபட்டுப் போய்க் கனி முதலானவற்றைக் கொண்ட தந்தையை; நெற்றுக் கண்டன்ன விரலால்

¹ குற்றி—குததி, மாக்கட்டை எனறுமாம். சிறுமநதி, மாக்கட்டையைப் பெயாதது எடுக்கமாட்டாத முத மந்தியைத் தள்ளித் தான்பெயாதது எடுக்கக் கூடிய மலை எனறு பொருள் கொள்வாரும் உளா.

—பயறற நெற்றைக் கண்டாற போலும் விரலாலே; ஞெமிாத திட்டுக் குற்றிப பறிககும் மலைநாட!—முறுக்கிக் குத்திப் பறிக்கிற மலைநாடனே!; இன்னாதே ஒறறுமை கொள்ளாதார் நடபு— மனத்தால் ஒருமைப்படாதாரோடு கொண்ட வறவு பொல்லாது என்றவாறு.

முறறல் சிறுமந்தி—முதுமையில்லாத சிறிய குறங்கு.

கூத்து:—மன வொறறுமையிலலாதாரூடன நட்புக்கொள்ளல தன்பந் தருவதாம்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“உட்பகை அஞ்சிதனை காக்க உலவியிடதது
மட்பகையின மாணத தெறும்”

—குறள. 889.

“புறமநட் டகமவேர்ப்பாரா நச்சுப் பகைமை
வெளியிட்டு வேருதல வேண்டும் கழிபெரும
கணனோட்டம செய்யேல கருவியிட் டாறறுவார்
புண்வைதது மூடார பொதிந்தது”

—நீதிசெறி, 56.

“ஒனனாரைத தேறேல்”

—ஆததிருடி. 108.
(எ).

238 † ஆனபடு நெய்பெய் கலனுள் அதுகளை நது
வேம்படு நெய்பெய் தனைததரோ—தேமபடு
நல்வரை நாட! நயனுணாவார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரோடு நட்பு

1 இது முதல் மூன்ற செய்யுட்களின முறைவைப்பு சிலபிரதிகளில் மாறப்பட்டுள்ளது.

தருமர்:—எனபது. தேமபடு நல்வரை நாட!—தேன முதலிய இனிமைகளால் பொலிவுபெற்ற மலைநாடனே! நயன் உணர்வார நண்பு ஓர்இ—நய குணமாகிய அறிவுடையாருடைய நட்பைப்பிட்டு, புல் அறிவினரோடு நட்பு—புல்லறிவுடையாருடன் கொண்ட நட்பு; ஆன படு நெய் பெய கலவாள்—பசுவின் நெய் வராகும் பாணையில; அது களைநது—அநத நெய்யை நீக்கி, வேம்பு அடு நெய் பெய்து அனைதது—வேப்பெண்ணெயை வார்த்து வைத்தது ஓகும் என்றவாறு. அரோ—அசை.

புல்லிய அறிவினராகு வேப்பெண்ணெய் (உவமை)யாயினும் அநத வேப்பெண்ணெய் பிணிக்கு மருந்தாகிப் பயன்படும்; புல்லிய அறிவினரது நட்பால் அதுவுமில்லை. ஆதலால் நல்லறிவினர நட்பல்லது புல்லறிவினரோடு உறவு ஆகாது எனபதாம்.

பதுமரூர்:—என்றது. ஆவினலுண்டான நெய் பெய்து கலசத்தினுள்ளே அநத நெய்யை நீக்கி, வேம்பின் நெய்யைப் பெய்தது போலும் தேமபடு நல்வரை நாடனே! நன்மையை அறிவாரோடு கொண்ட நட்பை நீக்கிப் புல்லறிவினை யுடையாரோடு கொண்ட நட்பு என்றவாறு

பெய்கை—இடுகையுள் வார்த்ததை வைத்தலுமாம். கலன்—கலசம் ¹தேமபடு—மணம் பொருந்தல். படு—மிசுதி

விளக்க உரை:—எனது. ஆனபடு நெய் பெய கலவாள் அது களைநது—பசுவின் நெய் வராககப்பட்ட கலசத்தில அநத நெய்யை நீக்கி, வேம்பு அடு நெய் பெய்தனைத்தரோ—வேப்பெண்ணெயை வார்த்து வைத்ததற்கு ஓக்கும்; தேமபடு நல்வரை நாட!—தேம் படுகிற நல்ல மலைநாடனே! நயனுணர்வார நண்பு ஓர்இ—நயமுள்ளவா உறவைவிட்டு, புல்லறிவினரோடு நட்பு—புல்லிய அறிவினை யுடையாரோடு கொண்ட நட்பு என்றவாறு.

¹தேமபடு—தேன கூடுகளை மிக்க என்றமாம்.

கருத்து:—புல்லரிவினா நட்பால் ஒருபயனும் இல்லையாதலின் அவருடன் நட்புக் கொள்ளலாகாது.

(அ).

239. உருவிற்கு) அமைந்தான்கண் ஊராண்மை

யினமை

பருகற்கு) அமைந்தபால் நீரளாய் அற்றே
தெரிவுடையா தீயினததர் ஆகுதல் நாகம்
விரிபெடையோடு) ஆடிவிட் டற்று.

தருமர்:—என்பது. ¹உருவிற்கு அமைநகான் கண்—வடிவிற்கு அமைநதவனிடதது, ஊரா ஆண்மை இன்மை—ஒப்புரவிலலாமை, பருகற்கு அமைநத பால்—பருகுதற்கு அமைவாகக் காயநிற்குகிற பாலிலே; நீர் அளாய் அற்று—நீரைக் கலந்ததனோடு ஒக்கும்; தெரிவு உடையா—அறிவுடையா; தீ இனததர் ஆகுதல்—தீய இனததைச் சேர்ந்தது கெடுதல்; நாகம் விரி பெடையோடு ஆடி விட்டு அற்று—நாகமானது விரியன பெடையுடனே கூடிப் புணர்ந்தது கெட்டதனோடு ஒக்கும் என்றவாறு.

விரியன பெடையோடு நாகம் புணரில் அந்த விரியன வயிற்றில் காப்பம் உறப்பிக்க, நாகததுக்கு ஆபுசு குன்று மாநலால் அததீய குணத்தாரோடு உறவு ஆகாது என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்பது. வடிவிற்கு அமைவுடையான மாட்டு ஒப்புரவில்லாமை பருகற்கு அமைநத பாலினகண் நீரைப் பெய்தாற போலும்; மனத்தின்கண் ஆராய்வினையுடையார் தீய இனததைபுடையராகல், படததைபுடைய நாகம் மயிற் பெடையின் முன்னே படததை விரித்தாடின்ற போலும்

¹உருவிற்கு அமைந்தான—பெருமைக்குரிய குணங்களைபுடையான என்பாரும் உளர்

பாலில் நீர் கலந்தாற கவைகெடுமாறு போலக் குணசாலியிடம் ஒப்புரவின்மை கலந்தாற் குணங்கெடும் என்க.

என்றவாறு.

பொழிப்புரை:—என்றது. வடிவிற்கு அமைவுடையாரா மாட்டு ஒப்புவிவலாமை பருகறகமைந்த பாவினகண் நீரைப்பெய்தாற போலும், மனத்தினகண் ஆராயதலைடையாரா தீய இனத்தராதல பாட நாகம விரியன் பெடையொடு புணாந்தாற போல இடுமபையைத் தரும என்றவாறு.

ஊராண்மை—ஒப்புரவு நாகம விரியன் பெடையொடு புணாந்த உயிரைவிட்ட அதனமைத்தது, மயிற பெடையொடு என்றமாம்.

விளக்க உரை:—எ-து உருவிற்கு அமைந்தானகண் ஊராண்மையினமை—வடிவிற்கு அமைதியுடையவனிடத்தது ஒப்பு விவலாமை, பருகறகமைந்த பால நீர் அளாயறறே—காயந்த பாலிலே நீரைக் கலந்ததனோடொகும்; தெரிவுடையாரா தீயினக தா ஆகுதல்—அறிவுடையவா தீய இனத்தைச் சோந்தி கெடுதல், நாகம விரி பெடையொடாடி விட்டறறு—நாகம் விரியன் பெடையொடு கூடிப் புணாந்ததனோ டொகும். எ-று.

†

கருத்து:—நற்குண முடையாரா தீக்குணத்தகாருடன உறவு கொள்ளலாகாது.

(க).

240. முட்டுற்ற போழ்தின முடுகின ஆருயிரை
நட்டான ஒருவனகை நீட்டேனல்—நட்டான
கடிமனை கட்டழித்தான செல்வுழிச் செல்க
நெடுமொழி வையம நக.

தருமர் :—என்பது. முட்டு உற்ற போழ்தின் ஈ[நட்டான் தனக்கு] ஒரு துன்பம் வந்த காலத்து; முடுகி—விரைந்து; என் ஆ உயிரை—எனது அரிய உயிரை; நட்டான ஒருவன் கை கீட்டேனேல்—நட்புச் செயதவனது கையிலே கொடுத்ததே வில்லையாகிலு; (யான) நட்டான கடிமனை கட்டு அழித்தான— நட்புச் செயதவனுடைய காவல் மனையானை கட்டழித்தவன்; செல உழி செல்க—புகுந்த நரகத்திலே புகக் கடவேன்; நெடு மொழி வையம நக—பெரிய புகழையுடைய பூமியிலுள்ளார எனனைச் சிரிப்பதாக என்றவாறு.

நட்புச் செயத விடத்துத தான அவன் என இரண்டாக்கி, அவனுக்கு ஒரு துன்பம் வந்தால் யான இன்னபடி செய்யக் கடவேன் என்று சொல்லிக் காட்டியபோதே நட்புக்குப் பொருந்தாது. ஆதலால் இது கூடா நட்பில் சோககப்பட்டது.

பதுமனார் :—என்றது. என்னோடு நட்பான் ஒருவன் தனக்குச் செலலாமை வந்ததுறற போழ்து, விரைந்து என அரிய உயிரை அநநட்டான் கையின்கண கொடேனாயின், கன்னோடு நட்பான் காவல் மனையைக் காவல் அழித்தான் செலலும் உலகத்தின்கட செலவேனாக; நெடும புகழையுடைய உலகத்து உயாந்தார இகழ் என்றவாறு.

முட்டுறற போழ்தே—கிலேசத்தை(க்கொண்ட பொழுதே). செலவுழி—நரகம். நெடுமொழி—விடாமொழி.

பொழிப்புரை :—எ-து எனனோடு நட்பானொருவனுக்குச் செலலாமை வந்ததுறற பொழுது, விரைந்தெனது அரியவுயிரை நட்டானானை கையிற கொடேனாயின், தனனோடு நட்பான காவல்மனையானைக் காவல் அழித்தான் செலலும்முலகத்திற செலவேனாக நெடும புகழையுடைய உயாந்தார இகழ் என்றவாறு.

1 பிறையுள் இருப்பவை பிறகவடியிலிருந்து பெற்றவை.

2 செலலாமை—வறுமை

கடி—காவல். நட்பிடத்துச் செய்யும் நற்செயல். சொல்லாது செய்தல் ஒற்றுமை; சொல்லுதல் வேற்றுமை. 1“இன்னம் யாம என்று, புனையினும புல்லென்னும் நட்பு”. நெடு மொழி—நெடும்புகழ்.

விளக்க உரை:—எ-து. மூடநெற போழ்தின் முடுகி என ஆருயிரை—யான நட்புசெய்யப்பட்டவன் தனக்கு ஒரு துன்பம் வந்தகாலத்து விரைந்து (எனது)யிரை; நட்பான ஒருவன் கை நீட்டேனேல—நட்புச் செய்தவன் கையிலே கொடுத்தேனிலையாகில்; நட்பான் கடிமனை கட்டழித்தான் செல்வழிசெய்க—நட்புசெய்தவனது காவல் மனையானைக் காவலழித்தவன் புக்க நரகத்திலே புகக்கடவேன்; நெடுமொழி வையம் நக—பெரிய புகழையுடைய பூமியிலுள்ளாரா என்னைச சிரிப்பதாக என்றவாறு.

இது கூடாநட்புக்குப் பொருந்திப்படி யென்னெனில இருவரும் புரையறக் கலந்து நட்புச் செய்தலால், இவன இன்னபடி மிடிப்பட்டால யான இன்னபடி செய்யக்கடவேன் என்று சொல்லிக் காட்டுதல், நட்புக்குப் போதாதாகையால் கூடா நட்பிலே சேர்க்கப்பட்டதாம்.

2“இனையா இவாநமக்கு இன்னம்யாம என்று புனையினும புல்லென்னும் நட்பு”

(—என்ற திருக்குறளையும் காண்க.)

நூற்று:—தன உயிரைக் கொடுத்தாவது ரணபனுயிரைக் காப்பதே சிறந்த நட்பாகும்.

(2).

நட்பியல் முற்றம்.

1 குறள் 790.

2 பரிமே:—“இவர் எமக்கு இதனை அன்பினர் யாம இவர்க்கு இத் தன்மையம் என்று ஒருவரை ஒருவா புனைந்து சொல்லினும், நட்பு புல்லியதாய்த் தோன்றும்”.

—குறள். 790—உரை.

3. *இன்பவியல்.

†1. தலையின்ப வியல்.

25. அறிவுடைமை.

தருமர் :— அஃதாவது இயற்கை அறிவினாலும் செயற்கை அறிவினாலும் அறம பொருள இன்பம் வீடு என நாம நானகினை யும் நூல் சொன்ன முறைமையிலே அறிந்து மறுமைக்கும், இயற்கைக்கும் உறுதியான காரியங்களைத் துணிநகறிதலும், உலகியற்கை அறிந்து உலகத்துக்குத் தக்கவாறு ஒழுகலுமாம்]

பதுமனார் :— அஃதாவது இயற்கை செயற்கை ஆகிய இரண்டறிவினாலும் யாதொரு பொருளையும் ¹ தூல ரூபமாகக் கண்டு விடாது அப்பொருளின் உண்மையினை மனத்திலே ² சூக்குமமாக நிரூபித்த உணர்ந்தறிதலும், அவ்வாறு அறிந்த பின்பு, இவ்வுலகமானது அப்போது எவ்வாறு ஒழுகுகின்றது அவ்வாறு தானும் ஒழுகுதலுமாம் என்றவாறு

குறிப்பு:—

‘அறிவுடைமை’ —

பரிமே — அஃதாவது, கலவி கேள்விகளினாய் அறிவோடு உண்மையறிவுடையதால் அதிகார முறைமையாய் இதனோடுள்ளங்கும.

*மக்களது மகிழ்ச்சியைக் கூறும் பகுதி.

†இன்பவியல்; தலையின்பம், கடையின்பம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் முதற்கண் தலையின்பம் உணர்ந்ததுதலுநலிற்று.

¹ தூலரூபம்—பரு வடிவம்.

² சூக்குமம்—துண்மை.

மணக் :—அறிவுடைமையாவது, அறிவாவது இன்னது என்பதும், அதனாலாகிய பயனும் கூறுதல். இது கல்வியும் கேளவியும் உடையராயினும் கேட்டபொருளை உள்ளவாறு உணர்ந்தறிதல வேண்டுமாகலின் அதன்பின் கூறப்பட்டது.

பரிசி :—அறிவுடைமையாவது கல்வியினும் வேள்வியினும் பெரிது எ-று.

—குறள் அதி. 43.

241. †நளிகடல் தண்ணேர்ப்ப! நல்கூர்ந்த மக்கட்(கு)
அணிகலம் ஆவ(து) அடக்கம்—பணிவில்சீர்
மாததிரை இன்றி நடககுமேல் வாழுமூர்
கோத்திரம் கூறப் படும்.

தருமர் :—என்பது. 1 நளிகடல் தண்ணேர்ப்ப!—(பெரிய) குளிரந்த கடற்சோபபையுடையவனே!; நல்கூர்ந்த மக்கட்கு—மிடித்த மனிதர்க்கு; அணிகலம் ஆவது—நூணும் பணியாவது; அடக்கம்—அடக்க முடைமை; (ஒருவன்) பணிவு இல்சீர்—ஒழுபொழுதாயினும் அடக்க மிலலாத சீமை யுடையனாக; 2 மாததிரை இன்றி நடககும ஏல—(வரம்பு கடந்து) நடப்பா ளுகில்; வாழும் ஊர்—தான வாழும் ஊரி ளுள்ளார தாமே; 3 கோத்திரம்—தன குடியை, †கூறப்படும்—(பழித்தது) கூறப் படுவன என்றவாறு.

தான மிடித்த காலத்தினும் அறிவினாலே அடக்கமுண்டாய

†இது முதல் ஐந்து செய்யுட்களின் முறைவைப்பு சில பிரதிகளில் வேறபட்டுள்ளது.

1 நளி—பெரிய

†சீர் என்றது ஈண்டு உயர்வினை.

2 மாததிரை—வரம்பு, அளவு

3 கோத்திரம்—பிறப்பு.

†கூறப்படும்—நயமுற்றப் பழிக்கப்படும் என்க

ஒழுக்குவதல்லது, மிடியினாலே இருமைக்கும் உறுதியில்லாத காரியங்களைச் செய்வனாகில், இமமை மறுமை இரண்டினையும் கெடுக்கப்படுவன். ஆகலால் அதன்மையாய ஒழுக்குதலை தன அறிவினாலே அடக்கி நன்னெறியாய் ஒழுக வேண்டும என்பதாய்.

பதுமனார் :—என்றது. பெருங்கடல் தண சேர்ப்பனே! வறுமையுடைய மக்கட்கு அணிகலமாவது அடக்கமுடைமை. தாழவு இல்லாத சோமையுடைய அளவினைக் கடந்து ஒழுக்குவாராயின், தாம வாழும் ஊரானே தன்னைப் பிறாக்குக, குற்றஞ் சொல்லப்படும என்றவாறு.

[நளி—பெருமை. நலகூர்தல—வறுமை யடைதல கோததிரம—பிறப்பு.]

விளக்க உரை :—எ-து. நளிகடற றண் சோப்ப!—குளிர்ந்த கடற சோபபையுடையவனே!, நலகூர்த மக்கட்கு—மிடித்த மனிதாக்கு; அணிகலமாவது அடக்கம்—அணியுங்கலமாவது அடக்கமுடைமை; பணியில் சோமாததிரையினளி நடக்குமேல—ஒரு பொழுதின கணணும அடக்கமில்லாத சீர்மையுடைய அளவினைக் கடந்து நடப்பானாகில்; வாழும் ஊரானே கோததிரம கூறப்படும்—தாம வாழும் ஊரிலுள்ளாரோ தாமே தன் குடியைப் பழிக்கப்படுவன என்றவாறு.

கருத்து :—வறுமையிலும அடங்கி ஒழுக்குவதே ஒருவனுக்கு அறிவுடைமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“நலத்தினகண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப் படும”

—குறள். 958

“பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல சிறிய கருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு”.

—குறள். 969.

“வறிஞர்க் கழகு வறுமையிற செம்மை”.

—எழ்ந்தொகை. 15.

(க).

242. எந்நிலத்து வித்திடினும் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காக்கா
தென்னாட் டவரும் சுவர்க்கம் புருதலால்
தன்னாற்றான் ஆரும் மறுமை வடதிசையும்
கொன்னார் சாலப் பலர்.

தூநமர் :—என்பது. எந்நிலத்து வித்து இடினும்—(எந்த) நல்ல நிலத்திலே விதைப்பினும்; காஞ்சிரம் காழ் தெங்கு ஆகா— எட்டிவிதை தென்னமரம் ஆகாது; ¹தென் நாட்டவரும்— தெற்குத்திசையிலே பிறந்தவரும்; சுவாககம் புருதலால்— அறத்தைச் செய்து சுவாக்க லோகத்தை அடைதலாலே; ²தன்னால் தான் ஆரும் மறுமை—தன்னுடைய அறிவினாலேயே மறுமைக்கு உறுதிகளைப் (பெறலாகும்); வடதிசையும் ³கொன்னா சாலப்பலா—வடக்குத் திக்கிலே பிறந்தவரு(ள்ளும்) [மறுமைக்கு உறுதியான அறத்தைச் செய்யாது] (விணிலேயே) காலங்கழித்து நரகத்திலே புகுவாரா மிகவும் பலர் என்றவாறு.

இயமன் இருக்குந் திசைக்கு அருகாமையான தென் திசையிலே பிறந்தவா, அந்த இயம லோகத்தைப் புகவேண்டு மன்றித் தூரத்திலேயான சுவர்க்கலோகம் புகுவது தன்மையோ? அது வன்றிச் சுவர்க்க லோகத்துக்கு அருகாமையான வடதிசையிலே பிறந்தவர், கிட்டின உலகம் விட்டுத் தூரத்திலேயான இயம லோகத்துக்குப் போவது தன்மையோ? அல்லவே? ஆதலால் பிறந்த உலகத்தைக் கொண்டு காரியமில்லை. எந்தத் திசையிலே

¹தென்னாட்டவர்—தென் திசையிலுள்ள நரக லோகத்தவர் வடதிசை—வடதிசையிலுள்ள புண்ணிய பூமி எனமுறாம்

²தன் ஆற்றான் என்று பிரித்த தான் செல்லும் ஒழுக்க வெறியால் என்று கொள்ளலாம்.

³கொன்னார்—வின்காலம் கழிப்பவர்.

பிறந்தாலும் அறத்தைச் செய்வாக்கு அன்றிச் சுவர்க்கம் எய்துதல் ஆகாது. அதனால் பல நூல்களைப் பூராப்பதது அந் நூலின் மொழிநடபடி அறத்தின் முயலும்படிக்கு அறிவுடையதாக வேண்டும் என்பது கருதது.

நற்றிசையிலே பிறந்தாராயினும் அறம் செய்யாதாக்கு மறுமை இல்லை எனபது தோன்றக காஞ்சிரம விதையை உவமை யாககிக கூறினா. “ஆரியா வாததப் புண்ணிய பூமி” என்று வடமொழியாளரும் வடதிசையை வியந்து கூறினா.

பதுமனாள்:—என்றது. எல்லா நல்ல நிலத்து விதது இடிவாய், காஞ்சிரம விதை தெங்காக முளைபா; தென்திசைப் பிறந்தாரும் சிலா நல் அறஞ் செயது சொக்கம புகுவா. வட திசைப் பிறந்தாரும் தமக்கு நன்மை செய்து பயன் கொள்ளா(து போவா)ரும் பலா உளா. ஆதலால் தமது அறிவினது நெறியானே ஆம் அததுணை (மறுமை) என்றவாறு.

[கொன்னாள்-பயன் கொள்ளாதவா; தன்றறரான் ஆகும் மறுமை—தன்னறிவினது நெறியாலே ஆகும் அத்துணை மறு பிறப்பு. நில நலநீங்குகளானன்று; அறிவின நலநீங்குக ளானும் மறுமை எனபதாம்].

விளக்க உரை:—எ-து. எந்நிலத்து வித்திடினும்— எந்த நிலத்திலே விதைப்பினும்; காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா— எட்டிவிதை தெங்காகாது; தென்னாட்டவரும் சுவாககம் புகுத லால்—தெற்கின் கண்ணே பிறந்தவரும் அறத்தைச் செய்து சுவர்க்கம் புகுவர் ஆதலால்; தன்றறரான் ஆகும் மறுமை— தன்னுடைய அறிவினது நன்மை(யான) ஒருவாக்கு மறுமைக்கு உறுதியாவதாம்; வடதிசையும் கொன்னாள் சாலப் பலா— வடக்கின் கண்ணே பிறந்து மறுமைக்குறுதியாகிய பயனைச் செய்யாமல் நரகத்திலே விழுவாரும் மிகவும் பலர் என்றவாறு.

கருத்து:—நறகதி பெறுதற்குக் கிசை காரணம் அன்று; அறிவுடை னையே காரணமாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“விரையொன்று போட்டாற சரையொன்று முனைக்குமா”?

—பழமொழி.

(உ)

243. பகைவர் பணிவிடம் நோக்கித் தகவுடையார்
தாமேயும் நாணித தலைசெல்லார்—காணாய்
இளம்பிறை ஆயக்கால் திங்களைச் சேரா(து)
அணங்கருந் துப்பின் அரா.

தருமர்:—என்பது. பகைவா பணிவு இடம நோக்கி—
பகைவா தளாந்த வழியதனை நோக்கி; தகவு உடையார்—
தகுதியை உடையார்; தாமேயும் நாணி—தாம் செல்வதற்கு
நாணி; தலைச் செல்லார்—அவரை அழிப்பதற்கு ஒருப்பட்டுச்
செல்லார்; காணாய்—காண்பாயாக; அணங்கு அரும் துப்பின
அரா—வருததஞ் செய்வதற(கரிய) வலியினையுடைய பாம்பு;
இளம் பிறை ஆயக்கால்—திங்கள் இளம்பிறையான காலத்து;
திங்களைச் சேராது—அத்திங்களைச் சேராது (அதுபோல) என்ற
வாறு.

நல்லறிவினையுடைய அரைசர் முதலானோ தன்மையை
வியந்து கூறியதிது.

பதுமனார்:—என்றது. முன்பு தமக்கு ¹சாதுவமொத்த
பகைவா பின்பு தளாந்த வரத் தக்க இடம் நோக்கித் ²தகை
யுடையார் தாமேயும் நாணிப் பகைவர் மேற் செல்லார்; பாராய
திங்கள் இளம் பிறை ஆய காலத்துச் சென்று ³அடர்க்கச
சேராது; பிறிதொன்றால் வருந்துதற்கரிய வலியையுடைய நாகம்

¹எழுத்தப்பிழை நேர்ந்திருக்கக்கூடும். ஆதலின விளக்கவில்லை.

²தகையுடையார்—தக்க அறிவுடையார் என்க.

³அடர்க்க—கொடுக்கி வருத்த.

அதுபோல என்றவாறு.

அணங்கருந் துப்பின் அரா—அணங்கு—தெய்வத் தன்மை. துப்பு¹சமத்து. இவ்விணடையும் உடைய இராகு என்பாரும் உளர்.

விளக்க உரை :—எ-து. பகைவர் பணிவிடம் நோக்கி—பகைவா தளர்ந்தவிடம் நோக்கி; தகவுடையார் தாமேயும் நாணித தலைச் செல்லார—தகுதியுடையார தாமே அதற்கு நாணி அவரை அழிப்பதாகப் படையெடுத்துச் செல்லார்; இளம் பிறை ஆயக்கால்—இளம் பிறையான காலதது; தீங்களைச் சேராது அணங்கருந் துப்பின் அரா—அநதப் பிறையைச்சேராது வருத்தத்தைச் செய்யும் மிக்க வலியினையுடைய பாம்பு ஆதலால் என்றவாறு. காணாய்—அசை.

கருத்து :--பகைவா தளர்ந்தபோது அவரை வெல்ல நினையாது, அவரது நிலைக்கு இரங்குதலே அறிவுடைமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

‘பகைவா பணிவிடம் . ...செல்லார்’ :—

“அறுகுளதது உகுத்தும் அகலவயற பொழிநதும்
உறுமிடத் துதவா துவர்நிலம் ஊட்டியும்
வரையா மாபின் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழறகாற பேகன்
²கொடைமடம் படுத லல்லது
³படைமடம் படின்பிரா படைமயக்குறினே”.

—புறம். 142.

¹சமத்து—வல்லமை,

கருத்து—பகைவர் தளர்ந்த போது அவரை வெல்ல நினைதல் அறிவுடைமையன்ற.

²கொடை மடம்—அகாரணத்தாற் கொடை கொடுத்தல்.

(குற. 17—உரை)

³படைமடம் என்றது கிரால்லாதர் மேலும், முத்திட்டார் மேலும், முதநாள், இனையார்மேலும் செல்லுதல்.

“உடையிட்டார் புன்மேய்வா ரோடுநீர் புக்கார்
படையிட்டார் பற்றேது மின்றி—நடையிட்டார்
இவ்வகை ஐவரையும் என்றும் அணுகாரே
செவ்வகைச் சேவகா சென்று”.

—பிறப்புச். 41.

“சடையினர் உடையினர் சாம்பற பூச்சினர்
பிழகைப் பூலிப் பெருநோன் பாளர்
பாடு பாணியர் பல்லியத் தோளினர்
ஆடு கூத்த ராகி யெங்கணும்
ஏநதுவாள் ஒழியத தாநதுறை போகிய
விசசைக கோலதது வேண்டுவயிற படாதரக்
கச்சை யானைக் காவலா நடுங்கக்
கோட்டுமாப் பூட்டி வாட்கோ லாக
வாளழி வாங்கி யதரி திரிதத
வாளே ருழுவன”

—சிலப். 26 : 225—34.

குறிப்பு :—

பரிமேலழகர், 1‘பேராண்மை என்ப’ என்ற குறளில்
“ஊராண்மை—உபகாரியாந்தன்மை; அஃதாவது இலங்கையர்
வேந்தன் போரிடைத் தன்தானைமுழுதும் படத் தமிழனாய் அகப்
பட்டானது நிலைமை நோக்கி, அயோத்தியர் இறை மேற்
செல்லாது “இன்று போய் நாளை நின் தானையோடு வா” என
விட்டாற போல்வது” என்றரைதத பகுதி இங்கே நினைத்தற்
குரியது.

(௩)

244. †கடல்சார்ந்தும் இனனீர் பிறக்கும் டிலைசார்ந்தும்
உப்பீண்(டு) உவரி பிறத்தலால் தத்தம்

இனத்தனையர் அல்லர் எறிகடல்தண் சேர்ப்ப!
மனத்தனையர் மக்களென் பார்.

தருமர் :—என்பது. எறிகடல் தண் சோப்ப!—கரையை எறியும் திரைகளைமுடைய கடற சோப்பை உடையவனே!; கடல் சாரந்தப—உவா நீரையுடைய கடல அடுதத நிலததிலேயும்; இன்றீர் பிறககும்—இரிய நீர் உண்டாம்; மலை சாரந்தும்—மலையை அடுதத நனவிலததிலேயும்; உப்பு ஈண்டு உவரி பிறதத லால்—உப்பு மிகுந்த உவா நீர் தோனறும் [ஆகலால்], மக்கள் என்பாரா—அறிவுடைய மனிதர் எனன்பப்பட்டவர்; 'தம் தம் இனதது அனையர் அல்லா—தாம தாம் இணங்கிய இனததின் அளவாகார; மனத்து அனையர்—தம மனததறிவு எப்பொழுதும் குன்றுதல் இலா என்றவாறு.

இது ¹‘மனததால் மறுவிலரேனும்’ என்ற ²தொடர்புக்கு மாறுபாடாகதோ எனில், மாறுபாடு ஆகமநூலிற்கனறி, அறம் பொருள் இனபம் சொலளி வீடு பேறறை அறிவிக்கும் பொருட்டுக கூறிய, நாலடி, திருவள்ளுவப பயன் முதலான உலக நூலுக்கு மாறுபாடாகாது. அதிகாரததக்கு இயன்றபடி கூறியதாயிறறு.

பதுமனார் :—என்றது. கடல் சாரந்த இடத்தும் இரிய நீர் தோன்றும; மலைசாரந்த இடத்தும் உப்புமிக்க உவரீர் பிறக்கும்; ஆகலால் மககளாவார தந்தம் இனததின் தன்மையர் அல்லா: ³மனததின் தன்மையர் ஆவா எறிகடல் தண் சோப்பனே! என்றவாறு.

எறிகடல் என்றது கரையைப ⁴பொருதலால்.

¹நாலடி. 180.

²தொடர்பு—செய்யுள்.

³மனம என்றது ஈண்டு அதிகாரததக்கு ஏற்ப அறிவைக் குறிக்கிறத.

⁴பொருதலால்—மோதலால்.

விளக்க உரை:—எ-து. கடல் சார்ந்தும் இன்னீர் பிறக்கும் கடலைச் சார்ந்த இடத்தும் இவிய நீருண்டாய்; மலை சாராதும் உப்பு ஈண்டு உவரி பிறததலால்—மலையைச் சார்விடத்தும் உப்பு மிக்க உவா(ரீ) நோன்றும் [ஆகலால்]; தத்தம் இனத்தனையா அல்லர்—தாந்தாம இணங்கிய இணக்கத்தின் அளவாகார்; எறிகடல் தண் சோபபி—கரைகளை எறிபுந திரைகளையுடைய குளிர்ந்த கடற சோபபனே!; மனத தனையா மக்கள் என்பார்—அறிவுடைய மனிதா தமதறிவு எப்பொழுதுங் குன்றுதலிலர் எனறவாறு.

இது 'மனத்தால் மறுவில ரேனும்' என்ற பாட்டுக்கு மலைவாகாதோ என்னில், மலைவாகாது. ஆகமநூலுக்காயிருக்கும் இது. உலகநூலான நாலடி, தீநுவனூவப்பயன் முதலான நூல்கள அறம பொருள இன்பம மூன்றினையுந திருநகச் சொல்லி வீடுபேறறை அறிவிப்பிக்க வேண்டுகையால், உலகக துக்கு இபறகையான ஏதுக்களும் குணங்களும் அறிவு ம அறியாமையும் ஆதலில் குறறங்களையும் குணங்களையும் ஒரே அதிகாரமாக விட்டு விரித்துரைத்து நல்வழிப்படுத்த வேண்டுவில அது நல்லினரு சோதலுக்குத் தக்கதாகச் சொல்லித் தீயின்தைச் சோதலால் வரும் துன்பத்தை அறிவித்து இப்பொழுது அறிவுடைமைக்குத் தகச் சொன்னார் என்பதாம்

கருத்து:—தம் இயறகையறிவு சோக்கையால் மாறுபடாத வரே மக்கள் என்று சிறப்பிக்கப்படுவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“வேம்பின் இலையுள் கனியினும வாழைதன் தீஞ்சுவை யாதும் திரியாதாம்—ஆங்கே இனநீது எனினும இயல்புடையார கேண்மை மனநதீதாம் பக்கம் அரிது”.

—காலடி. 245.

“மிக்குப் பெருகி மிகுபுனல பாய்ந்தாலும் உப்பொழிதல் செல்லா ஒளிகடல்போல்—மிக்க

“நிலத்தியல்பான் நீர்திரிந் தற்றுகும் மாந்தர்க்(கு)
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு”.

—குறள். 452

“இனத்தியல்பாம் அறி வென்ப அண்மையே
மனத்துயர் செயும்பயல் மாற்று நீறுதான்
அனிச்சமெல் அடியினா நுதல் அடுத்தலும்
பனித்துடல் வெதும்புமால் படுத்த லால்என்பார”.

—பிரபு. மய்யபூச. 34.

“பையலோடு அணங்கேல்”

—ஆததி. 85.

“பன்றியோடு கூடினால் கன்றும் மலம் தின்னும்”

—பழமொழி.

“சேராரோடு சேராதே சேம்பு புளியிட்டுக் கடையாதே”.

—பழமொழி.

இனநலம் நன்குடைய வாயினும்
மனநலம் ஆகாவாம் கீழ”.

—பழ 11.

“மனத்தாலும் மாந்தர்க் குணாச்சி இனத்தாலும்
இன்னான் எனப்படும் சொல்”.

—குறள். 453.

“தக்கார் வழிகெடா தாகும் தகாதவா
உக்க வழியராய் ஒல்குவாரா—தக்க
இனத்தினன் ஆகும் பழியும் புகழும்
மனத்தினன் ஆகும் மதி”.

—சிறப்பஞ்ச. 81.

இச்செய்யுளிறகு மாறுபடுவன :—

“மனத்தான் மறுவில ரேனும் தாம் சோநத
இனத்தான் இகழப் படுவர்—புனத்து
வெறிகமழ் சநதனமும் வேங்கையும் வேபே
எறிபுனம் தீப்பட்டக் கால்”.

—நாலடி. 180.

“முயலவோ வேண்டா முனிவரை யானும்
இயல்பினனர் என்பது இனததால் அறிக
கயலியலுண் கண்ணாய! கரியரோ வேண்டா
அயலறியா அட்டுணை இல்”.

—பழ. 237.

‘கடல்சாந்தும் .....பிறத்தலால்’ :—

“திரைபொரு முநநீக கரைநணிச் செலினும
அறியுநாக் காணின் வேட்கை நீக்குளு
சின்னீர், வினவுவா மாந்தர் அதுபோல்”.

—புறம. 154 : 1—3.

“—கடல்பெரிது

மண்ணீரும் ஆகாது அதனருகே சிற்றாறல்
உண்ணீரும் ஆகி விடும”.

—மூதரை. 12.

(ச)

245. வேம்பின் இலையுள் கனியினும் வாழைதன
தீஞ்சுவை யாதும் திரியாதாம்—ஆங்கே

நீருத்தம் :—

96-ஆம் பக்கத்தில சேர்க்கப்பட்டுள்ள ‘நிலத்தியல்பான்’
என்று தொடங்கும் குறளிலிருந்து ‘புளியிட்டுக் கடையாதே’
என்று முடியும் பழமொழி வரையுள்ள செய்யுட்களை ‘இச்
செய்யுளிறகு மாறுபடுவன’ என்ற இப்பகுதியுடன் சேர்த்துக்
கொள்க.

95-ஆம் பக்கத்தில உள்ள ‘மிககுப பெருகி’ என்ற
பழமொழியின் ஈற்றடிகள் ‘புளியிட்டுக் கடையாதே, என்பதனை
கீழ் உள்ளது.

இவ்விரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து வாசித்ததுக கொள்க.

இனந்தீ(து) எனினும் இயல்புடையார் கேண்மை
மனநதீதாம் பக்கம் அரிது.

தருமர் :—என்பது. வேம்பின் இலையுள் கனியினும்—
நிரண்ட வேம்பின் நடுவே நின்று பழுத்ததாயினும்; வாழை—
வாழையானது; தன் தீம சுவை யாதும் திரியாது ஆம—
கனலுடைய இனிய சுவை சற்றும் வேறுபடாது; ஆங்கே—
அதுபோலவே; இனம் தீது எனினும்—தாம் சோந்த இனம்
தீதாயினும்; இயல்பு உடையார் கேண்மை—பண்புடையார்
கேண்மை; மனம் தீது ஆம் பக்கம் அரிது—மனம் தீதாரும-
நிறம் இல்லை என்றவாறு.

அறிவாகிய மனத்திடம் உடையவா தீய குணம் உடையா
ருடன் கூடி யிருந்தாலும் தம் அறிவு குன்றுதல இலா
என்பதாம்.

பதுமரார் :—என்றது. வேம்பினது இலையின்கண்
கனிந்ததாயினும் வாழைக்கனி தன் தீஞ்சுவை யாதும் வேறு
படாது; அதுபோலத் தமமைச் சோந்த இனம் தீதாயினும்
அறிவுடையார் மனம் தீதாம் நிறம் அரிது என்றவாறு.

இன்சுவை—இனிய சுவையும், அழகிய சுவையுமாம்.
பக்கம்—நிறம்.

விளக்க உரை :—எ-து. வேம்பின் இலையுள் கனியினும்
வாழை—வேம்பின இலையிலே வாழை பழுப்பினும்; தன்
தீஞ்சுவை யாதும் திரியாதாம்—தன்னுடைய இனிய சுவை
சற்றும் வேறுபடாது; ஆங்கே—அதுபோல; இனநதீது
எனினும்—இணக்கந தீதாயினும்; இயல்புடையார் கேண்மை—
பண்புடையார் கெழுமுதல, மனநதீதாம் பக்கம் அரிது—
மனநதீதாரும நிறமில்லை என்றவாறு.

கருந்தி—திடமான அறிவுடையார் தீபரா சேர்க்கையால்
தம குணங்கொடார்.

(சு).

246. பராஅரைப் புன்னை படுகடல்தண் சேர்ப்ப!

ஓராஅலும் ஒட்டலும் செய்பவோ¹ நல்ல

மருஉசசெய்து யார்மாட்டும் தவகும் மனத்தார்

விராஅஅய்ச செய்யாமை நன்று.

தருமர் :—என்பது. பரு அரைப் புன்னை—பெரிய அரையினையுடைய புன்னை (மரங்களால்; படுகடல் தண் சேர்ப்ப!—பொலிவு பெற்ற குளிர்ந்த கடற்சோபபை யுடையவனே!; யார் மாட்டும் நல்ல மருஉ செய்து தவகும் மனத்தார்—யாவரிடத்தும் மருவிய நல்ல அன்பினைக் (கொள்ளும் மனத்தை) யுடையவா, ஓராலும் ஒட்டலும்—ஒருவருடன் நட்புக்கொண்டு அவனை விட்டு நீங்குதலும் கூடுதலும்; செய்பவோ?—செய்யக்கடவரோ? (செய்யாரா; இதனினும்); ¹விராய செய்யாமை—ஒருவருடனும் கலந்து நட்புச் செய்யாமை; நன்று—; என்றவாறு.

ஒருவருடன் நட்புசெய்து பிரியமுபோது அறிவுடையார்க்கு மிக்க வருத்தமெய்தும். அதனாலே ஒருவருடனும் நட்புச் செய்யலாகாது என்று அவர் அறிவுடைமையை வியந்து கூறியது. யாவரிடத்தும் மருவிய நல்ல அன்பு உண்டாவது அறிவுடைமையால் வருத்தமாம்.

பதுமரார் :—என்றது. பெரிய அரையினையுடைய புன்னை படுகடல் தண்சேர்ப்பனே! மிக்க இறிய செய்கையுடையார் மாட்டுக் கொண்ட நட்பினை ஒருகால நீங்குதலும் ஒருகாற

‘மருஉச செய்தி யார் மாட்டும்’ என்றும் பாடம்; இது பொழிப்புரை காரா மேற்கொண்டது.

¹ஒன்று கூடியிருக்க வேண்டும்; அல்லது பிரிந்தே யிருக்கவேண்டும். கூடிப்பிரிதல் கூடாது என்பதாம்.

புணாதலும் செய்வார் உளரோ? நிலைபெற்று ஒரு பெற்றியே
 சின்ற மனத்தார், புணர்தலைபும் நீங்குதலையும் மனங்கலந்து
 செய்யாமை நன்று ஆதலால் என்றவாறு.

பராவரைப் புன்னை என்று பாடம் ஒதி, முத்து நிறததாலும்,
 பொன்னிறத்தாலும் மிகக அரையைபுடைய புன்னை என்று
 உரைப்பாரும் உள். படு கடல்—பெருங்கடல்.

ஓராலும் ஒட்டலும் செய்பவே என்று பாடம் ஒதி, ஒரு
 பெற்றியின் நிலவாது பிரிதலும் புணாதலும் செய்வார்.
 ஆதலால் மிகக இனிய செய்தியை யுடையாரா மாட்டுந் தம் மனங்
 காங்கும்படி கலக்கலைச் செய்யாமை நன்று என்றுமாம்.
 எனவே அறிவுடையாரைப் பிரிதல் துன்பம் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. பராஅரைப் புன்னைப் படுகடல்
 தண்சோப்பி—பருத்த அரையை யுடைய புன்னை மரத்தாற்
 சிறப்புப் பெற்ற மிகக குளிர்ந்த கடற்சோப்பையுடையவனே;
 ஓராஅலும் ஒட்டலும் செய்யவோ?—ஒருகால் விட்டு நீங்குதலும்
 ஒருகால் கூடுதலும் செய்யக்கடவரோ?; நல்ல மருஉச் செய்தியாரா
 மாட்டும்—நல்ல மருவிய செய்கை யுடையாரா மாட்டும்; தங்கும்
 மனத்தாரா—தங்கப்படட மனத்தினையுடையவா; விராயச
 செய்யாமை நன்று—(அதனினும்) ஒருவருடனே விரவி நடப்புச
 செய்யாமை நன்று என்றவாறு.

கருத்து:—அறிவுடையாரா ஒருவருடன கூடிப்பிரிதலையும்,
 மீண்டு கூடுதலையுஞ் செய்யாரா.

ஐயுமைப் பகுதி :—

“தெரியத தெரியும் தெரிவிவார் கண்ணும்

பிரியப் பெரும்பாடாரோப செய்யும்—பெரிய

உலவா இருங்கழிச் சேர்ப்பியார் மாட்டும்
கலவாமை கோடி யுறும்”.

—காலடி. 168.

“விலங்கேயும் தம்மோடு உடனுறைதல் மேவும்
கலநதாரைக கைவிடுதல் ஒலலா—இலங்கருவி
தா அய இழியு மலைநாட! இனனாதே
பேளயோ டானும் பிரிவு”.

—காலடி 122.

‘ஓரால்’ :—

“வேந்தா தாரழிந தொராணின்”

—பதிற்றுப். 23 17.

குறிப்பு.—

‘நல்ல மருஉச் செய்தியார் மாட்டும் ஓராலும் ஒட்டலும்
செய்பவோ? தங்கும் மனததார் விராய்ச் செய்யாமை நன்று’
எனப் பதப்பிரிவு செய்து பதுமனார் உரைவகுததுள்ளார்.

(சு).

247. உணர உணரும் உணர்வுடை யாரைப்
புணரப் புணருமாம் இன்பம்—புணரின்
தெரியத் தெரியும் தெரிவிலா தாரைப்
பிரியப் பிரியுமாம் நோய்.

தருமர் :—என்பது. உணர உணரும் உணர்வு உடை
யாரை—ஒருவா உணர்த்த அறியும் அறிவுடையவரை; புணர
இன்பம் புணரும்—நட்புச் செய்ய இன்பம் பொருந்தும்;
புணரின்—நட்புச் செயதால பின, தெரிய தெரியும் தெரிவு
இலாதாரை—விசாரிதது அறியப்பட்ட அறிவில்லாதாரை, பிரிய
—விட்டு நீங்கவே; நோய் பிரியும்—(அவரால் வரும்) துன்பம்
நீங்கும் என்றவாறு. [ஆம் இரண்டும் அசை]

நட்புச் செய்வதும் அறிவில்லாரிடத்தது ஆகாது என்பதனால்,

நன்னூல் நெறிகளை ஆராய்ந்தது அதனநெறி ஒழுக்கும் அறிவுடையன் ஆதல் வேண்டும் என வறபுறுத்தியது.

பதுமனார்:—என்றது. பிறர் அறியும்படி அறியும் அறிவினையுடையாரைப் பொருந்தப் பொருந்துமாம் இன்பம், பிறறிய அறியும் அறிவில்லாதாரைப் பிரியக்கூடின் துன்பமும் பிரியுமாம் என்றவாறு.

உணர உணரும் உணர்வுடையாரா—ஒருவா முனததில் நினைத்த காரியத்தை அவா சொல்லுங் காட்டில் அறிந்து சொல்லுவார். தெரியாத தெரியும் தெரிவிலாதாரா—ஒருவா நினைக்குங் காரியத்தை அறியமாட்டாதாரா.

விளக்க உரை:—என்பது. உணர உணரும் உணர்வுடையாரை—ஒருவா அறிவிகக அறியும் அறிவுடையாரை, புணரப் புணருமாம் இன்பம்—அவருடன் நட்புச் செயயவே இன்பங்களும் பொருந்தும்; புணரின் தெரியாத தெரியும் தெரிவிலாதாரை—நட்புச் செய்த பின்பு விளங்க ஆராயும் ஆராய்ச்சி இல்லாதாரை; பிரியப் பிரியுமாம் நோய்—அவரைவிட்டு நீங்கவே அதனால் வரும் துன்பங்களும் நீங்கும் என்றவாறு.

கருத்து:—அறிவுடையாரைக் கூடுதலும் அறிவிலாதாரைப் பிரிதலும் அறிவுடைமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“நல்லினததி னாங்கும் துணைஇல்லீ தீஇனதகினை அல்லற படுப்பதூஉம் இல்”.

—குறள் 460

“நிந்தையிலாத தூயவரும் நிந்தையரைச் சேரினவா நிந்தையது தமமிடத்தே நிறகுமே—நிந்தையிக்கு தாலகிழற கீழிருநதான் தனபால அருந்திடினும் பாலதெனச் சொல்லுவரோ பார”

—நீதிவெண்பா. 79.

“சீலமுற் றுயர்ந்தவாச் சேரின் வீடுறும்
மாலைபுற றறிவினார் மருங்கு டைந்திடிந்
வேலைபுற் றலைதுரும பென்ன வெம்பவக்
கோலமுற றிறந்திறந் துழலல் கூடுமால்”.

—பாச.

“தீயாரைக் காண்பதுவும் தீதே திருவறற
தீயாரசொல் கேட்பதுவும் தீதே—தீயா
குணங்கள் உரைப்பதுவும் தீதே அவரோடு
இணங்கி இருப்பதுவும் தீது”.

—வாக்கு 9.

குறிப்பு :-

இந் நாலடிச் செய்யுள் கூடிப்பிரிதல் கூடாது என முன
ந் நவநத செய்யுட்களுடன மாறுபடுவதே யெனினும் பலசமண
முனிவா தனித்தனி கூ றி ய தா க லி ன் மாறுபடாதென்க.
“குறிப்பிற குறிப்புணா வாரை உறுப்பினுள், யாது கொடுத்தா
கொளல்” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி ஆதலின் “உணர
உணரும் உணர வுடையாரைப் புணரப் புணருமாம் இன்பம்”
என்றா.

(எ).

248. நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழ்இடு வானும்—நிலையினும்
மேனமேல் உயர்த்து நிறுப்பானும் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான.

தருமர் :—என்பது. நல் நிலைக் கண் தன்னை நிறுப்பானும்
—நல்ல நிலைமையிலே தன்னை நிறுத்திக் கொள்ளுமவனும்; தன்னை
நிலை கலக்கி கீழ் இடுவானும்—தன்னை அந்த நிலைமையிலே
நின்றும் சிலைத்துக் கீழ்மையாகக்கிக் கொள்ளுமவனும், நிலையினும்

—முன் நின்ற நிலைமையினும்; மேல்மேல் ¹உயர்த்து நிறுப்பானும்—மேன்மேலும் உயாவு பண்ணிக் கொள்ளுமவனும், கன்னை தலையாக செய்வானும்—தன்னைத் தலைமையுடையதாகச் செய்துகொள்ளுமவனும்; தான்—தானே(யாவன்) என்றவாறு.

அறிவில்லாத காலத்தில், தாம் நல்ல நிலையிலே நிற்பினும் அதனைக் கீழ்மையாக்கிக் கொள்ளுந் தொழிலைச் செய்து கீழாவா. அறிவுற்றபோது அவ்வறிவினாலே நன்னெறியின் ஒழுக்கியாவாக்கும் முதன்மையாவா. ஆதலால் யாவரும் அறிவுடையவராக வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. நல்ல நிலையின்கண் தன்னை நிறுத்ததுவானும் தன்னை, அந்நிலைமையைக் கலக்கிக் கீழ்மையின்கண் இடுவானும், அந்நிலையினும் மேலாக மேலாக உயர்வீதது நிறுத்துவானும், தன்னைத் தலையாகச் செய்வானும் தான் என்றவாறு.

†தன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும்— உயாகுலமும், செல்வமும், வலியும், முதலான பெருமையுடையதாகப் பெற்றுநீதியவை செய்தாரை உலகங் கைக்கொள்ளாதவாறு கண்டு அஞ்சியும், நல்லவை செய்காரசை சான்றோர் பலரும் உட்கொள்ளாதலும் கண்டு, அதற்கு ஏற்ற நிலைகளைக் கருதி நன்றான ஒழுக்கமும் கலவியும் நற்குணங்களும் நனமுயற்சியும் ²ஒப்புரவு நிலையும் சததியமும் தன்மமும் உடையவனாய், மனோவாக்குக் காயங்களால் பிராணிகளுக்கு இதமானவை செய்து, சான்றோர் நின்ற நிலையிடத்துத் தன்னை நிறுத்ததுவானும்;

தன்னை நிலைகலக்கிக் கீழ் இடுவானும்—நால்வகை வருணத்துட்படப் பிறநது கலவியும், வலியும், திருவும் முதலான பெருமை

¹உயர்த்துவானும் எனனது உயாதது நிறுப்பானும் என்றது உயா நிலையை ஆக்கிக் கொள்வதுடன், அந்நிலையில் நிலைநிறுத்ததலும் வேண்டும் என்பதற்கு.

†இவ்விரிவுரை உணர்ந்த இன்புறவதற்கு உரியது

²ஒப்புரவு—உபகாரம்.

களை முன்னேத தவசினயாலே பெற்று வைத்து, அதற்குத் தக்க நிலை நிலவாது அநநிலையைக் கலக்கிப் பயனற்ற சுருக்கமான பொல்லாத ஒழுக்கமும், நல்லோர் விருமபாத கல்வியும், ஆசையும, கோபமும் உடையனாய்க் கொலை தொழிலாலும் பொய்யாலும் களவாலும் பொருள் செய்து, கொலையும் அவயுன தினகையுமே அறம என்றும், கள்ளுண்டு மயங்குதலே முதலி என்றும் இப்படி மாறுபட்ட அறிவினனாய் எல்லாராலும் இகழ்ப்பட்டு, மறுமைகள தோறும் இழியப் பிறந்து வறுமையாலும் பிணிகளாலும் துன்ப முற்று நாகங்களாலே விழுமபடி தனனைக் கீழ்விடுவாலும்;

நிலையினும் மேளமேல் உயர்த்து நிறுப்பானும்—அநநிலையிடத்தே நின்று மிகவும் உயர்ந்த மனததைபுடையனாகி அறம, பொருள், இன்பம், வீடு என்றவற்றின் தகுதிகளை ஆராங்கநு தத்தமக கமைததபடியே பலவாகிய கேளவி, கலவி, வீரம், சூழ்ச்சி, பொருள், முயற்சி, புகழ், கொடை என்பன யாதேரளவு செலுத்தும் அளவிற்கு ஏற்ற பெற்றி செலுத்தும் வரிசைகளும பெருமைகளும் ஒன்றுக்கொன்று உயரப் பெறுமதன்றி, இல்லறம் விட்டு வனமடைவாரும், இல்லொழுக்கப் பொல்லாங்கு கண்டு துறவறத்தை யடைவாரும் துறங்கிருந்து, சத்திய¹ செளச சாரதி காம வெஞ்சுளி மயக்கங்களைப் போக்குதலாகச் சொல்லப் பட்ட போசனநியதி, செபம், ஓம் மாதிகளான பாவனைகளை நன்றான விரதங்களுடனே கூடின தவங்களைப் பண்ணிப் பெரிய நால்களை ஒதி²யும் ஒதுவித்தும்,³ தேசுடையராயத்³ திரிகால ஞானம் உடையாரும்⁴ பரசித்தம் அறிவாரும்,⁵ சாபாநுககிரகம் உடையாரும் மகத்தான நாமங்களும் பெருமைகளும் உடையாராயத் காம சூறிகை பழகளை அறிவாரும், செய்த நன்மைககு ஈடாகச் சுவாககங்களை கோறும் ஒன்றுக்கு ஒன்று உயர்ந்த பதங்களிலே

¹ செளசம்—தப்புரவு.

² தேசு—ஒளி, பெருமை

³ திரிகால ஞானம்—சென்றகால, நிகழ்கால, வருங்கால நிகழ்ச்சிகளை அறியும் அறிவு.

⁴ பரசித்தம்—பிரத எண்ணம்.

⁵ சாபாநுககிரகம்—அழித்தலும், ஆக்கலும்.

கங்களை மேனமேல உயாததி நிறுததுவாரும்;

தனனைத்தனியாகச் செய்வானா தான—முன சொன்ன நன்றான நிலைகள் இரண்டி வும் நின்று செய்த தன்மங்களாலும் கவகநிலை வும் பிறந்த ¹வாசனையால, எல்லாபிராணிகளா மேலும் அனபு செயலும் அவை துன்பமுறக காணில் அவற்றிவகருத் கா வய துன்பமுறறுப, இனபுறக காணில் இன்பமுறறும வாழத் திரா வைதார எனவும் ²வாசியறறும சாந்தனும்ப போந்த பெருந்தமைகளாலும், ³முறபந்த ஞானம் பிறந்தது பிறப்புத் துககம் எனவும் உணர்ச்சி கோன்றி இதற்கு முடி வுருந்தித் தேடின பொருள்களாற செயக தன்மங்களாலும், உடம்பை ஓறுதது நின்று செயக கவகநிலை வும் சுவாககக தோடும் பூமி யோடும் சுகதுககம் அனுபவித்ததுத் திரிந்தது இதனை இரந்தப பிறப்பறுவது இரந்தப பிறப்பு வந்தவழி யற்றது போகவிடின் போம் இதனை என்று பாககக தன் மனதிலே முறபடவே எழுந்த ஆசை காரணமாக எழுந்திருந்தது காயத்தாற செய்யப் படட கவகநிலை வும் புண்ணிய பாவங்களாயப் பிறப்புக்கு ரது என்று சாததிரங்குகள சொன்னபடியே கருப்பக் குடரிலே சுருண்டு கிருமி மல முத்திரங்களாலே நெருக்குண்டு நெடுநாட் கிடந்தது விதனப்படடு விழுந்தது பசி பிணி மூப்பு மண்ணககளை புணர்வித்தது வருகிற இதற்கு பத்தியும் ஆகாரமுமாகக கண்டது தானுண்ணப்படட உணவாய இவவுணவு தாம் மேலெழப் பக்குவப்படடு மலமாகிக கழியப் பிறபட்டது தோலும் நரம்பும் உதிரமும் தசையம் எலும்புமாயப் பக்குவப் படுகிற(வி)து விட்ட வாயில்கள் தோறும் பொசினது பொசினது நின்ற மலங்கள புறப்படடது தூகந்தித்துப் பொழியும் இதுகண்டு அருவருத்தது இதனை ஆசையறறு இதற்குக் கொடாச்சிக்கு இசைந்த பொருளும சற்றமும இதனோடொகக புனிதமாயும்

¹வாசனை—பழக்கம்.

²வாசி—வேறபாடு.

³முறபந்த ஞானம்—முறபிறவி பற்றிய அறிவு.

தனைத் தனியாகச் செய்வானாதான—என்பதற்குரிய விரிவுவாயில் சில இடங்களில் பிழைகள் நோக்கினால் ஆதலின் இவ்வடியின் கருத்து ஆராய்வதற்கு உரியது

இதில் வைத்த பறறும் பிறப்பாய முடியும் என்று கண்டு இவை யிறறை பசையறவிட்டுப் பின்பு பறறறுகையே முத்தி என்றாகள்; பறறினான் ஒருவனும் பறறறுவிடுவான் ஒருவனுமீ உளையின் பற்றறற பொழுதே முததியானபடி எனவும், முததிதான் எப்பெறறிப் பட்டத¹ பறறறறு முததி பெறுமவன் எப்பெறறிப் பட்டவன² என்று விசாரித்தது இவவுண்மையை அறிந்தவன் முததிபெறும என்றுந் நூல்களிற சொன்னபடி களிலே பார்க்க இருளறறுத தெளிந்த மனத்தைப் பின்பு வேறு வேறு சலியாதபடி உபாயங்களாலே ஒருவழிப் படுததித தொண்ணூற்றுருபுச் சொல்லப்பட்ட சமயங்களினுள்ளும் நல்லோ னொருவன் கண்டபடி ஒருவன் காணுது ஒருவகையன்றி ஒரு வனுக்கு அறியாமையாகிய வெவவேறுபடச் சொல்லும பொருணமை தன்னையே கொண்டு தான பொதுப்பட்ட நின்று தனித்தனியே நிரூபித்தது இவை எல்லா இலக்கணமும் சொல்ல உண்மையாய் இருப்பது யாது அதனை அப்படியே உணர்தது மரண பயமறக் கண்டு ஐயந தீராதும் பின்புங் கண்டும கேட்டுப் பண்டும உயிராததும் உறறும் அறியும் புலன்களுடனே இப் மனத்தைப் பாதது இது ஒரு பொருளைப் பறறி எழுதலினறித தானே தனித்தது எழ மாட்டாது முன்னே பறறறற பொருள கள மேல் இனிச் செல்லாதாயினும் முன்னுறற பொருள்கள மேலே தாககி எழுகல இகறகு இயலபு ஆகலின இது ஒன்றினால் தாககி விகறபிபாதபடியும் அசையாதபடியும் நிறுத்ததுதல், இது ¹ முகிழ்தது எழுகிற விடத்தே முகிழாதபடி அமைக்கல் ஐயா பிறப்பித்தல், ² அட்டாங்க யோகத்தாலே அப் பழையம் பிறப் பித்தல் செய்து அவ்வனுபவத்தினாலே உணர்தது உணர்தது அப்படியே போய முததியைத் கரிசித்தது கரிசித்தபடியே ³ நித்தியத்தவம் அடைந்தது இநதச சீர்த்ததுடனே மனித்ததரில் ⁴ சேட்டராலும் சேவாகளிற பெரியாரலும் இவன் கலைவன்

¹ முகிழ்தது—தோன்றி

² அட்டாங்க யோகம்—எட்டுத தவநிலை அவையாவன் :- இமயம் நியமம், ஆதனம், தியானம், பிரத்தியாகாரம், பிராணாயாமம், தாசனை, சமாதிஎன்பன

³ நித்தியத்தவம்—அழியாதநிலை

⁴ சேட்டர்—அறிவில் முததேவர்.

என்று சொல்லுமபடி தன்னைத் தலையாகச் செய்வானும் தான் என்றவாறு.

†“ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிநதார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து”.

விளக்க உரை :—எ-து. நன்னிலைக கண் தன்னை நிறுப
பானுப—நல்ல நிலையிலே தன்னை நிறுத்திக் கொள்வானும்; தன்னை
நிலைகலககிக கீழ் இடுவானும்—தன்னை அந்த நிலையினின்றுங்
கலககிக கீழாககிக கொள்ளுமவனும், நிலையினும் மேனமேல
உயாதது நிறுப்பானும்—முன்பு நின்ற நிலையினும் தன்னை மேன
மேலும் உயாச்சி பணணிக கொள்ளுமவனும்; தன்னைத் தலை
யாகச் செய்வானும் தான்—தன்னைத் தலைமையுண்டாம்படி
செய்துகொள்ளுமவனானான் என்றவாறு.

கருத்து :—ஒருவனது உயாவு தாழவுகட்கு அவனது அறிவு
நிலையே காரணமாகும்.

மேற்கோள் பகுதி :-

சங்கர :—“தன்னைகதானே வேற்றுமை செய்தல், ‘நன்
நிலைக்கட். .. தான்’ என்பதனு முணாக” என்பர்.

—சன. கு. 295.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்
கருமமே கட்டளைக கல்”.

—குறள் 505

†பரிமே :—ஐயத்தினின்று நீங்கி மெய்யுணர்தார்க்கு, எய்தினின்ற நில
வுலகத்தினும் எய்தக் கடவதாய வீட்டுலகம் நணிததாதல் உடைதது.

மணக் ;—மெய்ப்பொருளை ஐயப்படுதலினின்று நீங்கித் துணிந்தவர்க்கு,
இவவுலகத்தினும் மேலுலகம் நணிததாம் தன்மை உடைதது என்றவாறு.
—குறள். 353. (மெய்யுணர்தல்).

“தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்பானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானேதான் செய்த வினைப்பயன துய்த்தலால்
தானே தனக்குக் கரி”.

—அறநெறி. 151.

—“தன்னை
இறைவனாச் செய்வானும் தானேதான தன்னைச்
சிறுவனாச் செய்வானுந் தான்”.

—அறநெறி 77.

“ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான கொண்டொழுகின உண்டு”.

—குறள் 974.

“பீடுபெற நில்”.

—ஆததிருடி 80.

“தருமம் பறறிய தக்க வர்க்கெலாம்
கருமம் கட்டளை எனறல் கட்டதோ”

—சம்ப. அரசியற். 16.

“பெருமை சிறுமை அளந்துகொளப் பேணும் கருவி தத்தமது
கருமம் அதுபோல் பிறகருவி கழியச் சிறந்த வலஅறிக”.

—விசா. அரசி. 78.

“பெருமையும் சிறுமையும் தான்தர வருமே”.

—பழமொழி.

“கததம கருமமே கட்டளைக் கல்”.

—பழமொழி.

(அ).

249. கரும வரிசையால் கல்லாதார் பின்னும்
பெருமை யுடையாருஞ் சேறல்—அருமரபின
ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல்தண் சேர்ப்ப!
பேதைமை அன்ற தறிவு.

தருமர் :—என்பது. அரு மரபின் ஓதம் அரற்றும்—மிக்க சிறப்பினையுடைய திரைகள் ஆவாரிக்குப்; ஒலிகடல் தண் சேர்ப்பு!—ஒலியை உடைய குளிராத கடறசோப்பனே!; ¹ கருமம் வரிசையால்—தமக்கொரு கருமம் செய்து கொள்ளுகை காரணமாக; பெருமை உடையாரும் கல்லாதார் பின்னும் சேறல்—பெருமை உடையாரும் அறிவில்லாதாரைப் பின் செல்வது; பேதைமை அன்று—அறிவினமை யன்று; அது அறிவு—(அது) அறிவுதானே என்றவாறு.

அருமரபு என்றதை பெறுதற்கரிய குடிமையை உடைய பெரியோர் எனலுமாம். கல்லாதாரைப் பின் செல்வது பெரியோர்க்கு இயற்கை யறிவல்லவே; கருமத்தின் பொருட்டு அல்லாது அறிவில்லாரைப் (பெரியோர் நட்புச் செய்யா என்பது, கல்லாதார பின்னும் என்னும் உம்மையாற கொள்க.

பதுமனார் :—என்றது. தம்முடைய கருமத்தைச் செய்து முடிக்கும் முறைமையால் அறிவில்லாதார் பின்னேயும் பெரிய அறிவினையுடையாரும் செல்லுதல், அரிய மரபினையுடைய ஓதம் அரற்றும் ஒலி கடல் தண் சேர்ப்பனே! அறிவில்லாமை அன்று; அஃதறிவு என்றவாறு.

(வரிசை—முறைமை); அருமரபு—இலக்குமி பிறத்தலாலும், மாயன் உறங்குதலாலும், மரக்கலம் ஓடுதலாலுமாம். ஒலி கடல்—கரையை மோதுங் (கடல்).

விளக்க உரை :—எ-து. கரும வரிசையால்—தமக்கொரு கருமம் செய்து கொள்ளுகை காரணமாக; கல்லாதார பின்னும் பெருமையுடையாரும் சேறல்—அறிவில்லாதார பின்பேயும் பெருமைகருணை முடையாரும் செல்லுகின்றது, அருமரபின் ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல் தண் சோப்பல்—பெறுதற்கரிய மரபினையுடைய திரைகள் ஆவாரிக்குப் ஆவாரத்தின்

¹ கருமவரிசையால்—ஊழ்வின் வகையால் என்றமாம்.

யுடைய குளிர்ந்த கடற்சேர்ப்பை யுடையவனே!; பேதைமையன்று அது அறிவு—அஃது அறியாமை யன்று; அறிவுடைமை என்றவாறு.

கந்தந்நு :—கல்லாதாருடன் காரிய நிமிததங் கலந்து வாழ்தலும் அறிவுடைமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“நிலைஔய பண்பிலார் நேரல்ல ரென்றென்று
உனைய உரையாது உறுதியே கொள்க
வனையொலி ஐம்பாலாய! வாங்கி யிருந்து
தொனையெண்ணா அப்பநதின் பா”.

—பழ. 253.

“பெரிய குடிப்பிறந் தாருந் தமக்குச்
சிறியா ரினமாய ஒழுகுதல்—எறியிலை
வேவொடு நேரொக்குங் கண்ணாய! அஃதன்றே
பூவொடு நாரியைக்கு மாறு”.

—பழ. 356.

(க).

250. கருமமும் உள்படாப் போகமும் துவ்வாத்
தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா—ஒருநிலையே
முட்டினறி மூன்றும் முடியமேல் † அஃதொருவன்
பட்டினம் பெற்ற கலம்.

தருமர் :—என்பது கருமமும் உள்படா—பொருள் வருவாயாகிய காரியங்களும் ¹ உள்பட்டு, போகமும் துவ்வா—போக போககியங்களைமுடி அனுபவித்தது, தருமமும் தக்கார்க்கே

† அஃதென்ப என்றும் பாடம்.

¹ உள்பட்டு—உடன்பட்டுச் செய்தது.

² முட்டு—தடை.

செய்யா—தருமங்களையும் தகுதியுடையாருக்கே செய்து; ஒரு நிலையே—ஒருபிறப்பின் கண்ணே; மூன்றும் முட்டு இன்றி—இவை மூன்றும் ²முட்டுப்படாமல்; முடியும் எல்—ஒருவறகு வந்தெய்துமாகில்; அஃது—அதுவல்லவோ; ஒருவன் பட்டினம் பெற்ற கலம்—(தான் வேண்டிய தீவில் சென்று வியாபாரப் பலிப்புண்டாய மீளுங்கால இடையூறின்றி வந்து தன) பட்டினத் தருகு சோந்த மரக்கல முடையவன் மனம்போல அமைதியுடையது என்றவாறு.

இது அறிவுடைமையானது எப்படி என்னில், மூன்று காரியமும் ஒருவறகு வாய்க்குமாகில் என்னும் ஐயத்தினால் இவை மூன்று காரியமும் மறுபிறப்புக்கு வாய்க்கும் பொழுது, இப்பிறப்பிலே அறத்தினைச் செய்புகால் அதற்கோ இடையூறு வரில், அதற்குத் தளராத நின்று நிறைவேறச் செய்வதற்கு அறிவே கருவி யாதலால், அவ்வளவைக் கொண்டு இப்பாட்டு அறிவுடைமையிற் சோக்கப்பட்டது.

பதுமனார் :—என்றது பொருட்கு வாயிலாங் கருமத்தை அம உளபடச் செய்து போகத்தையும் நுகாந்து, அறத்தையும் தகுதியுடையாருக்கே செய்து இம்மூன்றும் ஒருபிறப்பின்கண்ணே ஒருவன் மாட்டு உளவாய முடியின் அமமுடிவு, பட்டினம் சோந்த மரக்கலம் போலத் தனக்குப் பயன்படும் என்றவாறு.

பட்டினம் பெற்ற கலம்—தனக்கு உரித்தான துறையிலே நின்று நிறைந்த சரக்கேற்றி இடையில் தாழ்வு படாமல் மறு துறையிலே சென்று மறு சரக்கேற்றி மீண்டும் வழியில் தாழ்வு படாமல் வருதலால் பட்டினம் பெற்ற கலம் என்பாரும் உளா.

விளக்க உரை :—எ-து. கருமமும் உள்படா—கருகப் படா சின்ற பெருள்களும் உள்பட்டு; போகமுந் துவவா—போக போகியுங்களையும் அனுபவித்து; தருமமுந் தக்கார்க்கே செய்யா—தருமத்தினையும் தகுதியுடையாருக்கே செய்து; ஒரு நிலையே முட்டினறி மூன்றும் முடியாமல்—ஒரு பிறப்பின் கண்ணே முட்டுப்படாமல் இவைமூன்று காரியமும் ஒருவறகு

வந்தெய்தமாகில்; அஃதென்ப பட்டினம்பெற்ற கலம்—அது வல்லோ சிறந்த யாத்திரையாகப் போய்க்கான் கருநின் தீகிலே பளிப்புண்டாக விபாபாரம் பண்ணி, இடையூறின்றியே வந்த தன பட்டினத்தைச் சேர விட்டிருந்த மரக்கல முடையவனது மனம்போல அமைதிமுடையது என்றவாறு.

கருந்நு—முயற்சி, போகம், அறம் இவற்றைப் பெற்று வாழ்வதே அறிவுடைமைபாகும்.

மேற்கோள் பகுதி:—

யா. கா:—முதற்குறட்பாகின் இறுதிக்கண் ஓரசையான ஆசிடடு இரண்டுகிறபததான வந்த ஆசிடடை நேரிசை வெண்பா கிறகு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவா.

—கு. 23.

பரிமேல்:—“நிறறலாவது இவ்வாழவுழிக ‘கருமமும உள படாப போகமுந துவவாத, தருமமும தக்காராககே செயதலினும துறந்தழித தவததான் மெய்யுணாந்து அவாவறுததலினும வழுவாமை” எனறகிடதது இச்செய்யுளின முறபாதியை எடுத்தது ஆளுவா.

—குறன். 391.

குறிப்பு:—

பட்டினம் பெற்ற கலம் என்ற உவமையால் முயற்சி முத்திய மூன்றம் தடையின்றி வாய்த்த பிறப்பே பயனுடைய பிறப்பாகும் என்பதாம்

(ஐ).

2b அறிவின்மை.

தருமர்:—அஃதாவது அறிகிலலாமையினால் தனக்குச்

¹ அரசன், உபாத்தியான, தாய, தந்தை, தமையன் ஆகிய பெரியோர்.

சிறந்த ¹ஐங்குரவர் முதலாயினா அறிவுறுத்தியதையும் உட்கொள்ளாமல் ¹உதாசீனம் பண்ணி, நூலோர் மொழிகளையும் ஐயமாகி (அதனை இகழ்ந்த), உலகத்து இயற்கையான முறைமை விட்டுத் தன அறிவின்மைக்கு ஏற்ற ஒழுக்கத்தின் ஒழுகி, யாவராலும் இகழப்படுதலும், மறுமைக்கு உறுதியல்லாத கன செய்தலுமாம்.

பதுமனார் :— அஃதாவது எல்லாப் பொருள்களினும் தூலமானதை அறிந்து, சூக்குமமாய் உள்ளன அறியமாட்டாமை யும், காம வெகுளி, பயக்கம மிக்கிருக்கதலும், தன்ம, தானங் களும் மறுமையும் உண்டென்பன பலபடியுங் கறபித்தாலும் அறியாமைபுமாம் என்றவாறு.

குறிப்பு :—

‘அறிவின்மை’ —

அஃதாவது கல்வி, கேள்விகளினைய அறிவு இல்லாமை. அறிவுடையின சிறப்பு வலியுறுத்தவானவேண்டி அதற்கு எதிராகத்தாலும் ஓர்திகாரம் வகுத்தார். கலலாமையினாலும், கேள்விநலம் பெறாமையினாலும் தோன்றுவது அறிவின்மை.

திருக்குறளின் கல்வி, கலலாமை, கேள்வி, அறிவுடமை என அந்நூலாவதெவ் படுத்தியிருத்தல்காண்க. கலலாமை, கேள்வி என இரு அதிகாரம் வகுத்தமையின ‘அறிவின்மை’ என ஓர்திகாரம் குறளின்கண் வகுத்த வேண்டுகதலில்லைபாயிற்று.

1. ‘கல்லாமை’ —

பரிமே.—அஃதாவது கற்றசை செய்பாமை, என்றது, அறிவியை இழப்பின. கல்விச் சிறப்பு மேல்வந்தி முகத்தால் கூறியதுணையான முற்றுப் பெறுமை நோக்கி, எதிராமறை முகத்தாலும் கூறுகின்றது ஆகலின், இது கல்வியின்பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:—கல்லாமையாவது கலவியிலலாமையால் உளதாகும குற்றம கூறுதல், மேல்கல்வி வேண்டும் என்றார், 'அஃது இலாதாக்கு உளதாகும குற்றம் என்' என ன்றாக்குக் கூறியது ஆதலான், அதன்பின் இது கூறப்பட்டது.

பரிதி:—கல்லாமையாவது கல்வியை விடவொண்ணது என்றவாறு.

—குறள். அதி 41.

2. 'கேள்வி'—

பரிமே:—அஃதாவது கேட்கப்பபடும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல். கற்றவழி அதனியை அறிவை வலியுறுதலாவும், கல்லாத வழியும் அதனை உண்டாககுதலானும் இது கலவி கல்லாமைகளின பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக்:—கேள்வியாவது கேள்வியாமாறும் அதனாகிய பயனும் கூறுதல். நூல்களைக் கற்கமாட்டாதார அவற்றைக் கற்றாமாட்டுக்கேட்டலும் அறிவுக்குக் காரணமாம் என்பதனால் அதன்பின் இது கூறப்பட்டது.

பரிதி:—கேள்வியாவது கலவி இல்லாதபோது கேள்வி ள்வண்டும் என்றவாறு

—குறள். அதி. 42.

251 நுண்ணுணாவு இன்மை வறுமை அஃதுடைமை பண்ணப் பனைத்த பெருஞ்செல்வம்—

எண்ணுங்கால்

பெண்ணவாய ஆணிழந்த ற்பேடியும் பூணோ? கண்ணவாத தக்க கலம்.

தருமர்:—என்பது. (ஒருவனுக்கு) நுண் உணாவு இன்மை — கரிய அறிவில்லாமையே, வறுமை—வறுமையாவது; அஃது

உடைமை—அந்த அறிவுடைமையே; ¹பண்ண பணைக்க பெரு செல்வம்—வளம்மிருந்த செல்வமாவது; எண்ணும் கால்— விசாரிக்கும் காலத்து; ²பெண் அவாய்—பெண்மையை விருப்பி; ஆண் இழந்த—ஆண்மைதன்மை யிழந்த; ³பேடியும்—பேடி யானவனாய்; கண்⁴ அவா தக்க கலம்—கண்ணுகினிய ஆபரணங் களை; பூணாளோ?—(அணிபமாட்டாளோ)? [அணிவள] என்றவாறு.

பெண்ணும் அன்றி, ஆணும் அன்றி ஏதுக்குமல்லாத பேடி ஆபரணம் பூண்டிருக்க வில்லையோ? அதுபோல அறிவில்லார் செல்வம் பெற்றதனால் பயன் ஏது? அறிவே செல்வம் அல்லாது அறிவில்லாரா பெற்ற செல்வம் செல்வமல்ல, எனவே அச்செல்வ மானது அறிவுபோலச் சுவாகக மோட்சங்களைக் கொடாது எனபதாயிற்று.

பதுமனார்:—என்றது. வறுமையாவது நுண்ணிய அறிவில்லாமை; மிகப் பணைத்த பெருஞ்செல்வமாவது நுண்ணிய அறிவுடைமை. ஆபரணங்கால பெண்மையை அவாய் அவா வாலே ஆண் தகைமையை இழந்தபேடி அணியாளோ கண்ணால் அவாவத்தக்க அணிகலங்கள்? என்றவாறு.

பெண்ணை அவாவி ஆண் இழந்தபேடி—முற்பிறப்பின கண்ணை பிறா மனையானே அவாவி இப்பிறப்பினகண்ணே ஆண் தகைமையை இழந்த பேடி என்றுப, கூந்தாடி என்றமாம பண்ணப் பணைத்த பெருஞ் செல்வம்—கொடுக்க வளாதத பெருஞ் செல்வம் என்றுமாம்,

¹கின்னஞ்சிறிய என்றற்போலப் பண்ணப் பணைத்த என்கின்றது; மிக வளர்த்த எனபது பொருள்.

²பெண் அவாய்—பெண் தன்மை மிக்கு என்றமாம்.

³பெண் தன்மை மிகுத்து ஆண்தன்மை குறைந்தவர்.

⁴அவாவத்தக்க எனபது அவாதத்தக்க என்கின்றது.

பெண்ணுக்குரிய அணிகளைப் பேடி அணிந்தால் அழகும் இன்பமும் உண்டாகாமை போல, அறிவுடையார பெற்றுப் பயனடைதற்குரிய செல்வத்தை அறிவில்லார பெற்றால் பெருமைபும பயனும் உண்டாகா என்க.

விளக்க உரை :—எ-து. நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை—கூரிய அறிவில்லாதையே ஒருவாக்கு வறுமையாவது; அஃது தடைமை பண்ணப் பணைத்த பெருகு செல்வம்—கூரிய அறிவுடைமையே வளமிக்க செல்வமாவது; எண்ணுங்கால் பெண்ணவாய ஆண் இழந்த பேடி அணியாளோ?—கிசாரிக்குங்காலத்துப் பெண்மையின் அவாவி ஆண்மைத் தன்மையை யிழந்த பேடியும் பூணாளோ?, கண் அவாததகக கலம்—கண்ணுக் கிளிதாகிய ஆபரணங்களை என்றவாறு.

செல்வமானது அறிவுபோற சுவாக்க மோட்சங்களைக் கொடாது என்பதாம்.

கருத்து :—நுண்ணறிவில்லாதார்க்கு எவ்வளவு செல்வங்கள் இருப்பினும் பயனில்லை.

மேற்கோள் பகுதி :—

நசு.—“பேடியா, பேடிமா, பேடிகள் என்பனவும் அடங்குதற்குப் பேடியெனனது ஆண்மை திரிந்த என்றார். “பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ” என்பதனும் பெண்ணவாய நிறைவு கொள்க.”

—தொல். சொல் கிளவி. கு. 4.

தெய்வசு :—பேடியென்னும் பெயாக்கண் நிறகும்சொல் ஆண்மை யறிசொறகு ஆகும் இடன இலது என்பதற்கு “பெண்ணவா யாணிழந்த பேடியணியாளோ, கண்ணவாத தக்ககலம்” என்பதனை மேற்கோளாகக் காட்டுவா.

—தொல். சொல் கிளவி. கு. 12

சங்கர —“பெண்ணிலக்கணஞ் சிறந்தமையிற பெண்பாற் பட்டதற்கு, ‘பெண்ணவாய் ஆணிழந்த பேடி யணியாளோ’ என்ற பகுதியை எடுத்துக் காட்டுவா. —என். கு. 264.

பரிமேல்.—‘செல்வம் உல்கூர வென்பன ஈண்டறிவினது உண்மையின்மைகளையும் குறித்து நின்றன, என்னை? “நுண்ணுணர்வின்மை வறுமை யஃது தடைமை, பண்ணப் பணைத்த

பெருஞ் செல்வம்” என்றாராகலின்’ என்றார்.

—குறள். 270.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“அறிவுடையார எல்லாம உடையார; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலா”

—குறள். 450.

“அறிவின்மை இன்மைபுள் இன்மை”

—குறள். 841.

“அறிவினால் மாட்சியொன் றில்லா ஒருவன்
பிறிதினால் மாண்ட தெவனா?—பொறியின்
மணிபொனவும் சாந்தமும மாலைபும இன்ன
அணியெல்லாம ஆடையின் பின”.

—பழ. 26.

குறிப்பு:—

பெண்ணுகுரிய அணிகளைப் பேடி அணிந்தால், அழகும
இன்பமும் உண்டாகாமை போல அறிவுடையார பெற்றுப்
பயனடைதற்குரிய செல்வத்தை, அறிவிலார பெற்றால் பெருமை
பும் பயனும் உண்டாகா என்க

(க).

252. பல்லான்ற கேள்விப் பயனஉணர்வார் பாடழிந(து)
அல்லல் உழப்ப(து) அறிதிரேல்-தொல்சிறப்பின்
நாவின கிழத்தி உறைதலால் சேராளே
பூவின கிழத்தி புலந்தது.

தருமர் :— எனபது. பல்ஆன்ற கேள்விப் பயன உணர்
வார்—பலநூல்களையும் கற்றுயாந்த கேள்வியால் வரும பயனை
உணர்நமவா, பாடு அழிந்து—தம்பெருமை அழிந்தது; அல்லல்
உழப்பது அறிதிரேல்—துன்பமுறுதற்குக் காரணம் அறிந்தீ

ரில்லையோ?; தொல்சிறப்பின்—பழையதாய சிறப்பினையுடைய; ¹நாவின கிழகதி உறைதலால்—நாமகள் அவரிடத்து உறைதலாலே, ²பூவின் கிழகதி—பூமகள்; புலரது சேரரால்—ஊடிச் சேரரால் [என்பதேயாம்] என்றவாறு.

இஃது அறிவின்மைக்குப் பொருந்தியது எப்படி என்னில், முறபிறப்பில் இவா கல்விக்ருத தவம் பண்ணிச் செல்வத்துக்குத் தவப் பண்ணினா ரில்லை; அஃது அறிவின்மையாலல்லவோ? ஆதலால் இப்பொழுது அவர் அறிவின்மையைக் கழறி அவையிரண்டிறகும புண்ணியரு செபய வேண்டும; அறிவுண்டாக வேண்டும எனபது தோன்ற அறிவின்மையிற சேர்க்கப்பட்டது.

பதுமனார் :—என்றது. பலவாய் அமைந்த கேள்வியால் வரும் பயனை உணர்வாரா தம பெருமை அழிந்தது அல்லல் உழப்ப தற்குக் காரணம் யாகெனில், தொல் சிறப்பினையுடைய நாமகள் உறைதலாலே பூமகள் ஊடிச் சேரரால் ஆதலால் என்றவாறு.

[ஆன்ற—அமைந்த. அல்லல்—மிடி. புலரது—கலாய்தது. கலவியாற(பயன) பிறப்பியலபை உணராதலும்; இன்ப துன்பம் என்றவற்றில் விழைவுமவெறுப்பும அறறு இருக்கலும். ஆகலினால் தொலை நலவினைச சிறப்பால் நாமகள் சேரப் பெற்றோம்; பூமகள் சேரா(க)து முறபிறப்பின் அறஞ்செய்யாமையெனறு கருதிக் கலவியினாலாய பலன்களை நுகாந்தது, அமைந்தது ஒழுகாது கம் பெருமை அழிந்தது அல்லல் உழப்பதனால் நறறா தமக்கு இயற்கையான அறிவான ஞானமுண்டாகாது அறிவின்மையே வேறு காரணஞ் சொல்லாதற்கு ஒண்ணது எனபதாம்.]

விளக்க உரை :—எ-து. பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வாரா—பல நூல்களையுங் கற்றறிந்த கேள்வியால் வரும்

¹நாவில் வீற்றிருக்கும் மகள்; சாகவதி.

²பூவில் வீற்றிருக்கும் மகள், இலக்குமி

³கழறி—இடித்தக்கூறி

பயனை உணருமவா; பாடழிந்து அல்லல் உழப்பது அறிதிரேல்—
பெருமை யழிந்து துன்புறுகறகுக் காரணம் அறிக்கீரில்லையே;
தொல்சிறப்பின் நாவின் கிழக்தி உறைதலால்—பழைய சிறப்பின்
யுடைய நாமகள் உறைதலாலே; சேராளே பூவின் கிழக்தி
புலந்து— பூமகள் ஊடிச சேராள என்றவாறு.

இஃதறிவின்மையானது எப்படியென்னில், முற்செனனத்
திலே இவா கல்விக்குக தவம பண்ணிச் செல்வகதுக்குக தவம்
பண்ணினரில்லை யாதலின் இப்பொழுது இவா அறிவின்மையைக்
கழறி இவையிரண்டுக்கும் புண்ணியஞ செய்பதக்கக அறி
வுடைமை வேண்டுமெனபது தோன்ற அறிவின்மையிலே
சேர்க்கப்பட்டது.

கருத்து:—அறிஞா, வறிஞாவதறகுக் காரணம் ஊழ்சினையே,
அதுபறறி அவரைக குறை கூறுதல அறிவின்மையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பலவானற கேளவிப பயவுணாவா வியவும்
கலலாதார வாழுவது அறிதிரேல்”

—சாலடி. 106.

குறிப்பு:—

இச்செய்புள் ‘நுண்ணுணாவின்மை வறுமை அஃதுடைமை
பண்ணப் பணைதத பெருஞ்செலவம்’ என்ற கருத்தின்மேல்
எழுந்ததான ‘அறிஞர் செல்வம் பெறுது வருதுவது என்?’
என்ற தடைக்கு விடைகூறுவது போன்று அமைந்துள்ளது.

அறிஞா செல்வா ஆகாமைக்கு உண்மையான காரணம்
‘ஊழ்சினையே; அவ்வாறாகவும் ஈண்டு வேறு காரணம் கறபித்துக
கூறப்பட்டுள்ளது. ஒருவனிடம் ஒரு பெண் கூடியிருக்கும்
போது வேறொரு பெண் வருது கூடாது ஊடுதல் உலகியல்பு.
அங்ஙனமே இங்கு நாமகள் கூடின இடத்தைப் பூமகள் கூடாது
ஊடுவள என்றது கற்பனை. அன்றி மருகியான நாமகள்
இருக்குமிடத்தில் மாமியான பூமகள் ஒன்றுபட்டு இராள

என்று கறபித்தலும் ஒன்று.

(உ).

253. கல்என்று தந்தை கழற அதனையோர்
சொல்என்று கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்—மெல்ல
எழுத்தோலை பல்லார்முன நீட்ட விளியா
வழுக்கோலைக் கொண்டு விடும.

தருமர் :—எனபது. தந்தை—பிதாவானவன்; கல் என்று கழற—கறகவேண்டும் என்று அதட்டிச் சொல்ல; ஓர் சொல என்று அதனை கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்—நமக்கு உறுதியான சொல என்று அதனை உட்கொள்ளாது இகழ்ந்தவன்; (பினபு) பலலார முன—பலா முன் அவன் இருக்குமபோது; மெல்ல எழுதது ஒலை நீட்ட—(ஒருவன்) மெல்லச் சென்று இவ்வெழுதின ஒலையை வாசித்ததுக காண் என்று கையில் கொடுக்க; விளியா—அதற்கு ¹விளிரது; வழு கோலை—[பலா முன்பே என கல்வியிலலாமைபயை அறிவித்தது எனனை இகழ்ந்தாய என்று அவனை அடித்தலாகிய] குறறஞ செயயககூடிய ஒரு கோலை, கொண்டு விடும்—எடுத்ததுக கொள்ளுவன என்றவாறு.

குறறத்தைச் செய்யுங் கோல் ஆதலால அதனை ²வழுக்கோல் என்றார். எனவே அறிவில்லாதவன் இப்படிப பலா முனனும இகழ்ச்சி எய்துவன எனபதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. தன் தந்தை நூல்களைக் கற்பாயாக

¹ விளிந்த—சினங்கொண்டு.

² வழுக்கோலை கொண்டவிடும் என்பதற்கு ஓர் எட்டுப் பிரதியில், ஒலிக்கும வழுக்கினைக் கொண்டவிடும் எனறும், எழுதாத ஒலையாகக் கொண்டவிடும் எனறும் உரை கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இனி, ஒல்—ஒலியாதவின வழுக்கு ஒலை கொண்டவிடும் என்று பிரித்த அவலிடம் விட்டுத் தப்புதற்குக்காரணமான ஒலியை மேற்கொள்வான் என்றும் கொள்ளலாம்.

என்று இடித்துச்சொல்ல, அதனை உறுதியாவதொரு சொல் என்று கொள்ளாது இளமைக காலதது இகழ்நதவன, பலா முன்னே ஒருவன எழுததோலையை மெல்ல நீட்ட, அவன் வெகுண்டு தவற்றினைச்செய்யும் கோலைக கொண்டு மறறவன் தன்னை இகழ்நதான் என்று கருதித துயா செய்துவிடும என்றவாறு.

விளக்க உரை:—**எ-து.** கல என்று தந்தை கழற—
கறகவேணும் என்று பிதாவானவன் அதட்டிச்சொல்ல; அதனை ஓர் சொல் என்று கொள்ளாது இகழ்நதவன்—இது நமக்கு உறுதியான சொல்லவோ என்று அதனை உட்கொள்ளாமல் இகழ்நதவன்; மெல்ல எழுததோலை பலலா முன நீட்ட—
(மெல்ல) எழுதின வோலையை வாசிததுக்காணும் என்று பலர் முன்பே கொடுக்க, விளியா வழுக கோலைக கொண்டுவிடும—
அதற்கு விளிந்து [பலா முன்பே என் கலவி இல்லாமையை அறிக்கிது என்னை இகழ்நதாய என்று] அவனை அடிக்க ஒருகோலை எடுத்ததுக கொள்ளுவன் என்றவாறு.

வழுககோல என்பது குற்றத்தைச் செய்கிற கோல.

கருத்து:—கலலாதவன் பலா முன்னே தான் இகழ்ப்படு வதற்குப் பிறரை நோவது அறிவினமையாகும்.

குறிப்பு:—

“சானரே னுககுதல் தந்தைக்குக் கடனே”; “தந்தை மகறகாறறு நன்றி அவையதது, முந்தியிருப்பச்செயல்” எனப் ஆகலின், ‘கல் என்று தந்தை கழற’ என்றும், ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை’ ஆகலின் அதனை ‘ஓர் சொல்’ என்றும் கூறினார்.

25 k. கல்லாது நீண்ட ஒருவன் உலகத்து
நல்லறி வாளர் இடைப்புக்கு—மெல்ல
இருப்பினும் நாயிருந் தற்றே; இராஅது
உரைப்பினும் நாய்குரைத் தற்று.

தருமர் :—என்பது. உலகத்து—உலகத்தின கண்ணே; கல்லாது—கல்லியிலலாது, நீண்ட ஒருவன்—வளாததான் ஒருவன்; நல அறிவாளர் இடை—நலவறிவினையுடையவா நடுவே, மெல்ல புகு இருப்பினும்—மெல்லப் புகுநீது இருந்தாயினும்; நாய இருந்த அற்றே—(அவர்கள் கண்ணுகு இவளிருப்பது) நாய இருந்ததே ஒருகும்; இராது—(தன் அறிவின்மை கருதி) ¹வெறு(விதாக) இராது; உரைப்பினும்—என்ன சொன்ன னாயினும்; நாய குரைத்தது அற்று—நாய குரைத்ததே ஒருகும், என்றவாறு.

இருப்பினும் எனினும் உரைமையால் அறிவுடையா அவை யில் அறிவிலலாகான செவ்வது இயல்பன்று, செவ்வதுகைல் இக்கணமையான இழிவை எய்துவன் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. கல்லாது உடம்பு நீண்ட ஒருவன், உலகத்து நல்லறிவாளர் நடுவே புகு மெல்ல இருந்தான்கிலும், நாய புகு இருந்தாறபோலும், இருந்தே (ஒழியாது) உரைத்தா னாயினும் நாய குரைத்தாறபோலும் என்றவாறு.

கல்லாது நீண்ட ஒருவன்—ஐசுவரியத்தால் நீண்டு கல்லாத ஒருவன் என்றுமாம்.

விளக்க உரை :—எ-து. கல்லாது நீண்ட ஒருவன்— கல்லியிலலாமல் வளாத ஒருவன், உலகத்து நல்லறிவாளர் இடைப் புகு—உலகத்தில் நல அறிவுடையா நடுவே புகுநீது;

¹வெறுவிதாக இராது—சுமமா இராது.

மெல்ல இருப்பினும் நாய இருந்தற்றே—மெல்ல இருந்தா
கைலம அவர்கள் கண்ணுக்கு இவன நாய இருந்ததனே
டொகரும்; இராது உரைப்பினும் நாய குரைத்தறறு—இருந்து
ஒன்றினைச் சொன்னையினும் நாய குரைத்ததனேடொகரும்
என்றவாறு.

கருத்து:—கவியறிவிலலாதவா நாயபோல இழிவாகக் கருதப்
படுவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“அரங்கினறி வட்டாடி யறறே நிரம்பிய
நூலினறிக கோட்டி கொளல”.

—குறள். 401.

கழாஅக்கால் பள்ளியுள வைத்தறறல் சாராரோ
குழாஅததுப பேதை புகல்”.

—குறள் 840.

“மானமும நாணும அறியா மதிமயங்கி
நூனம அறிவார இடைப்புக்குத தாமிருந்து
நூனம வினாஅய உரைத்தல நகையாகும்
பானைப்பல காணபான் பகல்”.

—பழ. 298.

(ச).

255. புல்லாப்புன் கோட்டிப் புலவர் இடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லும் கடையெலாம்—கற்ற
கடாஅயினும் சான்றவா சொல்லா பொருள்மேல்
படாஅ விடுபுக கறிந்தது.

தருமர் :—எனபது. புலலா—¹(இலக்கணத்தோடு) பொருந்தாத, புல் கோட்டிக்கடை—²புல்லிய கோட்டியிலே பயின்ற கடையாய தனமையுடையா நெருவன, புலவா இடைப் புககு—அறிவுடைய சானரோ நடுவே புகுநது; கலலாத எலாம் சொல்லும—தான் கலலாதவறறை (எல்லாம்) சொல்லிக் காட்டுவன; சானறவா—அமைந்தோகன; கறற—தாம் கறற வறறை; கடாயினும—ஒருவா ³கடாவிக்கேட்டினும, சொல்லா—; (அஃதேன எனில) பொருள மேல படா ⁴விடுபாககு அறிநது—பொருளமேல சாராமலவிடும எனபதனை அறிநது என்றவாறு.

(அறிவுடையோ) தாம கறறதனை ஒருவறகுச் சொல்லும போது பொருளுககு இயலுமோ இயலாதோ என்று பின எண்ணி அமைந்திருப்பா; அறிவிலலாதவனுக்கு அதன தனமை தெரியாது ஆகலின தனககுத தோன்றியது ஒன்றினைப பின எண்ணுது சொல்லி இழிவெயதுவன். அறிவுடையோ தலைமையாதலின் அறிவிலலாதானைக கடையென(ரா).

ப்துமனா :—என்றது. பொருந்தாத புல்லிய புன கோட்டியைக் கொண்டிருக்கும் (புன) புலவரிடைப புககுக் கலலாதவறறைச் சொல்லும கடையெல்லாம; தாம கறறவறறைக கடாவினராயினும அமைந்தார சொல்லார பொருளமேற படாது விடுவதனை அறிநது என்றவாறு.

¹இலக்கணத்தோடு பொருந்தாமையாவது:— “புகழுக தரும நெறி நினரோ பொய், காமம—இகழுகு சினமசெறறம இல்லோ—நிகழ்க்கிலகன எல்லாம் உணராதோ இருந்த இடமனரே—கலலார அவைக்கு கலம” எனறபடி கல்லவையின இலக்கணம இல்லாமை.

²புல்லிய கோட்டி—இழிவான சபை.

³கடாவி—வினாவி.

⁴விடுபாக்கு—தொழிற்பெயர், விட்டுப்போதல் எனனும பொருளது; அஃதாவது துண்பொருளமீது அவா அறிவு துழைத செல்லாத விட்டுப் போதல்.

புல்லாப் புன்கோட்டிப புலவரிடைப் புக்குக் கல்லாத சொல்லும் கடையெலாம்—புன்கோட்டியைக் கொண்டிருக்கும் புவவாககு நடுவு ¹புலலிக கலவாதனவறறைச் சொல்லுவா கடையாயினா எனயரும் உளர். படா விடுபாக கறிநது—பொருளமேற²சாாவழி அறிநது என்றமாம்.

விளக்க உரை :—எ-து. புல்லாப புன்கோட்டி புலவரிடைப் புக்குக் கல்லாத சொல்லும் கடையெலாம்— இலககணாத தோடு பொருநதாத புல்லிய கோட்டியிலே பயின்ற கடையான வன அறிஞரான சானரோ நடுவே புகுநது தான கல்லாதன வறறைச் சொல்லிக்காட்டுவன, கற்ற கடாயினும் சானறவா சொல்லாரா—கற்றவறறைப பிறா கடாயிக கேட்பினும் தலைபான வா சொல்லாரா; பொருளபேல படாஅ விடுபாக்கறிநது—பொருளமேற சாராமை விடும என்பதனை அறிநது என்றவாறு.

கருத்து :—அறிவிலலாதவா அறிஞாபோல அடங்கியிருக்க மாட்டாரா

256 கற்றறிநத நாவினா சொல்லார்தம் சேர்வாந்சி
மறறைய ராவா பகாவா—பனைபினமேல்
வறறிய ஒலை ¹கலகலகமும் எஞ்ஞானறும்
பச்சோலைககு இல்லை ஒலி.

தருமர் :—என்பது. கற்று அறிநத நாவினா—கற்றறிந்க நாவைபுடையவா, தம சோராவு அஞ்சி—தமது ³சொல் சோராவு

¹புலலி—கலந்த.

²இங்கே எழுததப பிழை நோநதிருக்கக்கூடும் எனத்தெரிசிறதா.

³கா காக்கும் என்றம பாடம்.

¹சொறசோராவு—சொல்லில் தோனறம குற்றம, அவையாவன :-
பொய, கோள, கடுஞ்சொல, பயனில சொல என்பன.

காயநத ஒலை ஒலிபபது போல அறிவறறவா கல கலவெனற பேசவா;
பச்சை ஒலை ஒலியாதவாறுபோல அறிவுள்ளவா அடங்கியிருப்பா.

படப்போகிறதே என்று அஞ்சி; சொல்லா—விரைந்து ஒன்றினை யுஞ் சொல்லா; மறறையா ஆவார்—மறறைச் சொற சேர்வுக்கு அஞ்சாதவா; பகாவா—விரைநது தாமறிந்த தொன்றினைச் சொல்லவா; பனையின மேல் வறறிய ஒலை—பனையின மேல உலாநத ஒலையானது; கல கலக்கும்—கல கல எனனும ஓசையுடனே ஆரவாரிக்கும், எஞ்ஞானும்—எப்போதும்; பசு ஒலைக்கு ஒலி இல்லை—பசுசை ஒலைக்கு ஒலியில்லை அதுபோல என்றவாறு.

ஆதலால் அறிவிலலாதா யாதொன்றினையும் பின்எண்ணாமல சொல்லி இழிவுபடுவா எனபதாம்.

பதுமஞர் :—என்றது (நல்ல) நூலைக கற்றுணாநத நாகினா ஆராயநது அல்லது சோரவுபடுதலை அஞ்சிச் சொல்லா ஒன்றினையும்; கற்றறியாத மறறையவா ஆராயாது சொல்லுவா. பனையின மேல உலாநத ஒலை கர கர என்று ஒலிக்கும், பசு சோலைக்கு எஞ்ஞானும் ஒலி இல்லை ஆதலால் என்றவாறு.

வற்றறிய ஒலை—உடம்பு விட்ட ஒலை.

விளக்க உரை :—எ-து. கற்றறிந்த நாகினா சொல்லார் தம சோரவு அஞ்சி—கற்றறிந்த நாவையுடையவா விரைநது சொல்லா ஒன்றினையும், சொறசோரவு பிறக்குமதோ என்று அதற்கஞ்சி; மறறையராவா பகாவா—மறறைச்சோரவுகளுக்கு அஞ்சாதவா சொல்லுவா; பனையினமேல வறறிய ஒலை கர கரக்கும்—பனையின்மேல உலாநது நின்றசைகின்ற ஒலை கர கர வென்னும ஓசையுடனே ஆரவாரிகும்; எஞ்ஞானும் பசுசோலைக்கிலலை ஒலி—எப்போதும் பச்சை ஒலைக்கு ஒலியில்லை என்றவாறு.

கருத்து :—அறிவற்றவா எப்பொழுதும் அடக்கமின்றி ஆரவாரமாக இருப்பார்.

மேற்கோள் பகுதி :-

மயிலை —“இரட்டித்து நிறகுஞ் சொறகள் அவ்விரட்டிப்பிற் பிரிக்கப்பெரு என்றவாறு. .... “வறறிய வோலை கலகலக்கு மெளுஞானம, பச்சோலைக்கில்லை யொலி” .....எம் வரும். இரட்டைக்கிளவி என்றமையான, இவை இரண்டின் இறவா வெனக கொள்க; இறநது நின்று ஒரு சொறபொருள்படின இவையாகாவெனக.

—என. கு. 395.

சங்க —இவரும் இரட்டைச் சொறகள் அவ்விரட்டிற்றிரிநது தனிதது ஒலியா என்பதற்கு ‘வறறிய வோலை கலகலககும’ என்பதனை யெடுத்ததுக்காட்டுவா

—என. கு. 396.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“சிறுணர்வோரா எனறுஞ் சிலுசிலுப்பர் நன்றமைந்த முறறுணர்வோரா ஒன்றும மொழியாரே—வெறற்பெறு வெணகலத்தின ஒசை மிகுமே; விரிபசுமபொன ஒணகலத்தின் உண்டோ ஒலி?”

—நீதிவெண்பா.

(க்).

257. பன்றிக்கூழ்ப் பத்தரில் தேமா வடித்தற்றூல்
 நன்றறியா மாந்தர்க்கு(கு) அறததா(று) உரைக்குங்
 [கால்
 குன்றினமேல் கொட்டுந் தறிபோல் தலைதகர்ந்து
 சென்றிசையா வாசும் செவிக்கு.

தூருமர்:—என்பது. ¹நனறு அறியா—நன்மையை அறியாத, மாந்தாக்கு—மனிதாக்கு; அறத்து ஆறு—அறத்தினது வழியை; உரைக்குங்கால்—சொல்லுங் காலத்து; (அது) பன்றி கூழ் ²பததரில்—பன்றிகுக்குக் கூழ் வராக்கிற தோணியிலே; தேமாவடித்தறறு—தேமாங்கனியைப் பிழிந்ததனோடு ஒக்கும்; (அன்றியும்) குன்றின் மேலகொட்டும—குன்றின்மேலே ³புடைக்கின்ற, ⁴தறிபோல—தறிபோல, தலைகாந்தது—தலைசிறி; செவிகு—செவியில; சென்று இசையா ஆகும—சென்று வருதாக்கும் என்றவாறு.

எனவே, அறிவிலலாதாக்கு எவ்வகைததாய்ச சொல்லினும் அதுகொளவதன்றி, இளமைக்கேற்ற வழியையே உட்கொளவா. அதனால் அவரது நினைவைப் பன்றிகுக்குக் கூழ்வாக்கும் கோணி என்று இழிவாக்கக் கூறினார்.

பதுமரூர்:—என்றது. பன்றிகுக்குக் கூழ் வரக்கும் பததரின் கண்ணே, தேமாங்கனியை வடித்தற போல நன்றறியா மாந்தாக்கு அறநெறியை உரைக்கும் பொழுது, மலைமேற கொட்டுந் தறி, தலைகாந்தறபோல அறத்தாறு தலைகாந்தது செவிகுட சென்று பொருந்தாவாக்கும் என்றவாறு.

பன்றிகுக்குக் கூழ் வராக்கிற பததலிலே தேமாவை வடித்தல—அறநெறி நூலறியா மாந்தாக்கு அறநெறி நூல உரைத்தலுக்கு உவமை.

¹நனறு—அறம் என்றுமரம்

²பததா—பததல என்பதன் போலி, குழிந்த இடத்தையுடையது; அஃதாவது நீர்தொட்டி.

³புடைக்கிற—அடிக்கிற.

⁴தறி—முனைக்குச்சி. தறிபோல தலைகாந்தலாவது :- முனைக்குச்சி துணி சிதைந்து கல்லில் இறங்காமைபோல, அறவழிகள் சிதறிச் செவிகுள்ள துழையா என்க.

விளக்க உரை :—எ-து. பன்றிக் கூழ் பத்தரில்—
பன்றிக்குக் கூழ்வாக்கினற தோணியிலே; தேமா வடித்தறறால்
—தேமாங்களியைப் பிழிந்ததனோடொக்கும்; நன்றறியா
மாந்தாக்கு அறத்தாறு உரைகருங்கால—நன்மை யறியாத
மனிதாக்கு அறத்தினது நெறியைச் சொல்லுங்காலதது; குன்றின
மேல் கொட்டுந் தறிபோல் தலை தகாந்தது—குன்றின்மேல் புடைசு
கிற தறிபோல் தலைசுதறி; சென்றிசையா வாசும செவிக்கு—
—செவியிற சென்று ஏறவாசும என்றவாறு.

கருத்து :—அறிவற்றவாசுச் செய்யும் அறவுபதேசம் பய
ன்றறது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“அங்கணத்ததுள உகக அமிழ்தறறால் தமகணத்தா
அலலாரமுன கோட்டி கொளல”.

—குறள். 720.

“நடலை யிலராகி நன்றுணரா ராய
முடலை முழுமக்கள மெய்கொள அவையுள
உடலா வொருவற குறுதி யுரைத்தல்
கடலுளால மாவடித்த தறறு”.

—பழ. 72.

“கலவியா யை கழிநுட்பம் கல்லாரமுன
சொல்லிய நல்லவும தீயவாம—எல்லாம
இவாவரை நாட! தமரையில் லாராகு
நகரமும் காடுபோன ருங்கு”

—பழ. 3.

“வைகலும் நீருட் கிடப்பினும் கல்லிறகு
மெலலென்றல் சால அரிதாசும—அஃதேபோல்
வைகலும் நல்லறம கேட்பினும் கீழகட்டுக
கலவினும் வலலென்னும் நெஞ்சு”.

அறநெறிச்சாரம், 31.

“நுனையன் அறிவானு ரத்தினத்தின் பெருமையை”.

—பழமொழி.

குறிப்பு:—

பனற்குருக் கூழின் சுவையே யன்றித் தேமாவின் சுவை தெரியாமையே போல அறிவற்றவாககு மறநெறியின தனமையே யன்றி அறநெறியின தனமை தெரியாது எனக.

(எ).

255. பாலாற் கழீஇப் பலநாள் உணக்கினும்
வாலிதாம் பககம் இருந்தைக்(கு) இருந்தனறு;
கோலாற கடாஅய்க் குறினும புகல்லல்லா
நோலா வுடம்பிற்(கு) அறிவு.

தருமர்:—என்பது. பலநாள—பலநாளும்; பாலால கழீஇ — பாலினாலே (கரியைக்) கழுவி, உணக்கினும்—உலாததினும்; இருந்தைக்கு—கரிககு; வாலிது ஆம பககம்—வெணமை யாகுந திறம்; இருந்தனறு—உணடாகாது [அதுபோல]; கோலால கடாஅய—கோலகொண்டு அதட்டி; குறினும—அடிப்பினும்; நோலா உடம்பிறகு—புண்ணியம இலலாதவனுக்கு, அறிவு புகல்¹ ஒல்லா—அறிவு புகமாட்டாது என்றவாறு.

அறிவு வருமபடிக்கு முறபிறப்பிற புண்ணியஞ செய்திலன் என வறபுறுத்தியது.

பதுமனார்:—என்றது. பலநாளும் பாலாலே கழுவி, உணாததினும் வெண்ணிறமாகுந திறம் கரிககு இருந்ததில்லை. அதுபோலக கோலாற கடாவிக்க² குறறின லொப்ப அறிவைக கொளுத்தினும் நோலா வுடம்புககு அறிவுகள் புகமாட்டா

¹ ஒல்லா—ஒல்லாது என்பதன் விக்காடம்.

² குறறின—குத்தினால்.

என்றவாறு.

வாலிதாம் பககம்—வெள்ளிதாம் தன்மை. இருநதைக்கு—கரிக்கு. நோலா வுடமபு—முன்னைச் சென்னததில் தவத்தைப பொருநதா உடம்பு.

விளக்க உரை :—எ-து. பாலாற கழுவிப் பலநாள் உணக்கினும்—பாலை வாரததுக கழுவிப் பலநாள் உணாதது கினும், வாலிதாம் பககம் இருநதைக்கு இருநதன்று—வெள்ளி தாகிய நிறம் கரிககுண்டாகாது; [அதுபோல], கோலால் கடா அயக குறினும்—கோல கொண்டு அதட்டி அடிப்பினும்; புகல ஒலலா நோலா உடம்பிறகு அறிவு-புண்ணியம் இலலாதவனுக்கு அறிவு புக மாட்டாது எ-று.

கருத்து —முன்னை தவமில்லாதவரை அறிவு கூறாத திருத்த முடியாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“இருந்தை யிலங்க வெளிற் படாது”

—திருவாகைத்தாத்தி 36.

குறிப்பு :-

இசசெய்யுளால் அறிவிலலாதாரை அனபுடன திருத்ததலும் அடித்துத் திருத்ததலும் பெறப்பட்டன.

(அ).

259. பொழிந்தினிது நாறினும் பூமிசைதல் செல்லாது இழிந்தவை காமுறாஉம் ரப்போல்—இழிந்தவை தாங்கலந்த நெஞ்சினார்க(கு) எனனாகும்? தக்கார தேனகலந்த தேற்றசசொல் தேர்வு. [வாய்த

தருமர் :—என்பது. பொழிந்தது—தேன ¹பொழிந்து; இனிது—இனிதாக; நாறினும்—மணப்பினும்; ²பூ மிசைதல் செல்லாது—பூவில் தேனை. நுகாச்செல்லாமல்; இழிந்தவை—இழிவான தூக்கநதங்களை, காமுறாஉம்—விரும்பிச் செல்லும்; ஈ போல்—ஈயைப்போல; இழிந்தவை தாம் கலந்த நெஞ்சினர்க்கு—இழிவான குணங்கடையுடைய நெஞ்சினர்க்கு; தக்கார் வாய் தகுதியுடையார வாயிற(பிறக்கிற); ³தேன் கலந்த தேற்றம் சொல தோவு—தேனபோலும் இனிய தெளிவுடைய சொல தெரிவுகள்; என் ஆகும்? ஏதாம் என்றவாறு.

ஈயானது தூக்கநதங்களை விரும்புவது போல, அறிவில்லாரும தம அறிவினமைக்கு ஏற்றபடி ஒழுகுவதன்றித் தெரிந்த ஒருவா கூறியது கொண்டு, நனனெறியின ஒழுகும் படிக்கு அறிவுறா என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. தேனைப் பொழிந்தது இனிதாக நாறினும் பூவினை நுகாதல செல்லாது இழிந்தனவறறைக காதலிக்கும் ஈயேபோல, இழிந்த செய்கைககண தாம் கலந்த உள்ளத்தார்க்கு எப்பயனைச் செய்யும்? தக்கார வாயிற சொல்லிய தேன கலந்தாற போலும் துணியை யுடைய சொல்லாராய்ச்சி என்றவாறு.

மிசைதல—நுகாதல். எனனாகும்—என்னபயனைச் செய்யும். தேற்றச சொல தோவு—தெளிவுடைய சொல்லின் ஆராய்ச்சி.

விளக்க உரை :—எ-து. பொழிந்தினிது நாறினும் பூ மிசைதல் செல்லாது—தேனகலந்தது இனிது மணப்பினும் பூவில்

¹பொழிந்தது—சொரிந்த.

²பூ—பூவில் தேனுக்கு ஆவதால் ஆகுபெயர்.

³தேம கலந்த என்பது பாடமாயின இனிமை கலந்த எனப் பொருள் கொள்க.

தேன நுகரச செல்லாது; இழிந்தவை காமுறுஉம ஈப்போல்—
இழிவானதற்கே ஆசைப்பட்டுச் செல்லும் ஈயே போல; இழிந
தவை தாம கலந்த நெஞ்சினார்க்கு என் ஆகும்—இழிவான
குணங்களைக் கலந்த நெஞ்சினையுடையார்க்கு உளவாகா; தககா
வாயத தேனகலந்த தேற்றச் சொல் தோவு—தகுதியுடையா
வாயில் தேன் கலந்தாறபோலுந தெளிவையுடைய சொற செறிவு
கள என்றவாறு.

கருத்து:—அறிவிலாதவா தாழம அறியாது, பிறா கூறவுங்
கொள்ளாது இழிந்த பொருள்களையே விரும்புவா.

(கூ).

260. கற்றார் உரைக்கும் கசடறு நுண்கேள்வி

பற்றாது தன்னெஞ்சு உதைத்தலான

—மற்றமோர்

தன்போல் ஒருவன முகநோக்கித் தானுமோர்

புன்கோட்டி கொள்ளுமாம் கீழ்

தருமர்:—என்பது. கற்றா உரைக்கும்—கற்றறிந்தோ
ரால் சொல்லப்பட்ட, கசடு அறு¹குற்றமற்ற, நுண்கேள்வி—
நுண்ணிய கேள்வியானது, தன் நெஞ்சு பற்றாது²உதைத்தலால்
—தனது நெஞ்சிற பற்றாது உதைத்துப் போதலால், கீழ்—
கீழாயினான்; மற்றம தன்போல் ஒருவன்—மற்றம தன்னைப்
போலவான் ஒருவன்; முகம் நோக்கி—முகம் பாராது, தானும்
ஓர் புன்கோட்டி கொள்ளும்—தானும் ஒரு புல்லிய கோட்டி
யினைக் கொண்டு அதனாலே பரவசனாயிருப்பன என்றவாறு.

¹குற்றம்—ஐயம் திரிபுகள்.

²உதைத்தலாவது—இகழ்ந்த ஒதுக்கிவிடுதல்.

அறிவிலான புன் கோட்டி கொள்ளுதல் அறிஞரிடத்தான
பொருமை பற்றி. அறிவிலான சொல்லக்கேட்கப் பலர கூடாமையின
'ஒருவன் முகம் நோக்கி' என்றார். 'ஓர்', 'ஆம்' இரண்டும் அசைகள்.

அறிவில்லாதார இவவகைததாய பழிப்புரைப் படுவர் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. நூல்களைக் கறறவாகள் சொல்லும குறறமறற நுண்ணிய சொறகளைக் கொள்ளாமல் தன் நெஞ்சு உதைததுப போதலால், மறறுந தனனைப போலவா நெருவன் முகததைப பாரததுத தானும ஒரு புல்லிய கோட்டியினைக கொள்ளுமாம கீழ் எனறவாறு.

கசுநு—குறறம.

விளக்க உரை :—எ-து. கறறூ உரைககும் கசுடறு நுண் கேளவி—கறறுணாரதோரற கூறப்பட்ட குறறமறற நுண்ணிய கேளவியினை; பறறுது தன்நெஞ்சு உதைததலால்—தன நெஞ்சிற கொள்ளாமல உதைததுப போதலால்; மறறு மோ தன் போல் ஒருவன் முகம் நோக்கி—மறறுந தனனைப போலவாநெருவன் முகததைப பாரதது; தானுமோ புன கோட்டி கொள்ளுமாம கீழ்—தானும் ஒருவழி புல்லிய கோட்டியினைக் கொண்டு அதிலே பரவசனூயிருப்பன் கீழாயினுன் எனறவாறு.

புன்கோட்டி கோடல், அழுக்காறறு மிகுதியால்.

கருத்து :—அறிவறறவா அறிவறறவருடன கலநது இகழ்ச்சி எயதுவா.

(ஐ).

27. *நன்றியில் செல்வம்.

தருமர் :—அஃதாவது. செல்வததான் உள்ள அனுபவங்

*நன்றியில் செல்வம்—தமக்கும் பிறாக்கும் கனமை பயவாத செல்வம்.

களை அறியாதாரிடத்தும், தன் உறவின முறையார் துன்பமுறவ தனைக் கண்டுங் ¹கண்ணோடா திருப்பாரிடத்தும், ஒன்றினை வேண்டி இரந்தார்க்குக் கொடாது ²துனமுகரா யிருப்பா ரிடத்தும், செல்வத்தைக் கொண்டு பிறாக்குக கேடு செய்வா ரிடத்தும், நிறகுஞ் செல்வம்.

பதுமனார் :— அஃதாவது தன்னாலுள்ள அனுபவங்களை அறியாது இட்டு வைத்தது துன்புறுவாரிடத்தும், தானும் உளதா யிருக்க ஒருபடியாலும் செவ்விபடாது துனமுகராயிருப்பா ரிடத்தும், தன்னைக் கொண்டு பிறாக்குக கேடு செய்வாரிடத்தும் நிறகுஞ் செல்வம்.

குறிப்பு :—

‘நன்றியில் செல்வம்’ :—

பரிமே :— அஃதாவது ஈட்டியாறகும் பிறாக்கும் பயன படுதல இல்லாத செல்வத்தினது இயலவு. உடையானது குற்றம் செல்வத்தினமேல் ஏற்றப்பட்டது. அதிகார முறைமை பேல தோற்றுவாய் செய்வதலை பெற்றும்.

மணக — நன்றியில் செல்வமாவது அறத்தைபும், இன்பத் தையும் பயவாத செல்வத்தின இயலவு கூறுதல. இது பண்பிலா தார்க்கு உளதாவது ஒன்றாதலின, அதன பின கூறப்பட்டது.

பரிதி — நன்றியில் செல்வமாவது தானும் புசியான பிறாக்குகும் ஈயான செல்வம் நிலையிலை எ-று.

—குறள். அதி. 101.

261. அருகல(து) ஆகிப் பலபழுத்தக் கண்ணும்
பொரிதாள் விளவினை வாவல் குறுகா

¹கண்ணோடா திருப்பா—இரக்கம் கொள்ளாதிருப்பார்.

²துனமுகர—கடுகடுத்த முகம்.

பெரிதணியர் ஆயினும் பீடிலார் செல்வம்
கருதுங் கடப்பாட்ட(து) அன்று.

தருமர் :—என்பது. ¹ அருகலது ஆகி—(தான உறைகின்ற) மாததுககு) அருகாகவே நினறு, பல பழுததக கண்ணும்— பலவாகப் பழங்களைப் பழுதத விடத்தும், ² பொரிதாள— பொரிந்த காலையுடைய; விளகினை—விளாயாததை; வாவல்— வெள்ளவால், குறுகா—சேராது, (அதுபோல்) பெரிது அணியா ஆயினும்—மிகவும் அருகாக இருந்தாராயினும், பீடு இலார செல்வம்—பெருமை யில்லாதார செல்வம், கருதும கடப்பாட்ட து அன்று—(அவா தருவா என்று) நினைக்கத்தக்க (தன்மையது) ஒன்றுமில்லை என்றவாறு

ஆதலால் அறிவில்லாதாருடைய செல்வம் ஒன்றுக்கும் பயன்படாமல் அவனுக்கும், மறுமைக்குப் இமமைக்குப் ஆகாது கெடும என்பதாயிற்று.

பத்மனாள் :—என்றது. (வாவலுறையும் இடத்திற்கு) அயலது ஆகி, பல பழங்களைப் பழுததவிடத்தும் பொரிந்த காலையுடைய விளகினைப் பயன கோடற பொருட்டு ³ வாவல் சென்று அணுகா, அதுபோலத்தாம் இருந்த இடத்தககு மிகவும் அணிய ராயினும் பெருமை யில்லாதார செல்வம், பிறரால் நசுசப்படுத தன்மையுடையதன்று என்றவாறு

¹ அருகலது—அருகல என்னும் தொழிற் பெயரின அடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலையும் பெயர் இனி எதிர்மறை வினையாலையும் பெயராகக்கி குறையாததாய என்றும் பொருள் கூறலாம்.

² பொரிதாள—பொருககுள்ள அரை, பொரியரை, பொருட்டரை, கோழரை, முள்ளரை என்ற காலவகையரையுள் 'விளாமரம்' பொரியரையினையுடையது

³ வாவல் விளாமரத்தைக் குறுகாமைக்குக் காரணம் ஓடும முள்ளும் இருப்பதால் பயன்படாமை நோக்கி.

பீடு இலாரா—பிறாககுப பயன்படும பெருமை இல்லாதவர்.

விளக்க உரை:—எ-து. அருகலதாகிப் பல பழுதகக கண்ணுப—தானிருந்த மரத்துக்கு அருகே நின்று விளவு பல பழங்களைப் பழுதக விடகதும்; பொரிதாள விளவினை வாவல குறுகா—பொரிந்த தானையுடைய விளவை வாவல சென்று சேராது; (அதுபோல) பெரிது அணியராயினும்—மிகவும அண்ணியராயினும்; பீடிலாரா செல்வம்—பெருமை யிலலாதாரா செல்வம்; கருதும் கடப பாட்டதனறு—அவாதருவா ரென்று நினைக்கத தககது யாதானும் இல்லை என்றவாறு.

கருத்து:—பெருந்தனமையிலலாதவரது செல்வம் எளியவாககுப பயன்படாது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“சசுப படாதவன செல்வம் நடுஆருள
நச்சு மரமபழுத தறறு”.

—குறள 1008

குறிப்பு:-

எளியவா பீடிலாரா செல்வத்தை விட்டுப் பலவிடத்துரு சென்று பலன் கொள்வா ஆதலின அனனாககு வெளவாலை உவமை ஆக்கினார்.

(க).

262. அள்ளிக்கொள் வனன குறுமுகிழ ஆயினும்
கள்ளிமேல் கைந்நீட்டர் சூடும்பு அனமையால்
செல்வம் பெரிதுடையா ஆயினும் கீழ்களை
நள்ளாரா அறிவுடையார்.

தருமர் :—என்பது. ¹ அளளிக கொளவ அன்ன—அளளி எடுக்கலாய இருக்கினற; குறு ² முகிழ ஆயினும—குறிய முகை களையுடைய வாயினும; சூடுமபூ அனமையால்—(அவை) சூடு கனற பூ அலலாமையாலே, களளிமேல கைநீட்டார்—(யாரும்) களளிமேலே கையைச செலவிடார்; (அதுபோல) செலவம பெரிது உடையா ஆயினும—பிருநத செலவத்தை உடையா ராயினும; ³ கீழ்களை—கீழ மககளை; அறிவுடையா நளளாரா— அறிவுடையா நட புக கொணடிாரா என்றவாறு

கீழ மககளுக்கு மிகுதியான செலவம உண்டாயினும தமக்குப் பின்னுக்கு உதவுமபடி, அச செலவத்தை விடும் இட மற்ருது விட்டு இருமையும் பெருமற கெடுவா; அதலை அவா செலவத்தைக் களளிப்பூவாக இகழ்ந்து கூறினார்.

பதுமனார் :—என்றது. அளளிக கொளளலாமபடி செறிநத மொட்டுக்களை யுடையவாயினும, களளிப்பூ மேற கை நீட்டார் சூடதகமும் பூவனமையான; அதுபோலச செலவம பெரிதுடையராயினும, பிறாககுதவாக கீழ்களைச சென்று சேரார அறிவுடையா என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. அளளிக கொள்வன்ன— அளளிக்கொளளுமாப போல, குறு முகிழ ஆயினும—குறிய முகைகளை யுடையவாயினும; களளிமேல கைநீட்டார் சூடுமபூ அனமையால்—முடிக்கத தக்கது அலலாமையாற களளிப்பூவைக் கைநீட்டிப் பறியார், (அதுபோல) செலவம பெரிது உடைய ராயினும—செலவம மிகவுடையராயினும; கீழ்களை நளளாரா அறிவுடையா—கீழ மககளைச சென்று சேரார அறிவுடையார்

¹ அழகாகவும் அதிகமாகவும் அருமபியிருத்தலின 'அளளிக கொளவன்ன' எனனார்.

² முகிழ—அருமபு

³ கீழ்களை—பெற்ற செலவம பிறர்க்கு உதவாத கீழ மக்கள்.

என்றவாறு.

கருத்து:—கீழோர் பெற்ற செல்வம் பயன்படாச் செல்வமாகும்.

(உ).

263. மல்கு திரைய கடற்கோட்டு இருப்பினும்

வல்லூற்று உவரில் கிணற்றின்கீழ்ச

சென லுண்பர்;

செல்வம் பெரிதுடையர் ஆயினும், சேட்சென்றும்

நல்குவாரா கட்டே நகை.

தருமர் :—என்பது மல்கு¹ திரைய—மிசுந்த திரைகளை யுடைய; கடல் கோடு இருப்பினும்—கடற் கரையின மேலே இருநதாராயினும், ²வல் ளூற்று—வளிதாகத் தோண்டின (நீருறறை யுடைய); உவா இல—(உபபிலஸாத); கிணற்றின கீழ் சென்று—கிணற்றினகளை சென்று; உண்பா—நீரை உண்பா; (அதுபோல) செல்வம் பெரிது உடையர் ஆயினும்—மிசுந்த செல்வத்தை யுடையாராயினும், (அவரை நீங்கி) சேண சென்றும்—தூரத்திலே சென்றாயினும், நல்குவாரா கட்டே நகை—நன்கு உடன உதவுபவா கண்ணே³ நகை உண்டாகப் பெறுவா என்ற வாறு.

அறிவின்றி யாவராலும் நச்சப்படாதாரா, தமக்கு அருகாமை யாக் மிக்க செல்வத்துடனே இருப்பினும், அவரது லோபமாகிய அறிவினமை நோக்கி அவரிடத்து இரவாது, நன்கு உடன கொடுப்பாரா தூர தேசத்திலே இருப்பினும் அவரை நச்சிச் செல்வா எனவே நன்றியிலலாரா செல்வத்துக்கு உவாக்கடலை

¹ திரை—அலை

² தோண்டத் தோண்ட நீர் ஊறுதலின 'வல்லூற்று' எனப்பட்டது; வீராவில் நீர் ஊறும் ஊற்று என்றுமாம்

³ நகை—விரும்பம்.

உவமையாககி இழிவு கூறியது.

பதுமனார்:—என்றது. மிகக திரைகளையுடைய கடலின் மருங்கே இருந்தாராயினும், வல்லுறறை யுடைத்தாய உவரின்றி யிருந்த கிணற்றினகட சென்றுண்பா. அதுபோலத தமக்கு அயலிருந்தாரா செல்வம பெரிதுடையாராயினும் நசசாது, சேயத தாகச் சென்று நல்குவாராகண்ணே நசை யுண்டாகப பெறுவா என்றவாறு.

கிணற்றின கரையிற் சென்று எட்டிப பாரததால, நீர கண்ணுகுத தெரியாததே ஆயினும் அதனை ஓர் உபாயத தால முகந்துண்பர். அதுபோலத தமக்கு அணித்தாயிருந்தா ராயினும் செல்வத்தைச் சேயததாக விட்டுவைத்தது இருந்தாரா, செல்வத்தை அணித்தாகக்கொண்டு சென்றாகு வறுமையைக களைவராயின அவரிடத்தது நன்றி யாதாம என்று உரைப்பாரும் உளா.

விளக்க உரை:—எ-து. மல்கு திரைய கடற கோட்டு இருப்பினும்—மிகக திரைகளையுடைய கடற்கரையிலே இருந்தா ராயினும், வல்லுறறு உவரில கிணற்றின கீழ்ச சென்றுண்பா— வலிதாகத தோண்டின கிணற்றில் ஊறும் உவரிலா கீரைச சென்றுண்பா, (அதுபோல) செல்வம பெரிதுடையா ஆயினும் —செல்வம மிக வுடையாராயினும்; சேட சென்றும் நல்குவாரா கடடே நசை—தூரத்திலே சென்றாயினும் கொடுக்கிறவ னிடத்திலே நச்சி வேண்டக கடவா என்றவாறு.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“உவாக்கிட லன்ன செல்வரு முளரே
கிணறூற றன்ன நீயுமா ருளையே”.

“கடல்பெரிது

மண்ணீரும ஆகாது அதனருகே சிறுநூறல்
உண்ணீரும ஆகி விடும்”.

—மூதரை 12

குறிப்பு:—

நசை நலகுவாரா கட்டே எனக கொண்டு கூட்டிக் தககோர்
விருப்பம நனகு உதவுவாரா கண்ணதே¹ ஆகும என்று உரை
சூறலும் ஒன்று. உப்பாயிருகதலால் கடலகீர பயன்படாமை
போல உலோபஞ் செயதலால் கீழோர் செலவம் பயன்படா
தொழிகின்றது என்க.

அறிவிலார செலவம் அவரது உலோபத்தால் தககோர்க்குப்
பயன்படுவதாகாது.

(நு).²

261. புணாகடல்குழ் வையததுப் புண்ணியமோ வேறே
உணர்வ(து) உடையார் இருப்ப—உணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும்¹ வாழ்பவே
பட்டுந் துகிலும் உடுதது.

தருமர் :—என்பது. புணா கடல்குழ் வையதது—
பொருந்திய கடலாற குழப்பபட்ட வையகத்திலே, ¹புண்ணியமோ
வேறு—புண்ணியமானது வேறுபட்டிருக்கும்; (அஃது எப்படி
யெனில்) உணர்வது உடையார்—(நல்லன உணரும்) அறிவுடை
யார்; இருப்ப—மிடித்திருக்க, உணர்வு இலா—அறிவிலலாத;
²வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும்—உருக்கு வட்டுப்போலும்
வழுதுணங்காய் போலும் இருப்பாரும், பட்டும் ³துகிலும்

¹வாழ்பவே என்றும் பாடம். வாழ்பவே—வாழ்வுடையாராவா என்றமாம்.

²புண்ணியம்—முனை நல்வினைப பயன

³வட்டு—கறிமுள்ளிச செடி என்பாரு முளா. வழுதுணை—கத்தரிசசெடி.

⁴துகில—தூலாடை.

உடுத்து—பட்டு முதலானவை உடுத்துப் (பணிகளைப் பூண்டு); வாழ்பவே—வாழுக கடவரோ? என்றவாறு.

உருக்கு வட்டு அடி கது நீட்டினாக்கன்றிப் பயன்படாது. வழுதுணங்காய மிருநதிரூபினும அது கொளவாரை முளளால் ஊறு(செய்யும்). அந்தத தனமையார தமமைப ிபிடித்தாக கன்றித் தமககு மறுமைககு உதவுவதாகத் தமது செல்வத்தை அறநெறிக்ன்ற செலுத்தார, அஃது அறியாமை ஆதலால் அவா செலவம் பயன்படுவதல்ல. யாவாகும் உதவவல்ல அறிவுடையார மிடித்திருக்க அறிவிலலாதார வாழக்கடவரோ? ஆகையால் புண்ணியானது வேறுபாடாயிருக்கும் எனறா.

புண்ணியம் வேறுபாடாவது :—நன்றியில் செலவமுடையார முறபிறப்பிலே செல்வத்துக்குத் தவம் பண்ணி அதனை ஈண்டும செலுத்தி மறுமைககு உறுதிதேடும அறிவிறகுத் தவருசெய்தா அறநெறியிறிலலை. அதனால் அவாககு அச்செலவத்தால் எய்தும் பயன் ஒன்றுமில்லை என்று இழிவாகக் கூறியது.

பதுமனார் :—என்றது. பொருந்திய கடல்குழந்தள்ள வையக்ததுள்ளாரது புண்ணியம், அறிவு முதலாயவற்றோடு பொருந்தா திருக்குப், அஃது எனனை யெனின உணாச்சி யுடையார ²ஒழிய, உணாவில்லாராய வடடும வழுதுணையும போலச சிறியாரும படடுந துகிலும் உடுதது வாழ்வார (ஆதலின) என்றவாறு.

வட்டும வழுதுணையும—இருமபிற கழிந்த ³கிட்டமும, வழியிறபொருந்திய பருககைக கலலும்.

விளக்க உரை :—எ-து. புணா கடல் குழுவையத்தப் புண்ணியமோ வேறே—பொருந்தின கடல குழந்த வையகத்தப்

¹பிடித்தார—தனவசப்படுத்தியவா

²ஒழிய—வளம் இல்லாதவராய ஒழிய.

³கிட்டம்—தரு

புண்ணியம் வேறுபட்டிருக்கும்; (அஃதெப்படி யென்னில்) உணாவது உடையார இருப்ப—அறிவுடையார மிடித்திருக்க, உணாவிரா வட்டும வழுதுணையும் போலவாரும்—அறிவிலாத வட்டுப் போலும் வழுதுணங்காய போலுங் காலுங் கையும உடையராய இருப்பாரெலலாம, வாழ்பவே பட்டுந் துகிலும் உடுதது—தாம் பட்டும துகிலும் உடுததுவாழ்வா (ஆதலின்) என்றவாறு.

வட்டென்றார் அடியும் கலையும் இலலாததுகொண்டு வழுதுணங்காய என்றார இலையறை காயுங் *கொத்தூராய் இருப்பது கொண்டு.

கருத்து:—அறிவிலார நலனியையாற செலவம் பெற்று வாழி னூர் அவர்க்கு அச செலவததாலாகிய பபன(ரகையா)துமில்லை

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இருவே றுலகத தியறகை திருவேறு
கௌளிய ராதலும் வேறு”.

—குறா. 374.

“உரைசானற சானரோ ஸ்நிங்கி யுறைய
நிரையுள ரலலார நிமிரத்து பெருகல
வரைதாழ இலங்கருளி வெறப! அதுவே
சுரையாழ அமமி மிதப்பு”

—பழ. 125.

¹‘துகில்’ :—

“புதுகில்”

—கெடுநல். 145

“புடையீழந் துகில்”

—கெடுநல் 181.

¹ஆடை வகையுள் உயர்ந்ததனைத் ‘துகில்’ எனபா.

*‘கொத்தையும்’ உரைப்பாடம்.

குறிப்பு:—

அறிவுடையார் வறியராகவும் அறிவிலார செல்வராகவும் இருத்தற்கு அவரவர் ஊழினியே காரணமாகும்.

“செல்வத்தினைப் படைதகலும் காத்தலும் பயன் கோடலும் அறிவுடையாக்கலது இயலாவனறே, அவ்வாறன்றி அறிவுடையார வறியராகவும் ஏனையார செல்வராகவும் காண்டலான், அறிவுடையாராதற்கு ஆகும் ஊழ் செல்வமுடையாராதற்கு ஆகாது. செல்வமுடையாராதற்கு ஆகும் ஊழ் அறிவுடையாராதற்கு ஆகாது எனறதாயிற்று” எனற பரிமேழகர் உரை ஈண்டு நினைத்தற்குரியது.

(ச).

265. நல்லார் நயவர் இருப்ப நயமிலாக்
கல்லாக்கொன ருகிய காரணம்—தொல்லை
வினைப்பயன அல்லது வேல்நெடுங் கண்ணாய்!
நினைப்ப வருவதொன(று) இல்.

தருமர்:—என்பது. ¹வேல் நெடு கண்ணாய்!—வேல போலும் நீண்ட கண்ணினையுடையாய்!; நல்லார் நயவர்— (அறிவால்) நல்லராய் நயகுணங்களையுடையவர்; இருப்ப— (வறுமையராய்) இருப்ப; நயம் இலா கலலராககு—நயகுணமுங் கலவியும் இல்லாதாராககு; ஒன்று ஆகிய காரணம்—ஒரு செல்வம் ஆகைக்குக் காரணம் (யாதோ என்னில்); தொல்லை வினை பயன் அல்லது --பழவினைப் பயனல்லாமல; ²நினைப்ப வருவது ஒன்று இல்—நினைக்கத் தக்க காரியம் வேறொன்றுமில்லை எனறவாறு.

நல்லாருமாய நயத்தினையும் உணரத்தக்கவா வறுமையாய இருப்பது, முறபிறப்பிற கலவிக்குத் தவம் பண்ணிச்

¹ இச்செய்யுள் பெண்ணை முன்னிலைப் படுத்திக் கூறியதால் மகாஉ முன்னிலை.

² நினைப்ப வருவது ஒன்று இல்—ஆராய்ந்த காணவல்ல பெரிய காரணம் ஒன்றுமில்லை.

செல்வத்துக்குத் தவம் பண்ணினரில்லை; அதனால் 'கிளைப்பயன்' என்றா. கல்வியும் நயகுணமும் இல்லா முற்பிறப்பில் செல்வத்துக்கு மாததிரம் தவம் பண்ணி, இப்பிறப்பிற செல்வம் பெறாததன்றி அதனால் அவாக்கு வரும் பயன் ஒன்றுமில்லை என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. அறிவால் நல்லாரும் நயமுடையாரும் இரூப்பா ஒழிய, ¹நாம இல்லாராய அறிவும் இல்லா ஆயினர்களுக்குச் செலவம் ஆகிய காரணம் என்னெனில், முன் செய்த நல்வினைப் பயனல்லது ஆராயங்கால் வேல் நெடுங்கணைய! மற்று நினைப்ப வருவதொரு காரணம் இல்லை என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. நல்லா நயவா இருப்ப— நல்லவருமாய நயதநினைவும் உணராதக்கார வறியராய இருக்க; நயம் இலாக கல்லாக்கு ஒன்று ஆகிய காரணம்—நயமிலராயக் கல்வியும் இலராயிருப்பார்க்கு ஒருசெல்வம் ஆகைக்குக்காரணம்; தொலை கிளைப்பயன் அல்லது—பழைய கிளைப்பயன் அல்லது; வேல் நெடுங்கணைய!—வேல போலும் நெடிய கண்களையுடையவளே!; நினைப்பவருவது ஒன்றில்—நினைக்கத்தக்க காரியம் வேறொன்றுமில்லை எ-து.

கருத்து :—அறிவொழுககம் இல்லாதவா செலவம் பெறக் காரணம் நல்வினை என்று கருதி அறிஞர் அதனை மதியார்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“வழங்கார வளியிலா வாய்சசொல்லும் பொலனார
உழந்தொருவாக குற்றால உதவலு மில்லார
இழந்ததில் செலவம் பெறுதலுர் இனனார
பழஞ்செய்போ பின்று விடல”

—பழ. 292.

(ரு).

266. நாரூத தகடேபோல் நனமலர்மேற் பொற்
நீரூய நிலத்து விளியரோ—வேரூய [பாவாய்!
புன்மககள் பககம் புகுவாயநீ பொனபோலும்
நனமககள் பக்கந துறந்து.

தருமர் :—என்பது. ¹நாரூ தகடே போல்—பொன் தகடு போலும் இதழினையுடையாய்; நல் மலா மேல—நல்ல காமரை மலாமேல இருக்கும்; ²பொன பாவாய்—பொலிவினையுடைய பாவாய் ³நீ—; பொன் போலும்—பொனனைப்போல; நல மக்கள் பககம் துறந்து—குற்றமற்ற அறிவினையுடையா இடத்தைவிட்டு; வேறு ஆய—குணம வேறுபட்ட; புலமககளை பககம் புகுவாய்—புல்லிய மனிதரிடத்திலே சென்று புகுவை; [ஆதலால்] நிலத்து நீறு ஆய் ³விளியரோ—நிலத்தின்கண்ணே விழந்து பொடியாகக் கெட வேண்டாமோ ³ என்றவாறு.

அரோ—அசை. நாரூத் தக(டேபோல நனமலா)—பொற்றருமரைப் பூ; அல்லது உம நாரூத ¹புலவிதழ்போல ஒருவாககுய பயன்படாதாரிடத்து விடாமல் நினரூயே நல்லமலாமேற்பாவாய் என்றுமாம். எனவே பூமகளை இகழுமாப்போல நன்றியில்லாதார செல்வத்தை இகழந்தவாறு

பதுமரார் :—என்றது. நாரூத இதழே போல் நனமலா மேற பொற்பாவாய்! பிறாககுப பயன்படாது நீரூய நிலத்தின

¹நாரூததகடு—மணம் வீசாத பொன் தகடு

²பொனபாவாய் என்றது திருமகளை, செல்வமாகிய பாலை போல்வான் என்றமாம். இப்பொருளுக்கு நனமலாமேல நாரூததகடேபோல் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. பொன பாலை என்பது யாவரும் விழையும் பொலிவினை பெற்றும் அதற்கு ஏற்ற குணஞ்செயல் திருமகட்டு இல்ல என்பதைச் சூட்டி நின்றது.

³விளியரோ—விளியா என்பது இடை குறைந்து நின்றது எனினுமாம்.

⁴புலவிதழ்—புறவிதழ்

கண் விளிவாயாக !; நீ பொன்போலும் நன்மக்கள் பக்கத்தை விட்டு வேராய் புன்மக்கள பக்கம் புகுவாய் ஆதலால் என்றவாறு.

நாருததகடு—பொறறகடு. நனமலாமேல் பொறபாவாய்—பொறறாமரையினமேல இலககுமி என்றுமாம். வேராய புனமககள்—தனமததின் வேறுபட்ட அறிவுடைய கீழமககள். அரோ—அசை.

விளக்க உரை :—எ-து. நாருத தகடேபோல் நனமலாமேல் பொறபாவாய்—நாருத இதழ்போலும் நல்ல மலரினமேல இருக்கும் பொலிவிடையுடைய பாவாய !, நீராய நிலத்து விளியரோ—நிலத்தினகண்ணே நீ பொடியாய விழுந்து கெட்டுப் போக வேணுமே, வேராய புனமககள் பக்கம் புகுவாய்—குணம வேறுபட்டு ஒருவாக்கும பயன்படாத புல்லிய மனிதரிடத்திலே புகுதுகின்றாய்; நீ பொன்போலும் நனமககள் பக்கம் துறந்து—நீ பொன்னைப்போலும் நல்ல மனிதரிடத்தை விட்டு எ-று

நாருததகடு—பொறறகடு.

கருத்து —நன்றியிலலரா செல்வம் பயன்படாமையால் மதித தற்குரியதன்று.

குறிப்பு :—

நாருததகடேபோல என்ற உவமை 'நனமலரோடு இயைவ தன்றி 'விளி' என்பதனோடும், 'புகுவாய்' என்பதனோடும் இயையுமாறு நயம்பெற அமைந்ததுள்ளது காண்க.

(சு).

267. நயவார்கண் நல்குரவு நாணின்று கொல்லோ? பயவார்கா - செல்வம் பரமபப்—பயினகொல்? வியவாயகாண் வேற்கண்ணாய்! இவ்விரண்டும் நயவாறு நிறகும நிலை.

[ஆங்கே

தருமர் :—என்பது. வேல் கண்ணாய்!—வேல்போலும் கண்ணினை உடையவளே!; ¹ நயவாகண் நல்குரவு — நய முடையவரிடத்தது நிறகும வறுமைககு; நாண் இன்று கொல்லோ?—²நாணம் இல்லையோ?; பயவாகண் செல்வம்— பயன்படாதாரிடத்தது நிறகுஞ்செல்வமானது; பரம்ப ³பயின் கொல்?—(பரவுகறகுரிய) உரைகாரா கையிற்பிசினே?; இரண்டுப— (நல்குரவு செல்வம் ஆகிய) இவவிரண்டும்; ஆங்கே—⁴ அவ விருவரிடத்ததும; நயவாது நிறகும நிலை—ஆராயாது நிறகுப நிலையை; ⁵வியவாய காண்—வியக்கின்றாய இல்லையகாண் என்ற வாறு.

இது நன்றியிலலாதார செல்வத்தை இகழ்வாரா, நன்றி முடையார வறுமையையும் உடனகூறி அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது. ஈரத்தை யுடையார மாட்டுச் சென்ற வறுமை நாணின்று சொல்லோ? ஒருவாககு ஒன்றை உதவாதார மாட்டுச செல்வம், உரைகாரனற பிணிக்கப்பட்ட பயினகொல்லோ? இவவிரண்டும் ஆங்கே ஆராயாது நிறகும் நிலையை வேறகண்ணாய்! வியக்கின்றிலையகாண் என்றவாறு

கொல்—அசை. ஓ—என்றது சானரோ நொந்து சொல்லுதல். பரம்ப பயின்—உரைகாரனற பிணிக்கப்படும

¹ நயவார—நயமுள்ளவா அஃதாவது உதவுங்குணம் உள்ளவா இனி, நயவார எனபதற்கு பிறரிடம் தாழ்ந்த இரவாத னைமக்கள என்றும், செல்வத்தை ஒரு பொருளாக விரும்பாதவா என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்

² நாணம்—தகாதன செயதலில மனம் ஒடுகருதல்; இங்கே நல்குரவு, தான சேரத்தகாத லல்லோரிடம் நிலையாகச சேரந்து தன்புறத்ததலால் அதனை 'நாணின்று கொல்' என்றா

³ பயின்—பிசினுதலை. "சிறு காரோடன பயினொடு சேரத்திய, கறபோற பிரியலம்" என்ற அகநானூற்றிலும் காண்க.

⁴ பயன்படும் னைமக்கள, பயன்படாத கீழ்மக்கள்.

⁵ வியவாய—வியப்பாயாக என்றமாம்.

பிசின். வேறகண்ணாய—வேலபோன்ற கண்ணையுடைய தோழி; இலககுமி என்றமாம். நயவாது—தன்னை விருப்பாது. இவ் விரண்டும் ஆங்கே நயவாது நிறகும நிலை—நல்குரவும் செல்வமும் ஆகிய இவ்விரண்டும் ஆங்கே விருமபாது நிறகும நிலை.

விளக்க உரை:—எ-து. நயவாக்கண நல்குரவுநாணின்று கொல்லோ?—நயமுடையவரிடத்து நிறகும நல்குரவுக்கு நாண நிலையோ?; பயவாக்கண செலவம் பரமபய பயின்கொல்?—பயன்படாதாரிடத்து நிறகுஞ் செலவமானது, உரைகாரருடைய பிசினே?; வியவாய்காண வேறகண்ணாய—வியக்கின்றாயில்லை வேல் போலுங் கண்ணையுடையவளே!; இவ்விரண்டும் ஆங்கே நயவாது நிறகும நிலை—இவாக்கள இருவரையும் ஆராயாதே நிறகும நிலையை வியக்கின்றாய் இல்லையோ? என்றவாறு.

விசாரியாமல நிறகையாவது ஏறகிறவாது துன்பங்கண்டு நிறறல.

நுந்நு:—நன்றி யிலலாதாரிடத்தகமைக்க செலவம் இனிமை பெறுது.

மேற்கோள் பகுதி:—

நச —மேறகதுவாய மோனைக்கு 'பயவாக்கட செல்வம் பரமபய பயின்கொல்' என்பகளை மேற்கோளாகக் காட்டுவா.
—தொல. செய் கு 92.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“நயனுடையான நல்கூர்ந்தா னை”

—குறள். 219.
(எ).

268. வலவைகள் அல்லாதார் காலாறு சென்று
கலவைகள் உண்டு கழிப்பர்—வலவைகள்
காலாறுஞ் செல்லார் கருணையால் துய்ப்பவே
மேலாறு பாய விருந்து.

தருமர்:—என்பது. †வலவைகள் அல்லாதார்—நாணிவி
கள அல்லாதார்; கால ஆறு சென்று—(தம கால்களால்) தூரங்
களிலே சென்று; *கலவைகள் உண்டு—(பெற்ற பெற்ற இடங்
களிலே) சோறுகிலும் கூழாகிலும் உண்டு; கழிப்பா—நானை
கழிப்பா; வலவைகள்—நாணமில்லாதார்; ¹கால் ஆறும் செல்
வா—(காலால்) தூரத்திலும் செல்லாராய்; இருந்தது—(தம
இலவததுள்ளே அடைதது) இருந்தது, ²மேல ஆறு பாய—புழுக
கதநிலை [உடலபேல் ஆறுபோல்] வோவு நீர் மிகுதியாய வடிய,
கருணையான் துயப்ப—பொரிககறியுடனே கூடிய சோறறை
உண்பா என்றவாறு.

இது நன்றியில் செல்வத்திற்குப் பொருந்துவது எப்படி
எனவில, நாணமுடையவா வறுமையற்றால் ஏறகிறவன் முகத
துககு, அஞ்சித தமதுயிரை வலிதிற போககாமல், தூரதேசங்
களிலேபோய் இரந்த உண்டாயினும் ஒழுகுகமுடன வாழநானை
கழித்ததுவிடுவா. நாணமில்லாதார் தமமுடைய செல்வத்தைப்
பிறாககுப் பயன்படாமல் அடைததுவைத்தது, வோப்பு வடிய
இருந்தது உண்டு தமது வயிறு ஒன்றினையும் வளாப்பதனால், அவர்
செல்வத்தை இழிவாககி நன்றியில் செல்வத்திற சோககப்
பட்டது.

†வலவை—பேய்தன்மை என்றமாம்.

* பலரிடத்தம் இறந்த பெற்ற பலவகைச் சோறல் கறியும் விரவப்
பெற்றது ஆதலின அதனைக் 'கலவை' எனரா

¹காலால் வழி கடவா எனவே, ஊர்திகளில் இவ்வந்த பெருமிகத்
தடன செல்வர் என்பத பெறப்படும்

²மேல ஆறு பாய கருணையான விருந்த துய்ப்ப—என்ப பதம் பிரித்த
மேனமேலும் நெய்யாறு, பாலாறு, தயிராறு பெருகக் கறிகளுடன விருந்
தண்டு மகிழ்வா என்று பொருளுரைத்தலும் ஒன்று.

பதுமனார் :—என்றது. நாணிலிகள் அல்லாதார் வறுமை புறரூல் பல நாடுகளினும் சேயத்தாகச் சென்று, இரந்து பெற்ற கலவைகளை உண்டு பொழுதுபோகலாகுவா. நாணிலிகள் காலாறுஞ் சென்று முயன்று உண்ணாதே செலவராயினரை அடைந்து கருணைக கறியொடு கூட வுண்பா; தம் உடம்பின்மேல ஆறு போல வோப்புநீர் ¹வார இருந்து என்றவாறு.

வலவை—குற்றம். கலவை—பல இடங்களினும் இரந்து பெற்ற கலவை. தாம முனைச் செனனத்திலே டெய்த நல கிணையாலே ஐசவரியம் பெறரூல், ஓரிடத்திருந்து முதன்மைக் குறியுடனே உண்பா மேலாறு வார இருந்து என்றமாம்.

விளக்க உரை :—என்பது. வலவைகள் அல்லாதார காலாறுசென்று—நாணிலிகள் அல்லாதார தூரதேசத்திலுஞ் சென்று; கலவைகள் உண்டு கழிப்பா—கலவனை அடகாயினும் அருந்தி நாளைககழித்து வருந்தியிருப்பா, வலவைகள்—நாண மிலலா; காலாறும செலவா—தூர தேசத்திலும் போகாராய்; மேலாறு பாய விருந்து—விருந்துவாராமைக்குத தம வாய்தலை பும அடைத்து வைத்து புழுகுகத்திறை றம முடம்பினமேல ஆறுபோல வோப்பு நீர் வாரா இருந்தே, கருணையால் துயப் பவே—கருணைகறியொடும உண்பா என்றவாறு.

(நன்றியில்) செலவததுடனே சோககப்பட்டது என னெனில அடைந்திருந்துண்பவன விருந்துககஞ்சி என்பது கொண்டு.

கருத்து :—நாணமில்லா க கீழோர் செலவம், அவர் பொருட்டே வீணாகச் செலவாகும்.

(அ).

269. பொன்னிறச் செநநெற் பொதியொடு பீள்வாட
மின்னொளிர் வானம் கடலுள்ளுங் கான்றுகுக்கும்
வெண்மை யுடையா விழுச்செல்வம் எய்தியக்
வண்மையும் அன்ன தகைத்து. [கால்

தருமர் :—என்பது. பொன் நிறம்—பொன்போலும் நிறத்தையுடைய; ¹செநநெல்—செநநெற பயிரானது; ²பொதியொடு பீள்வாட—(மேல் பொதிந்த தாளுடனே) கருவும் பஞ்சடைநகுவாட; மின் ஒளிர் வானம்—மின்னை விட்டு விளங்குகின்ற மேகமானது; ³கடலுள்ளும் கான்று உகுக்கும்—கடலுக்குள்ளேயும் (நீரை வெளிப்படுத்திப்) பெய்து விடும், வெண்மை உடையா—⁴வெளிநுண மனிதர்; விழுச்செல்வம் எய்தியக்கால்—மிகச் செல்வத்தைப் பெற்றகாலத்து; வண்மையும்—அவருடைய ஒப்புரவும்; ⁵அன்ன தகைத்து—அதன்மையாய் இருக்கும் என்றவாறு.

பயிர் வாடுகையிலே கடலிலே பெய்த மேகம்போல அறிவில்லாதார் பெற்ற செல்வத்தின் ஒப்புரவு நன்னெறிககட்டு சென்று பயன்படாது என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பொன்போலும் நிறத்தினை யுடைய செநநெல்லின் கதிரகள கருவொடு வாடாநிறப், மின்

¹செநநெல்—ஒருவகை உயர்ந்த நெல்.

²பொதி—கதிர் என்றமாம்.

³கடலுள்ளும் என்றது களர் நிலத்தைக் குறித்தபடி. மேகம், மழை வேண்டும் செநநெல் நிலத்திலே பெய்யாது, அதனைவிட்டுக் கடலிலும் களரிலும் நீரை வெடுப்படுத்தி வினை சொரிதலால் 'கான்று உகுக்கும்' என்றார்.

⁴வெளிநு—அறிவினமை.

⁵தக்க இடத்தில் சொரியாமல் தகாத இடத்தில் மேகம் நீரைச் சொரிதல் போல, தகுதியுடையாருக்கு உதவாமல் தகுதியில்லார்க்கே அறிவிலார் தம் செல்வத்தைத் தொலைப்பர் ஆதலால் 'அன்னதகைத்து' என்றார்.

ஞெளிரவானம், பயனின்றியே கடலுள்ளே நிறைய நீரைப் பெய்து உகுக்கும்; அறிகில்லாதார் சீரிய செல்வம் பெற்றால் அவர் வரிசையும் அப்பெற்றறிதே என்றவாறு.

பீள—கரு. வெண்மை—அறியாமை. வரிசை—கொடை

விளக்க உரை :—எ-து. பொன்னிறச் செந்நெல பொதியொடு பீளவாட—பொன்போலும் நிறத்தைபுடைய செந்நெல பஞ்சடைநது கருவுடனே பட்டுவாட; மின்ஞெளிர்வானம் கடலுள்ளும் கான்று உகுக்கும்—மினளை விட்டு விளங்குகிற மேகமானது கடலுள்ளும் பெய்துவிடும், வெண்மையுடையா விழுச் செல்வம் எய்தியக்கால—வெளிநூன மனிதர் விழுமிய செல்வத்தைப் பெற்ற காலத்து; வண்மையும் அன்ன நகைத்து—அவருடைய ஒப்புரவும் அப்படி ஒத்த தகுதியுடைய தாம என்றவாறு

நூற்று —அறிவிலா தாமபெற்ற செல்வத்தாற செய்யும் உதவி நல்வழியிற பயன்படாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“எதிலா ஆரத தமாபசிபபா பேதை
பெருஞ்செல்வம் உற்றக கடை’.

—குறள். 837.

“விருமபி அடைந்தாராகும் சுற்றக தவாகும்
வருநதும் பசிகளையார வம்பர்க குதவல்
இருமபண்கில வென்ற புருவத்தாய்! ஆற்றக்
கருப்பனை யன்ன துடைத்து”.

—பழ. 286.

“கழிம்கிழவுடையார கெடுதிகொண்டாககம் கைவிடுவார
செல்வமுறினும்
கொழிபயன எய்தார பிறாககலால் தமாகும் கொடாரிவா
பேதையா ஒழிக”.

—விள. அரஈ. 180.

“கதிர்க்குலம் செந்நெல் வாடக் கார்க்குலம் கைக்கொண்
கொத்திரைக் கடலிற பெய்யும் கொள்கை போல் ... [டோடிக
மதிதனம் படைத்த போகள வாடினோ முகத்தைப் பாரா
நிதிமிகப் படைத்தோர்க் கீவார நிதியிலாக கீய மாட்டார்”.

—வீவேகசிந்தாமணி.

(சு).

270. ஓதியும் ஓதார் உணர்விலார் ஓதாதும்
ஓதி அனையார் உணர்வுடையார்—தூய்தாக
நல்கூர்ந்தும் செல்வர் இரவாதார் செல்வரும்
நல்கூர்ந்தார் ஈயார் எனின.

தருமர் :—என்பது. ¹உணர்வு இலா—[உலகநடை
அறியும்] அறிவில்லாதவா; ஓதியும்—கறறவராயினும்; உணர்வு
இலார்—(அனையா) கல்லாதவரோடு ஒப்பா; உணர்வு உடையார்
[உலகநடை அறியும்] அறிவுண்டானவா; ஓதாதும்—கறறூரில்லை
யாயினும்; ²ஓதி அனையார்—கறறவரோடு ஒப்பா; இரவாதார்—;
³தூய்தாக நலகூர்ந்தும்—மிகவும் மிடித்தாராயினும்; செல்வா
—செல்வரோடு ஒப்பா; செல்வரும்—செல்வமுடையாரும்;
ஈயார் எனின்—ஒருவா வேண்டினது கொடாராயின்; நல
கூர்ந்தார்—மிடியரோடு ஒப்பா என்றவாறு.

ஒருவாக்கும் பயன்படாத செல்வம் படைத்தவன்,வறியான
அன்றிச் செல்வமுடையவன் அல்லன் என்று அவன் செல்வத்தை
இகழ்ந்தது கூறுவாரா, அறிவுடையோர் வறுமையும் உடனகூறி
வறபுறுத்தியது இது.

¹ உணர்வு—உலகநடையை அறியும் இயற்கை அறிவு.

² ஓதி—பெயர். ஓதப்பவர் என்பது பொருள். ஓதினும் என எச்ச
மாக்கினும் அமையும்.

³ தூய்தாக என்பதற்கு வறுமையிலும் மனம் செம்மையுடையதாக
என்ப பொருளுரைத்தலுமாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பலநூல்களை ஒதிராயினும் ஒதாதாரோடு ஒப்பா அறிவில்லாதார்; ஒதிறறிலரே ஆயினும் ஒதினரோடு ஒப்பா அறிவுடையார்; ஒருபொருளும் இனறி வறியரே ஆயினும் பிறரைச் சென்று இரவாதார செவவரோடொப்பா; செவவரும் பிறாக்கு ஒன்றை ஈயமாட்டாராயின வறியரோடு ஒப்பா என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. ஒதியும் ஒதார உணர்விலா—
 «திராகிலும் ஒதாதாரோடொப்பா அறிவிலாதார; ஒதாதும்
 «தியனையார உணர்வுடையார்—ஒதினரிலலை யாயினும் ஒதின
 வாககு ஒப்பா அறிவுடையார், தாய்தாக நலகூநதும் செவவா
 இரவாதார—மிகவும் மிடிததாராயினும் ஒருவா பக்கற சென்று
 இவ்வா செவவரோ டொப்பா, செவவரும் நலகூநதார ஈயார
 எரின—அநதச செவவரும் மிடிததவரோ டொப்பா ஒருவாக
 கொன்றைக கொட்டாராயின என்றவாறு.

கருத்து :—உலக அறிவும், கொடைககுணமும் இல்லையேல் செவவம் சிறப்படையாது.

மேற்கோள் பகுதி :—

பேரா —மயுபறறிய சூதகிரகதில, ஒரு செயுள வழககிற
 முசயுந சொல்லப படுகறகு “ஒதியும் ஒதர் உணர்விலா”
 என்ற செய்யுளை மேற்கோளாகாட்டுவா.

—தொல் செய கு, 392.

நச —இநறகே இருவரும் இசசெயுளை மேற்கோளாகக
 காட்டுவா.

—தொல். செய கு 80.

(ய).

4. * துன்பவியல்.

28. ஈயாமை.

தருமர் :—அஃதாவது ஒரு பொருளைக்கண்டு அதன்மேல் ஆசை செலவூதலும் பொருள்வருவாய் காரணமாகக் கோபம் பிறத்தலும் பொருள் மிக எய்தலும் அதனால் அமைதி பிறவா மையும் ஒருவாககு ஒன்றைக்கொடுக்கில அதனால் பொருள் குறையும் எனலும் உலோபத்தால் ஒருவாககு ஒன்றைக் கொடாமையுமாம்.

நன்றியில் செலவததில் கொடாமையால் வரும் இழிவு தானே போதாதோ இருத அதிகாரமும் வேண்டுமோ என்னில, மறுமைக்கும் இவனுக்கு உறுதியில்லை என்பது காட்ட(வேண்டி) இட்டுச்சொன்றா எனபதாம்.

பதுமனார் :—அஃதாவது ஒரு பொருளைக்கண்டு அதன் மேலே முறைய ஆசை செலவூகையும், பொருளின வருவாய் காரணமாகக் கோபம் பிறத்தலும், பெற்ற பொருளின் அடங்காது மேறபெற ஆசைசென்று இச்சிக்கிற அளவெல்லாம் பெற்றாலும் அமைதி பிறவாது மோகஞ்செல்லுக்கையும், அதனாலே மத மாறசரியமும் பொய்யுங் கொடையும் பிறத்தலுமாய் அப பொருள் சிறிது குறையும் எனலும் உலோபத்தாலே தானும் உண்ணாது பிறாக்கும் கொடாது இருத்தலாம் என்றவாறு

271. நட்பார்க்கும் நள்ளா தவாக்கும் உளவரையால்
அட்டது பாத்துண்டல் அட்டுண்டல்—அட்டது

தனபம் உண்டாதிப்பற்றிக கூறும் பிரிவு.

I மதம்—செருக்கு, மாறசரியம்—பொருமை. இவை காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாறசரியம் என்ற உட்பகை ஆறனுள் அடங்கு வனவாம்

அடைத்திருந் துண்டொழுகும் ஆவதின்
† அடைததவாம் ஆண்டைக் கதவு. [மாக்கட்டு]

தருமர் :—என்பது, ¹நட்டார்க்கும்—தம்முடன் நட்புக
கொண்டவாகும், ²நளளாதவாகும்—நட்புக கொள்ளாத
வருக்கும், உளவரையால்—(தமக்குள்ள மரியாதையால்),
³அட்டது பாதது—அட்டதனைப் பகுத்தது, உண்டல்—(தாள்)
உண்பதே, ⁴அட்டு உண்டல—அட்டு உண்டலாவதாம் ;
(அவ்வாறன்றி) அட்டது—அட்டதனை, அடைதது . இருந்தது
உண்டு—(கதவு) அடைதது உள்ளிருந்தது உண்டு, ஒழுகும்—உயிர
வாழ்ந்தது திரியும், ⁵ஆவது இல மாககடகு—ஆகமில்லா
மனிதாக்கு, ஆண்டை கதவு—அவ்விடத்திற கதவுகள்,
அடைததவாம்.—அடைததனவாம் என்றவாறு.

அவ்விடத்திற கதவு—சுவாக்க லோகத்திற கதவு. எனவே,
உண்டான அளவில் எம்மாததிரமாகிலும் பகுத்தது உண்ணாநா,
நாகம் புகுவா எனபது தோன்ற அவாககுச் சுவாககத்திலே
கதவடைக்கும் என்றா.

பதுமனார் :—என்றது தம்மொடு நடடார்க்கும் நளளா

† அடைக்குமாம் எனமும் பாடம்.

¹ நட்டார்—உறவினர்

² நளளாதவர்—விருந்தினர் என்றமாம்

³ அட்டது—சமைக்கப்பட்ட உணவு

⁴ அட்டு உண்டல என்றது இல்லறம் செயதலைக்குறிக்கும் இவ்விருந்தது
அட்டுண்டு வாழ்வதாவது பகுத்தது உண்பதேயாம் 'செவ்விருந்தது ஒழி
வருவிருந்தது பாதத்திருப்பான, செவ்விருந்தது வானத்தவாககு' என்றபடி,
இம்மையில் விருந்தது உபசரித்தவனை மறுமையில் தேவர்கள் எதிர
கொள்வார் ஆதலின், அவ்வாறில்லாதவனுக்குச் சொர்க்கத்திலே கதவு
மூட்டப்படும் என்றா.

⁵ ஆவது—செவ்வததால் ஆகும் பயன், நகை செவ்வததின் பயனை
அறியாதவர் அறிவில்லிகள் ஆதலின், அண்ணாரை மக்கள் என்னுது 'மாக்கள்'
என்றா

தவர்க்கும் தமக்குள்ள அளவினால் அட்டதனைப் பகுத்துண்டல் அட்டு உண்டு வாழ்வதாம். அட்டதனைப் பிறாக்கு இடாது அடைத்திருநது உண்டு ஒழுகும் ஆககமில்லாத மக்கட்கு மறுமையுலகத்துக் கதவுகள் அடைத்தவாம் என்றவாறு.

இதனுள் ஆவலின் மாக்கள் என்று பாடமோதி ஆசையுடைய மக்கள் என்று பொருளுரைப்பாருமுள்.

விளக்க உரை:—எ-து. நட்டாராக்கும் நள்ளாதவர்க்கும்—தம்முடன நட்புக்கொண்டார்க்கும் நட்புக்கொள்ளாதார்க்கும்; உளவரையால் அட்டது பாததுண்டல் அட்டு உண்டல்—தமக்குள்ள அளவினால் அட்டதனைப் பகுத்து உண்டல் அட்டுண்டு வாழ்வதாவது; அட்டது அடைத்தது இருநது உண்டு ஒழுகும் ஆவதில் மாக்கட்கு—அட்டதனைப் பிறாக்கிடாது அடைத்திருநது உண்டொழுகும் ஆககமில்லாத மாக்கட்கு; அடைத்தவாம ஆண்டைக் கதவு—மறுமையில கதவுகள் அடைத்தவாம என்றவாறு.

கருத்து:—இம்மையில் பகுத்துண்ணாதவனுக்கு மறுமையின்பம் இல்லை.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ இசைவ கொடுப்பதூஉம் இல்லென் பதூஉம்
வசையன்று வையத் தியறகை அஃதன்றி
பசைகொண் டவனிறகப் பாகதுண்ண னாயின்
நசைகொன்றான் செல்லுலக மில்.”

—பழ. 24.

குறிப்பு:—

“கொடையொடுபட்ட குணனுடை மாநதாக்கு—
அடையாவாம ஆண்டைக் கதவு” என்ற நாலடிச செய்யுள்
(91) இங்கே நினைத்தறகுரியது.

(க).

272. எத்துணை யானும் †இயன்ற அளவினால்
 சிறற்றஞ் செய்தார் தலைப்படுவர்—மற்றைப்
 பெருஞ்செல்லாம் எய்தியக்கால் பின்னறிதும்
 அழிந்தார் பழிகடலத் துள். [எனபார்

தருமர் :—என்பது, எத்துணை¹ ஆனும் - எவ்வளவாயினும், இயன்ற அளவினால் - பொருந்திய அளவினால், சிறு அறம் செய்தாரா—(சிற்தாயினும் இது சிறிது என்றிராமல இடைகிடாபல நாளடைவிலே) பிச்சைமாதிரியாயினும் அறஞ்செய்து வந்தவா, ² தலைப்படுவா—(சொக்ககத்தினைத்) தலைப்படுவா; மற்றை பெருஞ்செல்வம் எய்தியக்கால்—மற்றுப் பெரிய செல்வம் எய்திய காலத்து, பின் அறிதும் எனபார்—‘இன்னமும் நமக்கு வயதுண்டு பின்பே அறஞ்செய்கிறோம்’ என்று அகனை இகழ்ந்த இருந்தவா, ³ அழிந்தார் பழிகடலத்துள்—கடல்குழந்த பூமியினுள்ளே கடிதின் இருந்து பழி படைத்தாராமவா என்றவாறு.

ஆகலால் தன் வாழ்காள்⁴ உலவாமுனவியைந்து தனக்குள்ள மரியாதை பிறாக்குங்கொடுத்தது தனக்கு இமமை மறுமையைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது, எவ்வளவாயினும் தமக்குக்கூடிய அளவினால் சிறிய அறத்தையாயினும் நாடோறும் செய்தாராயினால் கதியிலே பிறந்துள்ளாராவா. அப்பெற்றித்தன்றித் தமக்குப் பெருஞ்செல்வம் வந்தெய்தியக்கால் பின்னைச் செய்வோம் என்று கருதியிருப்பாரா அழிந்தாரும் ஆவா, சிலசதின்களை பழி படைத்தாரும் ஆவா என்றவாறு.

† இயைந்த என்றும் பாடம்.

1 ஆனும்—ஆயினும் என்பதன் மனுவை மொழி

2 தலைப்படுவா—முதன்மைப்படுவா என்றமாம்

3 அழிந்தார் பழிகடலத்துள் என்பதற்கு உலகோடு பழியாகிய கடலுள் வீழ்ந்து அழிந்தவராவர் என்றரைத்தலுமாம்.

4 உலவாமுன்—முடியாததன் முன்பு.

பழிகடலம்—நாகம் எனபாரும உளா.

விளக்க உரை :—எ.து. எததுணையானும் இயைந்த அளவினால்—எவ்வளவாயினும் தமக்குக் கூடிய அளவினால்; சிறற்றம் செயதார தலைப்படுவா—சில அறகதை யாயினும் நாடோறும் செயதார தலைமையான கதிகளிலே பிறந்துளராவா, மறறைப் பெருஞ்செலவம் எயநியக்கால—அப்பெற்றி யன்றித் தமக்குப் பெருஞ்செலவம் எயதினால்; பின் அறிதும் என்பாரா—பின்னைச் செய்வாம் என்று கருதியிருப்பவா, அழிந்தார பழிகடலத்தினால்—அழிந்தாருமாவா; நிலத்தினகண் பழி படைத்தாரும ஆவா.

சிறற்றம்—நாடோறும் இடப்பட்டவை, பழிகடலத்தை நிரயம் என்பாருமுளா.

கருத்து :—உள்ளபோதே அறஞ்செய்யாதவா உலகோரால் அழித்தறகுரியா.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“ஒலலும் வகையான அறவினை ஓவாதே
செலலும்வாய எல்லாம் செயல்”.

—குறள். 33.

“நற்றறிவாம நல்வினை யாமினையம் எனனாது
கைத்தணடாம போழ்தே கரவா தறஞ் செய்மின.

—காலடி. 19.

“அன்றறிவாம எனனா தறஞ் செய்க”

—குறள். 36.

“ஆறறுந் துணையால் அறஞ்செய்கை முன்னினிதே

—இளியவை, கா. 7.

குறிப்பு :—

எததுணையானும், இயன்ற அளவினால், சிறற்றம் என்

றெல்லாம கூறியது அறத்தின் சிறறளவை நன்கு புலப்படுத்தற்கு
என்க.

(உ).

273. துய்த்துக் கழியான துறவோர்க்கொன(று)
வைத்துக் கழியும மடவோனை-வைத்த [ரகலான்
பொருளும் அவனை நகுமே உலகத்து
அருளும் அவனை நகும.

தருமர் :—எனபது துய்த்தது ¹கழியான—(கான் தேடிய
பொருளை) உண்டு இறநதிலன; ²துறவோரககு ஒன்று ஈகலான
—துறநதோர்க்கு (ஒருபொருளைக) கொடுப்பதுந் செயதிலன,
வைத்தது கழியும மடவோனை—பொருளைவைத்ததுப் பயன்
கொள்ளாதே இறநதுபோம அறிவில்லாதானை; வைத்த
பொருளுய—(அவன்) தேடிவைத்த பொருளும்; அவனை ³நகும
—(அவனைச் சிரிககுப); உலகத்து—உலகததில, ⁴அருளும்—
அருளுடையோரும்; அவனை நகும்—அவனைச் சிரிப்பர் எனற
வாறு.

அருளுடைய பெரியோருக்கு நட்புப் பகை இல்லை.
அதனை அவரும் நகுவா என்று இப் பொருளுடையாரது
அறிவின்மையை மிகவும் இழிவாகக் கூறியது.

பதுமனார் :—எனறது. நுகாநது கழியாதம அப்பொருளை
விட வல்லார்க்கும் ஈயமாட்டாதும் வைத்தது இறநதுபோம
அறிவில்லாதானை அவன வைத்த பொருளும் அவனை இகழநது
எனனாலுள்ள பயன கொணடிலன் என்று நகும, இவவுலகில

-----

¹ கழியான்—காலக கழியான என்றமாம

² துறவோ—(ஆதரிப்போரால்) துறக்கப்பட்டவர் எனறமாம.

³ நகும—இகழ்ந்த சிரிக்கும்

⁴ அருளும்—கருணைக்குணமும் எனறமாம.

தாண்டேடிய பொருளான் அறஞ்செய்து கொண்டிலன் என்று அருளுடையோரும் நகுவா என்றவாறு.

கழியான—அழிப்பதற்கு செய்யான.

விளக்க உரை:—எ.து. துய்ததக கழியான—தான் கேடின் பொருளை இனிதாக வுண டி.றநதிலன், துறவோரககு லன்று நகலான—துறநதோரககுக் கொடுப்பதற்கு செய்திலன், வைததக கழியும் மடவோனை—பொருள் வைததுப் பயன் கொள்ளாமல் இறநதுபோம அறியாதவனை; வைதத பொருளும் அவனை நகுமே—கேடி வைதத பொருளும் அவனைச் சிரிக்கும், உலகதது அருளும் அவனை நகும்—உலகதது அருளுடையோரும் அவனைச் சிரிப்பா எ.று.

நகுதல—பயன் கொள்ளாமை நோக்கி.

கருத்து:—ஈகை இல்லாதார பொருட்பயனையும் அருட்பயனையும் ஒருங்கிழப்பா.

குறிப்பு:—

துறவோரக் கீதல இல்வாழ்வான் கடமை எனபதனை, “இல் வாழ்வான் எனபான இயல்புடைய மூவாக்கும்—நல்லாறறின நின்ற துனை” என்ற திருக்குறளானும். “துறவோரக கெதிர தலும் தொலலோர சிறப்பின்—சிறுநதெதிர கோடலும்” என்ற சிலப்பதிகாரத்தானும் அறிக.

பொருளும் அருளும் நகுதற்குக் காரணம் முறையே செலவததுப் பயன் ஈகை என்று உணராது தானும் நுகராது காலங் கழித்தமையும், அறஞ்செய்து நறகதி பெறுதற்குக் காரணமான அருளின்றிப் பொருளை வீணாக்கினமையும் பற்றி என்க.

274. கொடுத்தலுந் துய்ததலுந் தேற்றா இடுக்குடை
உள்ளத்தான பெற்ற பெருஞ்செல்வம் இல்லத்து
உருவுடைக் கனனியரைப் போலப் ப்ருவத்துள
ஏதிலான துய்க்கப் படும்.

தருமர் :—என்பது கொடுத்தலும்—ஒருவர்க்கு
ஒன்றைக் கொடுத்தலும், துய்ததலும்—[தான் நுகாதலும்];
தேற்றா—தோந்து செய்பாத; ¹இடுக்கு உடை உள்ளத்தான—
(அறத்தினது திறம் தெளிய இடமில்லாத) இருட்டிய பெருசினை
உடையவன்; பெற்ற பெருஞ் செல்வம்—பெற்ற பெருஞ்
செல்வமானது; இல்லத்து உரு உடை கனனியரை போல;
குடியிற பிறந்த வடிவழகினை மிகுந்ததுள கனனியரைப் போல;
ப்ருவத்துள—அனுபவிககத தக்க காலத்தது; ஏதிலான் துய்க்கப்
படும்—அயலான ஒருவனை நுகரப்படும் என்றவாறு.

ஒருவா கனனிகையை வளாதது அயலார்க்குக் கொடுத்தபடி-
யனறி (தேடிய) அவனை அப்பொருள் பயன்படுத்தப்படாதது
அவன் அறிவினமையனறி ஒன்றன்று; ஆதலால் தான் தேடிய
பொருளை மற்றொருவா கொண்டுபோமுன்னே தான் உயிரோ
டிருக்கும் பொழுதே இருக்கும் பொருளைக் கொண்டு இடமடை
மறுமையைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமரார் :—என்றது. பிறாக்குக கொடுத்தலும் தான்
நுகாதலும் மாட்டாத சிறிய உள்ளத்தான பெற்ற பெருஞ்
செல்வம் மனையினகண் உருவுடைய கன்னியரைப் போல
நுகருங் காலம் வந்தால் அயலான் நுகரப்படும் என்றவாறு.

இடுக்கு—உலோபம்.

பருவத்தால் என்றும் பாடம்

¹இடுக்கு உடை உள்ளம்—பொருளைத் தக்க இடத்து வீடாது
பற்றுண்டாகும் உள்ளம், அஃதாவது உலோபம், இதனை பற்றுள்ளம்
எனும் இவற்றை 'என்றா திருவள்ளுவரும்

விளக்க உரை :—எ-து. கொடுத்தலும் துய்த்தலும்— ஒருவாககு ஒன்றைக் கொடுத்தலும் தான் உண்டலும்; தேற்றா இருக்குடை உள்ளததான் பெற்ற பெருஞ்செல்வம்—தெளியாத இருட்டிய நெஞ்சினையுடையவன் பெற்ற பெரிய செல்வமானது; இலலதது உருவுடைக கனனியரைப போல; பருவத்தால வதிலான துயக்கப்படும—தனனை அனுபவிககத தககான ஒருவன வந்தெயதிய காலதது அவலை நுகரப்படும எ-று.

கருத்து :—உலோபியின செல்வம் அயலார் அனுபவத்திற்கே பயன்படும.

மேற்கோள் பகுதி :—

யா. வி.—பலவிகரபததான் வந்த வினனிசை வெண்பா விற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோளாக வரும்.

—செய். சூ. 8.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“வழங்கலும் துய்த்தலும் தேற்றாதான் பெற்ற முழங்கு முரசுடைச் செல்வம்—தழங்கருவி வேயமுற்றி முததுதிரும வேறப! அதுவனரே நாயபெற்ற தெங்கம பழம்”.

—பழ. 151.

“படரும் பிறப்பிறகொன நீயார பொருளைத் தொடருந்தம பறறினால் வைத்திறப பாரே அடரும் பொழுதினகண இடடுக சூடரொழிய மீவேலி போக்கு பவா”.

—பழ. 379.

“வைததானவாய சான்ற பெரும்பொருள் அஃதுணணன் செததான செயக்கிடந்த தில்”.

—சூறள். 1001.

“அன்பொரீஇத் தற்செற றறநோக்கா தீட்டிய
ஒண்பொருள் கொள்வார் பிறா”.

—குறள். 1009.

“ஈயார் தேட்டைத் தீயார கொள்வா”.

—கொன்றை. 4.

“பிறாக்குதவி செயயார பெருஞ்செல்வம வேறு
பிறாகுதவி யாககுபவா பேரூம—பிறாக்குதவி
செய்யாக் கருங்கடல்நீர் சென்று புயல்முகநது
பெய்யாக் கொடுக்கும பிறாககு”.

—கனனெறி. 4.

“வைததப பொருளைத தான் நுகரான் வழங்கான்
இருந்தும் செததானே
செதத பின்னா என்செயவான தீயார கொள்வா
ஈட்டுதலான்
மெததம வருததமேயனறி வேறென் றில்லை யாதலினால்
பொததம வெறுககை நன்றிபுறல புசிதது வழங்க லேயாகும்”
—வீர. அரசி. 148.

குறிப்பு:—

தனது மனையிற பிறந்த மணமாகாத மகளிர்—உலோபியின செல்வதிறகு உவமையாம்; பெற்றறவனுக்குத துயக்கு ந தொடாபு இல்லாமைபின் அததொடாபினையுடைய அயலாரால் துயக்கபபடும என்க. இதனை, “வலம்புரி யீன்ற முத்தம் மண் மிசை யவர்கட்கல்லால்—வலம்புரி பயத்தை எய்தாது” என்ற சிந்தாமணியானும், “சீர்கெழு வெண் முததம அணிபவாக கல்லதை—நீருளே பிறப்பினும் நீர்க்கவைதாம் என்செய்யும தேருங்கால் நும மகள நுமக்குமாங் கணையளே” என்ற கவித் தொகையானும் அறிக.

(ச).

275. எறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி யிருந்தும்
அறுநீர்ச் சிறுகிணற்று ஊறல்பார்த்(து) உண்பர்
மறுமை அறியாதான ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

தருமர் :—என்பது. எறிநீர் பெருங்கடல்—கரையைப்
¹பொருந்தியையும மிகுதியான நீரையும் உடைத்தான கடலை;
எய்தி இருந்தும்—சேராதிருந்தும்; அறுநீர் ²சிறு கிணற்று
ஊறல்—நீர் அற்ற கிணறல் சிறுக ஊறின் நீரை; ³பார்த்து
உண்பா—அஃது ஊறுமளவும் பார்த்திருந்து உண்பா; (அதுபோல)
மறுமை அறியாதான் ஆக்கத்தின்—மறுமைக்கு உறுதியான
வறறை அறியாதான் வாழ்வினும்; சான்றோர்—அமைந்தோ
ருடைய; கழிநலகுரவே—மிகக் மிடியே; தலை—தலைமையுடைதது
என்றவாறு.

தனக்குப் பின்னுகு உதவும் வகை விசாரியாக உலோ
பத்தை யுடையவனுகு மிகுந்த செலவம் ஆயினும் அதனை,
அக்கடலநீரை விரும்பாதவாறு போல விரும்பாது அறிவுடை
யோர் மிக மிடித்திருப்பினும் அவரிடத்திற் சென்று இசைந்த
மாதிரிம பெறுவா; அதனால் அவர் மிடியே தலை என்றார்.
எனவே மிகவும் மிடித்திருந்தாராயினும் இயன்ற அளவு
அன்போடு கொடுப்பா என்பது கருத்து.

பதுமனார் :—என்றது. கரையை வந்து எரியும் நீரை
யுடைய பெருங்கடலை அடைந்திருந்தும், அற்ற நீரையுடைய
சிறுகிணற்று ஊறலைப் பார்த்து இருந்து உண்பர்; அதுபோல
மறுமை அறியாதா செலவத்தினும் அமைந்தாரது மிக்க நல
குரவே தலைமையுடைதது என்றவாறு.

¹பொரும—மோதம்.

²சிறு கிணற்று ஊறல்—என்பதில் சிறுமை கிணற்றுக்கு ஆக்கிலும்
ஆம்; ஊறல்—ஊறும் நீருக்கு ஆயிறம்.

³பார்த்து—தேடிக்கண்டு எனினுமாம்.

அறநீர்—சிறிய நீர். மறுமை அறியாதார—மறுமைக்கு வேண்டும் அறந் செய்யாதார. ஆக்கம்—செல்வம். கழி நல்குரவு—மிக்கமிடி.

விளக்க உரை :—எ-து. எறிநீர்ப் பெருங்கடல் எய்தி யிருந்தம—எறிகிற நெறியுடைய பெருங்கடலைச் சாராதிருந்தம; அறநீரச் சிறுகிணற்றறு ஊறல பாரதது உண்பா—நீரற்ற கிணற்றிலே சிற்தாக வூறும் ஊறலைப் பாரதது அதனைபுண்பா, (அதுபோல) மறுமை அறியாதான ஆக்கத்தின—மறுமைக்கு உறுதி அறியாதான வாழ்வின்ம; சானரோ கழி நல்குரவே தலை—அமைந்தோருடைய மிக்க மிடியே தலைமையுடைத்தது என்ற வாறு.

மிடித்தும் மறுமை எய்தலால் தலைமை யுடைத்து எனரூ.

கருத்து :—உலோபிகள் செல்வம் பெறினும் வறிஞான சானரோளவுகூட உதவமாட்டார.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“நல்லாகட பட்ட வறுபையின இனனாதே
கல்லாகட பட்ட திரு”.

—குறள். 408

“சிறியவா எய்திய செல்வத்தின மாண்பு
பெரியவர் நல்குரவு நன்றே—தெரியின
மதுமயங்கு பூங்கோதை மாணிழாய்! மோரின
முதுநெய்தீ தாகலோ இல்”.

—பழ 89.

“மிகப்பே ரெவவம் உறினும் எனைத்தும்
உணர்ச்சி யிலலோரா உடைமை உள்ளோம்
நலவறி வுடையோர நல்குரவு
உள்ளுதும் பெரும்! யாம உவநதுநனி பெரிதே”.

—புறம 197:15—18.

“நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்டதிருக் கண்டாயே”

—தமிழ். 194.

“மெயநநெறி உணாகிலார வெறுககை பெறறது
துனவிய கிளைக்கொரு துன்ப மாதலபோல”

—கந்த.

“கடல்பெரிது
மண்ணீரு மாகா தகனருகே சிறுநூறல்
உண்ணீரு மாகி விடும”.

—மூதரை. 12.

“மல்கு திரைய கடற கோட் டிருப்பினும்
வலலுற துவரில் கிணறறின்கட் சென்றுண்பர்”

—காலடி. 268.

(டு).

276. எனதெனது என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை
எனதெனது என்றிருப்பன யானும்—தனதாகில்
தானும் அதனை வழங்கான பயன் துவ்வான்
யானும் அதனை அது.

தருமர் :—எனபது. ¹எனது எனது என்று இருக்கும்—
என்பொருள் என்றுதேடி. ²எமஞ் செய்திருக்கும்; ³ஏழை
பொருளை—அறியில்லாதான் பொருளை; யானும் எனது எனது
என்று இருப்பன்—யானும் என் பொருள் என்று கருதி யிருப்
பேன; (என் எனில்) தனது ஆகில்—அப்பொருள் அவனது
ஆகில்; அதனைவழங்கான்—அதனை ஒருவர்க்குக் கொடுத்தலும்
செய்யான, தானும் பயன் துவ்வான்—தானாகிலும் அதன் பயன்

¹ எனது என்ற அடுக்கு, பொருள் மீதள்ள பற்றதலை விளக்குவது.

² எமம்—பாதகாப்பு

³ செல்வம் பெற்றும் ஈதது உவக்கும் இன்பம் பெருமையால் அவன்
வறியனே ஆவன்; ஆனதுபற்றி 'ஏழை' என்றா எனினுமாம்.

நுகாகிலான்; யாவும் அதனை ¹அது—யாவும் அப்பொருளை அப்படிச் செய்திலேன் அதனை என்றவாறு.

தன் பொருளாயின் தான் வழங்கான்; என் பொருளாயின் யாவும் வழங்கேன ஆதலால் அவன் தன் பொருள் என்று எண்ணியிருப்பதும் யான என பொருள் என்று எண்ணியிருப்பதும் ஒசகும் அன்றி வேறில்லை. யாவர்க்கும் பயன்படாத பொருளை யாவா தமது என்று இருந்தால் எனன என்று ஒருவர் உலோபத்தை இழிவாகக் கூறியது.

பதுமரார்:—என்றது. எனது எனது என்று கருதிப் பிறாசுக்கு கொடாதே இருக்கும் அறிவிலலாதான பொருளை, யானும் எனது என்று கருதி இருப்பன்; அதற்கு என்னை காரணம் என்னில், பொருள் தன்னதாயிவும் அவ்வேழை தானும் அப்பொருளைப் பிறாசுக்கு வழங்கான்; அப்பொருளாய நுகாசசியையும் நுகரான், யானும் அப்பொருளை வழங்கேன்; பயன் நுகரேன ஆதலால் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. எனது எனது என்றிருக்கும் ஏழை பொருளை—எனது எனது என்றிருக்கும் அறியாதவன தேடி வைத்த பொருளை; எனது எனது என்றிருப்பன் யானும்—யானும் எனனுடையது எனனுடையது என்று இருப்பேன், அஃது ஏனெனில், தனது ஆயின் தானும் அதனை வழங்கான் பயன் துவவான்—தனதாகில தான் ஒருவாசுக்கு கொடுத்தல்; அந்ந பயன் நுகாதல் இவையிரண்டினையுஞ் செய்கின்றிலன்; யானும் அதனை அது—யானும் அப்பொருளை அப்படியே செய்கின்றிலேன் (ஆதலால்) என்றவாறு.

கருத்து:—எளியவாசு ஈயாத செலவம் அதனைப் பெற்ற

¹அது என்றத வழங்கல் நுகரல் இவ்விரண்டு செய்யாமையை இசையுள் பிறிதொருவன் கூற்றாக கைச் சுவை தோன்றக் கூறப் பட்டுள்ளது

வனுக்கும் உதவுவதில்லை.

(க).

277. வழங்காத செல்வரின் நல்கூர்ந்தார் உய்ந்தார்
இழந்தார் எனப்படுதல் உயந்தார்—உழந்ததனைக்
காப்புய்ந்தார் கல்லுதலும் உய்ந்தாதம் கைநோவ
யாப்புய்ந்தார் உய்ந்த பல.

தருமர் :—என்பது. வழங்காத செலவரின்— ஒருவாக்கு
ஒன்றைக் கொடாத செலவரினும்; நலகூர்ந்தார்—வறுமை
யானவா; உயந்தார்—பிழைத்தார்; (அஃது எப்படி யெனில்)
இழந்தார் எனப்படுதல் உயந்தார்—(பொருளைப் புதைத்துவைத்த
இடத்து எடுப்புகுந் போய்ப் பொருள்) இழந்தார் என்று
பலருளு சொல்லுங் கொடிய சொல்லையுந் தப்பினார்; உயந்தார்
அதனைக் காப்பு உயந்தார்—வருதி அப்பொருளைக் காததிற்குக்
வேண்டுமென னன்னும் எண்ணத்தையும் தப்பினார், ¹கல்லுதலும்
உயந்தார்—பலகாலும் கல்லிப் பாரப்பதும் வைப்பதும் இரூக்
கினற *மனத்துக்கத்தையுந் தப்பினார், ²தம் கை நோவ யாப்பு
உயந்தார்—பொருளுடையார் இவா என்று வலியோரால்
(தம் கை நோகப்) பிணிககப்படும பிணிப்பினையும் தப்பினார்;
³உயந்த பல—(தேடிய பொருளை நன்னெறியின உயத்து வறுமை
யானவா) இப்படிப்பல முறையானும் பிழைத்தனா என்றவாறு.

தேடிய பொருளை வழங்கின தன்மையால் அவரை நல்
கூர்ந்தார் என்றும், அவர் இவ்வகைத்தாய் துன்பங்களை
எல்லாம் தப்பி இருமையும் பெற்றார் என்றும், வழங்காதார்

¹ கல்லுதல்—தோண்டுதல்.

² தம் கை நோவ யாப்பு உய்ந்தார்—என்பதற்கு தமது கை வலிக்கும்படி
அப்பொருளை இறுகப் பற்றுதலினின்று தப்பினார் என்றமாம்

³ உயர்ந்த பல—பின்னும் அனரூர் தப்பின பல எனினும் அமையும்;
என்றது அருளின அன்பிலன், கண்ணறையன், கஞ்சன் எனப் பலவாறு
இகழ்ப்படுதலினின்று தப்புதல் கோக்கி என்.

இததுன்பங்களும் பெற்று மறுமையையும் கொடுத்ததுக் கொண்டார என்றும் அவர் அறிவினமையை இழிவாகக்கூறினார்.

பதுமனார் :—என்றது. பிறாக்குக் கொடாத செல்வரின் நல்கூர்நார துன்பத்தை தப்பினார்; அஃது என்னையெனின, செல்வத்தைப் பிறாக்குக் கொடாதே இழந்தார என்று பிறரால் சொல்லப்படும் பழியைத் தப்பினார்; அதனைவருந்திக் காக்காது காவலான் வருந் துன்பத்தைத் தப்பினார்; கலவி அதனைப் புதைக்குந் துன்பத்தைத் தப்பினார்; பொருளுடையார என்று வலியரால் தம் கைநோகப் பிணிககப்படும் பிணிபபையுந் தப்பினார்; பினனா தப்பின பல ஆகலான என்றவாறு.

உய்ந்தார்—தப்பினார் கலலுதல—புதைக்கக் கல்லுதல்.

விளக்க உரை :—எ-து. வழங்காத செல்வரின் நல்கூர்நார உய்ந்தார்—ஒருவாக்கு ஒன்றைக் கொடாத செல்வரினும் நல்கூர்நார பிழைத்தார்; அஃதெப்படி என்னில், இழந்தார் எனப்படுதல் உய்ந்தார்—பொருளைப் புதைத்துவைத்து வைத்தவிடத்திலே எனப்பண்டு போக அதனை இழந்தார் என்னுஞ் சொல்லினையுந் தப்பினார்; உழந்தார் அதனைக்காப்பு உய்ந்தார்—வருந்தி அநதப் பொருளைக் காக்கிற காவலையுந் தப்பினார்; கல்லுதலும் உய்ந்தார்—பலகாலும் கல்லுவது பாபபது வைப்பதாகிற நெஞ்சத் துக்கத்தினையுந் தப்பினார்; தம் கை நோவ யாப்பு உய்ந்தார்—தமது கை நோவ இவா பொருளுடையவரென்று வலியோரால் பிணிககப்படுகிற பிணிப்பினையுந் தப்பினார்; உய்ந்தார் பல—இப்படிப் பல முறையாலும் பிழைத்தார்கள் அநதச் செல்வம் இல்லாதவர்கள் என்றவாறு.

கருத்து —நயாத செல்வாக்கு வருந் துன்பங்கள் பலவாகும்.

¹பிணிக் கப்படும்—கட்டப்படும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“வள்ளன்மை யிலலாதான் செல்வததின் மற்றையோன்
நல்கூரவே போலும் நனிநல்ல—கொன்னே
அருளிலன் அன்பிலன் கண்ணறையன என்று
பலரால் இகழ்ப படான”.

—நீதிநெறிவிளக்கம்.

(௭).

278. தனதாகத் தான்கொண்டான்; தாயத் தவரும்
தமதாய போழ்தே கொடாஅர்;—தனதாக
முன்னே கொடுப்பின அவாகடியார், தான்கடி
பின்னை அவர்கொடுக்கும் போழ்து. [யான்

தருமா :—என்பது. தனது ஆக தான் கொடான்—
தான் தேடிய பொருள் தனதாகிய பொழுதே வழங்கிலன்,
¹தாயத்தவரும்—[தனக்குப்பின்] தன்னுடைய தாயத்தாரும்;
தமது ஆய போழ்தே—பொருள் தமக்கு உரித்தான போதே;
கொடா—கொடுப்பவரல்லா; முன்னே—தான் இறக்குமுன்னே
²தனது ஆக—பொருள் [தனதாக இருக்கையில்] கொடுப்பின்—
வழங்குவான்கில, அவர் ³கடியார்—அத்தாயத்தார கொடுக்க
வேண்டாம எனலா; பின்னை—தான் இறந்தபின், அவர்
கொடுக்கும் போழ்து—அவர் பொருளைச் செலவழிக்கும்
பொழுது; தான் கடியான்—தான் வந்து அவரைக் கொடுக்க
வேண்டாம எனவும் வல்லவன் அல்லன் என்றவாறு.

அப்பொருளது தன்மை இவ்வாறு என்பது அறிந்துங்
கொடாமைக்குக் காரணம் யாதோ என்று அறிவோர் இரக்க

¹ தாயத்தவர்—தந்தை வழியாக வந்த பொருள் பெறத்தருரிய
சற்றத்தார்

² தனதாகக் கொடுப்பின் என்பதற்கு—தனக்கும் புகழும் புண்ணியமும்
உண்டாகும் வண்ணம் அறஞ்செய்தால எனிலுமாம்.

³ கடியார்—விலக்கமாட்டார்.

முற்றுக் கூறியது.

பதுமனார் :—என்றது. தான் தேடிய பொருள் தனதாகிய பொழுதே ஈயான்; தான் இறந்த பின்பு தன் பொருட்டு உரியதாகிய தன் தாயதவரும் தமகஞ்சிரித்தாகிய பொழுதே ஈயா; தமக்கு உரித்தாகிய பொருளைத் தாம் இறப்பதற்கு முன்னே கொடுப்பின் அததாயததாரும் விலக்கமாட்டார்; தான் இறந்த பின்பு தன் பொருட்டு உரிய தாயததார தாம் கொடுப்பின இறந்தான வந்தது விலக்கமாட்டான; (ஆதலால் யாதோ இவா கொடாமைக்குக் காரணம்) என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. தனதாகத் தான் கொடான-- தான் தேடிய பொருள் தனகஞ்சிரித்தாகிய பொழுதே கொடுத்திலன்; தாயததவரும் தமதாய போழுதே கொடாஅ--தன்னுடைய தாயததவரும் அப்பொருள் தமகஞ்சிரித்தாய பொழுது கொடுக்கின்றிலா, தனதாக முன்னே கொடுப்பின் அவா கடியா—தான் இறப்பதன் முன்னே கொடுக்கும் பொழுது அந்தத் தாயததார வேண்டாம எனனா; தான் கடியான் பின்பு அவா கொடுக்கும் போது--தான் இறந்த பின்பு அவர்கள் சிலவழிகும் போது தானவந்தது அவரை வேண்டாம எனனா (ஆதலால் யாதோ) கொடாமைக்குக் காரணம் என்றவாறு.

கருத்து :—செல்வம் தனகஞ்சிரித்தாய இருக்கும் போதே பிறாககு ஈந்தது பயன்பெற வேண்டும.

(அ).

279. இரவலர் கன்றாகாவார் ஆவாக
 விரகிற் சுரப்பதாம் வண்மை—விரகின்றி
 வல்லவர் ஊன்ற வடிஆபோல் வாய்வைத்துக்
 கொல்லச் சுரப்பதாங் கீழ்.

¹ ஆக—ஒப்ப; உவமையுருபு.

தருமர் :—எனபது. இரவலா கன்று ¹ஆக—இரவலா கன்றாகவும்; ஈவார ஆ ஆக—கொடுக்கும்வா பசுவின் தன்மையாகவும்; [இருப்ப] ²விரகின் சுரப்பது ஆம் வண்மை—இப்படி உபாயத்தாற கொடுப்பதாய இருக்கும் ஒருவாக்கு வண்மையாவது; விரகு இன்றி—அந்த உபாயத்தை ஒழிந்தது; வல்லவா ஊன்ற கறகக வல்லவா ³அடாதது வலியினால் ⁴உந்தி வருததஞ் செயது கறககும் பொழுது; ⁵வடி ஆ போல—(பாலைச்) சுரக்கும் பசுப்போல; ⁶வாய—தன உறுப்பிடங்களிலே; வைகதுகொல்ல—கருவிகளைக்கொண்டு நோவுபண்ணை; சுரப்பது ஆம் கீழ்—கொடுப்பது கீழ்—கொடுப்பது கீழ் மக்கள் இயல்பு ஆம் என்றனவாறு.

அறிவில்லார் பொருளைத் தேடி வைத்தது தன்மை அடாக்கும் வலியோகுக கொடுத்தது இம்மையில இழிவும் பெற்று மறுமைக்கு உறுதியும் பெறார் எனபது தோன்ற அமைந்தோர் கொடுக்குந் தன்மையும் உடனகூறி அறிவுறுத்தியது.

பதுமரார் :—என்றது. இரவலரே கன்றாக, ஈவாரே ஆவாகு, விரகினாற பொழிவதாம் ஈகையாவது அவ்விரகின்றி, அடாகக வல்லவா அடாகக வடிககும் ஆப்போல உறுப்பிடங்களிற் கருவிகளை வைத்து நோவு பண்ணைச் சுரப்பது கீழாவது என்றவாறு.

இரவலர்—இரப்பவரும் புலவரும். விரகினால்—அறிவால். அடாக்க வல்லவா—வெகுண்டு வாங்குபவா [சுரப்பதாம் கீழ்—சுரப்பர் கீழாயினா என்றுமாம்].

¹விரகு—உற்சாகம் என்றமாம்.

²அடாதது—அழுத்தி.

³உந்தி—தெறித்தது

⁴வடி—ஊற்றும்; அல்தாவது பால் காக்கும்.

⁵வாய் வைத்தக் கொல்ல எனபதற்கு—பல குழ்ச்சி செய்த வருத்த என்றும், வாய்தத இடத்தது இசுழ்ச்சி செய்த வருத்த என்றும் உரைப்பினும் அமையும்

விளக்க உரை :—எ.து. இரவலர் நன்றாக—இரக்கு மவர் நன்றாகவும்; ஈவார் ஆவாக—கொடுக்குமவர் பசுவின் தன்மையா ஆகவும்; 'இப்படியே) விரகிற சுரப்பதாம் வண்மை—உபாயத்தாற கொடுப்பதாயிருக்கும் ஒருவர்க்கு வண்மையாவது; விரகு இன்றி—அந்த வுபாயத்தை யொழிந்து; வல்லவர் ஊன்ற வடி ஆ போல் வாய்வைததுக் கொல்லச் சுரப்பதாம் கீழ்—பசுவைக் கறக்க வல்லவர்கள் கோலினக் கொண்டு அடித்தடித்துக் கறக்கும் பொழுது சுரக்கும் பசுப்போல உறுப்பிடங்களிலே கருவிகளைக் கொண்டு நோவு பண்ணக் கொடுப்பது கீழமககள் இயலபு என்றவாறு.

கூத்து :—ஒருவன் மகிழ்ச்சியின்றி வெறுப்புடன் கொடுப்பது கொடையன்று.

மேற்கோள் பகுதி :—

பரிவேல் :—'தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்' என்பதன னினக்கத்தில், "கொல்லச் சுரப்பதங் கீழ்" என்புழிப் போலக் கொலைச்சொல் ஈண்டுத துன்பமிசூதி யுணாததி நின்றது" என்பர்.

—குறள். 305.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

"சொல்லப் பயன்படுவா சான்றோ; கருமபுபோற
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்".

—குறள். 1078.

"இட்டக் கடைத்தரார ஈண்டும் பஸிமீஇப
பட்ட வழங்காத பான்மையா—நட்ட
சுரிகையாற் காணும சுவாக்கோலாற காணு
சொரிவதாம் ஆபோற சுரநது".

—அறநெறி. 185.

குறிப்பு:-

கன்றைக் கண்டதும் மகிழ்வுடன் பாலைப் பொழியும் பசுப் போல இரவலரைக கண்டதும் மகிழ்வுடன் கொடுப்பதே கொடை; கன்று வாயால் முட்டவும் கறப்போ அழுததவும் பாலைச் சூரபபதுபோல இரவலா இகழரது கூறி வருததவும் வல்லவா வலுக்கட்டாயப் படுததவும் கொடுப்பது கொடையன்று எனக.
(கூ).

280. ஈட்டலுந் துன்பம்;மற்று ஈட்டிய ஒண்பொருளைக் காததலும் ஆங்கே கடுநதுனபம்;—காத்தல்¹
குறைபடில் துனபம்; கெடில் துன்பம் துன்புக்கு உறைபதி †மற்றைப் பொருள்.

தருமர் :—என்பது. ஈட்டலும் துன்பம்—பொருளைத் தேடுவதும் துனபம், ஈட்டிய ¹ஒள பொருளை—தேடிய [சிறத] பொருளை; காததலும்—கெடாதபடி காபபதும்; [ஆங்கே—அவவாரே] கடு துன்பம்—மிகவும் துன்பம்; ²காததல் குறை படில் * துன்பம்—காதத அப்பொருளில் சிறிது குறையினும் துன்பம்; கெடில் துனபம்—அப்பொருள ரேராகக் கெடுமாயின அதிலும் மிருத துனபம்; பொருள்—ஆதலால் அரதப்பொருள்; துன்புக்கு உறைபதி—துன்பததுக் கெலலாம் இருபபிடமாயிருக்கும் என்றவாறு.

தேடிய பொருள பயன்படாது இருமையும் இழககும் உலோபம் உடையாககுப பொருளால வரும துன்பங்களைக கூறி வறபுறுத்தியது.

†மற்றை—அசை.

¹ஒண பொருள்—சிறத பொருள், சிறப்பாவத இம்மையிற் புகழையும் மறுமையிற் புண்ணியததையும் ஆக்கி அறததிற்கும் இன்பததிற்கும் காரணமாயிருப்பது.

²காததல் குறைபடின—பாறகாக்கும முறையில குறைவு கேரின என்னுமாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பொருளினை முன் தேடலும் தன்பம்; அவலீட்டிய ஒளிய பொருளைக் காத்தலும் அது போல மிக்க துன்பமாம்; காத்த பொருளிற் சில குறைபடினும் தன்பமாம்; ¹ அடையக கெடினும் மிக்க தன்பம்; ஆதலால் அப்பொருளே தன்பததுக்கு உறை பதியாம் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. ஈட்டலும் துன்பம்—பொருள் தேடுதலும் துன்பம்; மறறு ஈட்டிய ஒண்பொருளை—மறறும் கான தேடிய பொருளை; காத்தலும் ஆங்கே கடுந் துன்பம்—காது போகாமற் காக்கிறதும் அதுபோல மிகவுந் தன்பம்; காததல் குறைபடின துன்பம்—அப்படிக் காதத பொருள் சிறிது குறைபடியினும் துன்பம்; கெடில தன்பம்—அது நேராகக் கெடி வும் துன்பமாம், ஆதலால், துன்புக்கு உறைபதியற்றைப் பொருள்—துன்பததுக் கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருக்கும இரதப் பொருள் என்றவாறு.

இப்படித துன்பததுக்குக் காரணமாகிய பொருளைப் புதைத்து வையாமற் கொடுக்க வேணும் என்பகாம்.

கருத்து :—பொருள் துன்பத்திற் கிடமாவதை அறிந்து அதனை இன்பத்திற்கு உரியகாகச் செய்தல் வேண்டும்

மேற்கோள் பகுதி :-

பரிமேல.—“ஈட்டிய ஒண்பொருளைக் காத்தலும் ஆங்கே கடுந் துன்பம்” ஆகலின் ‘பரிந்தோமடி’ என்றார்” என்பார்.

—குறள். 88.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“எதம் பெருஞ்செல்வம் கானதுவ்வான கக்காக்கொன்(று) ஈதல் இயல்பிலா தான”.

—குறள். 1006.

¹ அடைய—ஒரு சேர.

“ஒன்பொருள்

செய்வம் என்பார்க்குந் துயிலில்லை; அப்பொருள்
காப்பாக்கும் இல்லை துயில்”.

—சான்மணி 9.

“இன்னல் தரும்பொருளை ஈட்டுதலுந் துன்பமே
பின்னதனைப் பேணுதலுந் துன்பமே—அன்னது
அழித்தலுந் துன்பமே அநதோ பிறர்பால
இழத்தலுந் துன்பமே யாம்”.

—நீதிவெண்பா. 46.

குறிப்பு :-

பொருளை இரவலாக்கு ஈந்தால் இததுன்பம தோனருது
ஒழிந்து இன்பமுண்டாகும் ஆதலின ஈதலே செயறபாலது
எனக.

(ஐ)

29. இன்மை.

தருமர் :—அஃதாவது உலகத்து மக்களுள்ளாரால்
சங்கேதிததுக கொண்டு நடக்கப்பட்ட பொருள் உளதாவதற்கு
அறஞ்செய்து பிறவாமையால் வரும் பசிப்பிணியும் இன்பங்களை
அனுபவிக்கப் பெறாத துன்பங்களும் பிறரால் இகழ்ப்படும இளி
வாயும் உடைத்தாகிய வறுமை என்றவாறு.

பதுமரார் :—அஃதாவது உலகத்து மக்களா யுள்ளா(ரால்)
¹சங்கேதிததுக்கொண்டு வழங்கப்பட்ட பொருள் உளதாவதற்கு
அறஞ்செய்து பிறவாமையால் வரும் பசியும், பிணியும்,
இன்பங்களை அனுபவிக்கப் பெறாத துன்பங்களும், பிறரால்

¹சங்கேதிதது—குறியீடு செய்து.

இகழ்ப்படு ^I இளிவரவும உடைகதான இலலாமையின இயல்பு
என்றவாறு.

குறிப்பு.—

‘நல்குரவு’—

பரிமே.—அஃகாவது நுகரப்படுவன இல்லாமை.

மணக.—நல்குரவாவது பொருளில்லாதார்க்கு உளதாகும்
குற்றம கூறுதல்.

—குறள. அநி 105.

281. அததிட்ட கூறை அரைச்சுற்றி வாழினும்
பததெட்டு உடைமை பலருள்ளும் பாடெய்தும்;
ஓதத குடிப்பிறந்தக கண்ணுமஒன்று இல்லாதார்
செதத பிணகதிற கடை.

தருமர் :—என்பது. ²அதது இட்ட கூறை—தவா
ஊட்டிய புடவையினை, அரை சுற்றி வாழினும்—(அரையிலே)
உடுததுகொண்டு திரிந்தாராயினும்; பதது எட்டு உடைமை—
அவா பததாதல் எட்டாதல் (பொருளை) உடைத்தாயிருப்பாராகில்,
³பலருள்ளும்—யாவருள்ளும், பாடு எய்தும—அவாக்கு அதுவும
ஒரு சிறப்பாக வைத்து எண்ணப்படுத தன்மையாம, ஓதத குடி
பிறந்தககண்ணும.—(ஏற்ற) உயாதத குடியிலே பிறந்தாராயினும்,
ஒன்று இல்லாதார்—வறுமையானவா, ⁴செதத பிணகதின கடை

^Iஇளிவரவு—இகழ்ச்சி

²அதது இட்ட கூறை—தவா ஊட்டிய புடவை, அஃகாவது சிவப்பு
நிறம் ஏற்றிய கால் ஆடை, தையல் பொருந்திய ஆடை எனினுமாம்

³பலர் உளளும் பாடு எய்தும என்ப பிரித்த பலர் கண்குமதிக்கும்
மதிப்பினை அடையும் என்றவகூறலாம்

⁴பிணகதைக்கூட அவகாரம முதலியன செய்து மதிப்பா, அவ்வளவு
கூடப் பொருளில்லாதான உலகோர் மதியா ஆதலின ‘செதத பிணகதின
கடை’ என்றார்.

—உடம்பு (கட்டு)விட்டு நாரின பிணத்தினும் கடையாக எண்ணப்படுவா என்றவாறு.

ஆதலால் இவ்வறுமை முன் கொடாததால் எய்தியது என்று அறிதற பொருட்டுச் செத்த பிணத்திற கடை என்றார்.

பதுமரூர் :— என்றது. (கீழாயினுக்குந்) துவர் ஊட்டிய ஆடையை அரையின்கண் சுறறி ஒழுகினராயினும் பத்தாக எட்டாகப் பொருளை உடையாராயின் அவவுடைமையால் பலருளளும் வைத்து அவாககுப் பெருமை எய்தும்; ஒத்த ஒருகுடியுள்ளே பிறநதாராயினும் பொருளில்லார் ஆயின் (தமமோடு ஒக்கப் பிறநதம் பொருளுடையாரோடு எண்ணப் படாது) செத்த பிணத்திற கடையாவா என்றவாறு.

அத்து இட்ட கூறை—நெய்கிற அன்றே இட்ட சிவப் பொழிய நெய்துவிட்ட பின்பு ஊட்டிய சிவப்பு என்றுமாம் [செத்த பிணம்—உயிர போயின பிணம்; என்றது நடைப் பிணமும் உண்டாம் ஆதலின்] எடுப்பாரினறிக் கிடநது கழிந்து போன பிணம் என்றுமாம்.

விளக்க உரை :—எ-து. அததிட்ட கூறை அரைச் சுறறி வாழினும்—துவருட்டிய புடவைகளை உடுத்திக்கொண்டு திரிநதாராயினும்; பத்தெட்டுடைமை பலருளளும் பாடெய்தும்—அவா பத்தாதல் எட்டாதல் உடைமை யுடையரா யிருப்பாராகில் எல்லாருளளும் வைத்து அவாக்கு அதுவுமொரு பெருமையா யிருக்கும்; ஒத்தகுடிப் பிறநதக் கண்ணும் ஒன்றில்லாதார்—ஒத்த குடியிலே பிறப்பினும் வறுவியார ஒன்றுமறறு இருப்பாராகில்; செத்த பிணத்திற கடை—செத்த பிணத்தினும் கடையாவா என்றவாறு.

செத்த பிணம் என்பது உடம்பு கட்டு விட்டு நாரின பிணம்.

கருத்து :—தறவுக் கோலமும் உயர்குடிப் பிறப்பும் உடைய

ராயினும் இல்லாமை சிறுமையைத் தரும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“பொருளில்லார்க்கு, இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு”

—குறள். 247.

“இல்லாரை யெல்லாரும் எள்ளுவா, செல்வரை
எல்லாரும் செய்வா சிறப்பு”.

—குறள். 752

“அருளுடை யாரும்ற றல்லா தவரும்
பொருளுடை யாரைப புகழாதா ரிலலை
பொருபடைக் கண்ணாய! அதுவே திருவுடையார்
பண்டம் இருவா கொளல”.

—பழ, 209.

“மட்டாராழும் பிண்டி வளங்கெழு முக்குடைக்கீழ

மாலேகண்டா

முட்டாத இனப்ப புதாததிறக்குந தாளுடைய மூர்த்திபாதம
எட்டானும் பததானும் இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகில

இன்பமேபோல

ஒட்டாவே கண்டா வினையவனைத தேரூதார்க்கு உணாநதீர்
அனறே !”.

—சீவக. 1549.

(க).

252. நீரினும் நுண்ணிது நெய்யெனபர்; நெய்யினும்
ஆரும் அறிவர் புகைநுட்பம்—தேரின்
இரப்பிடும்பை யாளன புகுமே புகையும்
புகற்கரிய பூழை நுழைந்து.

தருமர் :—எனபது. நீரினும்—நீரிலுங் காட்டில; நெய்
நுண்ணிது எனபா—நெய் மிகவும் நொயது என்று சொல்லுவா;

நெய்யினும்—அந்த நெய்யிலும் புகை நுட்பம்—புகை ¹நெய்து என்பதனை; ஆரும் அறிவர்—யாவரும் அறிவார்கள்; தேரின்—ஆராய்ந்தது பாக்கும் போது; ²இரப்பு இடும்பையாளன்—இரப்பு என்னும் தன்பழுடையான்; புகையும் புகறகு அரிய ³பூழை—புகையுஞ் செல்வறகு அரிதாகிய பூழை வாசலில், நுழைந்து புகும்—நுழைந்தது சென்று புகுவன் என்றவாறு.

இல்லாமையால் தன் மானம் எண்ணாது யாவரும் செல்லுதற்கரிய வாயில்களினுஞ் செல்வன் என்பது தோன்ற புகையும் புகுதப்பீடாத வாயில் என்று அவ்வாயிறகாவல் மிகுதியைக் கூறினார்.

வறுமை கண்டுழி யாவரும் அவனைக் குன்ற மதிப்பா; அதனால் அவனை நீரினும் நெய்யினும் புகையினும் நெய்தானவன் என்று அவ்விரப் பினது இழிவு கூறியதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. நீரினும் நெய் நுண்ணிது என்று சொல்லுவா; அந்த நெய்யினும் புகை நுண்ணிது ஆதலை எல்லாரும் அறிவா; ஆராய்ந்தது பார்க்கில் புகையும் புகற்கரிய பூழையினை நுழைந்து, ⁴கெடுதலால் வரும் இடும்பையுடையான் புகும் என்றவாறு.

நீரினும் நுண்ணிது நெய்—நெய்யையும் நீரையும் தனித் தனியே இலையிற கட்டி வைத்தால் அந்நீர் இருக்க நெய் உருவிப் புறமாகப் படுதலால் நீரினும் நெய் நுண்ணியமை காணலாயிற்று

¹நொய்து—நுண்மையானது.

²நிரப்பு இடும்பையாளன்—எனப்பிரித்த வறுமை தன்பம் உடையான் எனப் பொருள் கொண்டார் பொழிப்புரைகாரர். இப்பொருளே சிறப் புடையது.

³பூழை—புகை எனபதன் விகாரம்; தலை என்று பொருள்.

⁴கெடுதல்—வறுமை நெய்யினும் புகைநுட்பமாதல் பலர் அறியாதது ஆனால் நீரினும் நெய் நுட்பமாதல் பலர் அறியாதது ஆதலின் 'என்பர்' என்ற உரினர்,

அந்நெய்யினும் ஆரும் அறிவா புகை நுட்பம் என்பது எங்ஙனே என்னில் ஒரு குடம் நெய்யை வீட்டின்மேலே சொரிந்தாலும் உள கிழாமல புறமாகப் படும். வீட்டின் உள்ளே எரித்த நெருப்பிற புகைமேல் ஏசுதலால் அந்நெய்யினும் புகை நுட்பமாயிற்று. ஆதலால் அந்நீரினும், நெய்யினும் புகையினும் இடும்பை கூர்ந்திருப்பார நுண்ணியா எனக.

விளக்க உரை :—எ-து. நீரினும் நுண்ணிது நெய் என்பர்—நீரினுங் காட்டின நெய் நுண்ணிது எனடா; நெய்யினும் ஆரும் அறிவா புகை நுட்பம்—நெய்யினுங் காட்டிற் புகை நுண்ணிது என்னுமது யாவரும் அறிவா, தேரின—ஆராபுங் காலத்து; இரப்பிடும்பையாளன் புகுமே—இரப் பென்னுந் துன்பமுடையவன் சென்று புகுவன்; புகையும் புகற்கரிய பூழை நுழைநது—புகையும் புகுதற்கரிய வாசலில நுழைநது சென்று எ-று.

இரக்கின்றவன் மிகவும் நொய்யன் என்பதாம்.

கருத்து—வறுமையால் யாசிப்பவன் மிகவும் மெல்லிய தன்மை யுடையவனாவான்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

‘நீரினும் நுண்ணிது நெய்’ :—

“தண்ணெரை நுண்^Iஇழுது”

—மலைபடு 442.

(உ).

283. கல்லோங்கு உயர்வாரை நிறு காந்தள் மலராக்கால் செல்லாவாம் செம்பொறி வண்டினம்—கொல்லைக

கலாஅல் கிளிகடியும் கானக நாட!

இலாஅஅர்க் கில்லை தமர்.

தருமர் :—என்பது. ¹கலால் கிளி கடியும்—கல்லாலே கிளிகளைக் கடியப்பட்ட; ²கொல்லை—கொல்லைகள் சூழ்ந்த; கானகம நாட—கானக நாடனே! கல்³ஓங்கு உயர் வரைமேல்—மிசூந்த கலலுகளால் உயர்வு பெற்ற மலையின் மேலே; காந்தள மலராககால்—⁴காந்தட்டி மலராத காலத்து; செம்⁵பொறி வண்டு இனம்—சிவந்த பொறியினையுடைய வண்டினங்களானவை; செல்லா ஆம—செல்லாவாகும்; (அதுபோல) இலாக்ககு தமா இல்லை—வறுசியரானவாக்கு உறவு இல்லை என்றவாறு.

(மலர் உண்டா)கிப காலத்தில் உயர்ந்த மலையிலேயாகிலுஞ் செல்லும் வண்டு. அது இல்லாதபோது அவ்விடம் நோக்காது அதுபோல வறுமையான காலத்து அவரை உறவின முறையாருங்கண்ணு(றறு) நோக்கா என்பதாம்.

பதுமஞர் :—என்றது. கல் ஓங்கி உயர்ந்த மலையேற காந்தள மலராதபொழுது செம்.பொறி வண்டினங்கள் அம்மலை மேற் செல்லவாகும் அதுபோலத (நினைக)கொல்லையிற கிளிகளைக் கவலிலே கடியுங் கானக நாடனே பொருளில்லாதாக்குத தமா இல்லை என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. கல்ஓங்குயர் வரைமேல் காந்தள மலராககால்—ஓங்கிய கல்லைபுடைய மலையினமேற காந்தட்டி மலராத காலத்து; செல்லாவாம் செம்பொறி

¹ கலால்—கலால் என்பதன் விசாரம்;—கல் என்றது கவண் கல்வினை.

² கொல்லை—நினைப்புணம்.

³ ஓங்கு உயர்—ஒரு பொருட் பன்மொழி.

⁴ காந்தட்டி—காந்தேனறு மலரும் செந்திரமுள்ள ஒருவகைப்பு

⁵ பொறி—புள்ளி.

வண்டினம்—சிவந்த பொறிகளைபுடைய வண்டினங்கள் செல்லா வாகும் (அதுபோல) கொல்லை கலா அல் கிளி கடியும் கானக நாட—கொல்லைபு புனத்திற கிளியைக் கல்வினைக் கொண்டு ஓட்டும் காட்டையுடைய நாடனே! இலாஅர்க்கு இல்லை தமா—வறுமையவர்க்கு உறவின முறையாரில்லை எனறவாறு.

தூத்து :—செல்வமில்லாதவரிடம் யாரும் நெருங்கமாட்டார்.

மேற்கோள் பகுதி :—

பேரா—“முசசீடியின் முதறசீகககுக் தனை கூறாரோ வெனின, ஆண்டுத தனை வகையின்றிபும் வருதலின், வரைந்து கூறா எனபது” என்றுகூறி அதற்கு “கலாஅற கிளிகடியும் கானக நாட இலாஅர்க் கிலலை தமா” எனபதனை மேற்கோள காட்டுவா.

—தொல் செய் சூ. 74.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“ஆரத்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
 பூததொழி கொம்பினமேற செலலாவாம --நீரத்தருளி
 தாழா வுபாசிறப்பின தண்குன்ற நனனூட!
 வாழாதாரக கிலலை தமா”

—நாலடி. 290.

“அறஞ்சாரா நலகுரவு ஈன்றதா யானும்
 பிறன்போல நோக்கப் படும”.

—குறள் 1047.

“இல்லாளை
 இல்லாளும வேண்டாள உற நீனறெடுதத தாயவேண்டாள்
 செல்லா தவன வாயிற சொல்”.

—நல்வழி. 34.

“பெண்டிரும் மதியார் பெருங்கிளை தானது
 கொண்ட விரகர் குறிப்பினின் அஃகுப

வெண்டறை நினறு வெறுக்கை இலராயின்
மண்டினர் போலாதம மக்களும் ஓட்டார்”

—வரை.

“கெட்டார்க்கு உற்றார் கிளையிலும் இல்லை”

—பழமொழி.

284. உண்டாய போழ்தின உடை நதுழிக் காகம்
[போல்
தொண்டா யிரவர் தொகுபவே—வண்டாயத
திரிதருங் காலததுத தீதிலிரோ எனபா
ஒருவரும் இவ்வுலகத தில்.

தருமர் :—எனபது. உண்டு ஆய போழ்தின்—செல்வம
ள்ள காலதது, உடைநத உழி—யாக்கை ¹உடைநத இடதது;
காகம் போல—காகம் வந்த திரண்டாற்போல, ²தொண்டாய—
அடிடைதனமையாக; இரவா தொகுப—இரகருமவா வந்த
சோவா, வண்டு ஆய திரிதரும காலதது—வண்டு போல;
(அவா அந்தச செல்வங்கெட்டுப் பல திகுஞ்சென்று பெற்ற
பெற்ற உணவுகளை உண்டு திரிபுங் காலதது, ³தீது இலிரோ
என்பா—இப்படி மிடியால தன்பமுறநீரோ என்று வினவுவா.
ஒருவரும் இ உலகதது இல—யாரும் இவ்வுலகததுள இல்லை
என்றவாறு.

உள்ள காலததில் காகந் திரண்டாற்போல (இரவலா
சோதறகு) பயன்பட்டவா மிடியானபோது தாம கொடுத்தல்
ராயின இப்படித துன்பப்படுகிறீரோ என்று வினவுவா

¹உடைதல—உடல உயிர நீங்கிப் பிணமாய்ச் சிதைதல.

²தொண்டு—எனபது ஆகவே தொண்டு ஆயிரவர் எனப் பிரித்த
எனபதினாயிரவர் என்றும், அடிமையாய் ஆயிரவர் என்றும் பொருள்
கூறிலும் ஆம்.

³தீது இலிரோ—துன்பமில்லாதிருக்கின்றீரோ என்பதே பொருள்.
இப்பொருள் ஆய்தற்குரியது.

செய்யார் ஆகலால் அவ்வறுமை மிகப்பொல்லாது. முற்பிறப்பிற கொடாதார் இவ்வகைத்தாய துன்பமுறுவர் என்று அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்பது. பொருள் உண்டாய பொழுதின் கண், யாககை உடைந்த இடத்துக காக்கை போலத தொழுமபா ஆயிரவா வந்தது திரள்வா. வண்டு போலப் பெற்றது நுகரந்து ஒருநிலையினறியே திரியுங் காலத்தது நீர் தீது இலிரோ என்று சினவுவாரா உலகத்தில ஒருவருமில்லை என்றவாறு.

வண்டு ஒரு பூனிறிப பலபூவுஞ்சென்று மதுவை நுகரும் அதுபோல இவரும் ஓரிடம் போலே பல இடமும் சென்று ஏறகுங்காலத்தது ஐயகோ என்று நோவாரா ஒருவருமில்லை.

விளக்க உரை :—என்பது. உண்டாய போழ்தின்—செலவமுண்டான காலத்தது; உடைந்தழிக் காக்கை போல்—யாககை உடைந்தவிடத்துக காக்கை வந்தது திரண்டாறபோல; தொண்டாய இரவா தொகுபவே—அடிமைத்தன்மையாக இரகடுவா வந்தது சோவா; வண்டாயத திரிந்தருங் காலத்தது—பின்பு அந்தச் செலவங்கெட்டு மிடித்தது வண்டுபோலப் பல திக்குகளிலும் சென்று பெற்ற பெற்ற அணவுகளை உண்டு சிரியுங்காலத்தது, தீதிலிரோ என்பாரா ஒருவரும் இவவுலகத்து இல—இப்படி மிட்யாலே துன்பமுற்றீரோ என்று சினவுவாரா இவவுலகத்து யாவரும் இல்லை என்றவாறு

கருத்து :—செலவாரிலலாத காலத்தது இரங்குவாரா இனமையால வறுமை பொல்லாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“வாலாடு போழ்திற கழிகளைஞா வாலாது

மேலாடு மீனிற பலாவா—ஏலா

இடரொருவா ஏற்றக்கால் ஈங்குன்ற நாட!

தொடாபுடையேம என்பார் சிலா”.

“முட்டின் ரொருவர் முயன்ற பொழுதின்கண்
அட்டிற்றுத தின்பவர் ஆயிரவர் ஆபவே
கட்டலர்தார் மார்ப! கலியூழிக் காலத்துக்
கெட்டார்க்கு நட்ாரோ இல்”.

—பழமொழி. 134.

“கல்லானே யானாதுங் கைப்பொருள்ஒன் றுண்டாயின்
எல்லாருஞ் சென்றங் கெதிராகொளவா”

—கல்வழி. 34.

குறிப்பு:—

செவ்வரைச் சூழும் கீழமக்கட்குப் பிணததைச் சூழும்
காக்கை உவமையாம்.

285. பிறந்த குலமாயும்; பேராண்மை மாயும்
சிறந்ததங் கல்வியும் மாயும்;—கறங்கருவி
கனமேற் றுகழுஉங் கணமலை நன்னாட!
இன்மை தழுவப்பட்ட டார்க்கு.

தருமர் :—என்பது. கறங்கு அருவி—ஓசையுடைத்தாய்
விழுகின்ற அருவிகள்; கல்மேல்—கல்லின்மேல் (விழுந்தது);
கழுஉம்—(அதன் மாசுபோலக்) கழுவப்பட்ட சிறப்பிணையுடைய;
கணம் மலை நாட—திரண்ட மலை சூழ்ந்த நல்ல நாட்டையுடைய
வனே! இன்மை தழுவப்பட்டார்க்கு—வறுமை சூழப்பட்ட
வாக்கு; பிறந்த ¹குலம் மாயும்—தாம் பிறந்த குலம் (கெடும்);
சிறந்த தம் ²கல்வியும் மாயும்—சிறப்புடைத்தாகிய தமது கல்வியும்
கெடும் என்றவாறு.

¹குலமும் எனபது விகாரப்பட்டு நின்றது. 'தழுவும்' என்றும் பாடம்.

²குலம் என்றது—குலப் பெருமையை.

³கல்வி என்றது கல்வித நிறமையினை.

இரப்பு என்னும் இளிவாவினாலே தமது குடி உயர்வும் ஆண்மையும் கல்வியும் கெட்டு யாவராலும் குன்றமதிக்கப்படுவர் ஆதலால் வறுமை பொல்லாது என்பதுகூறி முறகொடாமையால் இததன்மையா ஆவா என அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது. தாம் பிறந்த குலத்தில் நன்மையுங் கெடும்; பெரிய ஆண தகைமையும் கெடும், மிகுந்த தம கல்வியறிவுங்கெடும். கறங்கருவி கன்மேற கழுவுங்கணமலை நன னுடனே! வறுமை ¹கூப்பட்டார்க்கு என்றவாறு.

கறங்கருவி கன்மேல் தழுஉம கணமலை நனனுடனே— திரண்ட மலையின்மேல நின்று கிடந்த கலலினமேல ஆரவாரத துடனே குதிகும அருவியையுடைய குறிஞ்சி நிலத்தை ஈடையவனே என்பாருமுளா.

விளக்க உரை :—என்றது. பிறந்த குலம் மாயும்— பிறந்த குலம் கெடும்; பேராண்மை மாயும்—பெரிய ஆண தகைமையும் கெடும்; சிறந்த தம கலவியும் மாயும்— சிறப்புடைத்தான (தமது); கல்வியுங் கெடும்; கறங்கருவி கன்மேற கழுஉம் கணமலை நனனுட!—ஓசையுடைத்தாய விழுகிற அருவி கலலினமேல விழுந்த அந்நமாகுபோகக் கழுவுந்திரண்ட மலை நாடனே!; இனமை தழுவப்பட்டார்க்கு—வறுமை சூழப் பட்டவார்க்கு என்றவாறு.

கருத்து :—செவ்வமிலலாதவா குலம் ஆண்மை கல்வி இவற்றால் மேன்மை பெற்றும் சிறப்படையா

ஒப்புமைப் பகுதி .—

“தொலவரவுந் தோலுங் கெடுககுந் தொகையாக
நல்குர வென்னும் நசை”

—குறள். 1043.

“நலனும் இளமையும் நல்குரவின் கீழ்ச்சாம்”

—நான்மணிக்கடிகை, 82.

“மானங் குலங்கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானந் தவமுயாச்சி தாளாண்மை—தேனில்
கசிவந்த சொல்லியாமேற காழுறுதல பததும்
பசிவந் திடப்பறநது போம”.

—எல்வழி 26.

“குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கலவிப் பெருமபுனை விடுஉம
நாணணி களைபு மாணெழில சிதைக்கும்
பூணமுலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிபிணி எனலும பாவி”

—மணிமேகலை, 11 : 76-80.

286. *இட்டாற்றுப் பட்டொன்(று) இரந்தவர்க்கு

[ஆற்றாது

முட்டாற்றுப் பட்டு முயன்றுள்ளோர் வாழ்தலின்

நெட்டாற்றுச் சென்று †நிறைமனையிற்

கெட்டாற்று வாழ்க்கையே நன்று. [கைநநீட்டும்

தருமர் :—என்பது. ¹இட்டு ஆறு பட்டு—வறுமையால்
இடடிதான வழியினகட்பட்டு, ஒன்று இரந்தவர்க்கு—ஒன்றினை
இரந்தவருக்கு; ஆற்றாது—கொடுக்கமாட்டாமல்; முயன்று
முட்டு ஆறு பட்டு—முயற்சியினும் ஒன்று ஆகாமல் ²முட்டு
நெறிப்பட்டு, உள ஊர் வாழ்தலின்—உள்ளூரில் வாழ்வதிலும்;
நெடு ஆறு சென்று—தூர தேசங்களிற் சென்று; நிறை மனையில்—

†நிறைமனை என்றும் பாடம்.

¹இட்டு ஆறு—சிறுமையான வழி.

²முட்டு—தனபம்.

*இது முதல் 2 செய்யுட்களின் முறைவைப்பு சில பிரதிகளில் மாறு
பட்டுள்ளது.

நிரை நிரையான வாயில்களதோறும் (புக்கு); கை நீட்டும்—
பிச்சை ஏற்கின்ற; ¹கெடு ஆறு வாழ்க்கையே —கெடுவழியான
வாழ்க்கையே; நன்று—நன்றும் என்றவாறு.

ஏறபார்க்குக் கொடுக்கமாட்டாமல் வறுமைபுற்ற காலதது
அவரை அறியாத தேசங்களிற சென்று இரப்பதன்றி உள்ளூரி
லிருந்து இழிவுபடுதல் நன்றன்று என்று அவா முற்கொடாமை
இழிவு கூறியது.

பதுமனார்:—என்றது ²இட்டிதாகிய நெறியின்கட்பட்டு
இரநதவாககு ஒன்றை ஆற்றமாட்டாது ³முட்டு நெறிப்பட்டு
முயன்று உள்ளூரிலிருந்து வாழ்தலின நெடியவழிபேய ⁴நிறைவு
பட்ட மனையினகட சென்று கைநீட்டும் கெட்டாற்று
வாழ்க்கையே நன்று என்றவாறு.

இட்டாறறுப்பட்டு—ஐ ச வ ரி ய வருவாய இட்டிதாய;
கெட்டாறறு வாழ்க்கை—வேடம் பூண்டு பல இடநதோறும்
எற்கை.

விளக்க உரை:—எ-து. இட்டாறறுப்பட்டு ஒன்று
இரநதவர்க்கு ஆற்றாது—இட்டிய வழிப்பட்டு ஒன்றினை
இரநதவாக்குவ கொடுக்கையில்லாமல்; முட்டாறறுப்பட்டு
முயன்று உள்ளூர் வாழ்தலின்—முட்டு நெறிப்பட்டு முயற்சியினும்
ஒன்றும் ஆகாமல் உள்ளூரில் வாழ்வதின்மும்; கெட்டாறறுச
சென்று—தூரதேசங்களிலே போய்; நிரைமனையிற கை நீட்டும்—
நிரை நிரையான வீடுகள் தோறும் புருநது பிச்சைககுக் கை
எற்கின்ற; கெட்டாறறு வாழ்க்கையே நன்று—அக்கெடு
வழியான வாழ்க்கையே நன்று என்றவாறு.

¹கெட்ட ஆறு என்பத கெட்டாறு என்றாயிற்றது

²இட்டிதாகிய நெறி—இரப்பவர்க்குரியது.

³முட்டு நெறி —இரக்கப்படுவர்க்குரியது.

⁴நிறைவு—பொருள் நிறைவு

கருத்து:—இராதோர்க்கு உதவ இயலாத வறுமை நிலையினும் இராததுண்டு வாழும் நிலை நலவது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“உளகூட பசியால் உழைநசைஇர செனரூகடகு
உளனூர இருநதுமொன ருறரூதான—உளனூர
இருநதுயிர கொன்னே கழியாது தானபோய
விருநதின னைலே நனறு”.

—காலடி. 288.
(சு).

287. கடகஞ் செறிந்ததங் கைகளால் வாங்கி
அடகு பறிததுக்கொண்டு அட்டு—குடைகலன
உப்பிலி வெந்தைதின(று) உள்ளற்று வாழ்பவே
துப்புரவு சென்றுலந்தக கால்.

தருமர்:—என்பது. ¹துப்புரவு—தாம முன்பு செலவத
துக்குப் பண்ணின தவம், சென்று உலந்தக கால்—மாண்ட
காலத்தது, ²கடகம் செறிந்த தம் கைகளால்—பொறகடகஞ
சோததிருந்த தமது கைகளினால்; வாங்கி—தூற்றின வளைத்தது;
அடகு பறித்தது கொண்டு—இலைக கறியைப் பறித்ததுக்கொண்டு,
அட்டு—வேக வைத்தது; ³குடை கலன் ஆ—குழிந்த ஓடு கலமாக
(அதில இட்டு) உப்பு இலி வெந்தை—உப்பிலலாது வெந்த அந்த
இலைக்கறியை, தினறு—, உள அற்று வாழ்ப—மனஞ் சுருங்கி
வாழ்வா என்றவாறு.

¹துப்புரவு—துகாசிக்கெ ஏற்ற சிறந்த பொருள்.

²கடகம்—கைவளை; கடகம் செறிந்த தம் கைகளால் வாங்கி என்ற
தலை அனனூர் முன செலவராயினமை விளங்கும்.

³குடைகலன் ஆ—குடையப்பட்ட பனகைய, தேங்காய ஓடு இவற்றை
உண்ணும் கலமாக.

முறபிறப்பிற் சிறிதுநாள் கொடுத்ததன்றித்தாம் உள்ளவரும் ஒருமைபுறறு அறஞ் செயயாதார இக்காலத்து இப்படி வறுவிய ராவா எனபதாம்.

பதுமரூர்:—என்றது. பொறகடகளு செறிந்த தம் கைகளாலே அடகு வாங்கிப் பறித்துக் கொண்டு அட்டுப் (பனை நுங்காற) செய்யப்பட்ட குடையே கலனாக உபபின்றியே வெந்தனைத தின்று மனங் குறைந்து வாழ்வா; செலவஞ் சென்று கழிந்த இடத்து எனறவாறு

(மனங்குறைந்து) வாழ்வது—ஐம்புலன்களும் கெட்டு ஞான மற்று வாழ்வது துப்புரவு சென்று உலந்தககால—ஐசுவரியத்தைக் கொடுக்கும் நலவினை (முடிந்த விடத்து) என்றும், சமத்துக் கெட்டவிடத்து என்றும் (ஆம்) சமத்து—உறசாகமும் வீரியமும் உலத்தல—முடித்தல.

விளக்க உரை:—எ-து. கடகளு செறிந்த தம் கை களால வாங்கி அடகு பறித்துக்கொண்டு அட்டு—கடகளு செறிக்கப்பட்ட கையினால் இலைக்கறி பறிகஞர் தூற்றினை வளைத்து அந்த இலைக்கறியைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து வேக வைத்து, குடை கலனா—பனை நுங்கும் பெய்கல மாகக்கொண்டு, உபபிலி வெந்தை தின்று—உபபிலலாமல வெந்த இலைக்கறியைத் தின்று; உள்ளறறு வாழ்பவே—மனங்குறைந்து வாழ்வா; துப்புரவு சென்று உலந்தககால—முன்பு தாம் செலவத்துக்கு மாண்டகாலத்து எ-று.

கருத்து:—செலவநிலை மாறிய வறுமை வாழ்வுமிக்க துன்பர தரும.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பாலுடை யமிரதம் பைப்பொற கலத்திடைப் பாலை யன்ன
நூலடு நுசுப்பி னல்லார ாந்தவும் நோந்து நோக்காச்

சேலடு கண்ணி காந்தள திருமணித துடுபபு முன்கை
வாலட கருளிச செயய வளததுறை தெய்வ மாணர்”.

—சீவக சிரதாமணி.

(of).

288. உள்கூர் பசியால் உழை நசைஇர் சென்றார்கட்டு
உள்ளார் இருநதுமொன்று ஆற்றதான-உள்ளா
இருநதுயிர் கொன்னே கழியாது தானபோய்
விருநதினன ஆதலே நன்று.

தருமர் :—என்பது. ¹உளகூர் பசியால்—[வயிற்றின்]
உள்ளே மிருந்த பசியினாலே (துன்பமெய்தி) உழை - தாமாட்டு,
நசை இ சென்றார்கட்டு—²நச்சி வந்தார்கட்டு, உளகூர் இருநதும
—உள்ளாரிலே இருநதும, ஒன்று ஆற்றுகான்—உன்றின்க
கொடுக்க இடமில்லாதவன், உளகூர் இருநது—உள்ளாரிலே
இருநது, ³கொன்னே ⁴உயிர் கழியாது—ஒருபயனும இன்றியே
தன் வாழநான்கு கழிபாமல், தான போய—கான தாரதேசங்
கூறிய சென்று, ⁵விருநதினன ஆதல—புதியவனாகத் திரிந்து
உயிர் வாழ்நல், நன்று—நன்றும் என்றவாறு

தன் வயிற்று வளாக்கும் மாததிரம் அன்றி, தன்னை நச்சி
வந்தவார்க்குப் பகிராவிடம் இல்லாமல் உள்ளாரிலே உயிர் வாழ்வ
தினும கண்ணையாந் தேசத்திற சென்று இரப்பது நன்று என
அவா கொட்டாமையின் இழிவு கூறியதாம்.

¹உள—என்றது வயிற்றின் உள்ளிடத்தை, மனத்தின்கண் என்ற
பொருள் சிறவாது.

²நச்சி—விருமயி

³விருநதினன ஆவதால் விருந்த புரந்தவனுக்குப் புண்ணியம் விளைத
தவின் உயிர்வாழ்வு பயன்படும் என்றதற்கு 'கொன்னே கழியாது' என்றா

⁴உயிர் என்றது உயிர்வாழ்வின்

⁵விருநதினன ஆதல நன்று—இரத்தல நன்று என்பதை இவ்வன்ம
கூறியது இகழ்ச்சி.

பதுமனார் :—என்றது. மனத்தினகண் மிக்க பசி நோயால் தன் மாட்டு ஒன்றினை நச்சிச் சென்றாகட்குத் தன் ஊரிலிருந்து ஒன்றினை ராயமாட்டாதான தன்னூரிலிருந்து வாழ்நாளைப்பயனினறியே போககாது தான் போய்ப்பலவூரினும் விருந்தாயச் சேறல் நன்று என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. உளகூ பசியால்—உள்ளுமிக்க பசியாலே, உழை நசைஇச சென்றாகட்கு—தமமிடத்தின நச்சி வந்தவாக்கு; உள்ளூர் இருந்தும் ஒன்று ஆற்றுகார்ன்—உள்ளூரிலே இருந்தும் ஒன்றினை உதவ மாட்டாதவன்; உள்ளூர் இருந்து உயிரகொன்னே கழியாது—உள்ளூரிலே இருந்து ஒரு பயனுமின்றித் தனவாணுகை கழியாமல்; தானபோய் விருந்தின அதலே நன்று—தான தூர தேசங்களிலே போய் ஊர்தோறும் புதுமையாகத் திரிந்து உயிரவாழ்தலே நன்று என்றவாறு.

கருத்து —பசித்தவாக்கு உதவமாட்டாத வறியவன் வாழ்வு பயன்றது.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“இரத்தலின இனனது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழ் ருணல”.

—குறள். 229.

(அ).

259 நீர்மையே யன்றி நிரம்ப எழுந்ததங்

கூர்மையும் எல்லாம் ஒருங்கிழப்பர்—கூர்மையின் முல்லை அலைககும் எயிற்றாய்! †இரப்பெனனும் அல்லல் அடையப்படட் டார்.

தருமர் :—என்பது. கூர்மையின முல்லை அலைககும்

எயிற்றாய்—கூரிய முல்லை ¹முக்கையை வருத்தும் ²எயிற்றினை யுடையவளே!; இரப்பு என்னும் அல்லல்—இரப்பென்னுந் துன்பம்; அடையப்பட்டா—சேரப்பட்டவா; நீர்மையே அன்றி—(தமது) நய குணமுடைமையே அல்லதம்; நிரம்ப எழுந்த தம் கூாமையும்—³ அமைதியுடைய மிக்க அறிவும்; [எல்லாம்— மறறுள்ளன யாவும]; ஒருங்கு இழப்பா—ஒரு சேர இழந்து விடுவா என்றவாறு

வறுமைபற்ற காலதது நாம இததன்மையவாய குணமுடையோம் அல்லோ எனபது நோக்காமல், விடாது இரத்தலாலே அறிவும் இழந்தாரா என்று அவா முறகாலத்தக கொடாமையை இகழந் துரைத்தவாறு.

பதுமனார் :—எனறது. தம்மாட்டுள்ள நற்குணங்களை யன்றி, நிறைய உளவாய கூரிய அறிவும் (மறறு)முள்ளன வெல்லாம கூட இழப்பா, கூாமையினுலே முல்லை அலைக்கும எயிற்றாய! கெடுதல என்னும் இடுமடையால அடையப்பட்டாரா என்றவாறு.

முல்லை அலைக்கும எயிற்றாய—எயிற்றின கூாமைக்கு முல்லை ஓவவாமல ஓடுதல.

விளக்க உரை :—எ-து. நீர்மையே அன்றி—தம் முடைய நயமுடைமையே யல்லது, நிரம்ப எழுந்த தம் கூாமையும் எல்லாம் ஒருங்கிழப்பா—அமைதியுடைய மிக்க அறிவும் சேர இழந்து விடுவா, கூாமையின முல்லை அலைக்கும எயிற்றாய!—கூரிய முல்லை முக்கையை வருத்தும் எயிற்றினையுடையாய!;

¹ முக்கை—அருமபு

² எயிற்றினை—பறகளை

³ அறிவு நிராபி மலாந்தபோது அமைதியற்றத்தவின் இடங்கனம் கூறினார்.

நிரப் பென்னும் அல்லல் அடையப் பட்டார்—நிரப்பென்னும் துன்பஞ் சேரப்பட்டவர் என்றவாறு.

நிரப்பென்றது நாள் தோறும் தன்னுடைய நடைக்கு வேண்டுவன இரந்து கொண்டு வந்து நிரப்புதல்.

கருத்து :—செல்வ மில்லாதவரது குணமும் அறிவும் விளக்கம் பெற மாட்டா.

(க).

290. ஆர்த்த பொறிய அணிகிளர் வண்டினம்
பூததொழி கொம்பினமேற் செல்லாவாம்—

நீர்த்தருவி

தாழா வுயர்சிறப்பின தண்குன்ற நனனாட !

வாழாதார்க்கு இல்லை தமர்.

தருமர் :—எனபது. ¹நீர்த்தது அருவி—நீரமையினையுடைய அருவிகள்; தாழா—ஒரு காலத்திலும் மாறாமல்; உயர்சிறப்பின—விழுஞ் சிறப்பினையுடைய தண் குன்றம் நல் நாட !—குளிர்சரி (பொருந்திய நல்ல) மலை நாடனே !, ²ஆர்த்த பொறிய—³பொறிகளை ஆரந்த, அணிகிளர் வண்டு இனம்—அழகு மிக்க வண்டினங்கள், ⁴பூதது ஒழி கொம்பின மேல்—பூதது உதிரந்த கொம்பினமேல்; செல்லா ஆம்—பினபு செல்லாவாகும் (அது போல) வாழாதார்க்கு தமா இல்லை—(செல்வராய) வாழாதாருக்கு உறவின முறையார இல்லை என்றவாறு.

¹நீர்த்தது—நீரையுடைய என்றமாம்.

²ஆர்த்தது—ஒலியுடைய எனினும் ஆம்.

³பொறி—புள்ளி

பூததொழி கொம்பு என்றது முன்பூததுப் பின பூததல நீக்கின மாக் கொம்பு இது முன் செல்வராயிருந்து உதவிப் பின செல்வம் அறமுள்ள வறியவருக்கு உவமை.

பூவுள்ள காலத்து வண்டு சேருவதுபோல ஒருவனுக்கு வாழவுள்ள காலத்து யாவரும் உறவு ஆவா. வறுவியரான காலத்து உறவின் முறைபாரும் தமக்கு உறவு என நோக்கா. இவ்வகைததாய இழிவு முறகாலத்துக கொடாமையால் வருவது என அறிவுறுத்தியது

பதுமஞர் —என்றது யாபபுறற பொறிகளையுடைய அழகு மிக்க வண்டினம் பூததொழி கொம்பின்மேற் செல்லா வாசும (அதுபோல) நீரத்தருவி தாழா உயாசிறப்பின தண குன்ற நனனாடனே! வாழாதாக்குத தமா இல்லை என்றவாறு.

ஆர்த்த பொறிய அணிகிளா வண்டினம்—நிறைந்த பொறியை அணியாக வுடைய கிளாந்த வண்டினம். நீரத்து அருவி தாழா உயா சிறப்பின் தண்குன்ற நனனாட—மிகவும் அருவி விடாமல ஒழுக்குங் குளிராசசி பொருந்திய குறிஞ்சி நிலை தோழனே எனபாரும் உளா

விளக்க உரை:—எ-து. ஆர்த்த பொறிய அணிகிளா வண்டினம்—பொறிகளை ஆர்த்துக் கொண்டிருக்கிற அழகுமிக வண்டினங்கள்; பூததொழி கொம்பின் மேற செல்லாவாம—பூதது உதிராதுபோன கொம்பின்மேற பிண்பு செல்லா வாசும அதுபோல, நீரத்து அருவி தாழா உயாசிறப்பின தண குன்ற நனனாட!—நீரமையினையுடைய அருவிகள் ஒருகாலத்தம மாறாமல விழுகின்ற சிறப்பினையுடைய நல்ல படைநாடனே!; வாழாதாக்கு இல்லை தமா—வாழாதாக்கு உறவின் முறையாடில்லை எ-று

கருத்து:—செல்வமில்லாதவரை உறவினர் தேடிச் செல்ல மாட்டார்.

ஒப்புமைப் பகுதி .—

“கல்லோங் குயாவரைமேல் காந்தள் மலராக்கால செல்லாவாம செம்பொறி வண்டினம் —கொலலை

கலாஅற் கிளிகடியும் கானக நாட !
இலா அஅற கில்லைத் தமர்”.

—நாலடி. 288.
(ய).

30. மானம்.

தருமர் :— அஃதாவது எவ்விடததும் மானஞ் சிதையாது ஒழுக்குதலும், அந்த மானத்துக்கு அழிவு வருங்காலத்துக் தனனுயிரைத் துறந்தாயினும் மானத்தைப் பரிகரிக்கக் கடவன எனபதுமாம.

பதுமனார் :— அஃதாவது எவ்விடததும் மானம் சிதையாமற காததொழுக்குதலும், யாதொரு வகையினாலும் காக்க முடியாது சிதைபுமபடி வரில தம பிராணனை விட்டு மானத்தைக் காப்பதாஉம ஆகிய இயலடி என்றவாறு.

குறிப்பு :—

‘மானம்’ —

பரிமே :— இனிக் குடிபிறந்தாரக்கு உரியவாய குணங்கள் கூறுவான தொடங்கி, முதற்கண் மானம் கூறுகின்றோ. அஃதாவது எஞ்ஞானமும் தநிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால தாழவு வந்துழி உயிர வாழாமையுமாம். இஃது அக்குடிப பிறப்பினை நிறுத்ததலுடைமையின, அச்சிறப்புப்பற்றி முனவைக்கப்பட்டது.

மணக — மானமாவது எக்காலத்தினும் தமது நிலைமையில் நிரியாமை இது குடிப்பிறந்தாரக்கு இன்றியமையாமையின அதன்பின் கூறப்பட்டது இது மூன்று வகைப்படும்; தமது தனமை குணறுவன செய்யாமையும், இகழ்வாரமாட்டுச் செய்யாமையும், இளிவரவு பொருமையும் என.

—குறள். அதி. 97.

291. திருமதுகை யாகத் ¹ திறனல்லார் செய்யும்
பெருமிதங் கண்டக் கடைத்தும்—எரிமண்டிக்
கானம் ² தலைக்கொண்ட தீப்போற் கனலுமே
மானம் உடையார் மனம்.

தருமர் :—என்பது. திறன அல்லாரா—திறப பாடாகிய அறியில்லாதாரா; திரு மதுகை ஆக—தமது செலவ வலியினாலே; செய்யும்—செய்கின்ற; பெருமிதம் கண்டக் கடைத்தும்—⁴பெருமிதத்தைக் கண்டவிடத்தும்; மானம் உடையார் மனம்—மானத்தை புடையவரது மனம்; எரி மண்டி—(எரிதல் மிகுநது) கானம் தலைக்கொண்ட தீ போல்—காடடிலே பற்றிப் படர்நது எரியும் தீப் போல; கனலும்—வேகா நிறகும என்றவாறு.

பெருமிதம்—மிகுதி அயலார செய்யும் மிகுதிக்கு மனம் பொருதவா மானபங்கம் வரில் உயிர தரியார என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. செலவமே வலியாகத் ⁴திறப பாடில்லாதார செய்யும் மிகுதியைக்கண்ட பொழுதே; எரிதலிலே மண்டிக் கானத்தை எல்லாம் கைக்கொண்டு சுடுகின்ற தீப் போல் கொடியா நிறகும மானம் உடையா து மனம் என்றவாறு

திரு மதுகை ஆகத் திறன் இல்லாரா—இடையிட்டு இலக்குமி பொருநதுகையில், அடிப்பட ஐசுவரியம் என்று இத் திறப்பா டில்லாதார. கானம் தலைக் கொண்ட தீ—வெட்டி அடைந்த காடடைச் சூழ்ந்த தீ

விளக்க உரை :—என்பது. திரு மதுகையாகத் திறனிலார

¹ திறனிலார் என்றம் பாடம்

² தலைப்பட்ட என்றம் பாடம்.

³ பெருமிதம்—வரம்பு கடந்த செய்கை.

⁴ திறப்பாடில்லாதார—நற்குணமில்லாதவர்.

செய்யும்—தமது செவ்வ வலியினைக் கொண்டு திறப்பாடில்லாதவர் செய்கின்ற; பெருமிதம் கண்டக் கடைத்தும—மிசுதியைக் கண்டவிடத்தும, எரிமண்டிக் கானந தலைக் கொண்ட தீப்போற கனலுமே—எரிந்து மண்டிக் காடு தீப்பட்டாற போல வேகா கிற்கும்; மானம் உடையார் மனம்—மான முடையாரது மனம என்றவாறு.

தமக்கொரு மானபங்கம் வரின, தம்முடைய பிராணனை விட்டு மானத்தைப் பரிகரிப்பர் என்பதாம்.

கருத்து:—மானமுள்ளவா, கயவரது வரம்பு மீறிய செயலைக் கண்டால் மனங்கொதிப்பா.

மேற்கோள் பகுதி:—

மயிலை:—உடம்பொடு கூடிய உயிரக்குணத்தகுக்கு 'மான முடையார மனம்' என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவா.

—என. கு 451.

(க).

292. எனபாய் உகினும் இயல்பிலார் பினசென்று
தம்பாடு உரைப்பரோ தம்உடையாரா—தம்பாடு
¹உரையாமல் முன்னுணரும் ஒண்மை உடை
உரையாரோ தாமுற்ற நோய். [யார்க்கு

தருமர்:—என்பது. ²தம் உடையாரா—தமது நெஞ்சினைத் தமது வசமாகப் பெற்றவா; எனபு ஆய உகினும்—(பசியாகிய நோயால்) எலுபு தோன்ற உடம்பு கெடினும்; இயல்பு இலார பின்சென்று; தம்பாடு உரைப்பரோ—தமது வறுமையினைத்

¹உரையாமை என்றும் பாடம்.

²தம் உடையார்—தம் மானத்தைக் காக்கும் குணமுடையார் என்ற மாம்.

தோன்றச் சொல்லுவரோ (சொல்லார்); தம் பாடு—தமது வறுமையை; உரையாமல் முன் உணரும்—தாம் சொல்லுவதன் முன்னமே அறிந்தது அந்த வறுமையைத் தீர்க்கவல்ல; ஒண்மை உடையார்க்கு—ஒள்ளிய அறிவினை யுடையார்க்கும்; தாம் உற்ற நோய் உரையார்—(தாம் அடைந்த துன்பத்தைச்) சொல்லாதவர் என்றவாறு.

உரையார்—தமது வறுமையைத் தாம் சொல்லுமுன்பே அறிந்து தீராக வல்லவாக்குஞ் சொல்லார்; ஓ என்பது மான முடையவா தன்மை இதுவாக இருந்தது என்று அறிஞர் அதிசயித்தது இரங்கியது.

பதுமனார் :—என்றது. பசிரோயால் தம் உட்பு¹ புலர்ந்து எலும்பாய் அழியினும் குணமில்லாதார பின் சென்று தாம் பட்ட இடாப்பாட்டினை அறியச் சொல்லுவரோ? தம் மானத்தைத் தமக்கென வுடையார்; கம இடாப்பாட்டைத் தாம் உரைப்பதற்கு முன்னே உணர்ந்து தம் வறுமையைக் கெடுக்கும் அறிவினை யுடையார்க்கும் தாம் உற்ற நோயைச் சொல்லார் என்றவாறு.

தம் பாடு—தம்முடைய² சளப்பாடு; ஆதலால் மானம் உடையார் ஓரிடத்துஞ் சொல்லார் என்பதாம். ஓ என்றது மானத்தால் வந்த நோவு.

விளக்க உரை :—¹எ-து. என்பாய் உகினும்—பசிரோயால் எலும்பு தோன்றி ஊன் கெடினும்; இயலபிலார பின் சென்று—தகுதியில்லாதார பின் சென்று; தம்பாடு உரைப்பரோ தம் உடையார்—தமது வறுமை தோன்றச் சொல்லுவரோ தமது நெஞ்சே தமக்குரிததாகப் பெற்றவா, தம்பாடு உரையாமை முன் உணரும் ஒண்மை உடையார்க்கு—தம்முடைய வறுமை

¹ புலர்ந்து—வாடி.

² சளப்பாடு—துன்பம்.

யினைச் சொல்லுவதன் முன்னமே அறிந்து அநத வறுமையைத்
சீர்க்கவல்ல ஒள்ளிய இயல்பை யுடையார்க்கு; உரையாரோ
தாம் உற்ற நோய்—தாமுற நோயைச் சொல்லாத மான
முடையவா என்றவாறு.

ஆதலால் இருவாக்குளு சொல்லா என்பதாம். ஒ—அசை.

நூத்து:—மானிகள் மிகத் தாழ்ந்த நிலையினும் தமது துன்பங்
களைப் பண்பிலாரிடம் கூறா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“வறநீமற றுறறப் பசிப்பினும் பண்பிலார்க்கு
அற்றம் அறிய வுரையறக—அற்றம்
மறைக்குந துணையார்க குரைப்பவே தமமைத்
துறக்குந் துணியிலா தா”.

—காலடி. 78.

“தெற்றப் பரிந்தொருவா தீர்ப்ப ரெனப்படடார்க்கு
உற்ற குறையை உரைப்பதாம்—தெற்ற
அறையா அணிவளையாய! தீராத லுறுவாரா
மறையார் மருததுவர்க்கு நோய்”

—பழ. 88.

“புசுழின்றூல் புத்தேளநாட றியயாதால் என்றம்(று)
இகழுவார்பின சென்று நிலை”.

—குறள். 966.

குறிப்பு:—

இரண்டு எதிமறை ஓர் உடன்பாட்டை உணர்த்து மாகலின்,
உரையாரோ என்பதற்கு உரைப்பா என்று பொருள் கூறலும்
ஒன்று. அஃதாவது மானிகள் பண்பிலார்க்குத் தம் குறை
கூறா; கூறுவராயின், தம் குறையைக் குறிப்பா லுணர்ந்து
அகறறும் பண்புடையார்க்குக் கூறுவர் என்பதாம்.

(உ).

293. யாமாயின் எம்மில்லம் காட்டுதும் தாமாயின்
காணவே கற்பழியும் என்பார்போல்—நாணிப்
புறங்கடை வைத்தீவர் சோறும் அதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு.

தருமர் :—என்பது. யாம் ஆயின் எம இல்லம் காட்டுதும்—யாமாயின [கிருநதினரை] எமமனையிலே கொண்டு புகுந்து எமமுடைய உபசாரங் காட்டுவோம்; தாம் ஆயின—செவ்வம உடையவர் தாமாகில்; காணவே—(தமமுடைய மனையுள்ளே யாம் புகின் தமது மனைபாள் எம்மைக்) காணும் அளவில்; கறபு அழியும் என்பார் போல—அவள் கறபு அழியும் என்பவா போல; நாணி—(மனங்கூசி); புறங்கடை வைத்து—மனையகத்துப் புறவாயிலே வைத்து; சோறும் ஈவர்—சோற்றினையும் இடுவா; அதனால்—ஆதலால், செல்வா தொடர்பு—செல்வமுடையாருடன கொள்ளும் தொடர்ச்சியினை; மறந்திடுக—மறந்துவிட வேண்டும என்றவாறு.

செல்வமுடையவர் தம்மைப் புறங்கடை வைத்துச் சோற்றி தலால்; தமக்கு அது மானபங்கம் என்பது தோன்ற அவருடன நட்பு மறந்துவிடவேண்டும் என்றது தமக்குச் சொல்வது போல யாவர்க்கும் அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது. யாமாயின எம் இல்லத்தைக் காட்டுதும்; தாமாயின் தம இல்லத்தைப் பிறா காணவே கற்பழியும் என்று கருதினாரைப் போல நாணி, எமைய புறங்கடையிலே வைத்துச் சோற்றையும் இடுவா செல்வாயினார், ஆதலால் அவா நட்பை மறக்க என்றவாறு.

காணவே கற்பழியும் என்பாரா போல் நாணி—நாலு சாதி யிலேயும் *உட்பட்ட. .றப்ப் போலத் தானும் பாவித்து நாணிஹ போல என்றவாறு. மறந்திடுக செல்வா தொடர்பு—அடிப

*இங்கே சில எழுத்துக்கள் சிதைத்தள்ள

பட்ட செல்வமின்றி நடுவே பெருத்திருப்பார் உறவு கொடிது
என்று அவர் உறவைக் கடுக விடுக என்றுரைப்பாரும் உள்.

விளக்க உரை :—எ-து. யாமாயின் எம்மில்லாம
காட்டுதும்—யாமாயின எம் மனைபுள்ளே கொண்டு புருந்து
எம்முடைய வுபசாரம் காட்டுவேம்; தாமாயின் காணவே
கற்பழியும் என்பாரபோல் நாணி—அநதச் செல்வமுடையோர்
தாமாகிற றம்முடைய மனைபுள்ளேயும் புகில் தம்முடைய
மனையாள காணில் அவள் கற்பழியும் என்பார் போல நாணி;
புறங்கடை வைத்து ஈவா சோறும் அதனால்—புறங்கடையிலே
வைத்துச் சோறறினையும் இடுவா ஆதலால்; மறநதிடுக செல்வா
தொடர்பு—செல்வருடன் தொடர்ச்சியினை மறநதுகிடுக என்ற
வாறு.

கருத்து :—மானிகள் தமமை மதியாத செல்வரது நட்பை
மறநதுகிட வேண்டும்.

(ஈ).

294. இம்மையும் †நன்றால் இசைநெறியும் கைவிடாது
உம்மையும் நல்ல பயத்தலால்—செம்மையின்
நானங் கமழும் கதுப்பினாய்! நன்றேகாண்
மானம் உடையார் மதிப்பு.

தருமர் :—என்பது. செம்மையின் நாணம் கமழும்—
வேறொரு மணங் கமழாமல் எப்போதும் புகுமணமே கமழா
நிறகும்; கதுப்பினாய்—குழவினை யுடையாய்! இம்மையும் நன்று
—இப்பிறப்பிலும் நன்மை யுண்டாகும்; †இசை நெறியும் கை
(இறநத பினபு பூமியிற) புகழ நீங்காது நிறகும்; உம்மையும்—

†நன்றும் இயல் நெறியும் என்றும் பாடம்

‡இயல் நெறியும் என்ற பாடததக்கு இயல்பாகிய ஒழுக்கநெறி எனப்
பொருள் கொள்க.

மறுமைக்கும்; நல்ல பயத்தலால்—நன்மையை விளைக்கும் ஆதலால்; ¹மானம் உடையார மதிப்பு—மானம் உடையாரால் மதிக்கும் மதிப்பு; நனறேகாண்—ஒருவறகு நனறுகாண் என்ற வாறு.

எனவே, தான் மானம் உடைததாய் ஒழுகுதல் மிகவும் நனறு எனபதாயிறறு. ஆல—அசை.

பதிமறார்:—என்றது. இப்பிறபபிற்றகும நன்மை யுண்டாம; இயல்பாகிய ஒழுக்கறெறியும் கைகிடாது நிறகும்; மறுபிறப்பிறகும் நல்ல இனபஙகளை உண்டாககும; ஆதலால எலலார்க்கும் கட்டிலகுதி வாச றெய முதலாகிய நானம் நாறும் கதுப்பியை! நனறே காண் மானமுடைய மககள கருதும் கருதது என்றவாறு.

நானம்—பனிநீர். கதுப்பு—மயிர. செமமை—புலகுகை.

விளக்க உரை:—எது. இமமையும நனறல்—இப பிறபபினும் நன்மையினை யுண்டாக்கும; இசை றெறியும் கை கிடாது—இறநத பினபுர பூமியில புகழும் நீங்காது; உமமையும நல்ல பயத்தலால்—மறுமைக்கும் நன்மையினை விளைப்பிககும ஆதலால், செம்மையின நானங் கமழும் கதுப்பியை—வேறெரு மணங் கமழாமற புழுகு மணமே கமழாநினற மயிரினையுடையாய்!, நனறே காண் மானமுடையார மதிப்பு—மான முடை யாரால் மதிக்கும் மதிப்பு ஒருவறகு மிகவும் நனறு காண் என்றவாறு.

கருத்து:—மானமுடையாரால் மதிக்கப பெறுதல் இருமைக்கும் இனபந தருவதாம்.

¹மானமுடையார் மதிப்பு என்பதற்கு மானம் உடையவரது பெருமை அல்லத நடத்தை என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“புகழின்ரூல் புத்தேள்நாட் டுய்யாதால் என்மற்று
இகழ்வார்பின் சென்று நிலை”.

—குறள். 966.

“ஆங்கினிதே
மானமுடையார் மதிப்பு”.

—இனியவை. 5.
(ச).

295. பாவமும் ஏனைப் பழியும் படவருவ
சாயினும் சான்றவர் செய்கலார்; சாதல்
ஒருநாள் ஒருபொழுதைத் துன்பம் அவைபோல்
அருநவை ஆற்றுதல் இன்று.

தருமர்:—என்பது. பாவமும் ஏனை பழியும்—பாவங்
களும் மறறொழிந்த பழிப்புரையும்; பட வருவ—உண்டாகத்
தக்க (காரியங்களை) ¹சாயினும்—தாம் சாய வரினும்; சான்றவர்
—அமைவுடையார், செய்கலார்—செய்யார; சாதல்—சாவு;
ஒருநாள் ஒருபொழுதை துன்பம்—ஒருவறகு ஒருநாளையிலே ஒரு
மாததிரைப் பொழுதையில் துன்பமே யுள்ளது; அவை போல்—
அப்பாவமும் பழிப்புரையும் போல, அருநவை—(நுகர்தறகு)
அரிதாகிய குற்றங்களை, ஆற்றுதல் இன்று—செய்யமாட்டாது
என்றவாறு.

சாவு ஒரு மாததிரைத் துன்பமாதலால், எப்பொழுதும்
நிறகும மானபங்கமாகிய குற்றங்கள் நேருவதாகிய காரியம்
வருமிடத்து, ஒரு மாததிரைத் துன்பமாகி உயிரைத் துறந்
தாகினும் மானத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. மறுமைக்குப் பாவமும்
இமமைக்குப் பழியும் பட வருவனவற்றைத் தாம் சாவ வரினும்,
அமைநதார் செய்பார்; சாதல் ஒருநாள் ஒருபொழுதின் கண்

வரும் துன்பமே தருவது, அப்பாவும் பழிபும் போல நுகர்தற்கு அரிய துன்பத்தை நெடுநாள தருதல் இலது என்ற வாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. பாவமும் ஏனைப் பழிபும் பட வருவ—பாவங்களும்மற்றொழிந்த பழிப்புரைபும் உண்டாகத் தக்க காரியம்; சாயினும் சான்றவா செய்கலரா—நாம சாவ ரினும் (அப்படி யொத்த காரியங்களைச்) செய்யா அமைவுடையோ; சாதல் ஒருநாள ஒருபொழுதைத் துன்பம்—சாவுதான ஒருவர்க்கு ஒருமாத்நிரைப் பொழுதில துன்பமே புள்ளது; அவை போல் அருநவை ஆறறுதல் இன்று—அந்தப் பாவமும் பழிபும் போல எப்பொழுதும் உளதாய குற்றங்களைச் செய்ய மாட்டாது என்று

ஆதலால் பிராணனை விட்டும மானத்தைப் பரிகரிக்க வேணும் எனபதாம்.

கருத்து:—மானிகள் பழிபாவங்கட்குப் பயந்தது, உயிரை விட்டாவது மானத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கெடுவலயான எனப தறிகதன் நெஞ்சம் நடுவொரீஇ அல்ல செயின”

—குறள் 116.

“கெடுவல் எனப்பட்ட கண்ணும் தனக்கோ வடுவல்ல செயதலே வேண்டும்—நெடுவரை முறறுநீ ராழி வரையகத் தீண்டிய கறறேயும்; தேயாது சொல”.

—பழ. 394.

“காலம்போம வார்த்தை நிறகும்”.

—பழமொழி.

“கபபல்போம் துறை நிற்கும்”.

—பழமொழி.

“வார்ததை இருந்தபோம, வழிதூர்துபோம்”.

—பழமொழி.

(௩).

296. மல்லல்மா ஞாலத்து வாழ்பவருள் எல்லாம்
செல்வர் எனினும் கொடாதவர்—நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக் கண்ணும் பெருமுத தரையரே
செல்வரைச் சென்றிரவா தார்.

தருமர் :—என்பது. மல்லல் மா ஞாலத்தது—வளப்பத்தை யுடைய பெரிய பூமியிலே, வாழ்பவருள் எல்லாம்—உயிர வாழ்வாரா எல்லாரினும்; செல்வா எனினும்—மிகுந்த செல்வத்தை உடையராயினும், கொடாதவர்—ஒருவறகு ஒன்றின்க் கொடாதவர், நல்கூர்தாரா—வறியரோடு ஒப்பா; நல்கூர்தக் கண்ணும்—வறுமைபுற்ற விடத்தூர்; செல்வரை சென்று இரவாதாரா—செல்வரிடத்ததுச் சென்று இரவாதவர், †பெருமுத்தரையரே—பெருமுத்தரையரோடு ஒப்பாவா என்றவாறு

பெருமுத்தரையர்—மிகுந்த செல்வத்தை யுடையவர்; மானமுடையவர் வறியராயினும் மானத்தககு இயன்று அவர் ஒழுகுவதன்றிக் தமமைக குன்ற மதிக்கும் செல்வரிடத்ததுச் சென்று இரவாரா என்பது தோன்ற அவர், செல்வரைச் சென்று இரவாராகில் பெருமுத்தரையரோடு ஒப்பா என வியந்தது கூறியது.

பதுமனார்:—என்றது. வளமுடைய (பெரிய) ஞாலத்தின்கண் வாழ்பவருள் மிக்க செல்வரே யாயினும், நல்கூர்தாரா

†பெருமுத்தரையர் என்பார இச்செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியர் காலத்தில வளமுடைய பெருஞ் செல்வராய இருந்தல வேண்டும். இப்பெயர் இராஜலிங்க 200-ஆம் செய்யுளிலும் வந்துள்ளமை காண்க.

ரோடு ஒப்பா கொடாதவா; அவவறுமைமுற்ற காலத்துப் பெரு முத்தரையரோடு ஒப்பா செலவ முடையாரைச் சென்று இரவாதார என்றவாறு.

வாழ்பவா—செல்வததிற் குறைவு படாமல் வாழ்பவா. பெருமுத்தரையர்—நானூரும் நிறைநது நாலுமரபாகிய வகுகி சததம முறபட்டிருக்குந தலைமை யுடையார எனயரும் உள்.

வினாக்க உரை:—எ-து. மலல்ல மா நூலதது வாழ்பவருள எல்லாம—வளபபததையுடைய பெரிய பூமியில் உயிர் வாழ்பவா எல்லாருளளும் வைகது; செலவா எனினும் கொடாதவா நலகூநதார—செல்வராயினும் ஒனறைக கொடாராகில வறுவியரோடொப்பா; நல கூநதக் கண்ணும் பெருமுத்தரையரே—வறுமைமுற்ற விடததும் பெருமுத்தரையரோ டொப்பா, செலவரைச சென்று இரவாதார— செல்வரிடஞ் சென்று இரவாதவா என்றவாறு

கருத்து —வறுமையிலும் பிறரிடஞ் சென்று இரவாத மானிகள் செல்வராக மதிக்கப படுவா.

(சு).

297. கடையெலாம் காய்பசி அஞ்சுமற் றேனை

இடையெலாம் இனனாமை அஞ்சும்—*புடையுலாம்
விற்புருவ வேல்நெடுங் கண்ணாய்! தலையெலாம்
சொற்பழி அஞ்சி விடும்.

தருமர்:—என்பது. வில புருவம் புடை உலாம்— விலலைப்போல வளைந்த புருவத்தின கீழே உலாவி வாராநின்ற; வேல நெடு கண்ணாய்—வேல போலும் நீண்ட கண்ணினை யுடையாய்!, கடை எலாம்—கடையாய் குணமுடையவா

*புடை பரந்த என்றும் பாடம் இப்பாடததக்குப் பக்கங்களில் தசை பரவிய என்ற பொருள் கொளக.

எல்லாம்; காய் பசி அஞ்சும்—தம்மை வருத்துவதாய் பசிக்கு அஞ்சுவார்; மறறு ஏனை இடை எலாம்—அவரன்றி மறறு ஒழிந்த இடையாய் குணமுடையவ ரெல்லாம்; ¹இன்னுமை அஞ்சும்—சாவுக்கு அஞ்சுவா; தலை எலாம்—தலையாய குணமுடையவ ரெல்லாம்; சொல் பழி அஞ்சி கிடும்—பழிப்புரைக்கு அஞ்சுவா; எனறவாறு.

அஞ்சி கிடவா எனவே தமக்கு மானபங்கமாகப் பழிப்புரை வருமிடத்துச் சொறகளைத் தமமேல் ஏறறுக் கொள்ளாது உயிரை நீக்கி கிடவான்றி அதற்கு அஞ்சுவாரல்லர் என்றதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. கடையாயினார் எல்லாம் காய் பசியை அஞ்சுவா; இடையாயினா எல்லாரும் ²தண்டத்தால் வரும இன்னுமைபை அஞ்சுவா, கில் புருவ வேல ரெடுங் கண்ணாய்! தலையாயினா எல்லாம் சொற்பழியை அஞ்சுவா எனறவாறு.

மறறு—அசை. புடை சேர்ந்த—ஒரு மருங்கு சேர்ந்த; கில் புருவ வேல ரெடுங்கண்—கில்போன்ற புருவம்; "வேல போலும் நீண்டகண்.

விளக்க உரை:—எ-து. கடை எலாம் காய் பசி அஞ்சும்—கடையானவா எல்லாம் மிகக் பசிக்கு அஞ்சுவா; மறறு ஏனை இடை எலாம் இன்னுதை அஞ்சும்—மறறொழிந்த இடையாயினா ரெல்லாம் சாதலுக் கஞ்சுவா; புடை உலாம் கிறபுருவ வேல ரெடுங் கண்ணாய்—கில்லுப போலும் வளைந்த புருவத்தின கீழ் வேலபோலும் உலாவி வருகின்ற நெடிய கண்ணையுடையாய்!; தலை எலாம் சொற பழி அஞ்சி கிடும்—தலையாயினோ ரெல்லாம் பழிப்புரைக் கஞ்சி கிடவா என்றவாறு.

¹சாதலின் இன்னுதை திலை' ஆதலின் இன்னுமை சாலைக் குறித்தது.

²தண்டம்—அரச தண்டனை.

கருத்து:—பழிக்கஞ்சி மானங் காதது வாழ்பவரே தலைமை யானவர் ஆவர்.

(எ).

298. நல்லர் பெரிதளியர் நல்கூர்ந்தார் என்றெள்ளிச் செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குங்கால்—கொல்லன் உலையூதுந் *தீயேபோல் உள்கனலும் கொல்லோ, உலையாய சான்றோர் மனம்.

தருமர்:—என்பது. நல்லர்—முன்பு இவா நல்லவா; பெரிது அளியா—மிகவும் அருளுடையா; நல்கூர்ந்தார்—இவா இப்போது மிகத்தார்; என்று எள்ளி—என்று இகழ்ந்தது; செல்வர்—செல்வமுடையார்; சிறுநோக்கு நோக்குங்கால்—¹அருக்கின பாவையாகப் பார்க்கும் பொழுது; தலையாய சான்றோர் மனம்—சான்றாண்மைக்குத் தலைமையாயவா மனம்; கொல்லன் உலை ஊதும் ²தீயே போல்—கொல்லன் உலைக களத்தில் ஊதி எழுப்புந் தீயைப் போல; உள் கனலும்—உள்ளே கனலா நிறகும் என்றவாறு.

கொல்லோ என்பது மானமுடையவா இதன்மை யுடைய வரோ என்றத்சியித்துச் சொல்லியது.

பதுமரார்:—[என்றது. இவா நன்மையுடையா, நம்மால் ³அளிக்கத்தகுவா; வறுமையுறறா என்று இழித்துச் சொல்லிச் சிறிய ராயினார் சிறுநோக்கு நோக்குங்கால், கொல்லன் உலையூதுந் தீப்போல தலையாய சான்றோர் மனம் உள்ளே கொதிக்குவ கொல்லோ என்றவாறு.

* இவ்வயமை இவ்வதிகாரத்த முதற் செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

¹ அருக்கின பார்வை—நிறமையான பார்வை.

² சினம் அடங்குதல் சான்றோர் இயல்பாதலின் 'உள்கனலும்' என்றார்.

³ அளிக்கத்தகுவர்—கருணையுடையவர்கள்.

சிறுநோக்கு—சிறியராக நினைத்துப் பார்க்கும் கீழ் நோக்கு.

விளக்க உரை :—எ-து. நல்லர் பெரிதளியர் நல கூர்நதார் என்று எள்ளி—முன்பிவர் நலவா மிகவும் கொண்டாடத் தக்கவா இப்பொழுது மிடித்தாரா என்று இகழ்ந்து, செல்வர் சிறுநோக்கு நோக்குவகால்—செல்வராயினோ அருகருகின்ற பார்வை கொண்டு பாரகருங் காலதது, கொல்லன் உலை ஊதும் தீயே போல்—கொல்லன் உலையை ஊதும் 'தீயைப் போல; உள கனலும் கொல்லோ—உள்ளே கனலா நிறகும்' தலைபாய சான்றோர் மனம்—தலைமையுடைய சான்றோர் மனம என்றவாறு.

கொல்லன் உலையுதந தீ என்றார் மேற சொரிநத பதரை மேற புறப்படாமல் உள்ளே எரிநது மண்டுதல்.

கருத்து :—தம்மை மதியாது இதழும் செல்வா செயலுக்கு மானிகள் மனம கொதிக்கும்.

(அ).

299. நச்சியார்க்கு) ஈயாமை நாணன்று! நாணளும்
அச்சத்தால் நாணுதல் *நாணன்று—மெய்ச
மெல்லிய ராகித்தம் மேலாயார் செய்தது [சத்தின
சொல்லா திருப்பது நாண்.

தருமர் :—எனபது. நச்சியார்க்கு—தமமை விருமபி வநதவாக்கு; ஈயாமை—ஒன்றினைக் கொடாதது; நாண் அன்று

*'நாணன்றும் எச்சதனை' எனறும் பாடம். இப்பாடமே ஏற்பதாகும். எச்சதனை மெல்லியராகி எனபதறகு, செலவததில எளியராயிருக்கையில் எனப பொருள் கூறவர். இனி, தமது மரபில தாம எளியராயிருந்த தம முனனோ செயலாத தமது பெருமையாகக் கருதியிருப்பது நாணமாகும் எனப பொருள் கூறலும் ஒன்று.

—நாணமன்று; நாள் நாளும்—எல்லா நாளும்; ¹ அச்சத்தால்—
போருக்கு அஞ்சிவந்த அச்சத்தினாலே; நாணுதல் நாண் அன்று
—நாணுவதும் நாணமன்று; மெய் சத்தின்—மெய்யாகவே;
மெல்லியா ஆகி—தம்மை எளியராக வைத்து; தம் மேலாயார்
செய்தது—(குடிப்பிறப்பாலும் ஒழுகுகததாலும் தமமினும்)
மேலானவா செய்த மிகுதிகளை; சொல்லாது இருப்பது ² நாண்
—சொல்லாதிருப்பதே நாணமுடைமை என்றவாறு.

மானத்துக்கு இயல்புடைததாக அடமிகுதிகளைப் பலரறியச்
சொல்லாதிருப்பது நாணமுடைமை எனறா மேலாயவா
மிகுதிகளைச் செய்வது இயல்பன்று, அவா, தம்மை மெல்லியராக
வைத்து இயல்பல்லாத மிகுதிகளைச் செய்வதனைப் பிறறறியப்
புலப்படுத்தவது மானபங்கம் என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. தம்மை இரந்த வந்தார்க்கு
ஒன்றை உதவப் பெருமையான் வரும் நாணும் நாண் அன்று;
³ செருவில் புக்கு அஞ்சும் அச்சம் காரணமாக வரும் நாணும்
நாணன்று; மெய்யாகவே பிறப்பினாலும் ஒழுகுகததினாலும்
எளியராக வைத்துத் தமமேல் வந்தது ⁴ மாறியினா செய்யுந் தகுதி
அல்லாததனைப் பிறர்க்குச் சொல்லாதிருப்பதே நாணுவது என்ற
வாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. நச்சியார்க்கு நயாமை நா
ணன்று—தமமை விருமபி வந்தவார்க்கு ஒன்றனைக கொடா
திருப்பது நாணன்று; நாணும் அச்சத்தால் நாணுதல்
நாணன்றும்—எல்லா நாளும் போருக்கு அஞ்சிவந்த அச்சத்தினால்

¹ அச்சத்தால்—அஞ்சவேண்டுவனவற்றிற்கு அஞ்சதலால் எனறும்
உறலாம்.

² நாண் என்றனை இங்கே நறகுணமாகக் கொள்க.

³ செரு—போர்

⁴ செய்வடியில் மாறியினார் என்றே யுள்ளது. மேலாயினா என்றிருத்தல்
உடும்.

நானுதலும் நாணமன்று; எச்சத்தின் மெல்லியராகித் தம் மேலாயார செய்தது—மெய்யாகவே தம்மை எளியராக வைத்துக் குடிப் பிறப்பாலும் ஒழுக்கத்தாலும் தம்மில் மேலாயினோ செயத மிகுதிகளை; சொல்லாதிருப்பது நாண்—பிறர்க்குச் சொல்லாதிருப்பதுவே நாண முடைமை என்றவாறு.

கருத்து :—மேலார தமக்குச் செய்த அவமதிப்பைப் பிறறியிசு சொல்லாமையே மானிகட்கு அழகாம்.

(க).

300. *கடமான் தொலைச்சியர் கானுறை வேங்கை
இடம்வீழ்ந்த(து) உண்ணா(து) இறக்கும்—

இடமுடைய
வானகங் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்
மானம் அழுங்க வரின்.

தருமர் :—என்பது. ¹கடம் மான தொலைச்சியா—கடமானைக் கொன்ற; கான் உறை வேங்கை—காட்டிலே உறையும வேங்கைப் புலியானது; ²இடம் வீழ்ந்தது—அக் கடமான் இடப்பக்கம் கீழாக வீழ்ந்ததாகில்; உண்ணாது—அதன இறைச்சியைத் தினனாமல்; ³இறக்கும்—போய் விடும; (அது போல) விழுமியோரா—சீரியோரா; ⁴இடம் உடைய வான் அகம—வானால் கலிக்கப்பட்ட பெரிய உலகமெல்லாம்; கை உறினும்—பெறுவராயினும்; மானம் அழுங்க வரின்—தமக்கு மானம் அழுங்க வரின்—தமக்கு மானம் கெடுவதாக அவ்வுலகம் பெற்றாராயின; வேண்டார்—அவ்வுலகத்தை விருமபார.

*கடமா தொலைச்சிய எனறும் பாடம்.

¹கடம் மான—மததையுடைய யானை, காட்டு விலங்கு எனினுமாம்.

³இறக்கும்—உயிர் விடும் என்றமாம்

⁴இடமுடைய வானகம்—செல்வத்தினையுடைய சுவர்க்க லோகத்தை என்பாரும் உளா

தாம் வறுமையராயினும் மானதகையே பரிகரிப்பதன்றி
நிக்க செல்வம் பெறுவோமென்று, மானததுக்கு இயலாத
காரியத்துக்கு உடன்படா சீரியோரா என்பதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. கடமாவினைக கொன்ற காணுறை
யும் புலியும் அககொன்ற கடமா இடமருங்குற வீழாததாயின,
அதனை உண்ணாதுபோம்; அதுபோல இடத்தை புடைத்தான்
வானுலக மெல்லாம் தமக்கு வந்தெய்தினும் அதனைக காதலியாரா
சீரியாரா, மானங்கெடவரின் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. கடமா தொலைசியா
காணுறை வேங்கை—கடமாவினைக கொன்ற காட்டிலே உறை
கின்ற வேங்கையானது, இடம வீழாதது உண்ணாது இறகரும்—
அந்தக் கடமான் இடப்பக்கம் கீழாக வீழாததாகில் அதனைத்
தினமுற்றபோம்; [அதுபோல] இடமுடைய வானகம கையுற்றும்
வேண்டா விழுமியோ—சீரியோரா வாறா கவிக்கப்பட்ட
அலகம் பெற்றினும் அதனை விருமபாரா; மானம் அழுங்க வரின்—
மானங் கெடாதகக காரியமாகில (அதனை விருமபாரா) என்ற
வாறு.

கருத்து —மானககேடு நேருவதாயின மிகச சிறந்த பொருளை
யும் சீரியோரா விருமபாரா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இன்றி யமையாச சிறப்பின வாயினும்
குன்ற வரூப விடல்”.

—குறள். 961.

“மருந்தோமற ஞானேப்பும வாழக்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடத்து”.

—குறள். 968

“சனமாய இல்லிருந் தினறி விளியினும்
மானந் கலைவருவ செய்பவோ—யானை

வரிமுகம் புண்படுக்கும் வள்ளுகிர் நோன்றூள்
அரிமா மதுகை யவர்”.

—நாலடி. 198.

“கிடநதுயிர மறிகுவ தாயினும் இடம்படின்
வீழுகளிறு மிசையாப் புலி”.

—அகம். 29.

“கடுங்கட் கேழல் இடமபட வீழநதென
அனறவ னுணுண தாகி வழிநாட்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்
திருங்குளிற ரெருந்ததல் நவவலம படுககும்
புலிபசித தனன மெலிவில் உள்ளதது
உரனுடை யாளா கேண்மையோடு
இயைந்த வைகல உளவாகியரோ”.

—புறம். 190.

“பறைபடா வாழா அசுணமா உள்ளம்
குறைபட வாழார உரவோரா—நிறைவனத்து
நெறபட்ட கண்ணே வெதிரசார தமக்கொலலாச்
சொறபட்டால் சாவுமாம் சால்பு”.

—நானமணிக். 2.

“இறந்திட வரினும் அலலால் இடுக்கெனென் றுறினும் தம்பால
பிறந்திடு மாநாந தன்னை விடுவரோ பெரிய ரானோ
சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செலவததை விருமபி யானும்
துறந்திடேன பிடித்த கொள்கை சூரனென் ரெருபோ
பெற்றேன”.

—கந்த பாணு வதை 27.

“வாயவ தாகிய பொருளினை வலவிரை தனனோ
வாய்வ தாய்கில ராககுவான புகுந்தழிப பார்போற
வாயவதாகிய திறத்திறை கதழ்நதுதா பிடதது
வீழுவ தாககியுண னுதுபோதுவ விளவேங்கை”.

—தணிகை புராணம். காடு. 43.

(10).

31. இரவச்சம்.

தருமர் :— அஃதாவது ஒருவா வறுமையுற்ற காலத்தது அவ்வறுமைதானே அவரைத் தள்ளிக் கொண்டுபோய் இரப்பிகுகும் பொழுது, தமது ஒளி அடங்கிப் பொலிவழிநது, ¹கடுகவுரை கூடாது நின்று, தம வறுமையை ஒருவறகுப் பலகாலும மதூரமாகச் சொல்லீல அது அவா செவியில ஏறது சொல்லிய வரை எளியராக நினைந்து, கடைக் கணிததுப் பாராக்கும பாவையையும், கொடுப்பார் போலிருந்து பின்பு அவா இல்லை என்றுகிட மனநதடுமாறிச செயலறறுப் போம் போக்கையும் கண்டு, அவவிரப்பினை அஞ்சுதலாம்.

பதுமனார் :— அஃதாவது வறுமையுற்றாரை அவ்வறுமை கானே தள்ளிக் கொண்டுபோய் இரப்பிக்கும் பொழுது, தமக்குள்ள ஒளி அடங்கலும மழுங்கிக் கண்கள் குழிநது, தன்பொலிவழிநது கடுகவுரை கூடாது நின்று, நனரூன தன்மங்களுடனே மதூரமாகத் தன் வறுமையைப் பலகாலுஞ் சொல்லீல இரக்கப்படவா செவியிற ருக்காது, பின்பவரை எளியராக நினைத்துக் கடைக் கணித்துப் பாராகும் கண்களையும், அவா கொடுப்பாரைப் போலிருநது பின்பு ஒன்றுமில்லை என்றுகிட மூசசெறிநது செயலறறுப் போம் போக்கையும் கண்டு, அவவிரப்பினை அஞ்சுதல என்றவாறு.

குறிப்பு :—

‘இரவச்சம்’ :—

பரிமே — அஃதாவது மானநதீர வரும் இரவினை அஞ்சுதல்.

மணக் — இரவச்சமாவது இரத்தலைத் தவிரவேண்டும என்று கூறுதல். மேல நல்கூர்ந்தார ஈவாராமாட்டே இரத்தல் அமைபும் என்று பொதுப்படக் கூறினாராயினும், மேலாயினார்க்கு அது தகுதி யன்று என்பது குறித்தது இவ்வதிகாரம் கூறப்பட்டது.

—குறள். அதி. 107.

¹கடுக உரை கூடாது நின்று—வினாந்த பேச்சில்லாமல் நின்று.

301. நம்மாலே ஆவரிந் நல்கூர்ந்தார் எஞ்ஞான்றும்
தம்மாலாம் ஆக்கம் இலரென்று—தம்மை
மருண்ட மனத்தார்பின செல்பவோ? தாமும்
தெருண்ட அறிவினவர்.

தருமர் :—என்பது. இந்நல்கூர்ந்தார்—இந்த வறியவா; நம்மாலே ஆவர்—நம்மாலேயே ஆக்கமுடையராவதன்றி; எஞ்ஞான்றும்—எல்லா நாளும; தம்மால் ஆம் ஆக்கம் இலா என்று—தமக்கென ஓர் ஆக்கம் இல்லாதவா என்று; தம்மை மருண்ட மனத்தார்பின்—தம்மைத் தாமே (மேலானவராக) மயங்கிய அறிவுடைய நெஞ்சினை யுடையார் பின்னே; தெருண்ட அறிவினா தாமும்—தெளிந்த அறிவினையுடையார் தாம்; செல்பவோ?—(ஒரகதற்குச்) செல்லக் கடவதோ? என்றவாறு.

தனனால் ஆற்றாத வறுமை வந்த விடத்து, இரக்க வேண்டி னும அறிவுடையாரிடத்தல்லது, அறிவில்லா பககம சென்றிரப்பகை அஞ்சவேண்டும என்பதாம்.

பதுமரார் :—என்றது, இந்த வறியவா நம்மாலே ஆகிறவா அல்லது எல்லா நாளும தமக்கென ஓர் ஆக்கம் இல்லை என்று, இப்படித தம்மை மயக்குப்படி நினைத்த மனத்தை யுடையார்பின் இரந்து செல்லக் கடவதோ? தெளிந்த அறிவினையுடையார்தாம் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. நம்மாலே ஆவர் இந்நல்கூர்ந்தாரா—இந்த வறுமையா நம்மாலாகின்றவா அல்லது, எஞ்ஞான்றும் தம்மால் ஆம் ஆக்கம் இலரென்று—எல்லா நாளும தமக்கென ஓர் ஆக்கம் இல்லை என்று; தம்மை மருண்ட மனத்தார்பின்—இப்படித தம்மை மயக்குப்படி நினைத்த மனத்தினையுடையார்பின்னே, செல்பவோ தாமும் தெருண்ட அறிவினவர்—தெளிந்த அறிவினையுடையார்தாமும் செல்லக் கடவதோ? என்றவாறு.

குத்து :—இரப்பாரை இகழ்ந்து தம்மையே மதிக்கும் அறப

ரிடம் அறிஞர் யாசித்தற்கு அஞ்சவேண்டும்.

மேற்கோள் பகுதி :—

பரிமே :—ஆறா என வருகின்றமையின் அழிவினைத் தருமவை என்றொழிந்தார். அழிவினைவை எனனுமிடத்து “தெருண்ட அறிவினவி” என்புழிப் போல இனசாரியை நிற்க இரண்ட னுருபு தொக்கது.

—குறள். 787.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“இகழ்ந்தெள்ளா தீவாரைக் காணின மகிழ்ந்துள்ளம் உள்ளுள் உவப்ப துடைதது”.

—குறள். பய. 1057.

“எளியா இவரென்று இகழ்ந்தரையா ராகி ஒளிபட வாழ்தல் இனிது”.

—இனியவை. 30.

(க)

302. இழித்தக்க செய்தொருவன் ஆர வுணவின பழித்தக்க செய்யான் பசித்தல் தவறே? விழித்திமைக்கும் மாத்திரை அன்றே ஒருவன் அழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு.

தருமர் :—என்பது. இழித்தக்க செய்து—இழிவான காரியத்தினைச் செய்து; ஒருவன் ஆர உணவின—ஒருவன் தன (மனம்) அமைதி பிறக்க இனிதாக வுணபதினும்; பழித்தக்க —பிறா பழிக்கத்தக்க காரியங்களை; செய்யான்—செய்யாமை; பசித்தல் தவறே?—பசித்திருப்பது குற்றமோ? (இல்லை) [என எனில்] ஒருவன் ¹அழித்து பிறக்கும் பிறப்பு—ஒருவன் இறந்து

¹ அழிந்து என்பது எதைக் கோக்கி அழித்து என விகாரம் பெற்றது.

(பின்) பிறப்பது; ¹ விழித்து இமைக்கும் மாத்திரை அன்றே—
விழித்து இமைக்கும் பொழுதளவல்லவோ என்றவாறு.

பிறா பழிக்கும்படி இழிவான காரியஞ் செய்து இனிதாக
வுண்ணினும் அவவியாக்கை நெடுங்காலம் நிற்பதன்றே!
மாததிரைப் பொழுதிற போவதும் வருவதுமாய் இருக்கும்
யாக்கையைப் பரிகரிக்க வேண்டி, ஈனத தொழிலாம
இரவிற்குத துணிவது தகைமையன்று என உயாநதோர் இரக்க
முற்றுரைப்பது போன்று அறிவுறுத்தியது.

பதுமரூர் :—என்றது. இழிதக்க இரப்பினைச் செய்து
வயிரூர வுண்பதிலும் பழிக்கதக்க காரியங்களைச் செய்யாமல்
பசித்திருத்தல் ஒருவறகுக் குற்றமோ? விழித்திமைக்கும்
மாததிரை அளவன்றே ஒருவன் மரித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு
என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. இழிதக்க செய்து ஒருவன்
ஆர உணலின—இழிவான காரியங்களைச் செய்து தன் மனம
அமைதி பிறக்க இனிதாக வுண்பதிலும்; பழித்தக்க செய்யான
பசித்தல தவறே? - பழிக்கதக்க காரியங்களைச் செய்யாமற
பசித்தல ஒருவறகுக் குற்றமோ?; விழித்திமைகுகும மாததிரை
அன்றே—இமைத்த விழிக்கிற பொழுதாயிருக்கும் அவ்வள
வல்லோ; ஒருவன் அழித்துப் பிறக்கும் பிறப்பு—ஒருவன்
இறந்த பினப்பு பிறக்கின்ற பிறப்பு என்றவாறு.

நடுத்து —நிலையாத உடலைக் காக்கவேண்டி மானங் கெடும
வண்ணம இரத்தல கூடாது.

¹ விழித்த இமைக்கும் மாததிரை அன்றே என்பதனை இமைத்த
விழிக்கும் அளவன்றே என விசுவாமி பரிததக் கூட்டிலும் ஆம்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“மருந்தோமற் றானோம்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த விடதது”

—குறள். 389.

“பறைபட வாழா அசுணமா உள்ளம
குறைபட வாழார உறவேர்—நிறைவனதது
நெறபட்ட கண்ணே வெதிரசாந்த மககொல்லாச்
வெறபட்டால் சாவுமாம சால்பு”.

—கான்மணி. 2.

“மான அருங்கலம் நீக்கி இரவென்னும
ஈன விளிவிலை வாழ்வேன்மன”.

—காலடி. 40.

“கடமா தொலைச்சிய காணுறை வேங்கை
இடம்வீழ்ந்த துண்ணு திறக்கும்—இடமுடைய
வானகம கையுறினும வேண்டார விழுமியோர்
யானம அழுங்க வரின்”.

—காலடி. 300.

“தனக்குத தகவல்ல செயதாங்கோ ராறருல்
உணறகு விரும்புங குடரை—வனப்பற
ஆமபறருள வாடலே போல அகத்தடக்கித
தேமபததாம் கொள்வ தறிவு”

—அறநெறி 88.

‘விழித்திமைக்கும .....பிறப்பு’—

“உறங்குவது போலும் சாக்கா றறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு”.

—குறள். 389.

“கட்டுயில அனந்தா போலக் கதிகளுள தோனறுமாறும்
கிட்டுயிர போரு மாறும் வீடுபெற றுயரு மாறும்
உட்பட உணாந்தயானே உள்சுழைந துருகல் செல்லேன
எடபக வளைதது மார்வம் ஏதமே இரங்கல வேண்டா”.

—சீவக. 1097.

“பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவா பிறத்தலும்

உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது உண்மையின்”

—மணி. 16. 86—87,

“உறங்கி விழித்தா லொக்கும் இப்பிறனி”.

—சுந்தார். செல்வாயில், 46

(உ).

303. இல்லாமை கந்தா இரவு துணிந்தொருவர்
செல்லாரும் அல்லர் சிறுநெறி;—புல்லா
அகம்புகுமின உண்ணுமின் என்பவர்மாட்
முகம்புகுதல் ஆற்றமோ மேல்? [டல்லான்

தருமர் :—எனபது. இல்லாமை¹ கந்த ஆ—வறுமையே பறறுக கோடாக; இரவு துணிந்தது—இரவினுக்குத் துணிந்தது, ஒருவா—; சிறுநெறி—தமக்கு இழிவாம் சிறிய வழியில், ²செல்லாரும் அல்லா—செல்லாதிருப்பாரா மில்லை; (அப்படித் தாம் செல்லினும்) புல்லா—(தாம் வறுமையுற்றுச் செல்லும் போது எதிராவது) தழுவிக்கொண்டு; ³அகம் புகுமின—அகமே வாரும்; உண்ணுமின—உண்ணும், என்பவா மாட்டு அல்லால்—எனறுகூடக் கொண்டுபோய் உபசரிப்பாரிடத் தல்லாது; [(பிறரிடம்) மேல்—மேலாயா; முகம் புகுதல் ஆற்றமோ?—முனசென்று சொல்ல வல்லராவரோ? என்றவாறு].

இரக்கத் துணியின் இவ்வகைத்தாய அறிவுடையாரிடத் தல்லது அறிவில்லாரிடத் திரப்பதை அஞ்சவேண்டுமென என்பதாம்.

பதுமரார் :—என்றது. வறுமையே பறறுக் கோடாக

¹ கந்த—காரணமாக எனப் பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

² செல்லாரும் அல்லர்—செல்லவொரு செய்வா, இரண்டு எதிர மறை ஓ உடன்பாட்டை உணாததீயது

³ அகம் புகுமின—வீட்டிற்கு வாருகளன.

இரப்பினைத் துணிநது ஒருவா சிறுநெறிக் கண் செல்லாரும அல்லா; அப்படியே செலினும், புலலிக் கொண்டு எம் இல்லம் புகும்ன், உண்ணுமின என்று ஏறறுக கொளபவா மாட்டல்லது மறறையார் முனபு செலவவல்லா ஆவரோ மேலாயார என்ற வாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. இல்லாமை கந்தா இரவு துணிநது—வறுமையே பறறுக கோடாக இரப்பதாகத் துணிநது; ஒருவா செலலாரும அல்லா சிறு நெறி—ஒருவா அதசீய வழியிற செலலாதி ருப்பாரு மிலலை, (அப்படிச செலலினும்) புல்லா அகம புகுதம உண்ணுமின என்பவா மாட்டு அல்லால்—எதிரே வந்தது தழுவிக் கொண்டு தமமை வாரும் என்று கூடக கொண்டுபோய உபசரித்தாரிடத்தலலது, முகம் புகுகல் ஆறறுமோ மேல—
"ஊறுககுச் சமமதிப்பாரோ மேலாயினா என்றவாறு.

இந்த உலகத்தில இப்படிச செயவாரிலலாமையால இரப் பின் அஞ்சுக கடவதாம்.

கருத்து: - தமமை அனபுடன ஏற்று உபசரியாகவரிடம வறுமையால இரத்தறகு அஞ்சவா.

(ஈ).

304. * கரவாத திண்ணனபின கண்ணன்றார் கண் னும் இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—இரவினை உள்ளுங்கால் †உள்ளஞ் சுடுமால், எவன்கொலோ கொள்ளுங்கால் கொள்வார் குறிப்பு.

தருமர்.—என்பது. ¹கரவாத—இரப்பவா வேண்டியது

*இச்செய்யுள் முதல 309ஆம் செய்யுள் வரை முறைவைப்பு மாறி யுள்ளது

†உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ என்றும் பாடம்.

ஐனறினை இல்லை என்னாது கொடுக்கிற; திண் அன்பின்—திடம் உடைத்தாகிய அன்பினைபுடைய; கண் அன்றா கண்ணும்—தமது கண்போல்வாரிடத்தும்; இரவாது வாழ்வது—இரவாமல உயிர் வாழ்தலே; வாழ்க்கை ஆம்—ஒருவாக்கு வாழ்க்கையாவ தாம்; இரவினை உள்ளும் கால்—இரக்கக் கடவோம் என்று நினைப்பினும்; உள்ளம சுடுமால்—நெஞ்சு வெநது உருகா நிறகும் ஆதலால்; [அவ்வாறிருக்க] ¹கொள்ளும் கால்—ஒருவ ரிடதது ஒனறைப பெறுமபடியான அககாலதது; கொள்வாரா குறிப்பு—அதற்கியைநத வேடததினைக் கொளபவா மனம் என கொலோ—என்ன வகையாய் இருக்குமோ? என்றவாறு.

தம் கண்(ணன்றா கண்ணும்) என்றது இனியாரிடதது இரப்பதற்கு நினைக்குமபோது நெஞ்சு வேகா நிறகும் என்றால், அறியாதாரிடததுபோய் இரப்பதற்கு எவ்வகையாகக் குறிப்புக் கொளவாரோ என்று இரவினை அருகினன் ஒருவன கூறியதாக யாவாக்கும் அறிவுறுத்தியதாம். எனவே, தம்மால் தரிக்கப படாதவறுமை வநது இரக்க வேண்டும எனின, இவ்வகைததாய அன்புடையாரிடததலவது பிறாபாற செலவது ஆகாது என்பது கருதது.

பதுமரூர் :—என்றது. தமமுடைய பொருளை ஒளியாத திண்ணிய அன்பினைபுடைய தம கண்ணினைபாரிடததும் சென்று இரவாமல் உயிரவாழுவதே ஒருவற்கு வாழ்க்கையாவது; இரக்கக் கடவோம் என்று நினைக்கும் பொழுதே நெஞ்சு வெந்து உருகா நிறகும், ஆதலால் எப்படி இருக்கும்தோ இரநது ஒனறினைக் கொள்ளும் பொழுது ஏற்றுக்கொளபவா மனம் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. காவாந திண்ணனபிற கண்ண ன்றாக கண்ணுப—(தமக்குள்ள பொருளை) ஒளியாத திண்ணிய

¹கொள்ளும் கால் கொளவார குறிப்பு என்கொலோ—என்பதற்குப் பிறா தேடிய பொருளை இரந்து பெறவகால ஏற்பவாது எண்ணம் எத தகையதா என்றரைப்பினும் அமையும்.

அன்பினையுடைய கண்போல்வாரிடததும், இரவாது வாழ்வதாம வாழ்க்கை—இரவாமல் உயிர வாழுவதே ஒருவற்கு வாழ்க்கையாவது; இரவினை உளளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால்—இரக்கக கடவோம என்று நினைப்பினும் நெஞ்சு வெநது உருகா நிறகும் ஆதலால்; எவன் கொலோ கொளளுங்காற கொளவார் குறிப்பு—இரக்கப்பட்டவரிடதது ஏறறுக கொளவார மனம எப்படி இருக்குமோ என்றவாறு.

கருத்து:—கண்போன்ற நண்பரிடததும் இரப்பதற்கு அஞ்சி வாழுவதே நலவாழ்க்கையாம்.

மேற்கோள் பகுதி:—

பரிமேல —இரவுள்ள வுள்ளம் உருகும் என்பதற்கு “இரவினை உளளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கொலோ,—கொளளுங்காற கொள்வார குறிப்பு” எனறா பிறகும் என்பா.
—குறள். 1069.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கரவாது உவந்தியும் கண்ணன்றா கண்ணும் இரவாமை கோடி உறும்”.

—குறள். 1061.

“இரவுள்ள உள்ளம் உருகும் கரவுள்ள உள்ளதாஉம இனறிக் கெடும”.

—குறள். 1069.

“கண்ணிற சிறந்தார தமமிடததும் காழகதமானங் கெடநாவால் பண்ணறகுரிய அறங்குறிததும் படாந்தொன் றிரவார பெருமையினால்”.

—விநாயக பு. அரசி. 154.

(ச).

305. இனனா இயைக இனிய ஒழிகென்று
தனனையே தான்இரப்பத் தீர்வதற்கு—

என்னைகொல்

காதல் கவற்றும் மனததினாற் கண்பாழ்ப்பட்டு
ஏதி லவரை இரவு.

தருமர் :—என்பது. ¹இனனா இயைக—நமக்கு இனனாமையே பொருந்தக் கடவது; இனிய இயைக—இனிய வாயின நம்மைத் தவிரக் கடவன; என்று—என்று சொல்லி; தனனையே ²தான் இரப்ப—தன நெஞ்சினைத் தான இப்படியிரந்து கொள்ளவே, தீர்வதற்கு—நீங்கி விடுவது ஒன்றிலுக்கு; [வறுமைக்கு] காதல் ³கவற்றும் மனததினாற்—பொருள(மேற) காதல் செய்யும் மனததினாற்; ⁴கண் பாழ்ப்பட்டு—துன்பம் மிகுக்குக் கண்ணுங் குழி விழுந்து பொலிவு கெட்டு; ஏதிலவரை இரவு—அன்னியர் பக்கம் சென்று இரக்கும் இரவு; என்னை கொல—யாது காண் என்றவாறு.

வறுமையுற்ற காலத்தில் தம் பசிமை அறியாதாரிடத்துச் சென்று இரப்பதிற துன்பம் படுவதே நல்லது என்று தம் மனம் அன்னியரிடஞ் செல்ல எழாதபடி அதனை வேண்டித் தாம் அடங்கி இருக்கும் காரியம் ஒன்றிருக்க, அதனைத் தவிரந்து பொருளமேற காதலித்தது பிறாபாற சென்றவிடத்து அவர் இலலை என்றுவிட மிக்க வருத்தம் எய்திக் கண்ணும் பொலிவுழிய வேண்டியது எனனையோ என இரக்கினை அஞ்சினாள் கூறிய தாம்.

பதுமனார் :—என்றது. நமக்கு இனனாத வறுமைகள்

¹ இனனா—வறுமைத் துன்பம், உலகத் துன்பம் எனினுமாம்

² தான் இரப்ப—எனப் பிரித்த தானே மன நிறைவு செய்தலால் எனப் பொருள் கூறலும் ஒன்று

³ கவற்றும்—கவல் என்பதன் பிறவினை; வருத்தமின்ற என்பது பொருள்.

⁴ கண் பாழ்ப்பட்டு—அறிவு பாழாகி என்றரைப்பினும் அமையும்.

வந்து பொருந்துக, இனிய செல்வங்கள் வாராதொழிக என்று கருதித் தன் நெஞ்சினைத் தான் இரந்து கொள்ளவே நீங்கும் வறுமையால் வருந துன்பத்திற்கு என்னை கொல்லோ ஆசையாற கவலை செயத மனததாறகண் பொலிவழிநது பிறரைச் சென்று இரக்கின்றது என்றவாறு.

தன்னையே தான் இரப்பத் தீவதறகு—செல்வ மில்லாதவரும் யாதேனும் ஒரு படியால் ஒன்றை நுகாநது பசி தீர்வமென்று இரப்படி ஆராயநது ஆசையிற போகா தொழிக என்று தம் மனத்தை மீட்கத் தீர்வதறகு.

விளக்க உரை:—எ-து. இன்ன இயைக இனிய ஒழிக என்று—நமக்கு இன்னமையே பொருந்தக கடவது இனிய வாயின நமமைத தவிரக கடவது என்று சொல்லி; தன்னையே தான் இரப்பத தீவதறகு—தன்னெஞ்சினைத் தான் இரந்து கொள்ள நீங்கிவிடுவ தொன்றிலுக்கு, எனன்கொல்—யாது தான; காதல் கவறறும் மனததிறை கண் பாழப்பட்டு —பொருள் மேறகாதல் செய்யும் மனததிறை துன்பமிக்குக் கண்ணும் பொலிவழிந்து; ஏதிலவரை இரவு—அனனியா பககற சென்று இரக்கும் இரப்பு என்றவாறு.

கருத்து:—தமது வறுமையைத் தம் அறிவால் போக்காமல் பொருளாசையால் பிறரிடம இரத்தல் கூடாது.

(ரு).

306. என்றும் புதியார் பிறப்பினும் இவ்வுலகத்து
என்றும் அவனே பிறக்கலான—குன்றின்
பரப்பெல்லாம் பொன்னொழுகும் பாயருவிநாட!
இரப்பாரை எள்ளா மகன்.

தருமர்:—எனபது. குன்றின் பரப்பு எல்லாம்—மலையின்

தலைப்பரப்பு முழுதும்; பொன் ¹ஒழுகும்—பொன்னைக் கொழித்து விழுகிற; ²பாயருவி நாட!—(பாநத) அருவியினைபுடைய (மலை) நாடனே!; இ உலகத்து—இநத உலகத்திலே, என்றும்—எல்லா நாளும் புதியா பிறப்பினும்—முன்பு பிறந்தவர் வடி³வன்றியிலே பலரும் வேறு வடிவாகப் பிறந்தாலும்; இரப்பாரை எள்ளா மகன் அவனே—இரக்குமரை இகழாத மனிதனே; என்றும்—எல்லா நாளினும்; ⁴பிறக்கலான—பிறக்கக் கண்டோயிலலை என்றவாறு.

இஃது இரவச்சமானது எப்படி என்னில், இரக்குமவரை இகழாதா ஒருவருமில்லை; யாவரும் இகழதலிலை நிலையாத ஷடம்பினை விரும்பி இகழ்ச்சிக்கு இடங் கொடாமல அவகிரப் பினை அஞ்சி (அதனைத் தவிர) என அறிவுறுத்தும் பொருட்டு இப்பாட்டு இரவச்சத்திற சோககப்பட்டது.

பதுமனார் :—என்றது. ஒருவரோ டொருவா ஒவ்வாத வாறறால் வேறுபட்டுப் புதியரே என்றும் பிறப்பினும், இவ வுலகத்து என்றும் பிறவா தொழிகின்றான. இரப்பாரை இகழாத மகனே குன்றின் பரப்பெல்லாம் பொன்ஒழுகும் பாயருவி நாடனே! என்றவாறு.

இநததற கிரங்கித் தான் இரவாதொழிதல் அச்சம் இரப்பாரை எள்ளா மகன்—கொடுத்தது இகழா மகன் இரப்பினை இகழாது நன்று எனனும மகன் என்றவாறு. §

¹ஒழுகும் என்ற தன்வினையை ஒழுகும் எனப் பிறவினை யாக்கிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது ஒழுகுதற்குக் காரணமான என்றாரப் பினுமாம்

²பாயருவி.—பாயந்த வீழும் அருவி என்பாரும் உளர்.

³அன்றியில்—'வீவேகிக்கு ஓர் உபாதை அன்றியில்'.

(சிவ-சித. 4, 8, சிவாக்கிர)

⁴பிறக்கலான என்பதில் அல் தொழிற பெயரீறு என்றாக்கி உணமையிற் பிறத்தலுடையவனான என்பாரும் உளர்.

விளக்க உரை:—எ.து. என்றும் புதியார பிறப்பினும்—எல்லா நாளும் முனடி பிறந்தவர்கள் வடிவன்றியிலே பலரும் புதியோராகப் பிறந்து வரவும் (இவர்களில்) இவ்வலகதது என்றும் அவனே பிறக்கலான—இந்த உலகின் அப்படி ஒத்தவன் பிறக்கிற நிலன்; சூன்றின் பரப பெல்லாம பொன ஒழுஞ்சும பாயருவி நாட!—மலையில தலை முழுதும் பொனனைக் கொழித்தது விழுகின்ற பரந்த அருவியினையுடைய மலைநாடனே!; இரப்பாரை எள்ளா மகன—இரகஞ்சுவரை இகழாத மனிதனைப் (பிறக்கக் காண்கிலோம்) என்றவாறு.

இஃது இரவச்சமானது எப்படி யென்னில் இந்த வலகத்தில இரக்குமவனை இகழாதவா யாவரும் இல்லை; ஆதலால் நிலையாத வுடம்பினை விரும்பி இகழ்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடாமல் அவ விரப்பினை அஞ்சி அதனைத் தவிர வேணும் என்பதாம்.

கருத்து:—தான் இரத்தறகு அஞ்சித் தன்னிடம் இரப்பவரை இகழாதவனே பிறவா நெறியைப் பெறுவான.

(சு).

307. புறத்துததன இன்மை நலிய அகததுத்தன
பினஞானம் நீக்கி நிரீஇ ஒருவனை
ராயய எனககென நிரப்பானேல் அந்நிலையே
*மாயானோய் மாற்றி விடின.

தருமர்:—என்பது. தன இன்மை—தனனுடைய வறுமை யானது; புறத்து நலிய—புறமாகிய தன் மேனியைப் பொலி வழிக்க; [அதற்காக] அகத்து தன் நல் ஞானம் நீக்கி—தன நெஞ்சினுள்ளே யுள்ள நல்லறிவினைக் கெடுதது; நிரீஇ—அறி யாமையை நிறுத்திக் கொண்டு; ஒருவனை—(செலவன்) ஒருவன் பககற சென்று (அவனை); எனக்கு ஈயாய என்று—(எனக்கு) யாதானும் ஒன்றினைத் தரவேண்டும் என்று, இரப்பானேல்—

*மாயானோ மாற்றி விடின என்றும் பாடம்.

இரப்பனாகில்; அந்நிலையே—அவ்விரப்பினால் (வறுமையை) மாற்றுவது போலவே; ¹மாயானோய் மாற்றிவிடின்—சாவாகிய நோயை மாற்றி விடுவனாகில் [இரக்கக் கடவன்] என்றவாறு.

இரப்பினால் வரும் இழிவு எப்போதைக்கும் நிலையாய் நிற்கும்; அதுபோலத் தன் யாக்கையும் நிலையாய் நிற்குமானால் இரக்கக் கடவேன என்றார். எனவே, நிலையாத யாக்கையைக் கருதித் தனக்கு எப்போதும் நிலையாகிய இழிவினை, மேற கொள்ளாது அவ்விரப்பினுக்கு அஞ்ச வேண்டுமென என்பதாம்.

பதமனார் :—என்றது. புறம்புள்ள வறுமை நலிவதால் தன் நெஞ்சிலுள்ள நலலறிவினைக் கெடுத்து அறியாமையை நிறுத்திப் பிறன் ஒருவனை எனக்கு ஈயாய் என்று இரப்பானாகில் தான் இரந்ததனை அவன் மாற்றினால் அப்பொழுதே மாய வேண்டாவோ தான் என்றவாறு.

மாற்றிவிடின்— இரந்ததனை இலலை யென்று விடின்.

விளக்க உரை :—எ-து. புறத்துத் தன் இன்மை நலிய —தன்னுடைய வறுமை என்பது புறம்பாகிய தன் மேனியைப் பொலிவழிக்; அகத்துத் தன் நனஞானம் நீக்கி நிற்றி—தன நெஞ்சிலுள்ள நலலறிவினைக் கெடுத்து அறியாமையை நிறுத்திக் கொண்டு; ஒருவனை ஈயாய் எனக்கு என்று இரப்பானேல்— ஒருவன் பக்கற சென்று எனக்கு யாதானும் ஒன்றினைத் தர வேணும் என்று இரப்பானாகில்; அந்நிலையே மாயானே மாற்றி விடின்—தான் இரக்கப்பட்டவன் இல்லையென்று மறுப்பானாகில் இறவாமல் இருப்பானே என்றவாறு.

¹மாயானே மாற்றிவிடின் என்ற பாடத்தக்கு மாற்றிவிடின் அந் நிலையே மாயானே எனப் பதப்பிரிவு செய்து செல்லமுடையவன் இலலை யென மறத்தவிடின் அப்போதே இரப்பவன் உயிரவிடமாட்டானே எனப் பொருளுரைக்க பதமனார் கொண்ட பாடமும் பொருளும் இதவே. இனி, இரக்கக் கருதவானானால் அப்போதே உயிர்விடின் அவ்வறுமை நீக்கப் பெருனே என்றரைத்தலும் ஒன்று.

கருத்து:—வறுமையால் யாசிதது வந்ரு துவதைவிட இறப்பதே மேலாகும்.

மேற்கோள் பகுதி:—

பரிமேல் —“உயிர போகலாவது இனி யாம எனசெய்தம் எனறு ஏங்கிச் செயலறறு நிறறல்”; அநகிலையே பாயானே மாறறிவிடின்” எனறா பிறரும” எனபா.

—குறள. 1070.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இரப்பவா
சொல்லாடப போலுற உயிர”.

—குறள. 1070.

(எ).

308. ஒருவர் ஒருவரைச் சார்ந்தொழுகல் ஆற்றி
வழிபடுதல் வல்லுதல் அல்லால்—பரிசுழிநது
செய்யீரோ எனனானும எனனாஞ்சொற
பையததாஞ் செல்லும் நெறி. [கினனாதே

தருமர்:—எனபது ஒருவா ஒருவரைச சாரந்து—ஒருவா பறறெருவரிடத்துச் செனறு, சோறது, ஒழுகல ஆற்ற—அவா நினைவினபடி ஒழுக வல்லராய; ¹வழிபடுதல வல்லுதல அல்லால்—அவா மனங் கொள்ளுமபடி நடததல (கூடுவத)லலாமல, ²பரிசு அழிநது—தமமுறைமை ஒழிநது, எனனானும செய்யீரோ எனனாம—எமக்கு யாதானும சில தநது உதவி செய்ய மாடடரோ எனறு [இரநது] சொல்லுகிற, சொறகு—சொல்லினுங் காட்டில;

¹வழிபடுதல வல்லுதல அல்லால்—வணக்கததடனிக்குத்தலை வல்லராயிருத்தல அல்லாமல் எனறரைப்பாரு முளா

²பரிசுழிநது—பெருமை கெட்டு எனினுமாம.

தாம^Iபைய செல்லும் நெறி—தாம் மெள்ளத துறநது போய்க்
கவம பண்ணும நல்ல வழியானது; (இன்னாதே—பொலலாததே?)
[நன்று எனறபடி] என்றவாறு.

இவ்வகைததாய் ஒருவரைப் பின் சென்றிரக்கும் இரவினால்
வரும் இழிவைத தாம் மேற கொள்ளாது மிக்க வறுமை எய்திய
காலததுத துறதகல நன்று என்பதாம் முறகூறிய பாட்டும
இவ்வகைததாய்க் கண்டு கொள்க.

பதுமனார் :—எனறது, ஒருவா மறறொருவரைச் சாரந்து
ஒழுக்குகளைச் செயது, வழிபடுதலை வலலராம் அத்துணையல்லது,
தம் மானம் அழிந்து எமக்கு யாதானும் ஒன்றினைச் செய்யீரோ
என்று இரநது சொல்லும் சொல்லைப் பார்க்க இன்னாதே?
மெள்ளத தாம் துறநது போம நெறி என்றவாறு

இன்னாதே என்பது மாறுகொள ஏகாரம். ஆற்றிச் செலுத்தி
வழிபடுதல்—அவா நினைகின வழிபடுதல்.

விளக்க உரை.—எ-து. ஒருவா ஒருவரைச் சாரந்து
ஒழுக்கல் ஆற்றி—ஒருவா ஒருவரைச் சேரநது அவா நினைகினபடி
ஒழுக வலலராய், வழிபடுதல் வலலுதல் அலலால—அவா மனங்
கொள்ள நடநது போவதல்லது, பரிசுழிநது—அநத முறை
மையை ஒழிநது, செய்யீரோ எனினும் எனனும் சொறகு—
எமக்கு யாதாயினுஞ் சில தநது உதகி செய்ய மாடடரோ
என்று சொல்லுஞ் சொல்லினுங் காட்டில, இன்னாதே பையத
தான செல்லும் நெறி—மெள்ளததான துறநது போயத தவம
பண்ணும் நலவழி மிக நன்று என்றவாறு

^Iபையத தாம் செல்லும் நெறி என்பதற்கு இவ்வரை தவத்தை இழிவு
படுததவதாயிருத்தலின சிறவாமை காண்க, இனி, மெல்லத தாம் அடக்கி
ஒழுக்கும அம் முறை தீதாருமோ? என்றோ தாம் துன்பமுறச் செல்லும்
வழி தீதாருமோ என்றோ கூறவத வற்றும்.

கருத்து:—பிறரைப் பணிந்து அவரைப் பின்பற்றி வாழ்வதின்மூலம் இரந்து வாழ்தற்கு அஞ்சுக.

மேற்கோள் பகுதி:—

நசு —“ஒருவா ஒருவரை சாராதொழுக லாற்றின்—
என்றவழிச் சொல்லுவானேடு கேட்டான ஆடு உ ஒருமை
குறித்தா எனபது விளங்கும்”.

—தொல. சொல் பெயரி கு 39

மபிலை —சொல்லெச்சமாயினவற்றுக்கு “செய்யிரோ
செல்லு நெறி” எனபதனை மேற்கோளாகக் காட்டுவா

—கன. கு 359

(அ).

309. திருத்தனை நீப்பினும் தெய்வம் செறினும்
உருத்த மனத்தோடு உயாவுள்ளின அல்லால்
அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலா பின்சென(று)
எருத்திறைஞ்சி நிலலாதாம மேல்.

தருமர்.—என்பது தனை திரு நீப்பினும்—தனைத்த
நிருமகள் விட்டு நீங்கினும், ¹தெய்வம் செறினும்—தெய்வ
மானது ²செறுத்ததாயினும், ³உருத்த மனத்தோடு—உயாந்த
காற்றமுடைய மனத்தினால், உயாவு உள்ளின அல்லால்—
அறிவாமையாகிய உயாந்த தம தகுதியை நினைப்ப தலவது, மேல்
—மேலாயினா, ⁴அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலா—பொருளுக்க

¹தெய்வம் என்றது ஊழ்வினையை

²செறுத்ததாயினும்—சினந்த வருத்தினும்

³உருத்த மனத்தோடு—ஊக்கக்கொண்ட மனத்துடன் என்றார்ப்பாரும்
உளா.

⁴அருத்தம் செறிக்கும் அறிவிலார்—பொருளைப் புதைத்து வைக்கும்
அறிவிலிகள் என்பது பதமனா கொண்ட பொருளாகும்.

கியைந்த அறிவில்தாவரை; பின் சென்று—பின்பற்றிச் சென்று; ¹எருத்து இறைஞ்சி நிலலாது—(எமக்கு இல்லை என்று அவா முகம பாகக நாணிக) கழுததினைத தாழப்போட்டு இப்படி நிலலார் என்றவாறு.

அறிவுடையா தமமால தரிக்கப்படாத வறுமை யுற்ற காலத்துத துறப்பதே யன்றி அறிவில்தாரைப பின் பற்றிச் சென்று இரவார என வறபுறுத்தியதாம்,

பதுமனார் :—எனறது தன்னைத் திருமடநதை நீப்பினும், தெயவம செறினும், எழுந்த மனததினல உயாவே நினைப்பி னல்லது, தாமகேடிய பொருளினைப புதைதது வைக்கும் அறி விலலாதார பின்பே சென்று எருதது இறைஞ்சி நிலலார மேலாயினா.

அருததம செற்க்கும்—கேடிய பொருளைப புதைக்கும் எருததிறைஞ்சி—தலையிறக்கிட்டு.

விளக்க உரை :—எ-து. திருததன்னை நீப்பினும்— திருமகன தன்னைவிட்டு நீங்கினும்; தெயவம செறினும்—தெயவம செறறதாயினும், உருதத மனததோடு உயாவுடனளின அலலால —உயாதத தோற்றமுடைய மனததினல இரவாரமையாகிய வுயாதத தகுதியை நினைப்பதலலது, அருததம செற்க்கும் அறிவிலார பின் சென்று—பொருளினைப புதைதது வைக்கும் அறிவிலார பின்னே சென்று, எருதது இறைஞ்சி நிலலாதாம் மேல எமக்கிலலை என்று அவா முகம பாகக நாணிக கழுத தினை வளைததுக கொண்டு நிலலார மேலாயினா என்றவாறு.

கருத்து :—மேலோ வறுமையால வாடினும் உலோபிகளிடம சென்று இரததற்கு அஞ்சுவா.

¹எருத்த இறைஞ்சி—தலவணக்கி என்றமாம்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“பாடுபட்டுத் தேடிப் பணததைப் புதைத்துவைக்கும்
கேடுகெட்ட மானிடரே”

—எவ்வழி. 22

(கூ).

310. பழமைகந் தாகப் பசைந்த வழியே

சிழமைதான யாதானுஞ் செய்க—சிழமை

பொருஅர் அவரெனனின பொத்திதம்

அருஅச் சுடுவதோர் தீ. [நெஞ்சத(து)]

தருமர் :—என்பது. ¹பழமை கருது ஆக—பழமையே பற்றுக்கோடாக; பசைந்த வழியே—தாமம அவரும முன்) கலநதிருந்த முறைமையை நினைத்து; ²சிழமை தான—அவாக்குத தாம செய்யும் ³உரிமையினை; யாதானும் செய்க—எவ்வள வாயினுஞ் செய்யக கடவா; சிழமை—அப்படிச் செய்யும் உரிமையினை, அவா பொருா என்னின் - பழமை பறருகச் சென்றவா ⁴மேற்கொள்ளப் படடிலராயின; (அது) தம் நெஞ்சத்தது ⁵பொத்தி—சென்றவா நெஞ்சிற பொத்திதுகொண்டு; அரு—விடாமல், சுடுவது—கனலுகின்ற; ஓர் தீ—ஒரு தீ அல்லவோ? என்றவாறு.

இரவஞ்சினுன் ஒருவன், தனனை யறியாதாரிடத்துச் சென்று இரப்பதற்கு அஞ்சித் தனக்கு முன்னறிக்கையாய இருந்தவ னிடத்துச் செல்லக கருதி, அவனிடத்துச் செல்வதற்கு மன

¹பழமை கருதாக—பழைய நட்பே காரணமாக

²சிழமையான யாதானும் செய்க என்ற பாடல் கொண்டு உரிமையால் கண்பரை வினவாத ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்க என்பது பொழிப்புரை காரா பொருளாகும்.

³உரிமை என்றது உளஞ்சிறிமையாற செய்யும் உதவியை

⁴மேற்கொள்ளப் பட்டிலராயின—அடையப் பெற்றா இலலை எனின

⁵பொத்தி—மூளப்பட்டு எனினுமாம்.

மழுங்கி மற்றுந் தன் பசிக் கொடுமையால் அவனுந் தானும் முன்காலத்திருந்த பழைமையைத் தனக்கு ஓர் ஊற்று கோலாகக் கொண்டு அவனிடத்திற் செல்ல, அவன இவன வறுமையாய் வந்தது விசாரித்தது தான முன இவனுடன் கலந்திருந்த முறைமையை நினைத்து, ஏதாகிலும் கொடுத்தனுப்பினால் இல்லையாயின் அது இரக்கச் சென்றவன நெஞ்சில அருமலிருந்து சுடுந் தீயலலவோ ஆகலால் அவரிடத்தும் இரப்பதை அஞ்சித் துறக்கக் கடவன் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பழமையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு தொடர்ந்த தொடர்ச்சி காரணமாக யாதானும் மொனறை உரிமை செய்து வேண்டுக. அவ்வுரிமையினை அவர் பொருளாகில் மூண்டு தன் நெஞ்சத்தின்கண் அடுவதோர் ஆறாத தீயலலவோ என்றவாறு

கந்தாக—பற்றுக்கோடாக. பசைந்த வழியே—மேவின் வழியே. கிழமையால்—உரிமையால் யாதானும் செய்க—யாதானும் செய்து வேண்டுக.

பொழிப்புரை :—எ-து. பழமையே பற்றுக்கோடாகத் தாமும் அவருங் கலந்த முறைமையினைக் கொண்டு உளஞ்சிமையாலே அவரை வினவாமல் ஒன்றினைச் செய்யில் அப்படிச் செயத அநுமையினை அவர் பொருளாகில் தன் நெஞ்சிலே பொதிந்து கொண்டு ஆறாமல் தனைச் சுடுவதொரு தீயலலவோ என்றவாறு.

இது கூடாநடபிறகுப் பொருந்தின பாட்டு; இரவச்சு மானபடி ஏது எனவில, கலந்த நடப்புச் செய்தாரிடத்தும் உடையையை விருப்பிப் பெறுதற்கரிய நடப்பினை வேறுபடுத்தவா ராதலால் பிறரொருவருக்கு அப்படிக்கொத்த உடைமையினைக் கொடா என்று கொண்டு அவ்விருப்பினைத் தவிரக் கடவா என்பதாம்.

விளக்க உரை :—பொழிப்புரையிற் கண்டபடியே.

கருத்து:—பழகியவரும் இல்லையென மறுப்பாராயின், அது சீப்போற சுடுவதாதலின மானிகள் அவரிடம் இரத்ததரும் அஞ்சுவா.

(ஐ).

துன்பவியல் முற்றிற்று.

5. *பொது வியல்.

32. அவையறிதல்.

தருமர்:—அஃதாவது. கறறறிவினை யுடையார திரட்சியை அறிதல்; அறிகையாவது உலகத்துப் பொதுப்பட வழங்கும் நூலகளைக் கறறவாகளும்; தத்தஞ் சமய நூல்களைக் கறறவாகளும், இவ்விருதிறத்தையும் நுண்ணிதாக அறிந்திருப்பாரும், அதனைப் பாக்கக் கறறு மிகவும் அறிந்திருப்பாரும், நுண்ணியதாக எல்லா நூல்களினுள்ளும் புகுந்து உண்மையான பொருள்களை உணர்ந்து ஒன்றின்புஞ் சொல்லாமல் அமைதி பிறந்திருப்பாரும் ஆகிய(வரது) இரத்த திரட்சியினை அறிந்து அதற்குத் தக்கதாய் நிற்பதாம்.

பதுமனார்:—அஃதாவது அவை என்றது ஈண்டுக் கறறறிவினை யுடையார திரட்சியினை; அறிகையாவது உலகத்துப் பொதுப்பட வழங்கும் நூலகளைக் கறறவரும், அதனால் தத்தம் சமய நூலகளைக் கறறவரும் இவ்விருதிறத்துக் கறற நூல்களையும் நுண்ணிதாக அறிந்திருப்பாரும், பாக்களைக் கறறந் தூலமாக அறிந்திருப்பாரும், மண்ணில ன்னற இலச்சினை யை இலச்சினை

*அரசியல் முதலியவற்றின் சேராமல் பொதுவான செய்திகளைப் பற்றிக் கூறும் பிரிவு.

¹ திரட்சி—கூட்டம்

தான் எனவும் அன்றெனவும் ஒண்ணுமை போல் இருந்தள்ள சமயங்களையும் மறறுமுள்ள சாத்திரங்களாறபெறும் பயன்களையும் அறிந்தது ²பரமாததததினை உணராதது இது கறகில் அகப்படுவ தொனறன்று எனறும் ஈது ஒருவாக்கு அறிவிததலாவது ³அநதக னுக்குச் சிறப்பு வெளுப்பாம் நிறததைக் காட்டுந் தன்மை எனறும் ஒனறுஞ சொல்லாதிருப்பாரும் ஆகிய இத திரட்சி யதனை அறிந்தது தாம் கறறவளவையும் இது சொன்னால் வெல்லும் இது சொன்னால் தோறகும் எனறு அறிதலும், அறியாதார முன ஒனறும் சொல்லாதிருததலுமாம்.

குறிப்பு:—

பரிமே.—அஃதாவது அரசனேடு இருந்த அவையினது இயலபை அறிதல. காரியஞ சொல்லுங்கால் அவன் குறிப்பறிதலே அன்றி இதுவும் வேண்டுதலின, இஃது அதனபின் வைக்கப்பட்டது

மணக:—அவையறிதலாவது இருந்த அவையறிந்தது அகறகுத்தகச் சொல்லுதல. அரசன் குறிப்பறிதலும் அவையறிந்தது சொல்ல வேண்டுமாதலின, அதனபின் இது கூறப்பட்டது.

பரிதி:—அவையறிதலாவது ஆஸ்தானம் அறிதல (அ-று)

—குறள அதி. 72.

311 மெய்ஞ்ஞானக கோட்டி உறழ்வழி விட்டாங்கோர்
அஞ்ஞானந தந்திட்டி அதுவாங் கறததுழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுதுங் காரறி வாளா
சொனஞானம் சோர விடல். [முன

²பரமாததம்—மெய்ப பொருள்.

³அநதகன—குருடன.

தருமர் :—எனபது. ¹மெய் ஞானக கோட்டி—மெய்யான ஞான நூல்களை யுடைய சபையிலே; உறழ் வழி விட்டு—கலந்திருப்பதனைத் தவிர்த்து, ஆங்கு—அவ்விடத்தது, ஓர் அஞ்ஞானம் தந்திட்டு—ஒரு ஞானமில்லாததனைச் சொல்லிக் காட்டி; அது ஆங்கு அற துழாய்—அதனை அவ்விடத்தே மிகவும் பரப்பி; ²கை ஞானம் கொண்டு ஒழுகும்—கைகளாலே குத்திக் தாம சொன்ன புல்லிய பொருளைப் ³பொறுப்பிக்கும்; ⁴கார அறிவாளர் முன—மயங்கிய அறிவை யுடையார் முன்னே, சொல்ல ஞானம் ⁵சேர விடல்—(புகழ்ச்சிக்குரிய) தாமுடைய நல்லறிவினைப் ⁶பாராட்டாது மறந்துவிடுக என்றவாறு

எனவே, புல்லிய அறிவுடையார் முன தாம மிகுந்த அறிவினைப் பாராட்டும போது அவர் அறிவிலலாமையினால் அகன மாறுபாடாகக் கருதுவதன்றி உட்கொள்ளார ஆதலால் அப்படி ஒத்தார் அவையிற சேரில் தமது மிகுந்த அறிவுக்கு அறிவிடும அதனால் 'சொனஞானஞ் சேரவிடல்' என்றார்.

பதுமஞர் :—என்றது. மெய்ஞ்ஞானக கோட்டியுள் கருந்திருக்கும் வழியை விட்டு அவ்விடத்தது, மெய்ஞ்ஞானம் இல்லாத தொன்றைச் சொல்லி அமமெய்ஞ்ஞானம் எனஹுமபடி அந்ஞானத்தைப் பரப்பக் ¹கையினால் இடாசெய்து உடமபடு விகும் பொல்லா அறிவினையுடையார் முன்பு சொல்லும் ஞானத்தைச் சேரவிடுக என்றவாறு

உறழ்வழி—பொருத்தும் வழி. அது ஆங்கு அறத் துழாய்

¹ அவையிலுள்ளாரது மெய்ப்பொருளறிவு அவையினமேவறற்பட்டது

² கைஞானம் கொண்டு ஒழுகும்—தமது சிற்றறிவையே கொண்டு நடக்கின்ற என்றமாம்.

³ பொறுப்பிக்கும்—உடன்படுவிக்கும்.

⁴ கார அறிவாளர்—பழிக்கப் படும் அறிவினா எனபதுமாம்.

⁵ சேரவிடல்—தளரவிடுக என்றரைப்பாரு முளர்.

⁶ பாராட்டாது—விரிததரையாது.

⁷ கையினால் இடாசெய்து—கையாறகுத்தி.

—அம் மெய்ஞ்ஞான மாமபடி மெய்ஞ்ஞானம் அல்லாததனைப் பரப்பி. கைஞானம்—கையினால் இடா செய்து.

விளக்க உரை:—எ-து. மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி உறழ்வழி விட்டு—மெய்ஞ்ஞான நூலகளை யுடைய சபையிலே கலந்திருப்பதனைத் தவிரந்து, ஆங்கு ஓர் அஞ்ஞானத் தந்திட்டு—அவ்விடத் தொரு ஞானமில்லாதவையிறறைச் சொல்லிக் காட்டி; அது ஆங்கு அறத் துழாய்—அதனை அவ்விடத்தே நிகழும் பரப்பி, கைஞ்ஞானம் கொண் டொழுகும் காரற்வாளா முன்—கைகளாலே குகந்தித் தாளு சொன்ன புல்லிய பொருளைப் பொறுப்பிக்கும் மயங்கிய அறிவுடையாரா முன், சொல ஞானம் சேராவிடல்—தமமுடைய நல்ல அறிவினை அறிவியாமல மறந்து விடுக என்றவாறு

கருத்து:—அறிவிலிகள் கூடிய அவையில் அறிஞர் தமது அறிவு நுட்பத்தை வெளிப்படுத்தலாகாது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“புலவையுட பொச்சாநதுஞ் சொல்லறக நல்லவையுள்
நனகு செலச்சொல்லு வா”.

—குறள் 719

“கலவியா னுய கழிநு பம் கலலாரமுன்
சொல்லிய நல்லவுந தீயவாம—எல்லாம
இவாவரை நாட! தமரையில் லாகக்கு
நகரமும காடுபோன ருங்கு”.

—பழ நா 41.

(க).

312. நாப்பாடஞ் சொல்லி நயமுணர்வார் போற்

செறிக்கும்

தீப்புலவற் சேரார் செறிவுடையார்;—தீப்புலவன

கோட்டியுள் *குன்றக குடிப்பழிகும் அல்லாக்கால்
தோட்டடைக் கொள்ளா எழும்.

தருமர் :—என்பது. நா பாடம் சொல்லி—தன்னுடைய
நாவிற்கு இசைந்த பாடங்களைச் சொல்லி, ¹நயம் உணர்வாரா
போல்—நல்ல நூற பொருளை அறிந்திருப்பாரா போலே,
²செறிகும்—பொருள் படுததும்; தீப புலவன—தீயவான
அறிவுடையான, செறிவுடையார சேரார—அடக்க முடையோரா
சேரார; அஃது ஏனெனில; தீப்புலவன -அதீய அறிவுடையவன
கோட்டியுள்—சபை நடுவே யிருந்து, குடி குன்ற பழிகும்—
குடிப் பழுதுகளைத் தொடுத்த அறிவுடையார மனங் குன்றும்
படி சொல்லுவன, அல்லாக் கால—அல்லது; தோள் புடைக
கொள்ளா எழும்—தோளைத் தட்டிக் கொண்டு; மறப்போருக்கு
உடன்பட்டு எழுந்திருப்பன என்றவாறு.

ஆதலால் அவ்வகைத் தாயவா இருக்கும் சபையிற செல்லா
திருத்தல் அறிவு என்பதாம்.

நாப்பாடம் என்பது செவிக்கு ஏறுது கற்றவை.

பதுமனார் :—என்றது. ³நாப்பாடத்தையே நடுவே
பொருளறிவார போலே அந் நாப்பாடத்தையே நடுவே மடுக்கும்
தீப்புலவனைச் சென்று கூடார அடக்க முடையாரா, ⁴தீப்புலவன
அவையுள்ள தோற்று, வென்றவன் குடியைப் பழிகுபு; பழித்
தீலனையின பிறிதொன்றினை மேற்கொண்டு தோளைக் கையால்

* குன்றிக் குடிப்பழிக்கும் என்றும் பாடம்

¹நயம்—பொருள் நயம் எனினுமாம்.

²செறிக்கும்—கூட்டஞ் சேர்க்கும் என்றோ, போலிக் கருத்தைப்
புகுத்தும் என்றோ கூறினும் அமையும்.

³நாப்பாடம்—நெட்டுருசு செய்யத் பாடங்கள்.

⁴இப்பொருள் பதுமனார் கொண்ட மூல பாடத்திற்கு ஏற்ப உரைக்கப்
பெற்றனளது.

புடைத்தெழும் என்றவாறு.

நயம—பொருள். செறிவுடையாரா—அடக்கமுடையாரா. குன்றி—தோறறு. பழிக்கும்—வென்றவன் குடியைப் பழிக்கும் தோள புடைக்கொள்ளா எழும்—தோளைக் கையால் புடைத்து எழும்.

விளக்க உரை:—எ-து நாப்பாடரு சொல்லி—தன் னுடைய நாவுக்கிசைந்த பாடங்களைச் சொல்லி; நயம உணர்வாரா போற செற்கும—நூல்களை அறிந்திருப்பாரைப் போலே பொருளைப் படுத்தும், தீப்புலவா- சேரார செறிவுடையாரா— தீங்கான அறிவினாபுடையாரைச் சேரார அடக்க முடையாரா, அஃது என எனில், தீப்புலவன் கோட்டியுள் குன்றக்குடி பழிக்கும்—அந்தத ிய வாராதையை புடையவன் சபைக்கு நடுவே குடிப் பழுதுகளைத் தொடுத்ததுக கேட்கச் சொல்லுவன், அல்லாக்கால தோட்புடைக்க கொள்ளா எழும்—அதுவல்லது தோளைக் கொட்டி மறப்பொருக்கைக்கு உடன்பட்டு எழுந்திருப்பன்.

ஆதலால் அப்படி யொத்த சபையினை அமைதிபுடையாரா சேரார என்றவாறு.

நாப்பாடம் என்றது செனியேறக கற்றவை.

கருத்து —நற்புலவா போலிப் புலவருடன் கூடினால தமது பெருமை குன்றப் பெறுவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கலலா தவரிடைக கட்டுரையின மிக்கதோரா
பொலவாத தில்லை”.

—பழ. கா. 15.

(உ).

313. சொற்றூற்றுக் கொண்டு * துணைந்தெழுதல் காமுறு கற்றூற்றல் வனமையுந் தாந்தேரூர்,—கற்ற [வர், செலவுரைக்கும் ஆறறியார், தோற்ப(து) அறியார் பலவுரைக்கும் மாந்தர் பலர்.

தருமர் :—என்பது. ¹சொல் தாறறு கொண்டு—சொற் கொழிப்பினைக்கொண்டு; துணைநது எழுதல் காமுறுவர்—விரைந்து சொல்லுதலை ஆசைப்படுவார்; கற்ற ஆறறல் வண்மையும்—கல்வி மிகுதியுடையோர் வண்மையினையும்; தேரூர்—தெளியார்; கற்ற —(தாம்) கற்றவறறை, செல உரைக்கும் ஆறு அறியார்— ஏறகச் சொல்லும் வழியையும் அறியார்; தோற்பது அறியார் —தாம் பின்பு அச்சபையில் தோற்பதனையும் அறியார்; பல உரைக்கும் மாந்தர் பலர்—தமமுடைய நாவுக்கு இயைந்த சொற்கள் பலவறறையுஞ் சொல்லி முற்றது போமவா பலர் என்ற வாறு.

எனவே இவ்வகைத்தாயவர் எய்திய சபையில் சோதல் அறிவுடைமைக்குப் பொருந்திய தன்று என்பதாம்.

பதுமரூர் :—என்பது. ²சொற கொழிப்பைக கொண்டு நாத தினவினில் பிறருடன் வாது செய்யத தொடங்குதலைக் காதலிப்பார்; அதற்கு எதிரவாதி யானவன நூலைக் கோதறக் கற்று அறிதல் வனமையுந் தாமறியார்; தாம் கற்றனவறறைப பிறாக்கு உணரசு சொல்லுமாரும் அறியார்; தாம் தோற்பதனையும் அறியார், பின்னையும் பலவறறையும் உரைக்கும் மாந்தர் பலருளா என்றவாறு.

³சுனைத் தெழுதல்—நாததினவினில் பிறருடன் வாது

*சுனைத் தெழுதல் என்றும் பாடம்.

¹சொல் தாறகொண்டு எனப் பிரித்தது சொல்லாகிய தாற்றக்கோல் கொண்டு என்றரைத்தலும் ஒன்று.

²சொறகொழிப்பு—சொற்பெருக்கு.

³சுனைத் தெழுதல் என்பது பதுமரூர் கொண்ட பாடமாகும்.

செய்ய எழுதல்.

விளக்க உரை :—எ-து. சொற்றொறுகக் கொண்டு—தான் சொல்லுதலே மேலாகக் கொண்டு; துணை தெழுதல காமுறுவர்—விரைந்து செல்லுதலை ஆசைப்படுவா; கற்றொறுதல வன்மையும் தாம தேரூ—கலவிமிகுதி யுடையோ வன்மையையும் தெளியா; கற்ற செலவுரைகருமாறு அறியா—கற்றவை இறறை ஏறச் சொல்லும் வழியையும் அறியா; தோறுபது அறியார்—தாம பின்பு தோறுபதையும் அறியா, பல உரைகரும மாந்தா பலா—தமமுடைய நாவுகருப பொருந்தின சொற்கள் பலவுஞ் சொல்லி முற்றதுபோமவா பலா என்றவாறு.

கருத்து :—பயனில்லாத சொற்களைக் கூறுஞ் சிறற்றினினா அவைக குரியராகா.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“கற்றொறு வாரைக் கறுபபிததுக கலவாதார
சொற்றொறுக் கொண்டு கனைத்தெழுதல்—ஏறறெனின்
தானும் நடவான முடவன பிடிபபுணி
யானையோ டாடல் உறவு.

—பழ. 16.

“பலசொல்லக காமுறுவா மன்ற மாசற்ற
சில சொல்லல தேற்ற தவா”.

—குறள். 649.

(ஈ).

314. கற்றதூஉம் இனறிக கணககாயர் பாடததாற்
பெற்றதாம் பேதை,ஓர் சூத்திரம்—மற்றதனை
நல்லார் இடைப்புக்கு நாணது சொல்லிததம்
புல்லறிவு காட்டி விடும்.

தருமர் :— என்பது. கறறதும் இன்றி—(தான்) ஆசிரிய னிடத்திற் பொருள் விளங்க அறிந்த பாடமல்லது; ¹கணக்காயா பாடததால்—பள்ளிப் பாடததால்; ஓர் சூத்திரம்—ஒரு பாட்டினை; பேதை—பேதையானவன்; ²பெற்றது ஆம்—கற(றவனாவான்); மறறு அதனை—மறறு அந்தப் பாட்டினை; நலலார இடைபுக்கு —நலலறிவுடையார முன் புகுநது; நாணது சொல்லி—கூசாதே சொல்லி, தன புல் அறிவு—தன்னுடைய புல்லிய அறிவினை; காட்டிவிடும—விளக்கி விடுவன எனறவாறு.

நலலறிவுடையோர் சபையில் அறிவிலலாதான் செல்லில இவவகைததாய இழிவு எய்துவன; அதுவன்றி அவவகை அறிவுடையார இருககும சபையில் நலல அறிவுடையார சேருவதும் இயலபன்று எனபதாம்.

பதுமனார் :— என்றது. திருந்தக் கற்றதும் ஒன்று இன்றி, கணக்காயரது பாடததாற பேதை பெற்றதாம் ஒரு ³சூத்திரம் மறறு அதனை அறிவினல நலலாரிடைப் புக்கு நாணது சொல்லித் தன புலலறிவினைக் காட்டி விடும எனறவாறு.

கணக்காயா பாடம்—பள்ளிப் பாடம்.

விளக்க உரை :—எ-து. கறறதூஉம் இன்றிக் கணக் காயா பாடததால் பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம்—ஆசாரிய னுடன் பொருள் விளங்க அறிந்த பாடமல்லது பள்ளிப் பாடததாற சிலபாட்டினைப் பேதையாயினான் கறறு; மறறதனை நாலலாரிடைப் புக்கு நாணது சொல்லி—மறறந்தப் பாட்டினை நற செறிவினை யுடையோர் நடுவே யுகுநது கூசாதே சில கறற தனைச் சொல்லித்; தம் புலலறிவு காட்டி விடும—தம்முடைய

¹ஆசிரியர் கற்பிக்கின்ற பாடததால் என்றாரப்பினுமாம்.

²பெற்றதாம் என்பதனைப் பெற்றதாசிய எனப் பெயரச்சமாக்கிச் சூத்திரம் என்பதனோடு கூட்டி உரைப்பினும் அமையும்.

³சூத்திரம்—தாற்பா.

புல்லிய அறிவினை விளக்குவதது விடுவா எ-று.

சில சொல்லுதல்—தாம் கற்ற பாட்டுக்குப் பொருள் சொல்லுதல்.

கருத்து:—நறபுலவர் அவையில் போலிப புலவா சென்றால் நாவடக்கம் உடையவரா யிருக்க வேண்டும்

மேற்கோள் பகுதி :-

மூயிலை } —கண் முதலாக எண்ணப்பட்ட இருபக
சங்கர } தெட்டும இடப்பொருளைக் காட்டும உருபுகள
என்பதற்கு 'நல்லாரிடைபுக்கு' எனபதனை மேற்கோளாக
காட்டுவா.

—நன. கு. 301.

—நன. கு. 302.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“கறபன ஆழறறா கல்விக கழகததாங்(கு)
ஒறகமின் னாததைவாய அங்காததல—மற்றுததம்
வலவரு வஞ்சனமின எனபவே மாபறவை
புலவரு வஞ்சவ போல”.

—ஈஐநெறி. வி 23.

(ச).

315. வென்றிப் பொருட்டால் விலங்கொதது மெய்

கொள்ளார்

கனறிக கறுத்தெழுந்து †காய்பவரோ(டு)—ஒனறி
உரைவித தகம்எழுவார் *காண்பரே கையில்
சுரைவிததுப் போலததம் பல்.

†காயவாரோடு என்றும் பாடம்.

*காண்பவே கையுள எனம பாடம்.

தருமர் :—என்பது. வென்றிப் பொருட்டால்—தாம வெல்லுவது காரணமாக; ¹ விலங்கு ஒத்து—நாய முதலாகிய மிருகங்களைப் போல, மெய் கொள்ளா—உண்மைப் பொருளை அறியாாய; கன்றி—மனம் புழுங்கி; கறத்து எழுந்தது—சினம் மிகுந்தது; காய்பவரோடு—கோபிகளுக்கு மாவருடனே; ஒன்றி—தாமமும் (பொருந்தி) எதிரொழுந்தது, உரை ² விதகமம் எழுவார்—சொல் எனனும ³ விததாரங்களைக் காட்டத் தொடங்குமவா; தம்பல - (அவலை குகதி முறிக்கப்பட்ட) தம் பலலினே; சுரை விததி போல—சுரை விதை போல, கையில காண்பா—தம முடைய கையிலே காண்பா என்றவாறு.

தமமோடு ஒத்த அறிவுடையார அல்லாதவரிடத்தில் சேர்ந்து ஒன்றிச் சொல்லும் போது அவ வறிவிலாதவன் தான் சொல்லி யதே மேலாகக் கருதுவன அல்லாதது அவர் சொல்வதை உட கொண்டு அதற்கு இயைபும்படி சொல்ல அறியாமையினால் நம் அறிவு கீழ்ப்பட்ட தாம் மேலாகக் கூறுவது எனனை என்று தன் வலி காட்டுவன, அவனுடன் எதிர்த்து கை கலக்கச் செல்வது அறிவுடையோர்க்கு இயலாது அல்லவே, ஆதலால் அவையறிந்து சேர வேண்டும் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது வென்றிப் பொருட்டாக விலங்கினை ஒத்து மெய்ப்ப பொருளைக் கொள்ளாது மனம் புழுங்கிச் சினந்தது எழுந்தது வெகுளவாரொடு கூடித் தம் சொல்வனமை காட்டத் தொடங்குவார ⁴ சுரைவிததுப் போலும் தம் பலலினைத் தம் ⁵ கையுள்ளே காண்பா என்றவாறு.

¹ பகுத்தறிவினமையால் விலங்கொத்தது என்றார்.

² விதகமம்—சொல்வனமை எனினுமாம்

³ விததாரம்—விரிவு

⁴ பல சுரைவிததுப் போல்வதை “நிராமுத தனைய நகையுங் காணுய சுரைவித தேய்ப்பப் பிறமுதது வேறுபின்” என்ற மணிமேகலை யுள்ளும் காண்க

⁵ கையிற காண்பதாவது—மூடாகள், அறிஞரைக் கன்னத்தில் அறைந்து பற்களை உதிர்த்துக் கையிற கொடுத்தலாற் காணப்பெறுதல்.

விலங்கு ஒத்து—மிருகம் ஒதது. கன்றிக் கறுதது எழுந்து
காயவாரா—நெஞ்சு கன்றிச் சினந தெழுந்து வெகுளவாரா.
உரை ஶித்தகம எழுவாரா—சொல லறிவு காட்ட எழுவாரா. விலங்
கோர்த்து என்று பாட போதி விலங்க ஓர்நது என்று பொரு
ஞ்சரப்பாடு முள்.

விளக்க உரை :—எ-து. வென்றிப் பொருட்டால்—
தாம் வெல்லுவது காரணமாக; விலங்கொதது மெய்கொள்ளார்
—உணமைப் பொருளை அறியாராய நாய முதலாகிய மிருகங்
களைப் போலே, கன்றிக் கருத தெழுந்து காயவாரோடு—மனம்
புழுங்கிச் சினமிகுகுக் கோபிகுமவருடனே; ஒன்றி உரை
ஶித்தகம் எழுவாரா—பொருந்தியிருநது அவருடனே தாமும
எதிரெழுநது சொல்லெனஹும விததாரங் காட்டுவாரா; காண்பரே
கையில ஶுரைஶித்ததுப் போலுந தம பல—அவா தமமால குத்தி
முறிககப்பட்ட பலவினைத தமமுடைய கையிலே ஶுரை ஶிரை
போலக காண்பா என்றவாறு.

கருத்து.—அறிவினிகள முன அறிஞா தமது சொலவனமை
காட்டி அவமான மடைதல ஆகாது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“விலங்கொடு மககள அனையா இலங்குநூல
கறறூரோ டேனை யவா”.

—குறள். 410.

“புலவையுள் பொச்சாநதும சொலவறக நலவையுள்
நனகு செலச் சொல்லுவாரா”.

—குறள் 719.

“கலலா தவரிடைக கடடுரையின மிககதோர
பொல்லாத திலலை ஒருவறகு—நல்லாய!
இழுக்கத்தின மிகக இழிவிலை; இலலை
ஒழுக்கத்தின மிக்க உயாவு”.

—பழ. 64.

‘சுரைப்பழத்தின் விதை பல்லுககு உவமையாதலுக்கு’—

“நிரைமுத தீனைய நகையுங் காணாய்

சுரைவித தேயப்பப பிறழ்நதுவே ருயின”.

—மணி. 20 49—50.

(ரு).

316. பாடமே ஒதிப் பயன்தெரிதல் தேற்றாத

மூடர் முனிதக்க சொல்லுங்கால்—கேடருஞ்சீர்ச்

சானரோ சமழ்ததனர் நிற்பவே மறறவரை

ரானருட்கு இறப்பப் பரிநது.

தருமர்:—என்பது பாடமே ஒதி—(மூல)பாடத்தினையே கூறறு, பயன தெரிதல் தேற்றாத—அகன பொருளை ஆராய்ந்தறிய மாட்டாத; மூடர்—அறிவிலலாதார, முனிதக்க—வெறுக்கத்தக்க சொற்களை; சொல்லுங்கால்—சபையிலே சொல்லுங் காலத்து; கேடு அரும சீர்—கெடுதற்கரிய சீரமையினையுடைய; சானரோ—அமைதிபுடையோ, மறறு அவரை—மறறாத அறிவிலலாதாரை, * 1நனருட்கு—பெற்றவருக்கு; இறப்ப பரிநது—(இப்படி ஒத்தவனைப் பெற்றவளிவள முன செனமத்தில எனன பாவத்தைச் செய்தானோ எனறு) மிகவும இரக்கமுறறு, 2சமழ்ததனா நிற்ப—(நாணி) ஒளி மழுங்கி நிற்பா என்றவாறு.

†‘பரிவதுஉரு சானரோ கடன’- எனறற போலத தாம ஒளி மழுங்கி நிற்ப வருமிடத்தும் அவாக்கே பரிவா எனறு

1‘நனற பொழுதிற பெரிதுவக்கும் தன மகனைச்—சானரோன் எனக் கேட்ட நாய’ எனப ஆதலின, தனமகனை மூடன எனக் கேட்ட நாய நனற பொழுதிற பெரிதம வருதவள் என்ற கருதிச் சானரோ மிக இரகருதலின ‘நனருட்கு இறப்பப் பரிநது’ எனறா.

2சமழ்ததனா நிற்ப—நாணி நிறபர்; சானரோர் நாணிப் பெருமையுடன இருத்தறகுக் காரணம அவனநாய வருதவதறகு இரக்கினமை பறறி எனக.

†நாலடியார 68-வது செய்யுள்.

அவாறிவு மிகுதி கூறி, அவையறிந்து சேராக்கு வருப இழிவு புலப்படுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது மூல பாடத்தினையே ஒதி அதன் பயனாகிய பொருளை ஆராய மாட்டாத அறிவிலலாதார நல்லோர் வெறுக்கத்தக்கனவற்றைச் சொல்லும் பொழுது, கெடுதற்கரிய சீர்மையையுடைய சான்றோர் நாணி ஒளி மழுங்கி நிற்பா; மறறு இவ்வறிவில்லாதான தாய இவ்வீன ஈன்றதற்றை பயன் பெறவில்லை என்று மிகவும் அவட்கு இரங்கி என்றவாறு.

முனிதக்க—நல்லார முனியத தக்கன. பொருள் அல்லாதன பொருளாகச் சொல்லுங்கால் இவ்வீன மதியாராயத தம ஒளி மழுங்கி நிற்பா இவ்வீன ஈன்றதாய இவ்வீனப் பெற்றது என என்று மிகவும் இரங்கி எனபதாய்.

விளக்க உரை :—எ-து. பாடமே ஒதி—பாடத்தினைக் கற்று, பயன் தெரிகல தேற்றத—அகன பொருளை ஆராய மாட்டாத; மூடா முனிதக்க சொல்லுங்கால்—அறியாதவா வெறுக்கத்தக்க சொற்களைச் சபையிலே சொல்லுங்காலதது; கேடருஞ்சீர்—கெடுதற்கரிய சீர்மையினையுடைய; சான்றோர் சமழததனா நிற்பவே—சான்றோர் ஒளி மழுங்கி நிற்பா; மறறவீன ஈன்றாட்கு—மறறு அவ்வீனப் பெற்றவர்க்கு; இறப்பப் பரிந்து—இப்படி ஒத்தவீனப் பெற்றவள் என்ன பாவஞ் செய்தாளோ என்று அவளுக்கு மிகவும் இரங்கி என்ற வாறு.

கருத்து :—தமது அவையில அறிவிலீகள தவறுக்க கூறியன கேட்ட சான்றோர் அமைதிபுடனிருப்பார்.

மேற்கோள் பகுதி :—

நச் :—“சட்டி, சளனை, சமை எனவும் “சான்றோர் சமழத தனா நிற்பவே”. ..எனவுஞ் சகூம மொழிககு முதலாய வந்த வாறு காண்க. இவை “சகரக்கிளவியு மவற்றோற்றே,

அஹு ஒள வெணு மூன்றலங்கடையே” என ஆசிரியர் விலக்கலின், அக்காலம் மொழிக்கு முதலாகாது விலக்கிய சகரமபிறகாலகது வழங்கியதாயிற்று.

—தொல். சொல் எச்ச. கு, 56.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“புல்லா எழுத்திற பொருளில் வறுங்கோட்டி
கூலலா ஒருவன உரைப்பவுங் கண்ணோடி
நல்லார வருந்தியுங் கேட்பரே மறறவன
பல்லாருள நாணல் பரிந்த”.

—காலடி 155.

(சு).

317. பெறுவது கொள்பவர் தோள்போல் நெறிபட்டுக்
கற்பவர்க் கெல்லாம் எளியநூல் மற்றம
முறிபுரை மேனியர் உள்ளம்போல் யார்க்கும்
.அறிதற் கரிய பொருள்.

தருமர் :—என்பது. பெறுவது கொள்பவர்—தாமபெறுகின்ற பயனைக் கருதி அதற்கு இயைய ஒழுக்கும பாததையாரது; தோள் போல்—தோள்கள போல, நூல்—நூல்கள்; *நெறிபட்டு— வழிபட்டு; கற்பவர்க்கு எல்லாம்—கற்பவர்கட்கு எல்லாம், எளிய - எளிதாய்க் கறகலாயிருக்கும்; மற்று அ¹முறிபுரை மேனியர்—மற்று அநதத தளிர போலும் மேனியியினை யாரது; உள்ளம் போல்—நெஞ்சு போல, பொருள்—அநநூல்களின²பொருள்களோ; யார்க்கும் அறிதற்கு அரிய—யாவர்க்கும்

*நெறிபட்டு—கறகும் வழியில இறங்கி. ‘நெறிப்பட்டு’ எனின—ஒரு தொடபு பெறற எனக.

¹மரந்தளிர—இது மேனியின செமமை, மெனமை, அழகு இவற்றிற்கு உவமை.

²பொருள் என்றது நூலின் ஆழ்த உட்கருததக்களை.

அறிவதற்கரியன என்றவாறு.

பொதுமகளிர ஆகையால் அவாதோள சோவது; எளிதிற் சேருமாப் போல நூலைக கறபதும் எளிதாயிருக்கும். அவா மனம யாவராலும் அளவிடலாகாதது போல நூலின பொருளும் அளவிட்டறிய(லாகாதது) என்பதாயிற்று.

நூலகளைக் கற்றற ராயினும் அவா அறிவுடையரில்வர். அத தன்மையா இருக்கும் சபையிற சேருதல் (நன்றன்று) என அறிவுறுத்தியதாம்.

பதுமரூர் :—என்றது தாம் பெறுகிற பயனகளைக் கருதி அதற்குத் தக்கதாக ஒழுக்கும் பரததையா தோள போல வழிபடடுக கறபவாக கெலலாம நூலகள எளியவாம்; மறறந்தத தளிாப்போலும் மேனியைய யுடையா நெஞ்சுபோல யாவாக்கும் நூலின கருதது அறிதற கரியவாம் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—எ-து. பெறுவது கொளபவா தோள் போல—தாம் பெறுகின்ற பயனகளைக் கருதி அதற்குத் தக்க ஒழுக்கும் பரததையா தோள போல; நெற்பட்டுக் கறபவாக கெலலாம எளிய நூல—வழிபடடுக கறபவாக கெலலாம நூலும் எளிய வாகும், மறறு அம் முற்புரை மேனியா உள்ளமபோன்று —மறறந்தத தளிாப்போலும் மேனியைய யுடையா நெஞ்சுபோல; யாக்கும் அறிதறகரிது என்றவாறு.

கருத்து :—நூலகளை நூண பொருளையும் அறியவல்லவரே அவைக் குரியராவா.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“உறுவது சீர்தூக்கும் நட்பும் பெறுவது
கொள்வாரும் களவரும் நோ”.

318. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும் பொருள் தெரியார்
உய்ததகம் எல்லாம் நிறைப்பினும்—மற்றவற்றைப்
போற்றும் புலவரும் வேறே, பொருள் தெரிந்து
தேற்றும் புலவரும் வேறு.

தருமர் :—என்பது. புத்தகமே சாலத் தொகுத்தும்—
புத்தகங்களை யே மிகவும் தொகுத்தது வைத்தும், பொருள் தெரி
யார்—அதன் பொருளை அறியாராய், உய்த்து—மற்றும் பல
நூல்களையும் தேடிக்கொண்டு வருது; அகம எல்லாம் நிறைப்பி
னும் ¹ அகமெல்லாம் நிறைகது வைப்பினும்; மற்று அவற்றை
மற்றநதப் புத்தகங்களை; ² போற்றும் புலவரும் வேறே—³ பரிசுரிசு
கினற புலவரும் வேறே, பொருள் தெரிந்தது—அவற்றின
பொருளை ஆராய்ந்து; தேற்றும் புலவரும் வேறு—பிறர்க்கு
அறியச் செலுத்தும் புலவரும் வேறு என்றவாறு.

அகம நிறையப் புத்தகத்தை யுடையராயினும், அதனால்
அவா அறிவுடையா அல்லா; அதன் பொருளை அறியுமவரே
அறிவுடையா; ஆதலால் அவையறிந்த சேரவேண்டும என்ப
தற்குப் புத்தகந தொகுத்தாரை இழிவாக்கி அறிவுறுத்தியதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. புத்தகத்தினை நிறையத் தொகுத்த
தும், அதன் உட்கொண்ட பொருளை அறியாராய்ப் போற்றி
அகங்கள் எல்லாம் நிறைத்தது வைப்பினும் எனனை மற்று
அவற்றைப் போற்றும் புலவரும் வேறு; அவற்றின பொருளை
ஆராய்ந்து பிறர்க்குத் தேற்றும் புலவரும் வேறு என்றவாறு.

உய்த்து—பொருளல்லாதவற்றைக் கொண்டு வருது.

¹ அகம—வீடு

² புத்தகந் தொகுத்தலாற புலவராகார; புத்தகம் தொகுத்தவருக்குப்
பயன்படாது கற்பாறகே பயன படுவதாயிருத்தலின போற்றும் புலவரும்
வேறு என்றார்

³ பரிசுரிக்கிற—இது பரிசுரிக்கிற எனறிருத்தல் கூடும்; அதாவது
கெடாமல் வைத்துக்கொள்கிற.

விளக்க உரை:—எ.து. புததகமே சாலத் தொகுத்தும்—புததகத்தினையே மிகவுந தொகுத்து வைத்தும்; பொருள் தெரியா—அதன பொருளை அறியாராய்; உயதது அகமெல்லாம நிறைபபினும்—நூல்களைத் தேடிக் கொண்டுவந்து அகத்தின நிறைத்து வைப்பினும்; மறறவறறைப போறறும் புலவரும் வேறு—மறறவறறைப பரிகரித்தது கறகிற புலவரும் வேறு, பொருள் தெரிந்து தேறறும் புலவரும் வேறு—அகன பொருளை ஆராய்ந்து பிறர்க்கறியச செலுத்தும் புலவரும் வேறு என்ற வாறு.

கூத்து—நூல்களைத் தொகுத்தலோடு அவற்றின் பொருளைபும உணராதது உரைக்கவல்லவரே புலவராவா.

(அ).

319. பொழிப்பகலம் நூட்பநூல் ஈசச்சமென(று) ஆற்றக
கொழித்தகலம் காட்டாதா சொற்கள்—பழிப்பில்
நிறையாமா சேககும் நெடுவகுன்ற நாட!
உரையாமோ² நூலிறகு நனறு?

தருமர்:—என்பது. ¹நிரை ஆமா சேககும்—நிரை நிரையாகக் காட்டுப்பசுக்கள தவகும், நெடு குன்றம் நாட!—உயர்ந்த மலை நாடனே!; பொழிப்பு—நூலின் பொருளைத் தீரடிசு சுருங்கசு சொல்லலும், அகலம்—அப்பொருளை னிரித்ததைதலும், நூட்பம்—(வினாவிடையால்) அப்பொருளை உள்ளபடி அறிவித்தலும், ²நூல் எச்சம்—நூலிற் புகுகாரல் நீங்கி நின்ற பொருளை வருவித்ததைதலும், என்று ஆறற—என்று இப்படி மிகவும்; கொழித்து—ஆராய்ந்து, அகலம்

1 'எச்சமிச நானகின்'—என்றம் பாடம்

¹நிரை—உட்டம்

²நூலெச்சம் என்பதனை இரண்டாகப் பிரித்த நூல் என்பதற்கு இல சாலை பொருளை உரைத்தல் என்பதும், எச்சம் என்பதற்கு எச்சவுமமை களால் எஞ்சிய பொருளை உரைத்தல் என்பதும் பழையவை.

காட்டாதார—இப்படி அப்பொருள் விரிவெல்லாம் விளங்க அறிவியாதவரது; சொற்கள்—; நூலிறகு—ஒரு நூலுக்கு; ¹பழிப்பு இல்—பிறரால் பழிப்பு எய்தாத; நன்கு உரையாமோ— நல்ல உரை ஆகுமோ? [ஆகாது] என்றவாறு

இவ்வகைததாய அறிவுடையாரே சபைக்குப் பொருநதியவா, அததனமையா இல்லாச சபையிற செல்வதும அறிவன்று எனபதாப.

பதுமனார்:—என்றது. திரண்ட பொருளைச் சொல்லலும், விரிததுரைத்தலும், கடாவும் விடைமுமாகச் சொல்லுதலும், இலேசானே பொருளை உரைத்தலும், எச்சவுமமைகளால் எஞ்சிய பொருளை உரைத்தலும் ஆகிய இதநானகு வகையாலும் ஆராய்ந்து விரிவான பொருளைக் காட்டமாட்டாதார் சொற்கள், காட்டுப பச்சுகள் நிரை நிரையாகத் தங்கும் உயாந்த மலை நாடனே! நூலிறகுப் பழிப்பிலலாத நல்ல உரையாமோ என்றவாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. பொழிப்பு—சுருங்க வைத்துச் சொல்லுதல், அகலம்—விரிததுரைத்தல்; நுட்பம்—அதிற பொருளை உள்ளபடி அறிவித்தல், நூல எச்சம்—நூலிற புருதாமல் ஒழிந்த பொருளை அமைத்துச் சொல்லுதல், என்று ஆற்ற—என்று இப்படி மிகவும், கொழித்தது அகலம் காட்டாதார சொற்கள்—ஆராய்ந்து இப்படியாக (விரிவான பொருளை) அறிவியாதவா சொற்கள்; நிரையாமா சேகுகும் நெடுங் குன்ற நாட!—காட்டுப பச்சுகள் நிரை நிரையாகத் தங்கும்—உயாந்த மலை நாடனே!; பழிப்பில் உரையாமோ நூலிறகு நன்கு—நூலிறகுப் பழிப்பிலலாத நல்ல உரை யாகுமோ என்றவாறு.

இப்படி அறியுமவா யாதொரு சபைக்கும் உத்தரங் கொடுக்க வல்லா என்பதாம்.

கருத்து:—நூற் பொருளைப் பலவகையிலும் விரிவாக விளக்கிக

¹பழிப்பில் எனபதனை ஆமாவுடன் கூட்டிப் பொருளுரைப்பாரும் உளா.

கூற வல்லவரே அவைக்குரியராவர்.

(கூ).

320. இற்பிறப்பு இல்லார் எனைத்துநூல் கற்பினும்
சொற்பிறரைக காக்குங் கருவியரோ?—இற்பிறந்த
நல்லறி வாளர் நவின்றநூல் தேற்றாதார்
புல்லறிவு தாமறிவ(து) இல்.

தருமர் :—என்பது. இல் பிறப்பு இல்லா-(உயர்) குடிப் பிறப்பு இல்லாதவா; எனைத்து நூல் கற்பினும்—எல்லா நூல்களையும் கற்றாராயினும்; ¹பிறா சொல்லை காக்கும் ²கருவியரோ—பிறா சொல்லாற்றும் போது ஏறப்படுகு குற்றத்தைப் ப்பரிகரித்து அடங்கும் அறிவுடையராக வல்லரோ?; இவ பிறந்த நல் அறிவாளர்—(உயர்) குடிப் பிறந்த நல்லறிவுடையார்; ³நவின்ற நூல் தேற்றாதார்—(பெரியோர்) சொல்லிய நூலின் பயனை தெரிபாதாரது, புல அறிவு—புலைய அறிவை; [தாம அறிவது இல்—தாம அறியாதவா போலிருப்பா] எனறவாறு.

குடிப் பிறப்பாளர் சிறிது நூலைக் கற்றாராயினும், எல்லா நூல்களையும் கற்ற ராயினும் அவர்க்கு இயற்கையாகவே அறிவுண்டாம். குடிப்பிறப்பிலலா எல்லா நூலையும் கற்றலும் தங்குணமன்றி அறிவு, அவரைப் போல உண்டாகாது. அதனால் பெரியோர் நூலின் பயன் அறியா கருதது இது, அறிநகோ கருதது இது என்ன அறியவும மாட்டாராய், அவையிற சென்று சொல்லுவதில் தமமேல வருங குற்றமுங காணமாட்டார்

¹'சொல் பிறரைக் காக்கும்' எனபதில் உருபு பிரிததக் கூட்டப் பெற்றத.

²கருவி—சாதனம், ஆவது அறிவினை.

†பரிகரித்த—நீக்கி.

³நவின்ற—கற்ற எனபத பதமஞா கொண்ட பொருளாகும்.

என்பதனால் இது அவையறிதலில் சோக்கப்பட்டது.

பதுமனார்—என்றது. குடிப்பிறப்பு இல்லாதார எல்லா நூலகையும் கற்று நிரம்ப அறிவுடையராயினும், பிறா சொல்லின கண வருங் குற்றத்தைப் பாதுகாத்தது அடங்குகு கருவியினை யுடையவராவரோ? குடிப்பிறந்த நல்லறிவாளா, கற்ற நூலின பொருளைத் தெரிய வுணர்ந்திலாதாரது புலவிய அறிவினைத் தாம உணர்ந்தாராயினும் அறிந்திலாதார போல இருப்பா என்ற வாறு.

விளக்க உரை:—எ-து. இற பிறப் பில்லார என்தது நூல கற்பினும்—குடிப்பிறப் பில்லாதார எல்லா நூலினபுக கற்பினும், சொல பிறரைக் காகும் கருவியரோ—பிறா சொல லினால் வருங் குற்றத்தினக காதது அடங்கும் அறிவுடையராக வல்லரோ?, இறப்பிறந்த நல்லறிவாளா நனினற நூல தேற்றாதார புலவறிவு தாம அறிவதில—குடியிலே பிறந்த நல்லறிவினை உடையார சொன்ன நூலின பயனைத் தெரியாராயினும்; புலவிய அறிவினை உடையாருடைய அறிவைத் தாம அறியாதது போலிருப்பா என்றவாறு.

இது குடிப்பிறப்பின் தனமை கூறல்; அவையறிதல ஆமோ எனலில், அவையறியாதார புலவிய சொல் தவறிச் சொல்லில் அவையறிந்த அறிவுடையார மனத்தினை இப்படி மிகவும் ரோகூகிப்பா எனபனால (சோக்கப் பட்டது).

கருத்து—பிறா சொறசோரவு கண்டு இகழாது அடங்கிய உயாகுடிப் பிறப்பாளரே அவைககுரிய ராவா.

(ஃ).

பொதுவியல் முற்றிற்று.

6. *பகை யியல்.

33. புல்லறிவான்மை.

தருமர் :—அஃதாவது புல்லிய அறிவை ஆளும் ஆட்சி; அஃது ஆமாறு யா காணா சிறிது அறிந்தது கொண்டு, எல்லாம அறிந்தவரைப போதை தன்னைதானே மதித்துக் கொண்டு தன்னை வியந்தது கூறலும், பிறா பெருமை அறியாமல் அவரை இகழ்ந்தது கூறலுமாகும்.

பதுமரார் :—அஃதாவது. புல்லிதான அறிவை ஆளும் ஆட்சி; ஏதேனா சிறிது அறிந்தது கொண்டு எல்லாம் அறிந்தா னாகவும், எல்லாரினர் தான் பெரியனாகவுந் தன்னைத் தானே மதிக்கது வியந்தது கூறலும், பிறா பெருமைகளை அறியாது தான் இகழ்ந்தது கூறலுமாகும்.

குறிப்பு:—

‘புல்லறிவான்மை’—

பரிமே —அது புல்லிய அறிவினை ஆடல் தன்மை என விரியும். அஃதாவது தான சிறற்றறிவினையிருந்தே தன்னைப பேரறிவினாக மதித்து உயாந்தோர் கூறும் உறுதிச சொல் கொள்ளாமை.

மணக் :—புல்லறிவான்மையாவது சிறற்றறிவின் இயல்பும் அதலை வருங்குற்றமும் கூறுதல். இதுவும் பேதைமையோடு ழுத்த இயல்பிருத்தலான, அதனபின கூறப்பட்டது.

பரிதி — புல்லறிவான்மையாவது புல்லறிவை ஆளுதல்; பேரறிவைப பற்ற வேணும். என்று.

—குறள். அதி. 85.

*மக்கட்டுப் பகையாய் நின்று கெடுக்கும் இழிகுணங்களைப் பற்றிக் கூறும் பிரிவு.

321. அருளின அறமுரைக்கும் அனபுடையார்
வாய்ச்சொல்

பொருளாகக் கொள்வர் புலவர்;—பொருளில்லா
ஏழை அதனை இகழ்ந்துரைக்கும் பாற்கூழை
மூழை சுவையுணரா தாங்கு.

தருமர் :—எனபது. ¹ அருளின—தமது அருளிணுவே; அறம உரைக்கும்—அறநெறியை உரைக்கும், ² அன்பு உடையார் ³ வாய்ச் சொல்—அனபினை புடையார் சொல்லிய சொற்களை, புலவர்—பெரியோரானவர்; ⁴ பொருள் ஆக கொள்வா—உண்மையாகக் கொள்ளுவா, பொருள் இல்லா ஏழை—ஒரு பொருளினுங் கூட்டத்தகாத அறிவிலலாதவன, அதனை—அச் சொற்களை; இகழ்நது உரைக்கும்—இகழ்நது விடுவன்; (அஃது என போல எனனில்) ⁵ பால் கூழை—கூழ் போலக் காயநத பால்; மூழை—(அத துழாவி) அகபபையானது; சுவை உணராத ஆங்கு—சுவை அறியாதது போல என்றவாறு

பாலின சுவை உண்பார்க்கு அன்றித் தெரியாதது போல அறிவுடையார் சொல் அறிவுடையார்க்கே பொருந்துவது அன்றிப் புல்லிய அறிவினை புடையார்க்குப் பொருந்தா(மையால், இகழ்நது விடுவா என்று அவர் அறிவினமையை இகழ்நது கூறியதாம்.

பதுமரார் :—என்றது. அருளுடைமையான அற

¹ அருள்—எல்லா வுயிர்களிடத்தும் காட்டும் கருணை

² அன்பு—உறவின முறையாரிடத்தாக் காட்டும் இரக்கம். 'அருள் எனனும் அனபின குழவி' என்றபடி அனபினறி அருள் பிறவாமையால் இரண்டையும் கூறினார்.

³ 'வாய்' என வேண்டா கூறினார் அவர் வாய் பயனில் சொற்களைப் பழகி யறியாத என்றற்கு எனினுமாம்

⁴ பொருள் ஆகக் கொள்வர்—பயனுடையதாக மதித்த ஏற்பா.

⁵ பால் கூழ்—பாற்சோற எனபாரு முள்.

நெறியை உரைக்கும் ஆவமுடையார வாய்ச்சொற்களைப் பொருளாகவே (பொதிநது) கொள்வர் அறிவுடையார; ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படாத பேதை, அவா சொல்லிய அறத்தை இகழ்நது (ஏறறுக்) கொள்ளார; பாற கூழினை ¹மூழை சுவை உணராததுபோல என்றவாறு.

அருளின்—அருளுடைமையாலே.

விளக்க உரை:—என்பது. அருளின அறம உரைக்கும் அன்புடையார வாய்ச்சொல்—அருளிணுலே அறத்தினை உரைக்கும் அன்புடையார வாயிற சொற்களை; பொருளாகக் கொள்வா புலவா—பொருள் போல மனத்திலே பொதிநது கொள்ளுவா அறிவுடையார, பொருள் அல்லா ஏழை அதனை இகழ்நது உரைக்கும்—ஒரு பொருளினுங் கூட்டத்தகாத ஏழையானவன் அதனை இகழ்நது விடுவன்; பாற கூழை மூழை சுவை உணராத ஆங்கு—கூழ் போலவே காயநத பாலினை அது துழாவின பாலின சுவையறியாது அது போலும் என்றவாறு.

கருத்து:—புல்லறிவுடையார அறிஞர் கூறும் பொருளுரையை மதித்தது ஒழுக மாட்டார.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“புல்லவைபுள பொச்சாநதும் சொல்லறக நலலவைபுள நனகு செலச சொல்லு வார”.

—குறள். 719.

“கல்லா தவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்கதோர
பொலலாத தில்லை” ஒருவர்க்கு”.

—பழ. 64.

¹மூழை, பாலின சுவைப் பயன் அறியாமையால் ஏழை அன்புடையார சொற்பயன் அறியான எனக.

“கல்லா ஒருவனைக் காரணங் காட்டினும்
இல்லைமற ரென்றும் அறனுணர்தல்—நல்லாய்
நறுநெய நிறைபுழுக்கல் உய்ப்பினும் மூழை
பெறுமோ சுவையுணரும் ஆறு”.

—அறநெரிச்சாரம், 30.

“பொருளுணாவார இலவழிப பாட்டுரைத்தல் இனனா”.

—இன்னா. காற்பத. 11.

(க).

322. அவ்வியம் இல்லார் அறத்தா(று) உரைக்குங்கால்
செவ்வியர் அல்லார் செவிகொடுத்துங் கேட்கலார்
கவ்விததோல் தினனுங் †குணுங்குநாய் பாற்
செல்வி கொளஸ்தேற்றா(து) ஆங்கு. சோற்றின்

தருமர் :—என்பது. ¹அவ்வியம் இல்லாரா—மனக
கோட்டம் இல்லாதவா, அறதது ஆறு—அறததினது வழியை;
உரைக்கும் கால்—சொல்லுங் காலதது; (அவறறை) செவ்வியா
அலவார—மனக் கோட்டம் உடையவர், செவி கொடுத்தும
கேட்கலாரா—செவி தாழததுக கேட்கவும மாட்டார, (அஃது
எனபோல எனின்) தோல கல்வி தின்னும்—தோலைக் கவவித்
தினனுகிற, ²குணுங்கு நாய—பறைசசேரியில நாயானது; பால
சோற்றின் ³செவவி கொளல்—பாற சோற்றினை நுகாநது அதன்
சுவையைக் (கொளளுதலை) தேற்றது ஆங்கு—அறியமாட்டாதது
போல என்றவாறு.

†குணுகா நாய என்றும் பாடம்.

குணுகு—“வெண்ணெய் அனைந்த குணுகும்”. (திவ். பெ. 2-41).

¹அவ்வியம்—பொருமை; பிற மனக குறறக்களையுங் கொளக.

²செவ்வாத நாயாலைச் சிறந்த பாற்சோறுண்ணலுங் கூடும்; சேரி நாய்
இழிந்த தோலையே தினனும் இயலபினது எனறணாதத ‘குணுகு நாய்’
என்றார். ‘குணுகுநாய்’ என்ற பாடத்திற்குச் சக்கிலியாத நாய எனப்
பொருள் உரைக்க.

³செவவி—பாறசோற்றின் கன்மை; என்றத சுவையை.

மனக்கோட்டம் அறிவின்மையால் உண்டாகியது. அறிவுடையாரே அறத்தினது நெறியை உட்கொளவார் அன்றிப் புல்லறிவாளர் அச்சொறஞ்சு செவ்வாழ்க்கவஞ் செய்யார் என அவரிழிவு கூறப்பட்டது.

பதுமனார் :—என்றது. மனக்கோட்டம் இல்லார், அற நெறியைத் தமக்குச் சொல்லுங்கால, செவ்விய மனத்தார் அல்லாதார் மறநெறஞ் சொன்னேக கொடுக்க வேண்டா வாயினும் செவி கொடுத்தக கேட்கவும் மாட்டார். பொல்லா நாறறத்தினையுடைய தோலைக் கவனித் தினனும் கீழாய குணங்கா நாய், பாற சோற்றின் செவ்வியைக் கொளமாட்டாது விட்டாற போல என்றவாறு.

அவசியம் இல்லா—மனக் கோட்டமில்லாதார், செவி கொடுத்தும்—மறநெறஞ் சொன்னேக கொடுக்க மாட்டாராயினும் செவ்வியைக் கொடுத்தும் குணங்கா—செருப்புச்¹ சமைப்பார்.

விளக்க உரை :—என்பது. அவசியம் இல்லா அறத்தாறு உரைக்குங்கால—மனக்கோட்ட மில்லாதவா அறத்தினது நெறியைச் சொல்லுங்காலத்து; செவ்விய ரல்லா செவி கொடுத்தும் கேட்கலா—மனக்கோட்ட முடையார் செவி தாழ்த்துங் கேட்க மாட்டார், (அஃதென் போல வென்னில) கவனித் தோல சினனும் குணங்கா நாய்—தோலைக் கவனித் தினனும் பறையா நாயானது, பாற சோற்றின் செவ்வியைக் கொள தேற்றது ஆங்கு—பாற சோற்றின் செவ்வியினது காறது கெளரியமாட்டாது (அது போல) என்றவாறு.

கருத்து :—புல்லறிவுடையார் பெரியோர் கூறும் அறநெறிகளைக் கேட்க மாட்டார்.

(உ).

¹ சமைப்பார்—செய்வார்.

323. இமைக்கும் அளவில்தம் இனனுயிர்போம்

† ஆற்றை

எனைததானும் தாங்கண் டிருந்தும்—தீனைத்

நன்றி புரிகல்லா நாணில் மடமாககள் [ஆணையும்
பொன்றிலென? பொன்றாககால் என?

தருமர் :—என்பது. இமைக்கும் அளவில்—(கண்) இமைக்கும் அளவிலுள்ள; தம இன் ¹உயிர்போம் ஆற்றை—தமது இவரிய உயிர்போகின்ற முறைமையை; எனைததானும்—எவ்வழிபாலும், தாம கண்டு இருந்தும்—தாம அறிந்திருந்தும், தீனை ஆணையும்—தீனை அளவாகிலும்; நன்றி புரிகல்லா—நன்றியைச் செய்ய பாட்டாத, ²நாண இல ³மடமாககள்—நாணமும் அறிவும் இல்லாத மனிதகா, பொன்றில என[?]—சாகி வெனை[?], பொன்றாககால் என[?]—சாகாதிருக்கில் என்ன[?] என்றவாறு.

உயிரியோவது அறிந்தும் எனவே புலவிய அறிவு என்பதாயிற்று. அது விலங்கினதறிவு போலவதன்றி ஞான அறிவல்லாமையால் அதனைமையார இருப்பதினும் போவதினும் பயனிலலை என்று இழிவாககி அறிவுறுத்தியது

பதுமரூர் :—என்றது இமைக்கும் அளவில் தமது இனியவுயிர போம் நெறியை, எல்லாவகையாலும் தாம கண்டிருந்தும், தீனையளவாயினும் மறுமைக்கு உறுதியாய அறமதனைச் செய்யாத நாணிலலாத ⁴அறிவு கெட்ட மக்கள்

†மாக்கம் என்றும் பாடம்.

¹உயிர போமாறு அறிதலாவது, மறறவா உயிர பிரிந்து போம் வழிகளைக் கண்டு, தமமுயிரும் இவ்வாறே பிரியும் என்று உணர்தல்

²உலகிற்குப் பயனின்றித் தம உயிரைக் காக்கும் செயலுக்கு உள்ளம் 'ஓடுவகாமையால்' 'நாணில் மாக்கள்' என்றார்

³நாணினமையை அகற்றும் கலவறிவு இல்லாமையால் 'மடமாககள்' என்றார்.

⁴பகுத்தறி வில்லாமையால் 'மக்கள்' எனனாது 'மாக்கள்' என்றார்.

செததால் எனன்? வாழநதால என்ன? என்றவாறு.

மாராகம—நெறி. புரிகை—விருமபுகை.

விளக்க உரை:—எனபது. இமைககும அளவில் தம் இன்னுயிர்போம ஆறறை—இமைககுமளவில் தமதினிய வுயிர்போகிற முறைமையினே; என்ததானும தாம கண்டிருநதும்—எல்லாவழியாலுந தாங்கண்டிருநதும், தின்ததுணையும் நன்றி புரிகலலா நாணில மடமாகுகள—தினையளவும் நனருகிய அறநெறி புரியமாட்டாத நாணிலல்லா அறிவிலலாத மனிததா, பொன்றில என? பொன்றுககால என?—சாகில என? சாவாதிருநதால என? என்றவாறு.

கருத்து:—புல்லறிவினா தமது வாழவைப பயலுடையதாகக் கழிக்கமாட்டாரா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“தின்ததுணை நன்றி”

—திருக்குறள். 11.4

(உ.)

324. உளநாள் சிலவால் உயிர்க்கேமம் இன்றால் பலாமனனுந தூற்றும் பழியால் பலருள்ளும் கண்டாரோ டெல்லாம் நகாஅ(து) எவ்வொருவன தண்டித் தனிப்பகை கோள்.

தருமர்:—எனபது. உளநாள்—தான் வாழும் நாளும; சில—சிறிது நாளே யுள்ளன; உயிரககு ஏமம் இன்று—உயிர்போகாது(சிறக்க) காவல உண்டோ எனில் அதுவுமில்லை; பலா தூற்றும் பழி—உலகில் பலரும் நிலைபெறச் சொல்லும் பழிபுடைய

யும்; மன்னம்—உண்டாகும்; (இப்படியிருக்க) பலருள்ளும்—
பலருடனும் வைத்து; கண்டாரோடு எல்லாம்—கண்டாருட-
னெல்லாம்; நகாது—மகிழ்ச்சி யுடையவனாய் இராமல; ஒருவன்—;
¹தண்டி—ஒருகாரணமுமின்றி விரோதித்து, ²தனி—தனியாய்;
பகைகோள்—மாறுபட்டுத் திரிதல, எவன்?—யாதோ? என்ற
வாறு. [ஆல் அசை]

தான ஒருவனாயிருந்தும் பலருடன் விரோதிப்பது புலவன்
வினா தனமையாம்.

பதுமனார் :—என்றது. தான வாழும் நாட்கள் சிலவாம்,
தன் உயிராக்கு ³எமமும் இன்று; பலருடனும் பழிப்புரையாம்.
பலருள்ளும் வைத்துத் தான தலைப்பட்டார எல்லாருடனும்
மகிழாது ஒருவன் விலகித் தனியாய்ப் பிறரோடு பகைகோடல்
எனனை கொல்லோ? என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. உளநாள சிலவால்—தான
வாழ்நாள சிறிதால்; உயிராக்கு எமம் இன்றால்—உயிருக்கு ஓர்
அரண இல்லை, பலர் மனமும் தூற்றும் பழியால்—பலரும் நிலை
பெறாத தூற்றத்தக்க பழிப்புரையாம், பலருள்ளும்—பலருள்ளும்
வைத்து, கண்டாரோடு எல்லாம் நகாது—கண்டவர்களுட-
னெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடையவனாயிராமல், எவன்? ஒருவன்
தண்டித் தனிப்பகை கோள்—தான ஒருவனாயிருந்து பலருடனும்
ஒரு காரணமும் இன்றியிலே விரோதமே செய்து கொண்டு
மாறுபட்டுத் திரிதல யாதோ? என்றவாறு.

கருத்து — எல்லாருடனும் கலந்து மகிழாது விலகிப் பகைமை

¹தண்டிதல்—விலகுதல்.

²தனி என்ற பகுதியே வினையெச்சமாயிற்று; 'வரிப்புனைபந்த'
என்புழிப் போல.

³எமம்—பாதுகாப்பு

பாராட்டுவது புல்லறிவாகும்.

(ச).

325. எய்தி யிருந்த அவைமுனனர்ச் சென்றெள்ளி
வைதான ஒருவன ஒருவனை—வைய
வயப்பட்டான் வாளா இருப்பானேல், வைதான
வியததக்கான வாழும் எனின.

தருமர் : - என்பது. ¹எய்தி இருந்த—(பலா) திரண்
டிருந்த, அவை முன்னா சென்று—சபைக்கு நடுவே சென்று,
ஒருவனை ஒருவன் எள்ளி—ஒருவனை ஒருவன் இகழ்ந்தது; வைதான
—வைதானாக, ²வைய வயப்பட்டான்—வசவுண்டவன்,
³வாளா இருப்பானேல்—அதற்கு ஒன்றினையுஞ் சொல்லாமற்
பொறுத்திருந்தானாகில், வைதான—வைதவன்; வாழும் எனின—
(வசவுண்டவன் பொறுத்த பின்) உயிர வாழ்வானாகில்; ⁴வியத
தக்கான—அதிசயிக்கத்தக்கவன் ஆவான் என, ⁵வாறு.

தன புல்லறிவினாலே பெரியோர் தன்மை அறியாமல்
இகழ்ச்சி செய்யில் அவர் பொறுப்பது அவர்க்கு இயலாது, தம
இயலாற பொறுத்திருக்கவே இவன் வாழ்நாள குன்றிவிடும
என்பார், அவர் பொறுத்த பின் உயிர வாழின அதிசயிக்கத்த
தக்கான என வியப்பது போல ⁵வதங் கூறியது.

¹(ஒருவன்) பலருக்கு என்று உரைப்பினும் அமையும்.

²வைய வயப்பட்டான்—ஏசுதற்கு உடனப்பட்டவன் என்க. இனி
ஏசுகையில் ஏசப்பட்டவன் என்றாரைத்தலும் ஒன்று. இப்பொருளுக்கு
வயப்பட்டான் என்பதனை வையப்பட்டான் என்பதன் போலியாகக்
கொள்க

³வாளா இருத்தல் அவன் அறியாமையையும், தன் வினை வசத்தையும்
எண்ணி என்க

⁴வியததக்கான என்றது ஏசியவன் உயிர வாழ்தல் அரிது எனற்படி.

⁵ஏதம்—நீங்கு.

பதுமனார்:—என்றது. பலா தீரண்டிருந்த சபைக்கு நடுவே சென்று ஒருவனை இகழ்ந்தது வைதான் ஒருவன்; அவன் வைதற்கு அவன் உடன்பட்டு எதிராமல் இருந்தானாகில், வைதான் அவன் பொறுத்ததின் உயிரா வாழ்வானாகில் அதிசயிக்கத்தக்கவன் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—என்பது. எய்தி யிருந்த அவை முன்னாசு சென்று—தீரண்டிருந்த அவைக்கு நடுவே சென்று, எள்ளி வைதான் ஒருவன் ஒருவனை—ஒருவனை இகழ்ந்தது வைதான் ஒருவன்; வைய வயப்பட்டான வாளா இருப்பானேல—அவன் வசவை உண்டவன அதற்கு ஒன்றினைபுளு சொல்லாமற பொறுத்திருப்பானாகில்; வைதான் வியத்தக்ககான வாழும் எனின்—வைதவன் அவன் பொறுத்ததின்னும் உயிரா வாழ்வானாகில் அதிசயிக்கத்தக்கான் ஆவன் என்றவாறு.

கருத்து:—பெரியோரை இகழ்ந்தது பேசி வாழ்நாள் குன்றப் பெறுதல் புல்லறிவினா தன்மையாம்.

(௩).

326. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே அறவினையை
ஊக்கி அதனகண் முயலாதான—நூக்கிப்
புறத்திரு போகென னும் இன்னாச்சொல் இல்லில்
தொழுததையாற் †காணப் படும்.

தருமர்:—என்பது. மூப்பு—மூப்பினை; மேல் வாராமை முன்னே—தான் மேற்கொள்ளா முன்னே; அறவினையை—அறத்தினது நெறியை; ஊக்கி—மேற்கொண்டு; அதனகண் முயலாதான—அதனை முயன்று செய்யாதவன்; இல்லில்—தன் வீட்டில்; நூக்கி—(உள்ளினின்று புறம்பாகத்)தள்ளி; புறத்தது இரு—வெளிப்புறத்திலே இரு; போகு—(இவ்விடமவிட்டுப்) போ;

எனனும்—என்று சொல்லும், இன்னாச் சொல்—பொல்லாச் சொல்லை; ¹தொழுததையால—வெள்ளாட்டியாலே; காண்ப படும்—கேட்கப் படுவான என்றவாறு.

மூப்பு வந்தால் யாவராலும் இகழ்ப் படுவான ஆதலால், இளமைப் பருவத்திலே துறந்து மறுமைக்கு உறுதியினைக காணக்கடவன என்பதாம். நல்லறிவுடையதாக கலந்து புலவறிவாளாக இருவை தோன்றாமையால், தொழுததையாற காண்ப படுவன என வற்புறுத்தியது.

பதுமனார்:—என்றது. மூப்பு வருவதன் முன்னமே அறத்தினது நெறியை மேற்கொண்டு செய்யாண்கில, (தன்மனையில)உள்ளினின்று தள்ளிப் புறம்பே இரு, போ, என்று, கையைப் பிடித்துவிட்டு வெள்ளாட்டி இகழ்ந்துவிடத் தக்கதாய் இருக்கும் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—என்பது. மூப்புமேல் வாராமை முன்னே—மூப்புமேல் வருவதற்கு முன்னம், அறவியையை ஊக்கி அதன்கண் முயலாதான—அதற்கு முன்னே அறத்தினது நெறியை மேற்கொண்டு அதனை முயன்று செய்யாதவன்; நூக்கிப் புறத்து இருபோகெனலும் இன்னாச் சொல்—தன்னைத் தள்ளி உண்ணின்றும புறம்பே போயிரு என்கிற பொல்லாத சொல்லை; இவ்வுள தொழுததையால் கூறப்படும—தன் வீட்டில் வெள்ளாட்டியாற சொல்லத் தகுவன என்றவாறு.

மூப்பு வந்தால் பின்பு யாவராலும் இகழப்படுவான ஆதலின், இளமைப் பருவத்திலே துறந்து மறுமைக்கு உறுதியுடையதாக வேணும் என்பதாம்.

கருத்து:—புலவறிவாளர் இளமையிலேயே அறஞ் செய்ய அர்யாராய்ப் பின் ஏவலாளராலும் இகழப்படுவார்.

¹தொழுததை—தொழுமபன் என்பதன் பெண்பாற் சொல்.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“திறைமன்ன ருய்ப்பத் திருநிறபச் செங்கோ னடப்பக் குறைவின்றிக் கொற்ற முயரத் தெவவாதோ பணிய உறைகின்ற காலத தறங்கேட் டுருமுறற பாம்பின் அறிவன னடிக்கீழ் அரசஞ்சித துறந்த வாறும”.

—சேவக பதி 27

(சு)

327. தாமேயும் இன்புரார் தக்கார்க்கும் *நன்காற்றார் ஏமஞ்சார் நனனெறியுஞ் சோகலார்—தாமயங்கி ஆககததுள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப் போககுவார் புல்லறிவி னார்.

தருமர் :—என்பது. புல அறிவிரா—புல்லிய அறிவினை யுடையார்; தாமேயும்—தாமாகிலும், இனபு உரூ—(நல்ல நுகாசுகளை நுகாந்து) இனிமை யுற்றாரா, ¹தக்கார்க்குப்— தகுதியுடையார்க்கும்; நன்கு ஆறாரா—நனமைகளைச் செய்யாரா, ஏமம சாரா—தமக்கு அரணுகிய, நலநெறியும்—அறநெறியையும்; ²சோகலாரா—அறிந்து செய்யமாட்டாரா; தாம் மயங்கி—தமக்கு மறுமைக்கு உறுதியானவற்றை மறந்து, ³ஆககததுள் தூங்கி— தமது ஆககததிலே தங்கி, அவத்தமே—பயனிநறியே; வாழ் நாளை போககுவாரா—வாழ்நாளைக் கழிப்பாரா என்றவாறு.

நல்லறிவுடையார்க் கல்லது புல்லறி வாளாக்கு இநநெறி தெரியாமையால் வாழ்நாளை வினை கழிப்பாரா என வறபுறத்தியது.

*என்றறாரா என்றும் பாடம்.

¹‘தக்கார்க்கும்’ என்றா தானம் பெறதற்கு உரியாரா அவராலின.

²சோகலார்—அடையமாட்டாரா எனிலுமாம்.

³ஆக்கததுள் தூங்குதலாவது—தமது செல்வத்தில தினைதது மகிழ்ந்து திருத்தல.

பதுமனார் :—என்றது. தாமும் நல்ல நுகர்ச்சியினை நுகர்ந்து இனிமையுடன் இரா; தகுதியுடையவர்க்கும் நன்மையான தானஞ் செய்பார்; தமககு அரணாக அமைந்த துறவுநெறியிலும் நில்லா; தாம் அறிவு கெட்டுச் செல்வம்பெற வேண்டி ஒழுகிப் பயனினறியே வாணனைக் கழிப்பர் புல்லறிகினை யுடையாரா என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. தாமேயும் இனபுறா—தாமோ எனனில் நல்ல நுகர்ச்சிகளை நுகர்ந்து இனிமையுற்றிரா; தக்காராக நன்றறரா—தகுதியுடையாராக நன்மைகளைச் செய்பாரா, ஏமம் சார நன்னெறியும் சோகலாரா—தமககு அரணாக அமைந்த நல்ல அறத்தினது நெறிகளையும் செயயமாட்டாரா; தாம மயங்கி—தாம மறுமைக்கு உறுதியை மறந்து, ஆக்கத்தள தூங்கி அவத்தமே வாழநாளைப் போககுவாரா புலலறிகினா—ஆக்கத்திலே தங்கிப் பயனினறியே வாழநாளைக் கழிப்பாரா புலலறிய அறிகினை யுடையாரா என்றவாறு.

ஆக்கத்தள தூங்குதல—இறவாமல் இருப்போம் என்று செல்வத்தில மகிழ்நதிருத்தல்.

கருத்து :—புலலறிவாளர் செல்வத்தைத் தமககும் பிறாக்கும் பயன்படவொட்டாமற செய்து வீண காலங் கழிப்பாரா

(எ).

328. சிறுகால யேதமக்குச் செல்வுழி வல்சி

இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக் கொள்ளார்—இறுகிறுகிப் பின்னறிவாம் எனறிருக்கும் பேதையார்

பொன்னும் புளிவிளங்காய் ஆம். [கைகாட்டும்

தருமர் :—என்பது. சிறுகாலையே—இளமைப் பருவத்திலே தொடங்கி, ¹தமககு செல்வுழி வலசி—தாம் இறந்து

¹ தமசெல்வுழிக்கு வலசின உருபு பிரித்தல் கூட்டுக

செல்லுமிடத்துக்கு அறமாகிய உணவினை; இறுக இறுக—சிக் கென; ¹தோள கோப்பு கொள்ளாரா—கட்டுச் சோராகக் கட்டிக் கொள்ளாராய்; இறுக இறுகி—பொருளைக் கைவிடாது இறுக்கி; பின அறிவாம் என்று இருக்கும்—அறத்தைப் பின்பே செய்வோம் என்று சேமஞ் செய்திருக்கும்; பேதையா—அறிவில்லாதவா; கைகாட்டும் பொன்னும—(தான இறக்குங் காலத்து நா வெழுநது பேச வொண்ணாமையால், தாம் வைத்த பொன்னை [அறஞ்செய்க எனத்]தன் உரிமையா அறியக்) கைக்குறிப்பாகக் காட்டும் பொழுது அப்பொன்னும்; புளி விளங்காய் ஆம—(²அதன் நிலை அறிந்தாள்) புளித்த விளங்காய் கேட்கிறா என்று உரிமையாக்கு உரைத்தவாறும் என்றவாறு.

இதற்கு உதாரணச் செய்யுள்—

*“கையாற பொதிததுணையே காட்டக் கயறகண்ணாள் அதனைக்
காட்டாள
ஐயா விளாம்பழமே என்கினறீர் ஆங்கதற்குப் பருவ
மன்றென்
செய்கோவெனச் சிறந்தாள்போல சிறவாக் கட்டுரையால்
குறித்தல எல்லாம
பொய்யே பொருளுரையா முன்னே கொடுத்ததுண்டல
புரிமின கண்டா”.

பதுமனார்:—என்றது. முறகாலத்தே தொடங்கித் தமக்குச் செல்லும மறுபிறப்பிற்கு வேண்டும் அறம எனலும் உணவினை,

¹வழிப் பயணத்திற்கு வேண்டும் பொதிசோறு தோளிற் கோக்கப் படுவதால் 'தோட்கோப்பு' என்றார்

²மனைவியாவாள்; பேதை, 'பொன்னை அறகு செய்க' என்று காட்டிய கைக் குறிப்பினை அறிந்த மனைவி, தான அறகு செய்தற்கு ஒகுப்படாமையால் 'புளிவிளங்காய் உண்பதற்கு இது பருவமன்று' என்ற கூறி மறுத்தவாறும்

*சீவக சிந்தாமணி. 6 : 142 ஆம் செய்யுள்.

யாபபுறத் தோட்கோப்பாகக் கொள்ளாது மிகப்¹பறறுள்ளம் செய்து, மறுமைக் குதவும் உணவினைச் சாம்பொழுது செய்வோம் என்று கருதி இருக்கும் பேதையார், தாமசாம காலததுப் பேசமாட்டாமையாற பிறாக்குக் கொடுத்தறகுத் தருக என்று காடடும் பொற் கட்டியும், சுறறத்தார சொல்லும் வகையால புளி விளங்காயாம் என்றவாறு.

சிறுகாலை—முறகாலம். வல்சி—பொதிசோறு. இறுக இறுகி—மிகப் பறறுள்ளம் செய்து. பினன்றிவாம் என்றிருக்கும்—அறத்தைப் பின் அறிநது செயவேம் என்றிருக்கும். பேதை—அறிவில்லாதவன். பேசமாட்டாத காலத தறஞ்செய்தறகுக் கைகாய எனபா.

வீளக்க உரை:—எனபது. சிறு காலையே தமக்குச் செலவுழி வல்சி—முறகாலத்திலே தொடங்கித் தாம் இறநது செல்லுமிடத்துக்கு அறமாகிய உணவினை; இறுகிறுகத் தோட்கோப்புக கொள்ளாரா—சிக்கெனவே தோட்கோப்பாகிய ஆறறுணவினைக கொண்டு போகின்றிவா; இறுக இறுகிப் பின அறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையாரா—பொருளைக் கைவிடாமல் இறுகிப் பினபே அறத்தைச் செய்கிறோம் என்றிருக்கும் அறியாதவா; கைகாடடும் பொன்னும புளிவிளங்காயாம்—தாம் இறக்குங் காலதது நாகிழநது பேச வொண்ணாமையால அவா கைகாட்டின பொன்னும புளித்த விளங்காயாம் என்றவாறு.

கருத்து:—தேடிய செலவததால் இளமையிலேயே அறஞ்செய்யாது பின வருநதுவது புலவறிவாளா இயலபாசும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“மாயவதன முன்னே வகைப்பட்ட நல்வினையை ஆயவின்றிச் செய்யாதார் பின்னை வழிநினைந்து

¹பறறுள்ளஞ் செய்தலாவது—பொருள் மீ தள்ள பற்றதலால் அதனைச் செலவிடாது செட்டுச செய்தல்.

நோய்காண் பொழுதின் அறஞ்செய்வாக காணுமை
நாயகாணிற் கறகாணு வாறு”.

—பழ. 361.

(அ).

329. வெறுமை யிடத்தும் *விழுப்பிணிக் கண்ணும்
‡வறுமை மனத்தாரே ஆகி—மறுமையை
ஐந்தை அனைத்தானும் ஆற்றிய காலத்தும்
சிந்தியார் சிற்றறிவி னார்.

தருமர் :—என்பது. சிறு அறிவினா—புல்லிய அறிவுடையாரா, ¹வெறுமை இடத்தும்—தாம் வறுமையுற்ற விடத்தும்; ²விழு பிணிககண்ணும்—விழுமிதான பிணியுற்ற காலத்தும்; வறுமை மனத்தாரே ஆகி—வறுமையுற்ற மனத்தாராய்; மறுமையை—மறுமைக்கு உறுதிடான காரியங்களை, ஆற்றிய காலத்தும்—தாம் செல்வ முடையராய் முயலாங் காலத்திலும்; ³ஐந்தை அனைத்தானும்—ஒரு சிறு வெண்கடுகு அளவாயினும்; சிந்தியார்—நீனையார் என்றவாறு.

அறிவுடையார் செல்வ மிலலாது வறுமையுற்ற காலத்தும் அறத்தோடு இயைந்து ஒழுகுவார், அறிவினலாத புலலறிவாளர் தாம் செல்வமுடைய காலத்தும், அதனைச் சிறு கடுகளவாயினும் நினைக்கவுஞ் செய்வார் என்று அவர் அறிவினமையாகிய

*‘விழுப் பிணிப் போழ்தம்’ என்றும் பாடம்

‡மறுமை மனத்தாரே ஆகி’ என்றும் பாடம், இப்பாடத்திற்கு மறுமைக்கு உரிய அறவினைவினராய் எனப் பொருள்கொள்க.

¹வெறுமைபாவது; நுகாசசிக்குரிய பொருள் எதவும் இல்லாமல்; ஆவது வறுமை

²விழுப்பிணியாவது மிக்க கோய்; தன்பந்தரும் கோய் எனினுமாம்.

³ஐந்தை—வெண்சிறு கடுகு; இது சிறுமைக்கு எடுத்தக்காட்டப்படும் உவமை.

கொடுமை கூறியதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. வறுமையுற்ற விடத்தும், சீரிய பிணி வந்ததுறற காலத்தும் மறுமையுற்ற மனத்தினராய் மறுமைக்கு உறுதியான தருமத்தை, ஒரு சிறுவெண்கடுகு அளவாயினும் செல்வ முண்டான காலத்தும் நினையார புல்லிய அறிவினையுடையார என்றவாறு.

வெறுமை—வறுமை. கிழ்ப்பிணி—சீரிய பிணி. ஆற்றிய காலத்து—செல்வ முண்டான காலத்து.

விளக்க உரை :—என்பது. வெறுமையிடத்தும் கிழ்ப்பிணிப் போழ்தும—வறுமையுற்ற விடத்தும் சீரிய பிணி வந்ததுறற காலத்தும்; மறுமை மனத்தரே ஆகி—தன்மம் இட்டாராய் மறுமையுற்ற மனத்தினராய்; மறுமையை—மறுமைக்கு உறுதியான தருமத்தினை; ஐந்தை அனைத்தானும்—ஒரு சிறு வெண்கடுகு அளவாயினும்; ஆற்றிய காலத்து—செல்வ முடையாராய் முயன்று திரியுங் காலத்தும், சிந்தியார சிறற்றிவினா—அநதச் சிறு வெண்கடுகுகள வாயினும் நினையார புல்லிய அறிவினையுடையார் என்றவாறு.

கருத்து :—புல்லறிவாளாககு அறநினைவு, தன்பக் காலத்தே யன்றி இன்பக்காலத்தும் தோன்றாது.

(கூ).

330. என்னேமற் நிவ்வுடம்பு பெற்றும் அறம்நினையார்
கொன்னே கழிப்பார்தம் வாழ்நாளே—அனனே!
அளவிறந்த காதற்றம் ஆருயி ரன்னார்க்
கொளஇழைக்குங் கூற்றமுங் கண்டு.

தருமர் :—என்பது. அன்னோ!—ஐயோ!; ¹ அளவு இறந்த காதல்—எண்ணிறந்த காதலையுடைய; தம் ஆர் உயிர அன்னார்—தமது பெறுதற்கரிய உயிர போல்வாரை; கொள இழைக்கும்—உயிர கொள்ளக் கருதும்; ² கூற்றம் கண்டும்—கூற்றுவனைக் கண்டு வைத்தும்; என்னே—யாது தான்; இ உடம்பு பெற்றும்—இப பெறுதற்கரிய [மககள்] உடம்பைப் பெற்றும்; அறம் நினையார்—அறஞ் செயதற்கு நினைக்கின்றிலா; தம் வாழ்நாளை கொன்னே கழிப்பா—தமமுடைய வாழ்நாளை ஒருபயனு மின்றியே கழியா நிற்பர் [³ புல்லறிவாளா] என்றவாறு. [மற்று—அசை].

தமது காதலாளரைக் கூற்றங் கொண்டேருவது கண்டிருந்தும், தமது நிலைமையும் இவ்வளவு என வுணர்தம மறுமைக்கு உறுதியாகிய அறநெறியிற செல்லாதது இவா அறிவினமை யன்றே; இவா எவ்வகைத்தாய் உய்யக் கடவா என உயாரதோர இரக்கமுற்றுக் கூறியதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. மிகக் மககள் யாக்கையைப் பெற்று வைத்தும் அறஞ்செய்தலை நினையாது பயனின்றியே தம வாண்பை போகருவா; ஐயோ! அளவினைக் கடந்த அன்பினை யுடைய தம் அரிய உயிரைப் போனாரது சீரிய உயிரைக் கொள்ளச் சூழும் கூற்றத்தையுங் கண்டு என்றவாறு.

உலகத்துத தோற்றப்பட்ட உயிரகள் எல்லாம் எண்ணில. கற்பாநராஞ் செய்த பழவினைகளாலே ஒரு பிறப்பிலே எழுபடியாக எழுபிறப்பும் ஊர்தும், தத்தியும், பறந்தும், நடந்தும், நரகங் களிற கிடந்தும் இப்படிச் சுழலப் பிறந்தது இறந்தது திரிவன; நூற்றுக் கொருக்காலும் யாதோ யாக்கையேயாயினும், பிறப்புப் பொலவாது என்று பிறப்பறும் ஒழுக்கமாகிய ஞானம பிறவாது. அப்பெற்றிப்பட ஞான முள்ளது மானிட யாக்கை. (அது)

¹ அளவிறந்த காதல்—அளவு கடந்த அன்பு.

² கூற்றம்—வாழ்நாளைக் கூறு படுத்தவது அல்லது உடலையும் உயிரையும் கூறுபடுத்தவது.

³ புல்லறிவாளா என்னும் எழுவாய் வருவித்தக் கொள்க.

பெறரூரிலும் சிலா காதலால் என்னே மறறிப் பெறுதற்கரிய யாக்கையைப் பெற்றும், அளவிறந்த காதல் தம் ஆருயிரன் னொ ராகிய தாம் பெற்ற மக்களும்,..... ஆகியோருயிரையும் கொள இழைக்குவ கூறறததையும் கண்டுவைத்தும், தமக்கு மரணம் உண்டென்று கருதித் துறவற முதலிய அறங்கள் செய்ய நினையாரா; பயன்கொள்ளாதற்குரிய வாண்பை பயன் கொள்ளாது கழிப்பார ஐயோ இப்புல்லறிவாளா என்றவாறு.

என்னே, அன்றே என்பன அருளின்கட் குறிப்பு.

விளக்க உரை:—என்பது. என்னே மறறிவ வுட்பு பெறறும் அறம் நினையாரா—என்னே மறறிந்தப பெறுதற கரிய உடம்பினைப் பெறறும் அறஞ் செயதற்கு நினையாரா, கொன்னே கழிப்பார தம வாழநாளை—ஒரு பயனின்றியே கழிப்பார தம் முடைய வாழ்கின்ற நாளை; அன்றே அளவிறந்த காதல தம் ஆருயிர அனனா—ஐயோ எண்ணிறந்த காதலையுடைய தமது பெறுதற்கரிய உயிர போல்வாரை, கொள இழைக்கும் கூறறமும் கண்டு—உயிரைக் கொள்ளாதற்குக் கருதும் கூறறத்தினையும் கண்டு வைத்தும் அறஞ்செய்கின்றிலா என்றவாறு.

கருத்து:—யாக்கை நிலையாமையை அறிந்தும் அறஞ் செயயாது நறகதியை இழப்பா.

(ஐ).

34. *பேதைமை.

தருமர்:—அஃதாவது ¹இந்திரியங்களின் வழியே ஓடி அநதநத அநுபோகங்களை உண்மையாகக் கருதி, அநதப

*ஒன்றம் அறியாமை.

¹இந்திரியம்—ஐம்பொறிகள்.

¹பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்றினையுமே துணிந்து நின்ற; ²அநுமான சாத்திரம் முதலாகிய பிரமாணங்களை இல்லை என்று மயங்கி, மறுமைக்கு உறுதியையும் இழந்து, இந்தப் பிறப்புத் தன்னிலும் உலகத்துக்கு இயற்கையாகிய முறைமைகளைத் தனக்குச் சிறந்தவர்கள் அறிந்தவர்கள் சொல்லவும் உட்கொள்ளாமல் இகழ்ந்து, தீய இனத்தாருடனே இணங்கி, யாவராலும் இகழப்பட்டு, இம்மைப் பயனையும் இழப்பது என்பதாம்.

பதுமரூர் :—அஃதாவது கண்டும், கேட்டும், உண்டும், மோந்தும், உற்றும, அறிவனவும் இவற்றைப் பற்றி இயலும் தொழில்களால் வருவனவும், இந்திரியங்களால் மருவி அறிந்து சொல்லுமவை செவிகளாற கேட்டறிவதல்லது, மறறோ ³அதிட்டங்களாகச் சொல்லுமவை கேளாததலும், ⁴ஒரு தொடங்கில் தன்னால் முடியாதனவும், பிரயோசனப் படாதனவும் ஆகி விடுதலும், பயனில்லாத சொற்களைப் பரக்கச் சொல்லுதலும், ⁵சாரியாய்த் திரிலுமாம்.

குறிப்பு:—

‘பேதைமை’ :—

பரிமே :—இனி, அந்நட்பினை எதிர்மறுத்துப் பகை முகத்தால் கூறிய தொடங்கினா. அப்பகைதான் முற்றக்கடியும் குற்றமனமையின உளவாய வெகுளியானும், காமத்தானும் வருவதாம். அவற்றுள், வெகுளியான் வருவன ஐந்ததிகாரத்தானும் காமத்தான வருவன ஐந்ததிகாரத்தானும் கூறுவார, அவ்விரண்டறகும் அடியாய மயக்கத்தை இருவகைப் படுத்து,

¹ பிரத்தியட்சப் பிரமாணம்—காட்சி யளவை.

² அநுமானப் பிரமாணம்—கருதலளவை

³ அதிட்டம்—நல்லனுபோகம்.

⁴ சில எழுத்துக்கள் சிதைந்திருக்க வேண்டும்; ஆதலின் கருத்தும் புலப்படவில்லை.

⁵ சாரியாய்த் திரிதல்—சுழன்ற திரிதல்.

இரண்டதிகாரத்தால் கூறுவான் தொடங்கி முதறகண் பேதைமை கூறுகின்றார். அஃதாவது யாதும் அறியாமை.

மணக் :—பேதைமையாவது கேட்டிற்குக் காரணமாகிய வறறை அறியாதாரியல்பு கூறுதல். இறைமாட்சி முதலாக கூடாநட்பு ஈராகப் பொருட்பகுதியாகிய .. ஆறு உறுப்பும கூறினார். இனி அவ்வரசாக்கும் அவராலாக்கப்பட்ட பொருட்கும கேடுவரும் நெறியை அறிந்தது காகருமாறு கூறவேண்டுமாதலின், அதனபின் இது கூறப்பட்டது.

பரிதி :—பேதைமையாவது அறிவின்மையான குணம் அதனை விடுக.

—குறள். அதி 84.

331. கொலைஞர் உலையேற்றித் தீமடுப்ப ஆமை
நிலையறியா(து) அந்நீர் படிந்தாடி யற்றே
கொலைவல் *கொடுங்கூற்றம் கோள்பார்ப்பாண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார் மாண்பு.

தருமர் :—எனபது. கொலை வல்—தம்மைக் கொல்லுதலில் வல்ல, பெருங் கூற்றம்—பெரிய கூற்றமானது; கோள்பார்ப்பு—உயிர கொள்ளும் உபாயம் பாராதது திரிய; ஈண்டை—இவவிடத்து; வலை அகத்து—வலையாகிய மனைவாழ்க்கையின்கண்ணே; செம்மாப்பார—(ஒழுக்கி அதனகண் உண்டாகிய இனப்பங்களை அனுபவித்தது அதனை நிலையாகக் கருதிச்) செம்மார திருக்குமவா, ¹மாண்பு—மாட்சிமை; கொலைஞர்—ஆமையைக் கொல்லுமவா; உலை ஏறறி—நீரை உலையாக வைத்து; தீ மடுப்ப—(அதனுள் ஆமையை இட்டுத்) தீயை மூட்ட; ஆமை—அவ்வாமையானது; நிலை அறியாது—மேல் தனக்கு வருகின்ற நிலைமை அறியாது; அநீர் படிந்தது—அநீரிலே முழுகி; ²ஆடி

¹மாண்பு எனறது இங்கே இழிவு கருதியது.

²ஆடி எனபது ஆடினாள் என்ற வினையெச்சத்தின் திரிபு.

*பா-ம.—'பெருங்கூற்றம்'—தருமர் & விளக்கவுரை.

அற்று—வினையாடினாற போலும் என்றவாறு.

செம்மாததல்—மகிழ்ச்சியால் இறுமாந்திருத்தல்.

பதுமனார் :—என்பது. கொலைஞர் உலை ஏற்றி (அதனுள் ஆமையை இட்டுத்) தீயை மூட்ட, அவ்வாமை அநரீரினகண் மேலவரும் நிலையை அறியாதே குளித்தது வினையாடினாற போலும், கொலையில் வலல பெருங்கூற்றம் தமமை கொள்ளுங் கோளைப் பாரா நிற்ப, இவ்விடத்துள்ள (மனை வாழ்க்கையாகிய) வலையுள் அகப்பட்டு நினறு களிப்பாரது மாட்சி என்றவாறு

நிலை—மேல வரும் நிலை.

விளக்க உரை :—என்பது. கொலைஞர் உலை ஏற்றித் தீ மடுப்ப—ஆமையைக் கொல்லுவார் நீரை உலையாக வைத்து அதனுள்ளே அந்த ஆமையை விட்டுத் தீயை மூட்ட; ஆமை நிலை அறியாது அநரீர படிந்து ஆடியற்றே—அந்த ஆமை மேல தனக்கு வருகிற நிலைமையினை அறியாமல அந்த நீரிலே மூழ்கி வினையாடினாற போலும், கொலைவல பெருங் கூற்றம் கொள் பாராப்ப—தமமைக் கொல்லுகிற பெரிய கூற்றம் தமதுயிரைக் கொள்ளும் கோளினைப் பாராதுத் திரிய; ஈண்டை வலையகத்துச் செம்மாப்பார மாண்பு—இவ்விடத்து மனைவலையிலே அகப்பட்டு நினறு மனைவாழ்க்கையின கண்ணே ஒழுகி, அதனகண் உண்டாகிய இனப்பங்களை அனுபவித்து, அதனை நிலையாகவே கருதிச் செம்மாந்திருக்கும்வா மாட்சிமையது போலும் என்றவாறு.

செம்மாப்பு என்பது மகிழ்ந்திறுமாந்திருத்தல்.

கருத்து :—தமக்கு மேலவரும் துன்பத்தை அறியாது உலக வாழ்வில் மகிழ்வது பேதைமை யாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“வெறியயா வெங்களத்து வேல்மகன் பாணி
முறியாரா நறுங்கண்ணி முன்னாத் தயங்க

மறிகுளகு உண்டன்ன மன்து மகிழ்ச்சி
அறிவுடை யாளர்கண் இல”.

—நாலடி. 16.

(க).

332. பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார் ஒருங்குடன்
ஓசை அவிந்தபின் ஆடுதும் எனற்றால்
இறசெய் குறைவினை நீக்கி அறவினை
மறற்றிவாம் எனறிருப்பா மாண்பு.

தருமர் :—என்பது. இல் செய் குறைவினை நீக்கி—மனை வாழுககையிற செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் குறைவற முடிதது; அறவினை—தனம காரியங்களை, மறறு அறிவாம—பின்பு செயவோம, என்று இருப்பா மாண்பு—என்று இருக்கும்வா மாடசிமை, பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார்—பெரிய கடலிலே தீராதமாடச சென்றவர்; ஓசை ¹ ஒருங்கு உடன் அவிந்தபின்—கடலின ஓசை ஒருவழிப்பட்டு முழுவதும் அடங்கினபின்; ஆடுதும் ² என்று அறறு—தீராதமாடுவோம என்று காததிருந்த தனமைதது என்றவாறு. [ஆல—அசை]

பேதைமையால இததனமையாக அறநெறியை இகழற திருந்த இமமை மறமை இரண்டினையும் இழப்பா என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பெருங்கடலிலே நீராடவேண்டிச் சென்றவர், கடலின ஓசை யெல்லாம் ஒருங்கே அவிந்தாற பின்னை நீராடுவோம என்று கருதியிருந்தாற போலும், மனைவாழுககையிற லுள்ள குறையை நிரமப முடிதது அறவினைகளைப் பின்பு செயவோம எனறிருப்பவரது மாடசிமை என்றவாறு.

ஆடிய—ஆடவேண்டி. மறறு அறிவாம்—பின்பு செயவோம.

¹ ஒருங்கு உடன் என்பன ஒருபொருட் பன்மொழி.

² என்றால் என்ற வினையெச்சம் எனது எனது திரிந்தது.

விளக்க உரை :—என்பது. பெருங்கடல் ஆடிய சென்றார்—பெரிய கடலிலே தீர்த்தமாடச் சென்றவர்; ஒருங் குடன ஓசை அவிந்தபின் ஆடுதம என்றறரால்—ஒருவழிப்பட்ட ஓசை முழுதம அடங்கினவறறே ஆடுகிறோம் என்றிருந்த தன்மைதது; இறசெய குறைவினை நீக்கி—மனை வாழ்க்கையி லுள்ள காரியங்களைக் குறைவற முடிதது, அறவினை மற,றறிவாம என்றிருப்பரா மாண்பு—தன்ம காரியங்களைப் பின்பே செய கிறோம் என்றிருக்குமவரது மாட்சிமை என்றவாறு

கருத்து :—மனைவாழ்விறகுரிய காரியங்கள் ஓயாதவை ஆகவின அறத்தைப் பின்பு செயவோம எனக கருதுவது பேதைமை.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“திரை அவிதது நீராட லாகா உரைப்பாரா
உரைஅவிதது ஒன்றுஞ்சொல இலலை—அரைசராயச
செயதம அறமெனினும ஆகா துளவரையால்
செயதவறகே ஆகும் திரு.

—அறநெறிச்சாரம். 29.

“திரையித தாடார கடல்”.

—பழமொழி காணுற. 317.

(உ).

333. குலந்தவங் கல்வி குடிமைமூப்பு ஐந்தும்
விலங்காமல் எய்தியக கண்ணும்—நலஞ்சான்ற
மையறு தொல்சீர் உலகம் அறியாமை
நெய்யிலாப் பாற்சோற்றின நேர்.

தருமர் :—என்பது. குலம்—நல குலப் பிறப்பு; தவம்—தவமும, கல்வி—கல்வியும; குடிமை—குடி யொழுக்கமும; மூப்பு—குண¹நிரப்பமும, ஐந்தும்—ஆகிய இவ்வைந்தம; விலங்

¹ நிரப்பம்—சிறைவு.

காமல்—தப்பாமல்; எய்தியக் கண்ணும்—(ஒருவற்கு) உண்டான விடத்தும்; நலம சான்ற—நன்மை அமைந்த; மை அறு—குற்ற மற்ற; தொல் சீா—பழைய சீர்மையினையுடைய; உலகம் அறியாமை—உலக வழக்கத்தை அறியாமை; நெய் இலா பால் சோற்றின் நோ—நெய்யிலலாத பாறசோற்றினை ஒக்கும் என்றவாறு.

பாற சோறு—பாயசம். சாக்கரை முதலானவை பெற்றாலும் நெய் பெற்றறபோல் இனிமை [பாறசோற்றினுக்கு உண்டாகாமையால் அதிற் சாரமில்லை. இவ்வாறே] குல முதலான ஐந்தும் உண்டாயினும் உலக வழக்கம் அறியாமையால் அதிற் சாரமில்லை எனபதாம்.

மூப்பு—பல குணங்களினது நிரப்பம்.

பதுமனார் :—என்றது. குலமுந் தவமுங் கல்வியும் குடி ஒழுகுகமுந் குணநிரப்பமும என்று, சொல்லப்பட்ட இவ்வைந்தும் கெடாமல் ஒருவன் நிரம்பப் பெற்றவிடத்தும், நன்மையமைந்த குற்றமற்ற தொல் சீாமையையுடைய உலக ஒழுக்கம் அறியாமை, நெய்யிலாப பாறசோற்றேடு ஒக்கும் என்றவாறு.

குடிமை—குலத்துக் கேற்ற ஒழுகுகம். மூப்பு—கலவியாலும் அறிவாலும் மூத்தல.

விளக்க உரை :—என்பது. குலந் தவங் கல்வி குடிமை மூப்பு ஐந்தும் விலங்காமல் எய்தியக்கண்ணும்—குல முதலாகிய இவ்வைந்தும் ஒருவாக்குத் தப்பாமல் உண்டான விடத்தும்; நலஞ் சான்ற மையறு தொல்சீா உலகம் அறியாமை—நன்மையமைந்த குற்றமற்ற பழைய சீாமையினை யுடைய உலக வழக்கம் அறியாமை; நெய்யிலாப பாறசோற்றின் நோ—நெய்யிலலாத பாற சோற்றினுக்கு ஒக்கும் என்றவாறு.

சாக்கரை முதலானவை பெற்றாலும் நெய் பெற்றற்போல

நிரம்பிய இனிமை, பாற சோறறுக்கு உண்டாகாமையால் அதிற் சாரமில்லை என்பதாம்.

கருத்து:—எத்துணைச் சிறப்பினராயினும் தமக்கு உறுதிப் பொருளை அறியாமை பேதைமையாம்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“உலகத்தோ டொட்ட ஒழுக்க பலகறறுங்
கல்லா அறிவிலா தா”.

—குறள். 140

“நெய்யில்லா வுண்டி பாழ”.

—ளவையார்.

குறிப்பு:—

உலகம் அறியாமை—ஃட்டுலக நெறியினை அறியாமை எனினுமாம்; “நலஞ் சான்ற மையறு தொல்சீ” என்ற அடை மொழியின சிறப்பை ஆராயுமிடத்து இவ்வாறு பொருள் கோடலே ஏற்புடைத்தாம்.

(ஈ).

334. கன்னனி நல்ல கடையாய மாக்களின

சொன்னனி தாம்உணரா வாயினும்

—இன்னினியே

நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதல்என(று)

உற்றவர்க்குத் தாம்உதவ லான.

தருமர்:—என்பது. கடை ஆய மாக்களின்—கடையாய குணங்களைபுடைய மனிதரிலும்; கல் நனி நல்ல—கல்லு மிகவும் நல்லதாயிருக்கும்; [எனெனில்] சொல்—ஒருவர் சொன்ன வறறை; நனி—மிகவும்; தாம் உணரா ஆயினும்—அநதக்

கலலானது அறிந்த தில்லையாயினும்; ¹இன்னினியே— இப் பொழுதே; ²நிறறல்—(அந்தக் கல்லை எடுத்து நிறுத்த வேண்டும் என்று இயற்றி நிறுத்தினவனுக்கு) நிறறல்; இருததல்—இருத்தினவனுக்கு இருததல்; கிடததல்—கிடத்திவைத்தபடி கிடத்தல்; இயங்குதல்—இயங்குவித்தவனுக்கு இயங்குதல்; என்று உறறவாககு தாம உதவலால்—என்று இப்படியும் மறறும் தனனை உற்றவாககு உதவி செயதலால் என்றவாறு.

மறறும் உதவி செய்தலாவது கல, தன்னைப் படிமமாக வகுத்துப் ³பிராணப் பிரதிட்டை பண்ணினாககுச சொரககமோடசங்களைக கொடுத்தும், மாணிககம முதலான கல தான ஓரிடத்திலே விலையுண்டு தனனைச சோந்தவாககு உதவி செய்தும், தன்மேற பகைவா செல்லில ஒரு கல எடுத்தது எறிய அப்பகை மாறறியும், மறறும் பால முதலாயின தந்தும் உதவி செய்தலாம்.

பதுமனார் :—என்றது. கல்லு மிகவும் நல்லதாயிருக்கும் கடையாய குணத்தினையுடைய மாகககளினும்; அஃதெப்படி யென வில் சொன்னவறறை மிக அறிந்ததில்லை யாயினும், இப் பொழுதே எடுத்தது நிறுத்தவேணும் என்று இயற்றி நிறுத்தினவனுக்கு நின்றும், இருத்தினவனுக்கு இருந்தும், மறறு கிடத்தல் இயங்குதல் என்று முயன்றவாககு அவா மனத்துக்கு வர உதவி செயதலால் என்றவாறு

தம்மைச் சோந்தவாக்குக் கல்லு மிகவும் உதவுகையாவது; ஒரு வடிவாககி நிறுத்திப் பிராணப் பிரதிட்டை செய்து வேண்டிக் கொள்ள அவன நினைவினபடி கொடுக்கையாலும், மாணிகக மாகிய சாதியான கல்லினைத் தன் கையிலே இருத்தி நோக்கிக் கொண்டு போந்தவனுக்கு, ஒரு தோட்டத்திலே தான் விலைப்

¹இன்னினி—இனி இனி என்ற அடிக்கிண தொகுத்தல்.

²நிறறல் முதலியவற்றிற்குக் கலவின் மீது நிறறல் இருத்தல் கிடத்தல் கிடத்தல் எனப் பொருள் உறவாருமுளா

³உயிருள்ளது போன்ற பேசவைத்த நிலைநாட்டுதலால் இங்ஙனம் கூறினார்.

பட்டு அநேகம் பொருளை வாங்கிக் கொடுத்து உதவி செய்தும், ஒரு வாய்க்காலுக்குப் பாலமாகப் படுகக அதனமேல் நடந்து போம்படி இப்படி உதவி செய்தும், தனனை ஒரு பகைவன் தொடர்ந்து கொல்லவர ஒரு கல்லினை எடுத்தெறிய அவனைப் பிழைப்பித்து உதவி செய்தலுமாம்

விளக்க உரை:—என்பது. கல் நனி நல்ல கடையாய மரீக்களின்—கடையாய மனிதரைப் பாக்க மிகவும் கல்லு நன்மையுடையதா யிருக்கும் அஃதெப்படி யென்னில், சொல நனி தாம் உணரா வாயினும்—சொன்னவற்றை மிக அறிந்த தில்லையாயினும்; இன்னினியே—இப்பொழுதே; நிறைவு இருத்தல் கிடத்தல் இயங்குதல் என்று உறறவாக்குத தாம் உதவலான்— எடுத்தது நிறுத்த வேணுமென்று இயற்றி நிறுத்தியவனுக்கு நின்றும், இருத்தியவனுக்கு இருந்தும், மறறும் கிடத்தல் இயங்கு தல் என்று வேண்டுவார மனத்திற்கு வர உதவி செய்தலாற கல்லு மிகவும் நன்று என்றவாறு.

தமமைச் சோந்தவாக்குக் கல்லுதவுகையாவது; வடிவமாக வகுத்து நின்று பேச வேணு மென்று பிராணப பிரதிஷ்டை பண்ணினவனுக்குச் சுவாக்க மோட்சங்களை யுதவியும், ஒரு வாய்க்காலுக்குப் பாலமாகப் படுகக அவன அந்த வாய்க்காலில் விழுந்தது ஆழாமல் தனமேலே நடந்து போம்படி கிடந்தும் உதவி செய்தலாம்.

கருத்து:—எவ்வகையிலும் பிறாக்கு உதவி செய்யாமை பேதை யோர குணமாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :-

“இன்னினியே செயக அறவினை—இன்னினியே”

—நாலடி. 29.

(ச).

335. பெறுவதொன்(று) இன்றியும் †பெற்றூரே போலக்
கறுவுகொண்(டு) ஏலாதார் மாட்டும்—கறுவினாற்
கோத்தின்னா கூறி உரையாக்கால் பேதைக்கு
நாத்தின்னும் நல்ல சுனைத்து.

தருமர் :—என்பது. பெறுவது ஒன்று இன்றியும்—தான
பெறுவது ஒன்றும் இல்லாதிருக்கவும்; பெற்றூரே போல—சில
பெற்றவரைப் போல, ஏலாதார் மாட்டும்—தனக்கு மாட்டாதவ
ரிடத்திலும்; கறுவு கொண்டு—சினங் கொண்டு; கறுவினால்—
அநதச் சினத்தினால், இன்னா—அவருக்கு வேண்டி தாழவுகளை;
கோதது*கூறி உரையாக்கால்—(தொடாச்சி) உண்டாகக் கூறிக்
கோபியாத போது; பேதைக்கு—அறிவில்லாதவனுக்கு; டூநா—
நாவானது; நல்ல சுனைத்து தின்னும்—(மிகக்) தினவு தின்னும்
என்றவாறு.

எனவே பேதைமையின் குணங் கூறப்பட்டது. ஏலா
தார் மாட்டும் என்ற உபமையால யாவரிடத்தும் இன்னா செய
தற்கு ஒருப்படுவா என்று, அவர் அறிவின்மையை இழிவாக்கி
உரைத்தது.

பதுமனார் :—என்றது. பெறுவதொரு பயனின்றியும்
பெற்றூரே போலச் சினங் கொண்டு, தன்னொடு மாறுபட்டு
ஏலாதார் மாட்டும் சினத்தினாற் சென்று தலைபட்டு, இன்னாத
வறறைச் சொல்லாவிடில் பேதைக்கு நாத்தின்னும் மிகச்
சுனைத்து என்றவாறு.

கறுவு கொண்டு ஏலாதார் மாட்டும்—சினங் கொண்டே
தீராதாரிடத்தும் சினத்தைத் தாம் கொண்டு கோதது—இன்னாத

†பெற்றூரே போல என்பதம் பாடம்.

*கூறி உரையாக்கால்—ஒருபொருட் பன்மொழி.

‡உண்டற குரிய வல்லாப் பொருளை உண்டன போலக் கூறலும் மரபு
ஆதலின் 'நாத்தின்னும்' என்றா

வற்றைச் சேரக் கோதது. சீனைதது—மிகச்சீனைததெழுந்து.

விளக்க உரை:—என்பது. பெறுவது ஒன்று இன்றியும் பெற்றானே போல—தான பெறுவது ஒன்றும் இல்லையாயினும் சில பெற்றான போல; கறுவு கொண்டு ஏலாதார மாட்டும—சினங்கொண்டு தனக்கு மாட்டாதாரிடத்தும், கறுவினால் கோதது இனனாகூறி உரையாககால—அந்தச் சினத்தினால் அவனுக்கு வேண்டுந தாழவுகளைத் தொடுத்துக கூறிக் கோபியாத பொழுது, பேதைக்கு நா தினனும் நல்ல சீனைதது—அறியாத பேதையானவனுக்கு நா தழுதழுத்தது தினவு தினற்றுக்கும எனவாறு.

கருத்து:—ஒரு பயனுமின்றி யாரையும் பழித்தது பேசுவதே பேதையார செயலாகும்

குறிப்பு:—

தனது கோபம் செல்லமாட்டாத மேலோர்; செல்வம், பதவி, சிறப்பு, இவற்றால் மேலோர் எனக.

(ரு).

336. *தங்கண் மரபில்லார் பினசென்று தாமவரை

எங்கண் வணக்குதும் எனபவர்—புனகேண்மை

நற்றளிர்ப் புனனை மலருங் கடற்சேர்ப்ப!

கற்கிள்ளிக கையிழந தற்று.

தருமர்:—என்பது நல தளிர் புன்னை—நல்ல தளிரை புடைய புன்னை; மலரும் கடல் சேர்ப்ப!—மலர்ந்து மணங்கமழா நிறகும கடற்சேர்ப்பை உடையவனே!, தம் கண் மரபு இல்லார பின—(தமமிடதது) வரைவிலலாதார் பின; தாம சென்று—, அவரை எமகண் வணக்குதும்—அவரை 'நமமிடதது

*இச்செய்யுளின் முறைவைப்பு சில பிரதிகளில் மாறப்பட்டுள்ளது.

இனியராகப் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும்'; என்பவர்—என்று அவருக்கு இதமும் இட்டமும் சொல்லுமவா; புல் கேண்மை—புல்லிய கெழுமுதல; கல் கிளளி—கல்லைக் கிள்ளி; கை இழந் கறறு—கைககு நோவு பெற்றதுபோலும் என்றவாறு.

நல்லாரை நட்புகொள்ளாது வரைவில்லாதார் பின்சென்று திரிவது, உடம்புக்கு வருததமன்றி நன்னெறிப்பாடொன்றுமில்லை என்பது தோன்றக் 'கறகிளளிக் கை இழந் தறறு' எனறூர் ஆதலால் இது பேதைமைத தொழில் ஆயிற்று.

பதுமனார் :—எனறது. தம்மாட்டு விருப்பமில்லாதார் பின் சென்று, மறறு அவரைத் தமமாட்டு வணக்குவேம எனறு நினைப்பாரா செய்கின்ற புல்லிய கேண்மை, நறறளிாப புன்னை மலரும் கடற சோப்பனே! தம கைவருநதக கல்லைக்கிளளித் தம் கை இழந்தாறபோலும் என்றவாறு.

தங்கண் மரபிலலாரா—காம மரபுடைமைதனைச் செயது வழிபடவுந் தமமை யடைநகாரா தமககுசு செய்யும் முறைமை யிலலாரா. வணக்குதும்—வழிப்படுபபோம.

விளக்க உரை :—எனபது. தங்கண் மரபிலலாரா பின் சென்று—தமமிடதது நட்புப் பண்பிலலாதாரா பின்பே சென்று; தாம அவரை—அவரைத் தாம, எங்கண் வணக்குதும் எனபவா புன் கேண்மை—எமமிடத தினிமையுடையராக வேணுமென்று இட்டமும் இதமும் சொலலித தம வசததாஃகிக் கொள்ளக கருதுகின்றவா புல்லிய கெழுமுதல, நல் தளிாப புன்னை மலரும் கடல சோப்ப!—நல்ல தளிரையுடைய புன்னை மலாநது மணங் கமழா நின்ற கடறசோப்பையுடையவனே!, கல் கிளளி கை இழந்தறறு—கல்லைக் கிளளிக் கையினை இழந்தது போலும் என்றவாறு.

அவா வசததிலே திரிநது உடம்புக்கு வருததத்தினைப் பெறறூர் எனப்தாம்.

கருத்து:—பண்பிலாரைத் திருத்த முறப்படுவது பேதைமையாம்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கறகிளளிக கைய்யந்தார இல”

—பழமொழி. 36.

“நிலதகறைநகான கைபிழையா தறறு”

—குறள் 307.

(கூ)

337. ஆகா(து) எனினும் அகத்துநெய் †உண்டாகப்
போகா ஏறும்பு புறஞ்சுற்றி—யாதும்
கொடாஅர எனினும் உடையாரைப் பற்றி
விடாஅர் உலகத் தவர்.

தருமர்:—என்பது. ஆகாது எனினும்—கனக்கு நுகாதற்கு இடமில்லாதிருக்கவும்; அகத்து நெய் உண்டு ஆக—ஒரு கலசத் துள்ளி நெய்யிருக்க; ஏறும்பு—ஏறும்புகள்; புறஞ்சுற்றி—அககலசத்தின் புறம்பெல்லாம் மொய்த்துக கொண்டு, போகா—விட்டுப்போகா; (அதுபோல) யாதும் கொடா எனினும்—யாதொன்றினையும் கொடுத்தாரில்லை யாயினும், உடையாரை—செவ்வமுடையாரை, உலகத்தவர்—உலகத்தார, பற்றி—பற்றிக் கொண்டு, விடா—விட்டுப்போகா என்றவாறு

தாளு சென்று கேட்கு முன்னே, வந்த காரியம் இது என அறிந்து உபசரித்துக் கொடுப்பாரிடத்தினைச் சென்று இரப்பது இழிவாயிருக்கவும், கொடாதவரைப் பற்றிக் கொண்டு விடா நிரூபித்து அறிவின்மை யாதலால் இது பேதைமையுள் சோககப் பாட்டது.

†‘உண்டாகின்’, போகா தெறும்பு புறஞ்சுற்றும்’ என்றும் பாடம்.

‡செவ்வமுடையாரை ‘உடையார்’ எனல் ‘உடையாரமுன் இல்லார்போல்’ என்ற திருக்குறளிலும் காண்க.

பதுமனார்:—எனறது. உட்புக்குத தமக்கு நுகர்தற்கு அரியதாயினும் ஒன்றினுள்ளே நெய் உளதாக அதன் புறத்தைச் சுற்றி (அதனை விட்டுப்) போகா எறும்புகள்; அதுபோல யாதொன்றும் உதவாராயினும் செலவமுடையாரைச் சாரந்து உலகத்தார விடார எனறவாறு.

ஆகாது எனினும்—உட்புக்குத தமக்கு நுகாதற்கு அரிதாயினும். அகதது—ஒன்றினுள்ளே.

விளக்க உரை:—எனபது. ஆகாதெனினும்—தனக்கு நுகாதற்கு ஆகாதாயினும், அகதது நெய் உண்டாக—உள்ளே நெய்யிருக்க; போகா எறும்பு புறஞ்சுற்றும்—அந்த நெய்யிருக்க கிற தலசத்தைப் புறம்புவிடாமல் மொய்ததுக்கொண்டு அதனை விட்டுப்போகா; (அதுபோல) யாதுங் கொடார எனினும்—யாதொன்றும் கொடுததாரிலையாயினும்; உடையாரைப் பற்றி விடார உலகத்தவா—செல்வமுடையாரைப்பற்றி, விட்டுப்போகார உலகத்தினுள்ளார எனறவாறு.

கருத்து:—பேதையோர் கொடாத செலவரை வீணாகச் சுற்றித் திரிவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“நெய்க்குடந்தனை எறும்பெனவே”

—திருவாசகம். திருச்சதகம். 24.

(எ).

338. நல்லவை நாள்தொறும் எய்தார் அறஞ்செய்யார் இல்லாதார்க் கியாதொன்றும் ஈகலார்—எல்லாம் இனியார்தோள் சேரார்; இசைபட வாழார் முனியார்கொல்? தாம்வாழும் நாள்.

தருமர் :—என்பது. *நல்லவை—நல்ல நுகர்ச்சிகளை; நாள்தொறும் எய்தார்—நாங்கள் தோறும் நுகர்ப்பெறா; அறம் செய்யாரா—தமக்கு இமமை மறுமைக்கு உறுதியான அறத்தினையும் செய்யாரா; இல்லாதாக்கு—வறுவியராயத தமமை வந்தடைந்தவாக்கு; யாதொன்றும் ஈகலாரா—ஒன்றினையும் கொடாரா; எல்லாம இனியாரா தோள் சேராரா—எல்லா நற்குணங்களாலும் (இனிய) மகளிரையும் சேராரா; இசைபட வாழாரா—புகழுண்டாக வாழார்; [இததகைய பேதைகள்] தாம் வாழும் நாள்—தாம் உயிர வாழும் நாட்களை, முனியாரா கொல?—உணராரா கொல்லோ? என்றவாறு.

நல்ல நுகாச்சி பெருமைக்குக காரணம், அறம் செய்யாரா எனவே தமது பேதைமையினால் சூது முதலாகிய வினையாடடிவே தவகி ஒழுகுதல். இனியாரா தோள் சேராரா என்பது விடாமற பரததையர்மாட்டே திரிந்து விடுவா என்பது.

பதுமரார் :—என்றது. நாடோறும் நல்ல நுகாச்சிக்குக காரணமாகிய பொருள்களைப் பெறா; அறத்தை நினையாரா; வறியார்க்கு யாதொன்றினையும் ஈயமாட்டார்; எல்லாம இனியாரா தோள்களைச் சேராரா; புகழ்பட வாழாரா; ஆதலால் தாம் வாழுகின்ற நாட்களை வெறா கொல்லோ? என்றவாறு.

நல்லவை—நல்ல நுகாச்சிகள் வீட்டுநெறியை யடையத துறவறஞ் செய்யாரா; மறுமைக்கு உதவியாக இல்லாதார்க்கு ஒன்றும் ராயாரா. எல்லாம இனியாரா—புலன்களால நுகாவன வெல்லாம இனியாரா.

விளக்க உரை :—என்பது. நல்லவை நாடோறும் எய்தாரா—நல்ல நுகர்ச்சிகளை நாடோறும் எய்தாரா; அறஞ் செய்யாரா—அறத்தினையுஞ் செய்யாரா; இல்லாதார்க்கு யாதொன

*நல்லவை—நற்குண நற்செயல்கள் எனினுமாம். இனி நல் அவை எனப்பிரித்த சிறந்த அவைக்களம் என்றும் உறலாம்.

றும் ஈகலா—வறியவராய்த தமமை வந்தடைந்தவாக்கு ஒன்றினையுங் கொடா; எல்லாம் இனியார் தோள் சேரா—எல்லா நறகுணங்களாலும் நிறைவுடைய இனிய மகளிர் தோளும் சேரா; இசைபட வாழா—புகழுண்டாக வாழா; முனியார் கொல? தாம் வாழும் நாள்—தாம் உயிர வாழும் நாளை முனியா கொல்லோ? என்றவாறு.

நுகாச்சி பெருமைகளுக்காரணம் சூது முதலான வினையாடடிலே தங்கி ஒழுகுதல். இனியார தோள் சேரா எனபது விடாமற பரதையா மாட்டே திரிவா எனறவாறு.

கருத்து:—பேதையோ தமவாழநாளைப் பயனினறிக கழிப்பு.

குறிப்பு:—

இதககைய பேதையா இருத்தலும் இறததலும் ஒன்றே யாதலின 'முனியா கொல' எனறா.

(அ).

339. விழைந்தொருவர் தம்மை வியப்ப ஒருவர்

விழைந்திலம் என்றிருக்கும் கேண்மை

—தழங்குஞரல்

பாய்திரைசூழ வையம் பயப்பினும் இனனாதே

ஆய்நலம் இல்லாதார் மாட்டு.

கருமர்:—எனபது. *ஆய் நலம் இல்லாதார் மாட்டு—தெரிந்த(நல)மில்லாதாரிடத்து; ஒருவர் விழைந்து தமமை வியப்ப—ஒருவர் விருமபிக தமமைக கொண்டாட, விழைந்திலம் என்று இருக்கும் ஒருவர் கேண்மை—அந்த விருப்பத்தை அறியாதவ(ர் ஒருவருட)ன கொண்ட கெழுமுதல், தழங்குஞரல்—முழங்கா நின்ற ஓசையினையுடைய; பாய்திரை சூழ வையம்—(பரந்த) கடல சூழந்த உலகமெல்லாம், பயப்பினும்—பெறுவதாயினும்;

*ஆய்நலம்—நுட்ப அறிவு என்றவ கொள்ளலாம்

இன்னொது—பொல்லாது என்றவாறு.

எனவே பேதைமையார தமமை விரும்பினா இவா, அல்லார இவா என்று அறியும் தன்மையா அல்லார ஆதலால், அத தன்மையார நட்பு மிகவும் பொலலாதது எனபது தோன்ற, உலகமெல்லாம (பெறினும்) பொலலாது என்று அவாறி வினமையை இழிவாக்கிக் கூறியது.

பதுமனார்:—ஆய்நல மிலலாதார மாட்டு ஒருவா விரும்பி மதிப்ப; ஒருவா விரும்பிறறிவேம என்றிருககும கேண்மை தழுவகுருவ பாயதிரை சூழநத வையம பெறினும் இனொது என்றவாறு.

ஆய்நலம்—ஆராயப்பட்ட நலம்.

விளக்க உரை:—எனபது. விழைந்தொருவா தமமை வியப்ப—ஒருவா தமமை விருட்பிக கொண்டாட; ஒருவா விழைநதிலேம என்றிருக்கும் கேண்மை—அநத விருப்பத்தை அறியாதவனுடன் கொண்டகெழுமுதல்; தழுவகு ரூல் பாய் திரைசூழ வையம பயப்பினும்—முழுவகா நின்ற ஓசையினை யுடைய பரநத கடல் சூழநத வுலகம பெறறாராயினும்; ஆய் நலம் இல்லாதார மாட்டு இனொது—தெரிநத நலமில்லாதார மாட்டுச சென்றறவு செயகை பொலலாது என்றவாறு.

கருந்நு:—பேதையார மதித்தற்குரியாரை மதிக்கமாட்டார.

(கூ).

340. *கற்றவுங் கண்ணகன்ற சாயலும் இற்பிறப்பும் பக்கத்தார பாராட்டப்பா டெய்தும்—தாமுரைப்பின் மைததுனர் பல்சு மருந்திற் றணியாத பிததனென(று) எள்ளப் படும்.

*கற்றனவும் என்றும் பாடம்.

தருமர் :—என்பது. கறறவும்—கற்ற கல்வியும்; கண் அகன்ற சாயலும்—இடமுடைததாய மெண்மையும்; இல் பிறப்பும்—குடிப்பிறப்பும்; பக்கததார் பாராட்ட—(அருகிலுள்ளார்) சொல்லிப் பாராட்டவே; பாடு எய்தும்—(பெருமையுண்டாகும் அல்)லது; தாம் உரைப்பின்—தம்மைததாமே புகழ்நது சொல்லிக் கொள்ளுவா ராயின; †மைததுனா பல்கி—மைததுனமார் பலரும் உண்டாய; மருநதின தணியாத—ஓர் மருநதினுந தீராத; பித்தன என்று உள்ளப்படும—பித்தனுக்கு இணையாக இகழப்படுவா என்றவாறு.

அறிவுடையோர் நன்னெறியின ஒழுகலால் அவரது தனமையை அயலா பாராட்டுவா, அறிவிலலா நன்னெறியின ஒழுகாமையால் அவரது தனமையைப் பாராட்டுவா இனமையால், தம்மைததாமே புகழ்நது கூறுவது தமக்கு இழிவு என்பது தோன்றாமையால், பேதையார் அறிவினமையை இழிவாகக் கருநதிந தீராத பித்தரெனக் கூறி வறப்புறுத்தியது.

பதுமரார் :—என்றது கறற கல்விகளையும், இடமகன்ற ஒளியையும், குடிப்பிறப்பினையும் அயலீருநதார புகழ், ஒருவன் பெருமையைப் பெறும்; அவனரூன் எடுததுரைததானாயின அவனதன்னை நகைசெய்யும் மைததுனா பல்கி, ஒரு மருநதாலும் தணியாத பித்தன இவன என்று உள்ளப்படும என்றவாறு.

மைததுனா—நகை செய்வா.

விளக்க உரை :—என்பது. கறறனவும்—தனக்குண்டான கல்வியும், கண்ணகன்ற சாயலும்—கண்ணிற கினிமையுடைய அழகும்; இறபிறப்பும்—குடிப்பிறப்பும்; பக்கததார் பாராட்ட—பிறத்தியார் பாராட்ட; பாடு எய்தும்—பெருமையுண்டாம்; தான் உரைப்பின்—தன்னைத் தானே மதித்துச்

†மைததுனா பல்கி—மைததுனா பெருகி, மைததுனாவா அதனை மகனும் மனையாளுடன் பிறநவனும் ஆவா.

சொல்லுவாறாயின்; மைத்துனா பஸ்கி—எல்லாருமமைத்துனராகி; மருந்தின் தணியாத—மருந்தினுநதிராத, பித்தன என்று எள்ளப் படும—பித்தன என்று பலராலும் இகழ்ப்படுவன என்றவாறு.

கருத்து:—தறபுகழ்ச்சி செயது பரிகாசத்துக்கு இடமாகச் செயவது பேதைமையாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“வியவறக எஞ்ஞானம தனனை நயவறக
நனறி பயவா வினை.

—குறள் 439.

“அமைந்தாங் கொழுகான அளவறியான் தனனை
விபந்தான விரைநது கெடும”.

—குறள். 474.

“தனனை வியப்பிப்பான தறபுகழ்தல தீசசுடா
நனனீர் சொரிநது வளாததறறல்”

—நீதிநெறிவளகம். 19.

(10).

35. *கீழ்மை

தருமர்:—அஃதாவது குடியுங் குலமும் உடையாரும் ஒழிந்த கீழமககளுக்கும் இறதக குணம் உடைத்தாகில, அவா கீழாரா என்று ஒரு சாதியாக நீக்கப்பட்டவராம். அக்குண மாவது பிறா ஆககங்களைக கண்டு அதனைப் பொருமையும், அப் பொருமையால் அவரைக குடிப்பழிப்புச சொல்லுதலும், அவா செல்வங் கெடத்தக்க வினை கொள்ளுதலும், அவரைக கண்டுழி அவாகஞ்ச சிறந்தாரிலும் இனிதாகி ஒழுகி அவா செலவததுகரு

*கீழாயினாத தன்மை.

இழிவு செய்தலும், சிறிது பொருள் பெற்றதுகொண்டே தம்மை வியந்தது, நல்லாரையும் அவமதி பண்ணுதலும், ஒருவா செய்த நன்றி சிதைத்தலுமாம்.

பதுமனார் :— அஃகாவது நாலவகைக் குலதது அறமான தொழில்களு மின் றிக் குலதகிதலுங் கீழமையுடையாரா, தமக்கு அமைந்ததோரா ஒழுக்கங்கள இன்றி ஏறறச் சுருக்கங்களாகும் ஒழுக்கங்களும், பலவானகளை ஒழிய ... அஞ்சிச் செய்பவே ஆசாரமாதலும், நலலோரா விரும்பாத கல்விகளும் (கொண்டு) கொலை களவு கள, காமம், பொய ஆனவற்றிறகுக் கூசாராதலும், செய்யாத தொழில்களாலும், உணவாலும், உடையாலும், நடையாலும், சொல்லாலும் கம பிறப்புக் களையும்படியான இயல்புகளையுடைய(ராதலுமாம்)

விளக்க உரை— அஃகாவது குலமும் குடிமையும் உடையாரும், ஒழிந்த கீழமக்களும் இரதக் கீழமை என்கிற குணமுடையாராகில அவா கீழோரா என்று ஒரு சாநியாக நீக்கப்பட்டவராம். கீழமையாவது, பிறா ஆக்கங்களைக்கண்டு அதனைப் பொருமையும், அநதப் பொருமையாலே அவாக்குக் குடிப் பழுது சொல்லுதலும், அவா செலவங் கெடதக்க வினை கொளுவுதலும், அவரைக் கண்ட பொழுது அவாக்குச் சிறந்தாரினும் இனிமையுடையாராயிருததலும், அவருடன் வேறுபாடற்ற முறைமையினைப் பொருந்த ஒழுகி அவா மனையாளுக்கும் அவா செலவததிற்கும் அழிவு செய்தலும், சிறிது பொருள் பெற்றது கொண்டு தனனை வியந்தது நல்லாரையும் அவமதி பண்ணுதலும், ஒருவா செய்த நன்றிகளைச் சிதைத்தலுமாம்.

341 கப்பி கடவதாக காலததன ¹வாய்ப்பெயினும்
குப்பை சிளைப்போவாக் கோழிபோல்—மிக்க

¹வாய்ப்பெயினும்' என்ற ம பாடம்.

கனம்பொதிந்த நூல்விரிததுக் காட்டினும்
மனம் புரிந்த வாறே மிகும். [கீழ்தன

தருமர் :—என்பது. கபபி—நொயயரிசியை; ¹கடவது ஆ-
நாள தோறும் ஒரு கடனாகக் கொண்டு, காலே—சிறுகாலையே;
தன வாய் பெயினும்—தன வாயிற பெயயினும், குப்பை
கிளைப்பு—குப்பை கிளறுதலை; ஓவா—ஒழியாத; கோழிபோல—
கோழி போல; மிகக் ²கனம் பொதிந்த— மிகக் தனம் நெறியை
உடன கொண்டுருக்கின்ற; நூல—நூலகலை; விரிததுக்
காட்டினும்—விரிததுரைத்து அறிவித்தாலும்; கீழ்—கீழ்
மக்களானவா, தன மனம் புரிந்த ஆறே—(அதனம் நெறிப்
பட்டொழுதுதலினறித) தன மனத்துக்குப் பொருந்திய
பொலலாத நெறிப்பட்டு ஒழுகி அதனையே, மிகும்—தமக்கு
மிகுதியாய் எண்ணிவிடுவா என்றவாறு.

நூலுரைத்த முறைமை பிழைத்தலின அவனைக் கீழ்மகன்
என இழிவாகக் அறிவுறுத்தியது.

பதுமனார் :—என்றது சிறுகாலே கடனாகவே கபபியைத்
தன வாயினகட் பெயயினும் குப்பை கிளறுகை ஒழியாத
கோழியைப்போல, மிகக் சோமையைப் பொதிந்த அறநூலகலை
விரித்து உரைத்துப் பொருளைக் காட்டினும், கீழாயினான கன
பனம் விருப்பிய நெறியினகண்ணே மிகஞ்ச செலுடம்
என்றவாறு.

பெயினும்—வலியவிடினும். புரிதல்—விருப்பதல்.

விளக்க உரை :—என்பது கபபி கடவதா காலேத்
தன வாய்ப்பெயினும்—கபபியை நாடோறும் ஒருகடனாகக்
கொண்டு சிறுகாலையே தன வாயிற பெயயினும்; குப்பை

¹கடவது—வேண்டும் அளவில் என்னும்மாம்.

²கனம்—பெருமை, பெருமைமிக்க தனம்நெறிக்கு ஆயிறம்.

கிளைப்பு ஓவாக் கோழிபோல—குப்பை கிளறுதலை ஒழியாத கோழிபோல; மிக்க கனம் பொதிந்த நூல் விரிததுக்காட்டினும்—மிக்க தனமமாயின பொருளைக் கூடின ஆகம நூல்களை விரித்துச் சொல்லி அறிவிக்கினும்; கீழ் தன மனம புரிந்தவாறே மிகும்—கீழானவன் தன் மனதுக்கு ஏற்ற ஒழுககம் ஒழுகி அதிலே மிக்குவிடும் என்றவாறு.

கருத்து—கீழோர் மெய்ப்பொருளை ஏறகாது பொடிப் பொருளையே மேற்கொண்டு ஒழுகுவார்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பூததாலும் காயா மாமுள; மூததாலும்
நனகறியார் தாமு நனியுளா, பாததி
விதைததாலும் நாரூத விததுள; பேதைக்கு
உரைததாலும் தோன்ற துணாவு”.

—பழ. 399.

“பூததாலும் காயா மாமுள; நன்றறியார்
மூகதாலும் மூவார நூல் தேற்றாதா—பாகதிப்
புதைததாலும் நாரூத விததுள, பேதைக்கு
உரைத்தாலும் செல்லா துணாவு”.

—சிறுபஞ்சமூலம். 28.

(க).

342. காழாய் கொண்டு கசடற்றூர் தஞ்சாரல்
தாழாது போவாம் எனவுரைப்பின—கீழ்தான்
உறங்குவாம் என்றெழுந்து போமாம்அஃ தனறி
மறங்குமாம் மறறென றுரைத்து.

தருமர் :—என்பது. ¹காழ ஆய கொண்டு—²வெளி
றில்லாத நூல்களைக் கறறு அதன் பொருளை உட்கொண்டிருக்கினற; கசடு அற்றூர்தம் சாரல்—குறறமறற பெரியோரிடததுச்
(சென்று அவரது தன்மைகண்டு ஒழுக்குவதற்கு); தாழாது
போவாம்—‘தாமதியாது போக வேண்டும்’; என உரைபபின—
என அறிவுடையார சொல(லி); கீழ்தான்—கீழானவன்;
உறவகுவாம என்று எழுந்துபோம—நித்திரை) கொள்ளவேண்டும்
என்று சொல்லி எழுந்திருநது போவன், அஃது அன்றி—அது
சொல்லிறறிலறையில்; மறறு ஒன்று உரைதது—மறறோ இல்லாத
நோயினத தனக்குண்டாககிக கொண்டு, ³மறவகும—செல்லாது
⁴மறவகி விடுவான. எ-று.

மறவகுதல—குழைவறறி நுததல. நனனெறி உரைககில்
அதனமேல மனஞ செல்லாது, தீயநெறியை உட்கொண்டு
அதற்கு உடன்பட்டிருப்பா எனக கீழமையினது தனமை
கூறியவாறு. [ஆம இரண்டும அசை]

பதுமரூர் :—என்றது. வெளிறு இல்லாத நூலகளைக் கறறு
மனதகிறகொண்டு, குறறமறறூ தம பக்கததே போவோம என
ஒருவன சொனனால் கீழ்கள் தாம உறங்குவாம் என்று சொல்லிப்
போமாம்; சொல்லாதிருநதால் மறறெனறை உரைதது வசம
வாராது போமாம என்றவாறு

மறவகு—இறவகிப்போம. அவாகளுக்குக் குறறம்
சொல்லி.

விளக்க உரை :—என்பது. காழாய கொண்டு—

¹காழ்—உறதி

²வெளிற்றில்லாத நூல்—வெண்மையில்லாத நூல்; அஃ தா வ து
தண்ணிய நூலகள்.

³மறவகும—மறததவிடுவான என்றரைப்பினும் ஆம்.

⁴மறவகி—நிலைகலகி.

வெளிநின்றியிருக்கும் நூல்களைக் கறறு அதன் பொருளை உட்
கொண்டிருக்கிற; கசடு அறரா தம சாரல் தாழாது போவாம
என உரைப்பின்—குறறமறறவா தயமிடத்தே நீட்டியாது
போகவேணுமென்று சொல்லீவ; கீழ்தான—கீழானவன;
உறவகுவாம என்று எழுந்தது போமாம்—நிதநிரை கொள்ள
வேணுமென்று சொல்லிப்போவன; அஃதன்றி—அது சொல்லிற
றிலனயில்; மறவகுமாம மறறென்று உரைத்து—மறறெரு
நோயினைத் தனக்கு இட்டுக்கொண்டு *பிறங்கி வாரான் என்ற
வாறு.

மறவகுதல—குழைவறற்றுகதல.

கருத்து:—தாமும் நல்வழிப்படாது பிறரையும் நலவழியிற
போக ஒட்டாது செய்தல கீழோர இயல்பு

(உ).

343. பெருநடை தாம்பெறினும் பெற்றி பிழையாது
ஒருநடைய ராகுவா சானரோர்—பெருநடை
பெற்றக கடைத்தும் பிறங்கருவி நனடூட !
வறறும் ஒருநடை கீழ.

தருமர்:—என்பது. பிறவகு அருவிநல நாட!—பெருதது
விழுகின்ற அருவினையுடைய மலைநாடனே!, சானரோ—
அமைநதோர்; ¹பெருநடை தாம பெறினும்—தாம் பெரிய
செலவதைப் பெறராயினும்; பெற்றி பிழையாது—தமமுடைய
தனமை குன்றாது, ஒரு நடையா ஆகுவா—ஓர் ஒழுகுகத்திலே
நடந்து போதுவா, கீழ—கீழாயினா, பெருநடை பெற்றக
கடைத்தும்—பெரிய செலவதைப் பெறராயினும், ஒருநடை
வறறு ஆட—மறறுந தான் செய்புங் கீழமையினைச் செய்ய
வறறாகும் அல்லது அதனை ஒழியா என்றவாறு.

*பிறங்கி வாரான்—தனது நில மாறி வாரான்

¹கடை—செல்வம், “கடைவழி ஒழுக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு.

அமைந்தோர் வறுவியரான காலத்தும், செல்வம் உண்டாய் காலத்தும் தமது தன்மை பிழையா. கீழ்மக்கள் மிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்ற விடத்தும் பெருமைக் குணம் உடையர் ஆகமாட்டார் என்பதாம்.

பதுமனார் :—என்றது அசாராற பெருஞ்சிறப்புத தான் பெற்றாராயினும், முன்புள்ள கன்மையிற் பிறழாகே ஒரு செய்கையராவா அமைவுடையார்; பெருஞ்சிறப்பு பெற்ற பொழுதே தொடங்கி வேறே ஒரு செய்கை, கீழ் செய்ய வறறாகும் பிறங்கு அருவி நாடனே! என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. பெருநடை தாம பெற்றினும்—பெரிய செல்வத்தை தாம பெற்றாராயினும்; பெற்றி பிழையாது ஒருநடையா ஆகுவா சான்றோ—தமமுடைய ஒழுக்கங்குன்றமல ஒரொழுககத்தில நடந்து போதுவா அமைந்தோர்; பெருநடை பெற்றக் கடைத்தும்—பெரிய செல்வத்தைப் பெற்றவிடத்தும்; பிறங்கு அருவி நல் நாட!—பெருதது விழுகின்ற அருவியினை முடைய மலைநாடனே!; வறறாக ஒரு நடை கீழ்—அப்பொழுதுந் தான் செய்புங் கீழ்மையினைச் செய்ய வறறாகுமலலது செல்வ முடைமையாற பெருமைக்குணம் உண்டாகாது கீழினுககு என்றவாறு.

நருந்து :—கீழோர் செல்வக்காலத்திலும் தமது சிறுமைக் குணம் மாறமாட்டார்.

(ஈ).

344. தினையினத்தே ஆயினும் செய்தன றுண்டால்
பினையினத்தா வுள்ளவர் சான்றோர்

—பினையினத்(து)

எனறஞ் செயினும் இலங்கருவி நனனாட!

† நனறில்லை நன்றறியார் மாட்டு.

தருமர் :—என்பது. இலங்கு அருகி நல் நாட!—மிசுந்த அருகியால் விளங்கா நின்ற நல்ல மலைநாடனே!; திணை அனைத்தே ஆயினும்—திணையளவேனும; *செய்த நன்று உண்டால்—ஒருவா (செய்த) நன்றி (உண்டாயின) [அதனை]; சான்றோ—அமைந்தோ, பனை அனைத்தது ஆ—பனை அளவாக; உள்ளவா—நினைப்பா; பனை அனைத்தது—பனையின அளவான நன்றிகளை; என்றும் செயினும்—எல்லா நாளுளு செயதாலும்; நன்று அறியா மாட்டு—நனமையினை அறியாத கீழாயினரிடத்தது; நன்று இல்லை—எல்லா நன்றிகளும் இல்லையாயகிடும் என்று.

திணை அளவென்றும், பனை அளவென்றும் சிறுமை பெருமைககு இலககுக கூறினார்.

பதுமரார் :—என்றது. ஒருவன செய்த நன்றி திணையளவே ஆயினும், தனமனத்தின் கண்ணே என்றும் உண்டாம் வகை அகனைப பனையின அளவாக நினைப்பா சான்றோ; பனையின அளவான நன்றியை எஞ்ஞானறும் செய்யினும், இலங்கருகி நனனாடனே! நனமையிலலாவாம செய்த நன்றியை அறியாதா மாட்டு என்றவாறு.

உண்டாக—மனத்திடத்தது என்றும் உண்டாக.

விளக்க உரை :—என்பது திணையனைத்தே ஆயினும்—திணையளவேயாயினும்; செய்த நன்று உண்டால்—ஒருவா செய்த நன்றிகள் சிலவுளவா யிருப்பினும்; பனை அனைத்தா உள்ளவா சான்றோ—பனையின அளவு போல நினைத்ததுக கொண்டிருப்பா அமைந்தோ, பனை அனைத்தது என்றும் செயினும் இலங்கு அருகி நனனாட!—விளங்கும் அருகியினையுடைய மலைநாடனே! பனையளவு நன்றியினை எப்பொழுதுஞ் செயதாலும், நன்று இல நன்றறியா மாட்டு—ஒரு நனமையினையும் அறியாத கீழாரிடத்தது

† 'நன்றில் ஒன்றறியா மாட்டு' என்றும் பாடம்

*செய்தவுதலியைத தாம் அதுபவித்தால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

எல்லா நன்றிகளும் இல்லையாய விடும என்றவாறு.

கருத்து:—கீழோர் மிகப் பெரிய உதவியையும் மறந்துவிடும் தன்மையராவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“தினேததுணை நனறி செயினும பனைததுணையாக
கொளவா பயன் தெரி வார”.

—குறள் 104.

“தினேததுணையாங் குறறம வரினும் பனைததுணையாக
கொளவா பழிநாணு வார”.

—குறள். 433.

“தினேததுணையும் ஊடாமை வேண்டும் பனைததுணையும்
காமம நிறைய வரின”.

—குறள். 1282.

“தினேததுணைய ராகித தேசுள ளடக்கிப
பனைத துணையா பாடழிநது வாழ்வா.

—நாலடி. 105.

“தினேததனை யுள்ளதோ பூவினிற்றேன உண்ணாதே”.

—திருவாசகம்.

“தான்சிறி தாயினும் தக்காரகைப பட்டக்கால
வான்சிறிதாப போதது விடும்”.

—நாலடி. 38.

(ச).

345. பொற்கலத் தூட்டிப் புறந்தரினும் நாய்பிறர்
எச்சிற்பு(சு) இமையாது பார்த்திருக்கும்—அச்சீர்
பெருமை யுடைத்தாக் கொள்ளினுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறுபடும்.

தருமர் :—என்பது. பொன்கலத்து—பொன்னின் கலத்திலே; ஊட்டி—(தனக்குப் பாலுஞ்சோறும் இட்டு) ஊட்டி; புறந்தரினும்—பாதுகாப்பினும்; நாய—நாயானது; பிறர் எச்சிறகு இமையாது பாராததிருக்கும்—பிறா எச்சிறகு(சோறறை) எப்போது போடுவார்கள என்று இமையாமற பாராததிருக்கும்; அச்சோ—அதுபோல; பெருமை உடைத்து ஆ கொளினும்—கீழாயினரைப் பெருமையுடையராக மதித்துக் கொண்ட போதிலும்; கீழ் செய்யும் கருமங்கள்—அவா செய்யுங்காரியங்கள், வேறுபடும்—அந்தக் கீழ்மையன்றி வேறுபட்டுப் பெருமை உடைத்தாகாது என்றவாறு.

கீழமக்களைப் பெருமையுடைத்தாகச் செய்யினும் தங்குணம் வேறுபடாது என்பதற்கு நாயை உவமையாகக் குறித்து இழிவு கூறி அறிவுறுத்தியது

பதுமரார் :—என்றது. பொறகலத்தினகண ஊட்டித் தன்னைப் புறங்காப்பினும், நாய பிறா எச்சிறகு இமையாது பாராததிருக்கும்; அதுபோலப் பெருமையுடைத்தாகக் கொண்டு ஒருவன் பேணினும் கீழ்செய்யுஞ் செய்கைகள் வேறுபட்டிருக்கும் என்றவாறு

புறந்தரினும்—தன்னைப் பாதுகாப்பினும்; மிக்க சோறு போடப்பட்டினும் என்றமாம். அச்சோ—அச்சோமை போல,

விளக்க உரை :—என்றது. பொறகலத்து ஊட்டிப் புறந்தரினும்—பொன்னின் கலத்து வைத்தாட்டித் தனக்கு மெய்காவலாகக் கொண்டு தன்னைப் போற்றிப் பலரும பாதுகாத்துக் கொள்ளினும், நாய பிறா எச்சிறகு இமையாது பாராததிருக்கும்—நாயானது பிறா உண்ட எச்சிறகு சோறு எப்போது இடுவார்கள என்று இமையாமற பாராததிருக்கும்; அச்சோ—அதுபோல; பெருமை உடைத்தாகக் கொளினும்—தமமைப்

பாராததிருக்கும் என்பது காத்திருக்கும் என்னும் பொருட்டு.

பெருமையுடையராகப் பண்ணி மதிததுகொண்டபோதிலும்; கீழ் செய்யுங் கருமங்கள்—கீழானவன் செய்யுங் காரியங்கள்; வேறுபடும—கீழ்மை ஒழிந்தது வேறுபட்டிராது என்றவாறு.

கருத்து:—எவ்வளவு பெருமைப்படுத்தினாலும் கீழோரது இழி குணம் மாறாது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பெரியார்குச் செய்யுஞ் சிறப்பினைப் பேணிச்
சிறியார்க்குச் செய்து விடுதல்—பொறிவண்டு
பூமேல இசைமுரலும் ஊர்; அதுவன்றோ
நாயமேல தவிசுடு மாறு”

—பழமொழி 105.
(ந).

346. சககரச் செல்வம் பெற்றினும் விழுமியோர்
எக்காலும் சொல்லார் மிகுதிச்சொல்—எக்காலும்
முந்திரிமேற் காணி மிகுவதேல் கீழ்தனனை
இந்திரனா எண்ணி விடும்.

தருமர்:—என்பது. விழுமியோர்—சீரியோர்; *சககரன் செல்வம் பெற்றினும்—இந்திரனது செல்வத்தைப் பெற்றாராயினும்; மிகுதிச் சொல்—மிகையான வார்த்தையை; எக்காலும் சொல்லார்—ஒருககாலுஞ் சொல்லார்; முந்திரிமேல் காணி மிகுவதேல்—முந்திரிகைப் பொன்னின் மேலே காணிப் பொன் மிகுதியாமாகில், கீழ்—கீழானவன்; என்றும்—எல்லா நாளும்; தனனை இந்திரன் ஆ எண்ணிவிடும—தனனை இந்திரனாக மதித்து மிகையான வார்த்தையைச் சொல்லுவன் என்றவாறு.

--

*இனி சக்கரச் செல்வம் எனபதற்கு பூவுலகச் செல்வம் எனறும், அரசர் செல்வம் எனறும் பொருள் கூறிலும் ஆம்.

கீழோர் தம்மைக் கூறும்பொருட்டுச் சக்கரச் செல்வம் என்று வியந்து கூறினார்.

பதுமனார் :—என்றது. இந்திரனாகச் செல்வம் பெறினும் விழுமியோரா எல்லா நாளுளு சொல்லாரா முறைமை கடந்த சொல்லினை; முந்திரிகைப பொன்னின்மேற் காணிப்பொன மிகுமாயிற கீழானவன தனை இரந்திரனாக எஞ்ஞான்றும் கருதும் என்றவாறு.

இந்திரன செல்வம என்றும், சக்கரவாளச் சக்கரத்திலுண்டான செல்வம் என்றுமாம். மிகுதிச சொல்—முறைமை கடந்த சொல். முந்திரிமேல் காணி மிகுவதேல—முந்திரிகைப பொன காணிப பொனனாகுமாயின.

வள்ளக்க உரை :—என்பது. சக்கரச் செல்வம் பெறினும்—இந்திரனது செல்வத்தைப் பெற்றாராயினும்; விழுமியோரா—சீரியராயினோ, எக்காலுளு சொல்லாரா மிகுதிச சொல்—மிகையான வார்த்தைகளை ஒருநாளுளு சொல்லாரா; எக்காலும் முந்திரிமேல் காணி மிகுவதேல்—எல்லா நாளுநம் முன்னடந்ததின மேற காணிப்பொன மிகுமாகில; கீழதன்னை இரந்திரன எண்ணி விடும்—கீழானவன தனை இரந்திரனாக மதித்துக்கொண்டிருப்பன் என்றவாறு.

கருத்து :—கீழோரா சிறிதளவு செல்வங் கூடினாலும் பெரிதும் செருக்கடைவார்.

குறிப்பு :—

முந்திரி என்பது மிகச் சிறிய அளவை; அஃதாவது முந்நூற்றிருபதில் ஒன்று; காணி என்பது முந்திரியின மிக்க தோர் அளவை; அஃதாவது என்பதில் ஒன்று; ஆகவே, 'முந்திரி மேற காணி மிகுவதேல' எனப்பதைவிட 'காணிமேல முந்திரி மிகுவதேல்' என மாற்றிப் பொருள் கூறுவது ஏறபுடைத்தாகும்.

(சு).

347. மைதீர் பசும்பொன்மேல் மாண்ட மணியழுத்தி செய்த(து) எனினும் செருப்புத்தன் காற்கேயாம் எய்திய செல்வத்தார் ஆயினும் கீழ்களைச் செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

தருமர் :—என்பது. மைதீர்—குற்றந தீரநத; பசும பொன்மேல்—பசுதத பொன்னின்மேலே; மாண்ட மணி அழுத்தி மாட்சிமையுடைய மாணிக்கம முதலாகிய மணிகளை அழுத்தி, செய்தது எனினும்—அழகுபெறச செய்ததாயினும், செருப்பு—; தன் காற்கே ஆம—தனது காலுககே ஆவதன்றி அதனை ஒரு பணியாகப் பூண்பாரில்லை; (அதுபோல) எய்திய செல்வத்தாரா ஆயினும்—திரண்ட செல்வத்தை உடையராயினும், கீழ்களை— கீழமககளை; செய்தொழிலால் காணப்படும—அவா செய்யுற தொழிலாலே அறியப்படும் எனறவாறு.

செலவமுண்டாய வழியும் பெருமையுடையாருக்கு (நிகரா) ஆகாமையால் அவரது செலவத்தின் தன்மையும் அவரதுகுணங் களையும் அறியக்கூறுவாரா செருப்பை உவமையாக்கி இழிவு கூறியது.

பதுமரூர் :—என்றது. மாசறற பசும்பொன்மேலே மாட்சிமைப்பட்ட மணிகளை அழுத்திச் செய்யப்பட்டதாயினும் செருப்புத தன் காற்கேயாம் அததுணையதுபோல (நிரம்பபு) பெற்ற செலவத்தாராயினும் கீழ்களாக இருப்பாரைச் செய் தொழிலாலே அறியப்படும எனறவாறு.

மை—மாசு. மாண்ட—மாட்சிமைப்பட்ட. எய்திய— நிரம்பிய.

விளக்க உரை :—என்பது. மைதீர் பசும்பொன்மேல்— குற்றநதீரநத பசும்பொன்னின் மேலே; மாண்டமணி அழுத்தி— மாட்சிமையுடைய மாணிக்கமணி அழுத்தி; செய்தது எனினும்— செருப்புத் தன் காற்கேயாம்—இப்படி அழகு செய்யினும்

செருப்புத் தன் காலுக்காவதல்லது அதனை ஒரு பணியாகப் பூண்பாரில்லை அதுபோல; எய்திய செல்வத்தார ஆயினும்— திரண்ட பெரிய செல்வத்தை உடையாராயினும்; கீழ்களைச் செய்தொழிலாற காணப்படும்—கீழ்மக்களை அவர்கள் செய்கிற தொழிலாலே அறியப்படும் என்றவாறு.

கருத்து:—கீழோர் செலவம் பெறினும் தமது கீழ்மைக் குணத்தில் வேறுபடா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“பெருமை யுடைததாக கொள்ளுங்கீழ் செய்யுங்
கருமங்கள் வேறு படும”.

—நாலடியார் : 35-5.

(எ).

348. கடுகுகெனச் சொல்வற்றும், கண்ணோட்டம்

இன்றும்,

இடுக்கண் பிறர்மாட்டு உவககும்—அடுததடுதது
வேகம் உடைததர்ம, விறனமலை நனனாட!
ஏகுமாம் எள்ளுமாம் கீழ்.

தருமர்:—என்பது, விறல்மலை நல நாட—(அரணினால் பிறா அழிக்க வொண்ணாத) வெற்றியையுடைய (நல) மலை நாடனே! கீழ்—கீழாயினன, கடுகுகென சொல்வற்று ¹ஆம— ஒருவனைப் பாராமல கடுகு சொறகளைச் சொல்ல வல்லாய் இருப்பான்; ²கண்ணோட்டம் இன்று ஆம—யாவரிடததுங்

¹ஆம் என்பதனைத் தம அசை.

²கண்ணோட்டம்—தனனாடு பயனறாரைக் கண்டால் அவர் உரியன மறுக்கமாட்டாமை, இஃது அவர் மேறகண சென்ற வழி நிகழ்வதாகவின் அப்பெயாததாயிற்று. —திருக்குறள் . பரிமேலழகருரை.

கிருபையில்லையாய் இருப்பன்; ¹பிறர்மாட்டு இடுக்கண் உவக்கும்—
பிறாக்கு வந்த துன்பங்களுக்குத் தான் மகிழ்ந்திருப்பன்;
அடுத்து அடுத்து வேகம உடைதது ஆம்—மேன மேலும்
கோபியாய் இருப்பன்; ²எசும் ஆம ளளளும ஆம்—ஒருவர்
ஆறறவுங் கோபம் ஆறாமல் அந்தக் கோபத்தின்மேலே மனம்
உடையனைய யாவரையும் இகழ்ச்சி சொல்ல வல்லவனாய் இருப்பன
என்றவாறு.

“ ஏகுதல்—போகுதல். கீழ்மக்களது தனமையை விளங்குக
கூறியவாறு.

பதுமனார் .—என்றது. வெய்தாகச சொல்லவறறும்;
கண்ணேட்டமின்றியிருக்கும்; பிறருக்கு வந்த இடுக்கண்
கண்டால் மனம் மகிழும்; மேனமேல் ஆன வெகுளியை
உடைததாகும், விறன மலை நனனாடனே! ஒருவன் மாட்டு
நிலலாது ஏசும், இகழ்நது சொல்லுகீழ் என்றவாறு.

கடுக்கென—வெய்தாக. ஏசுமாம்—எங்கும் போமாம்.

விளக்க உரை :—என்பது. கடுக்கெனச் சொல்வறறும்—
ஒருவரைப் பாராமல் கடுகச் சொல்ல வல்லனாய் இருப்பன்;
கண்ணேட்டம் இன்றும்—கண்ணேட்டமும் அறறிருப்பன்;
இடுக்கண் பிறா மாட்டு உவக்கும்—பிறர்க்கு வந்த துன்பங்
களுக்குத் தான் மகிழ்ந்திருப்பன்; அடுத்தடுத்து வேகம உடைத்
தாம்—மேன்மேலுங் கோபியாய் இருப்பன்; விறன மலை
நனனாட—அரணிறை பிறா அழிக்கவொண்ணாத வெறறியின
உடைய மலைநாடனே! ஏசுமாம் ளளளுமாம் கீழ்—ஒருவர்
ஆறறவுங் கோபம் ஆறாமல் அந்தக் கோபத்தின்மேற்போய்
இகழ்நது சொல்லுதலை உடையனாய் இருப்பன் என்றவாறு.

¹பிறாமாட்டு என்பதனை ஏனைய இடத்தம் கூட்டலாம்.

²ஏசுமாம் ளளளுமாம் என்பதற்குப் பிறரிடம் வலியுச்சென்ற இகழ்வான
எனினுமாம்.

கருத்து:—கடுஞ்சொற் கூறல், கண்ணோடாமை, பிறர் வேதனைககு மகிழ்தல், வேகங்கொள்ளல், இகழ்நதுரைததல் இவை கீழோர் இயல்பாகும்.

(அ).

349. பழையர் இவரென்று பன்னாட்பின் நிற்பின்
உழையினியர் ஆகுவர் சானரோர்;—விழையாதே
கள்ளுயிர்க்கும் நெய்தற் கனைகடல் தண்ணேர்ப்பி!
எள்ளுவர் கீழா யவர்.

தருமர்:—என்பது. கள உயிராக்கும்—மதுவைப் பொழிந்தது மணங்கமழா நிறகும்; நெய்தல்—நெய்தற பூவினையுடைத்தாய்; கனைகடல் தண் சோப்ப—ஆரவாரததாற் சிறந்த குளிரந்த கடற் சோப்பனே! சானரோர்—அமைந்தோர்; இவா பழையா என்று பலநாள பின் நிற்பின்—இவா பழையவா என்று பலநாளஞஞ சென்று நிற்பின்; உழை—தமமிடதது; இனியா ஆகுவா—இனியராய் இருப்பா; கீழாயவா—கீழாயினா; விழையாது—(அப்படிச் சென்று நிற்பின் அதற்கு) விரும்பும்உருதே; எள்ளுவா—இகழ்ந்துகிடுவா என்றவாறு.

ஒருவா ஒருநாட் சென்று நல்வாராததை சொன்னதே நட்பாகக் கொண்டு ஒழுகுவா பெரியோர்; கீழாயினாரைப் பல நாள அடுத்திருப்பினும் அவரை இகழ்வதன்றி நட்பாகக் கொள்ளாரா என்று அவா குணத்தீமை கூறியவாறு.

பதுமனார்:—என்றது. தமமாட்டுச் சென்று பயின்று பலநாள பின் நிற்பின் பழையோர் இவா என்று கருதி அவர்க்கு இனியராய ஒழுகுவா சானரோர்; கள் உயிராக்கும நெய்தல் கனைகடல் தண் சோப்பனே! அவவாறு ஒழுகினால் விரும்பாதே இகழ்வா கீழாயினோர் என்றவாறு.

உழை—அவகிடத்து. விழையாதே—விரும்பாதே. கள் உயிராக்கும—தேன் பொழியும்.

வீளக்க உரை:—எனபது. பழையா இவா என்று பண்ணுள் பின் நிற்பின்—இவர் பழையர் என்று கருதிப் பல நாளும் பின்சென்று நிற்பின்; உழை இனியர் ஆகுவர் சானரோர்—தமமிடத்து இனியராயிருப்பர் சானரோ, விழையாது—விரும்பாது; கள் உயிராக்கும் நெய்தல் களைகடல் தண் சோப்பி—மதுவைப் பொழிந்தது மணங்கமழா நிறகும் நெய்தற பூவினையுடைய ஆரவாரத்தாற சிறந்த குளிரந்த கடற சோப்பையுடையவனே! எள்ளுவா கீழாயவா—விரும்பாதே இகழ்ந்தது கீடுவா கீழமக்கள எனறவாறு.

கருத்து:—கீழோர் தம்மை விரும்புவாரையும் மதியாது இகழ்வா.

(க).

350. கொய்புல் குறைத்துக்கொடுத்தென்றுந் தீற்றினும்
வையம்பூண் கல்லா சிறுகுண்டை;—ஐய! கேள்
எய்திய செல்வத்தர் ஆயினும் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற் காணப் படும்.

தருமர்:—எனபது. ஐய கேள்—அயயனே! கேளாய; கொய்புல்—கொயத புல்லைக்கொண்டுவந்தது; ¹குறைததுக் கொடுத்தது—(பெரிய எருது தினகிற புல்லை) குறைததுக (கொடுத்தது); என்றும் ²தீற்றினும்—எல்லா நாளுந் தீற்றினும்; ³சிறுகுண்டை—சிறநெருதானது; ⁴வையம பூண்கல்லா—வண்டிலைப் பூணமாட்டாது; (அதுபோல) எய்திய செல்வத்தா

†'கொடுத்தது குறைதது' என்றும் பாடம்.

¹குறைதது—அறுதது எனப் பொருள் கூறினும் ஆம்.

²தீற்றினும்—தினபித்தாலும்.

³சிறுகுண்டை—வளராத குறுகி முதிர்ந்த எருது.

⁴வையம—தோ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆயினும்—திரண்ட செல்வதையுடையராயினும்; கீழ்களை—
கீழ்மக்களை; செய்தொழிலால காணப்படும்—செய்யுந்
தொழிலாலே அறியப்படும் என்றவாறு.

பெரியோர்க்குச் செய்த நன்றி பயன்படும் அன்றிக்
கீழோர்க்குச் செய்த நன்றி பயன்படாது என்பது தோன்றச்
சிறுகுண்டை வையம் பூண் கலலா என்று உவமை கூறினார்.

பதுமனார் :—என்றது. கொயத புல்லைக் குறைத்துக்
கொடுத்தது என்றுந தீற்றினும் சிறறெருதுகள சகடத்தைப்
பூணமாட்டா; அதுபோல ஐய கேள்! நிரம்பிய செல்வத்தா
ஆயினும் கீழாயினுரைத தம செய்தொழிலினாலே கீழமைக் குணம்
என்று அறியப்படும் என்றவாறு.

குறைத்துத தினனுமளவிலே குறைத்துப் பிடித்துத தீற்
றினும் ..புரவி பூண்டு செலுததுவதுபோலப் பெரியதேரினைப்
பூண்டு செலுததமாட்டாவாகும் என்றுமாம் கீழ்களைக் காணப்
படும் என்றது கீழான செய்கை ஒழிய மேலான செய்கை
பெற்றாலும் அது கொண்டு செலுததமாட்டாமையால.

விளக்க உரை :—என்பது. கொய்புல் கொடுத்துக்
குறைத்து என்றுந தீற்றினும்—புல்லைக் கொய்து பெரிய
எழுத்தினைக் குறைத்து எல்லா நாளும் கொடுத்துதீற்றினும்;
வையம் பூணகலலா சிறுகுண்டை—பெரிய வண்டியைப் பூண
மாட்டாது சிறறெருது, ஐய கேள்—ஐயனே கேளாய்; எய்திய
செல்வத்தா ஆயினும்—திரண்ட செல்வத்தினையுடையராயினும்;
கீழ்களைச் செய்தொழிலாற காணப்படும்—கீழ்மக்களை அவா
செய்யுந் தொழிலாலே அறியப்படும் என்றவாறு.

கருத்து —எவ்வளவு மேன்மைப் படுத்தினும் கீழோர் மறற
வாககு உதவார்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“எய்திய செல்வதத ராயினுங் கீழ்களைச்
செய்தொழிலாற காணப் படும்”.

—சாலடியாரா. 35.7.

(ய).

36. †கயமை.

தருமர் :—அஃதாவது குலத்தாலுங், குடியாலுங், கல்வி யாலும், குறைவற்றிருக்கவும் இவற்றிலொரு பந்தமுமற்றுக் கீழாயினா செய்கையராகிப் பிறாககொரு கேடுவரில் தமக்கொரு செல்வம் வந்தாற போலக் கருதியும், பிறாககொரு செல்வம் வரில தமக்கொரு கேடுவந்தாறபோல அதற்கு வருந்தியும், தமமை அடுத்தது ஒருவா சில நன்றி செய்திருக்கில் அந்நன்றி சிதையும்படி அவாக்கொரு குறையுண்டாககியும் ஒருவாபால தமக்கொரு பயனுண்டாகில அது பலிப்பித்துக் கொள்ளுமளவு மிக்க ஆசாரஞ்செய்தும் அது பலித்தபின் அவரை அன்னியரைப் போலக் கண்டுந் தம்மைத் தண்டிக்க வல்லாக்குப் பயன்பட்டு ஆசாரஞ் செய்தும் வருவது.

பதுமனார் :—[அஃதாவது குணத்தாழ்வு; குணத்தினாலும் குடிப்பிறப்பினாலும் (குறைவற்றிருக்க) அக்குல அறமான ஒழுக்கத்தினும் ஆசாரத்தினும் கல்வியினும் ஒரு பந்தம் அற்றுக் கீழாயினா செய்கையராகிப் பிறாக்கு ஆககம் வரின் தமக்குக் கேடுவந்ததாகவும், பிறாக்கு ஒரு கேடுவரின தமக்கு ஆககம் வந்ததாகவும் கருதுதலும், அறக்கேடு சொல்லுதலும், பழிபாவம் பாராது தமக்கு வேண்டியவாறு செய்தலும் *ஆச்சரியமே

†கயவரது தன்மை.

*சுவடியிலுள்ளபடி எழுதப்பெற்றுள்ளது, கருத்து விளங்கவில்லை.

அறிந்து எல்லாம் அஞ்சத்தக்க சந்தோஷங்களை உடையராதலும்
பிறவு மன்ன. இவ்வாறே தொழில்களானுங் குணத்தாலுங்
கீழ்ப்பட்ட கயவரது இயல்பு.]

குறிப்பு:—

‘கயமை’:—

பரிமே.—அஃதாவது மேல் அரசியலுள்ளும், அங்கனிய
லுள்ளும் சிறப்புவுகையான கூறப்பட்ட குணங்களுள் ஏற
புடையன குறிப்பினால் யாவாக்கும் எய்தவைதகமையின ஆண்டுக்
குறிப்பால் கூறியனவும் ஈண்டு ஒழிபியலுள் வெளிப்படக்
கூறியனவுமாய குணங்கள் யாவும் இலராய கீழோரது தன்மை
அதனால் இஃது எல்லாவற்றிற்கும் பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக:—கயமையாவது இழிகுணத்தாராகிய மாந்தரியல்பு
கூறுதல. இவா மேற்கூறப்பட்ட எல்லாரினும் இழிந்தாராதலின,
இது பின் கூறப்பட்டது.

—குறள. அதி. 108.

மேலையதிகாரத்தில்கீழோரது தன்மையாகிய ‘கீழமை’யைக்
கூறியது முற்றறாமையால் அதனையே ‘கயமை’ என வேறு
பெயரிட்டு இவ்வதிகாரத்திலும் கூறத் தொடங்கினார்.

351. ஆர்த்த அறிவீனர் ஆண்டினொ ராயினுங்
காததோம்பித் தம்மை அடக்குப—மூத்தொறுந்
தீத்தொழிலே கன்றித திரிதந தெருவைபோற்
போததரூ புல்லறிவி ளா.

தருமர்:—என்பது; ஆர்த்த அறிவீனர்—பிணிப்போடு
கூடிய அறிவினையுடையார்; ¹ஆண்டு இனொரு ஆயினும்—
வயதிலே இனையராயிருப்பினும், காதது ஒம்பி—உலகத்துக்கு

¹ஆண்டு—அவ்விடத்து என்பது விளக்கவுரைகாரர் பொருள்.

இயற்கையல்லாத வொழுக்கங்களைப் பாதுகாத்து; தம்மை அடக்குப—(தமமை) அடங்கி ஒழுகச் செய்வா; புல் அறிவினர்—புல்லிய அறிவினையுடைய கயவா; மூத்தொறும்—வயதிலே மூப்புடையாராதொறும்; தீத்தொழிலே கன்றி—தீய ஒழுக்கத்திலே ஒழுகி அதுவே செய்கையாகத் ¹தழுமபியிருந்து; திரிதநது எருவைப்போல—மனக்கோட்டம் உடையராயக கழுகு போலத் திரிவதன்றி; போத்தறா—எக்காலமும் புரையறார். எ-று.

இவை முற்றுவமையாகாமையாலவயதிலே மூப்புடையராக இருந்தும் தீயதொழில்களைச் செய்வதலை கழுகு போல மூத்தந தீய தொழில்களைச் செய்வதனற்கு முற்றமறா எனக் கூறியதாம். பொத்தறார் எனபதை போத்தறா என்று விகாரப்படுத்திக் கூறினா. புல்லிய அறிவினறி நிரம்பிய அறிவில்லாமையினால் அவா நெஞ்சு ²பொந்தெய அறிவினாலே புரை தீர்ந்து உறுதிப்பட்டதல்ல; அதறை புரையறா என்றா. எனவே, வயதிலே இளைஞராயினும் நிரம்பிய அறிவுடையார ஒழுகுகம் இவா வயதிலே மூப்புடையராயினும் ஒழுகறபாலரல்லா எனக் கயமைக குணங் கூறியவாறு.

பதுமறார் :—[என்றது. மனத்தின் கண் பிணிப்புண்ட அறிவினையுடையார ஆண்டினையராயினும் தமமைக் காவல்செய்து போற்றித் தம பொறிகளை அடக்குவா; புல்லறிவினா மூத்தொறந தீத்தொழிலினகண்ணே தழும்பி ஒழுகி ³வேழக்கோல் போல ⁴உட்புரையறா என்றவாறு.

ஆர்த்த—பிணித்த; ஆண்டு—ஆண்டால்; மூத்தொறாஉட— மூப்புண்டாகவும், கன்றி—தழும்பி, திரிதநது—ஒழுகி; எருவை போல; பொத்தறார் என்பது போத்தறா என நீண்டது.]

¹ தழுமபி—

² இங்கே சில எழுத்துக்கள சிதைந்துள்ளன.

³ வேழக்கோல்—நாணல்; எருவை என்பதற்கு இப்பொருளையே விளக்கவுரைக்காரரும் கொண்டனர்.

⁴ உட்புரை—உள்துளை.

விளக்க உரை:—எ-து. ஆர்த்த அறிவினர் ஆண்டு இளைஞராயினும்—மிக்க அறிவினையுடையவர் அவ்விடத்து இளைஞராயிருப்பினும்; காததோம்பித் தம்மை அடக்குப—உலகத்தியற்கையல்லாத ஒழுக்கங்களைப் பாதுகாத்து அடங்கி ஒழுக்குவா; மூத்தொறுஉம்—மூத்தாராயினும்; தீத்தொழிலே கனறி—தீத்தொழிலே விருமபியிருந்து; திரிதந்து எருவைபோல்—மனக்கோட்டமுடையராய வேழக்கோல போல; போததரூ புலலறிவினர்—எப்பொழுதும் புரையரூ புல்லிய அறிவினையுடைய கயவா என்றவாறு.

நூற்று:—கயவா, தம வாழநாள முழுதும் தீய செயல்களையே செயது காலங்கழிப்பா.

மேற்கோள் பகுதி:—

யா. வி — இரண்டாமடி ஒருஉத தொடையாய் ஒரு விகற்பத்தான் வந்த நேரிசை வெண்பாஹிரகு இச்செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவா.

—செ. சூ. 60.

யா—கா — முதற குறட்பாவின் இறுதிக்கண், ஓரசையான் ஆசிட்டு ஒருவிகற்பத்தான் வந்த ஆசிடை நேரிசை வெண்பா ஹிரகு இச்செய்யுளை எடுத்ததுக காட்டுவா.

—சூ. 23.

மயிலை } நீட்டல் ளிகாரத்திறகு 'பொத்தரூர்' 'போததரூர்'
சங்கர } என நீண்டதை உதாரணமாக காட்டுவா.

—நன. சூ. 154.

—நன-சங். சூ. 155.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“உரைமுடிவு காணன் இளைமையோன என்ற
நரைமுது மக்கள் உவப்ப—நரைமுடிததுச்

சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலகிச்சை
கல்லாறம் பாகம் படும்”.

—பழமொழி. 21.

குறிப்பு:—

வேழக்கோல் மேற்புறத்தே பருத்திருப்பினும் உட்டுளை
நீங்காதிருத்தல்போல அறிகில்லாதார் வயதில மூததிருப்பினும்
நெஞ்சினுள்ளே சூற்றம் நீங்கப்பெறா. எனக.

(க).

352. செழும்பெரும் பொய்கையுள் வாழினும் என்றும்
†வழும்பறுக் கல்லாதாந் தேரை;—வழும்பில்சீர்
நூல்கற்றக் கண்ணும் நுணுக்கமொன் றில்லாதார்
தோர்கிற்கும் பெற்றி அரிது.

தருமர்:—எனபது. செழும்பெரும் பொய்கையுள்—
வளம்பொருநதிய பெரிய பொய்கையில்; என்றும் வாழினும்—
கிடாமல் எப்பொழுதும் வாழினும்; தேரை—தேரையானது;
வழும்பு அறுக்கல்லாது—தனக்குள்ள 1வழும்பை அறுக்க
மாட்டாது; (அதுபோல) வழும்பில்சீர்—குற்றமில்லாத சீர்மை
யுடைய; நூல கற்றக் கண்ணும்—நூல்களைக் கற்றாராயினும்;
நுணுக்கம் ஒன்று இல்லாதாரா—(அந்நூல் சொன்ன முறைமை
யிலே ஒழுக்குவதற்கு) நுண்ணிய அறிவொன்றும் இல்லாதவரை;
தோகிற்கும் பெற்றி அரிது—(இவா குடியிலேயும் பிறந்து
நூலினைபுங் கற்றவா என்று) விசாரிக்கும் முறைமை ஒன்றுமில்லை
என்றவாறு.

குடி குலததுப் பிறநது கல்கியுடையராயினும் கயவர்க்கு
அறிவுண்டாகாது எனபதாம்.

†வழும்பறுக்க கில்லாவாம்' என்றும் பாடம்.

1வழும்பு—வழுவழுப்பான அழுக்கு.

பதுமனார் :—[என்றது. வளவிய பொய்கையுள் வாழினும் எனறும் தம்மேலுள்ள வழம்பை நீக்கமாட்டாவார் தேரைகள்; அதுபோலக் குறறமில்லாத சீர்மையுடைய நூலைக் கற்றாலும் நுண்ணிய அறிவில்லாதார் அந்நூல்கள் சொன்ன பொருள்களை ஆராய வல்லரார் தன்மை அரிது என்றவாறு.

செழும் பெரும் பொய்கை—அழகிய நீரையுடைய பொய்கை. வழம்பு—தன மேல் உள்ள வழம்பு. தேர்நிற்கும்—ஆராயும்.]

விளக்க உரை :—என்றது. செழும் பெரும் பொய்கையுள் வாழினும்—வளவிய பெரிய பொய்கையிலே விடாமல் எப்பொழுதும் வாழினும்; வறுமபறுகக கலலாதாம் தேரை—தனக்குள்ளதாகிய வழம்பறுககமாட்டாது தேரை; வழம்பில் சீர்—குறறமற்ற சீர்மையுடைய; நூல கறறக்கண்ணும் நுணுக்கம் ஒன்று இல்லாதார்—நூலினைக் கற்றாராயினும் அந்நூல் சொன்ன முறைமையிலே ஒழுகத்தக்க நுண்ணிமை ஒரு சறறுமறியாதார்; தோகிறகும் பெறறி அரிது—குடியிலே பிறந்து நூலினைபுங் கறறவரென்று விசாரிக்கத்தக்க முறைமையானது ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

கருத்து :—நுண்ணறிவில்லாதார் மனம் எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும் பகருவமடையாது

மேற்கோள் பகுதி :—

நச் :—“விழநதோர மாயககும குண்டுகயத்(து) அருகா வழம்புகண புதைத நுண்ணீர்ப்பாசி”-விழநதோரை மறைககும ஆழகதைபுடைய குளங்களுக்கு அருகாக இடைமறைதறகுக் காரணமாகிய நுண்ணிய நீர்மையையுடைய பாசியினது குறறம்; “வழம்பறுகக கிலலாவாந தேரை”

—‘வழம்பில்லீர்’ என்றார் பிறரும், எனபா.

—மலைபடுகடாம். 220-21.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“இணரூழத்தும் நாரு மலரனையா கற்ற(து)
உணர விரித்துரையா தார்”.

—குறள். 650.

“நுண்மொழி நோக்கிப் பொருள்கொளலும் நூற்கேலா
வெண்மொழி வேண்டினும் செல்லாமை—நன்மொழியைச்
சிறறின மல்லாகண் சொல்லலும் இமமுன்றும்
* கற்றறிந்தார் பூண்ட கடன”.

—திரி. 32.

“எத்துணைய வாயினும் கல்வி இடமறிநது
உயததுணா விலலெனின எனனாகும்—உய்த்துணாநதும்
சொல்லவமை இன்றெனின் என்தும் அஃதுண்டேல்
பொன்மலா நாறற முடைதது”.

—ஈதிடுநெறி. 5.

“இடமபட மெயஞ்ஞானங் கறபினும் என்றும்
அடங்காதார் என்றும் அடங்காரா—தடங்கண்ணைய
உப்பொடு நெய்ப்பால தயிரகாயம் பெயதடினும்
கைப்பரு பேயசசுரை யின்காய”.

—காலடி. 117.

(உ).

353. கணமலை நனனாட! கண்ணின்(று) ஒருவர்
குணமேயுங் கூறற் கரிதால்—குணனமுங்கக்
குற்றம் உழைநின்று கூறுஞ் சிறியவர்கட்கு
எற்றால் இயனறதோ நா.

தருமர் :—என்பது. கணம் மலை நல் நாட!—நெருங்கிய
மலைகளால் பொலிவு பெறற நல்ல நாடனே!; ஒருவர் கண் நின்று
—ஒருவா முன்னே நின்று; குணமேயும் கூறற்கு அரிதால்—
அவர் குணங்களை அஞ் சொல்லுதற் கரியதாயிருக்கும்; (அவ்வா
றிருக்க) குணன அமுங்க—குணங் கெடும்படி; குற்றம்—

குறறமான வார்த்தையை; உழைநின்று—அவர் முன்பே நின்று; கூறும்—கண்ணோட்டமறச் சொல்லும்; சிறியவர்கட்கு—கயவர்க்கு; நா—நாவானது; எறரூல் இயன்றதோ—இரும்பினாலோ கல்லினாலோ யாதிறை பண்ணப்பட்டதோ? என்றவாறு. [ஆல்—அசை]

கயவரது குணத்தீமையை நாவிற கேற்றி அவரை இழிவாகக் கூறியது. குணமேயுங் கூறற கரிதால் எனவே ஒருவருடைய நறகுணத்தைபும அவா முன நின்று கூறும் பொழுது அறிவுடையோருக்கு அது மனம பொருது அப்படி இருக்க முன் நின்று அவரைக் குறறப்படச் சொல்வது எப்படியோ என்று உயாநதோ இரக்கமுறறு உரைத்தது.

பதுமனார்:—என்றது. கணமலை நனனாடனே! எதிர் நின்று ஒருவா குணத்தைபுங் கூறுதறகு அரிதாசும்; (அவ்வாறிருக்க) அவரது குணங்கெடக் குறறத்தை எதிரின்று சொல்லுங்கயவர்க்கு எறரூற் செய்யப்பட்டதோ நா என்றவாறு.

கண மலை—திரண்ட மலை. அழுங்க—கெட. எறரூல்—எதலை. இயனறது—செய்யப்பட்டது.

விளக்க உரை:—என்றது. கணமலை நன்னாட!—திரண்ட மலையையுடைய நல்ல நாடனே!; கண நின்று ஒருவா குணமேயும் கூறறகு அரிதால்—முன்னே நின்று ஒருவரது குணத்தினையுஞ் சொல்லுதற கரிதாயிருக்கும், (அமைநதோருக்கு) குணன அழுங்க—குணம் ஒழிய, குறறம உழை நின்று கூறும்—குறறமான வார்த்தை அவரிடத்திலே(பட) அவா முன்பே நின்று கண்ணோட்டமறச சொல்லும்; சிறியவர்கட்கு—கயவர்க்கு; எறரூல் இயன்றதோ நா—நாவானது கல்லினாலோ இரும்பினாலோ யாதிறை பண்ணப்பட்டது என்றவாறு.

கருத்து:—ஒருவரது குறறத்தையே ஆராயநது அதனை நேரில் கூறுவது கயவரது இயல்பு.

மேற்கோள் பகுதி :—

சேனா - அழுங்கல் அவமேயன்றி இரக்கமும் கேடும் ஆகிய குறிப்பு உணாததும் என்பதற்கு குணனழுங்கக் குறறம் உழை நின்று கூறும் சிறியவாகக்கு' என்ற பகுதியை எடுத்தாக காட்டுவா.

—தொல். சொல. கு. 350.

தெயவச் - அழுங்கல் என னும் சொல் இரக்கம் எனபதன் பொருண்மையும் கேடு என்பதன பொருண்மையும் படும் என்பார் கேட்டிறகு, “குணனழுங்கக் குறறமுழை நின்று கூறம்” என்றவடியை மேறகோளாகக் காட்டுவா.

—தொல. சொல. கு. 345.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“கண்ணினறு கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லறக முனனின்று பினனோக்காச் சொல”.

—குறள். 184.

“காவாதவள கண்ணறச சொல்லிய வெஞ்சொல ஏவோ? அமிாதோ?”.

—சீவக சிந்தா. 1069

குறிப்பு.—

‘கண்ணினறு’ என்பதை, கண் நின்று என்றே பிரிதது தருமா, பதுமனா, விளகக வுரைகாரா மூவரும் பொருள் கூறினர். இனி கண் இன்று எனப பிரிததுக் கண் முன் இனறிப் புறத்தில எனப பொருள் கூறுவாரும் உளா.

“கண்ணினறு கண்ணறச் சொல்லினுஞ் சொல்லறக— முனனின்று பினனோக்காச் சொல்” என்ற குறளின்படி, ஒருவன் எதிரே நின்று இரக்கமறக் குறறத்தைக் கூறினும், புறத்தே குறறத்தைக் கூறிப் பழிககல் கூடாது என்ற கருத்துக்கு இது மாறுபாடாகாதோ எனின் ஆகாது; மேலேராராயின் கண்டுள்

குறறத்தைக் கூறித் திருத்த முயல்வா; கீழோராயின் இல்லாத குற்றத்தை ஏற்றிப் பழிக்க முயல்வர் ஆதலின் குற்றம் உழை நின்று கூறல் கூடாது என்றா என்க.

(ஈ).

354. கோடேந்து அகல்குற் பெண்டிர்தம்

பெண்ணீர்மை

சேடியா போலச் செயல்தேற்றார்;—கூடிப்

புதுப்பெருக்கம் போலத்தம் பெண்ணீர்மை காட்டி

மதித்திறப்பார் மற்றை யவர்.

தருமர் :—எனபது. கோடு ஏந்து அகல் அல்குல¹பெண்டிர்—இருமருங்கும் கரைபோன்று உயரது அகன்ற அல்குலையுடைய மகளிர்; தம் பெண் நீர்மை—தமது பெண்மையின அழகை; சேடியா போல—(ஏவல செய்யும்) சேடியரைப் போல, செயல் தேற்றார்—புனைதல் செய்ய அறியார்; ²மறறையவர்—மறறந்த ஒழுகுகமில்லாதவர்; கூடி ³புதுப் பெருக்கம் போல—பலவிடதது நீருங் கூடிப் பெருகுமாறு போல; தம் பெண் நீர்மை காட்டி—தமது பெண்மையினது அழகைப் பூமாலை முதலியவற்றால் ஒப்பிததுப் பலாகும் (அறிவிதது) மதித்தது இறப்பார்—தமமை மதித்ததுகொண்டு செல்லா நிற்பார் என்றவாறு.

கறபுடைய மகளிர் இல்லறத்தினை வழுவாமற செய்து தம் கொழுநன் மனமுவக்க ஒழுகில், உலகத்தாரா தமமைக் கொண்டாட இருக்கும் இயல்பே தமக்கு அழகாகக் கொள்வதன்றிப் புனைதல் செய்து அழகாயிருக்க வேண்டும் எனலும் கிருப்பமுறா. அந்த ஒழுகுக மில்லா மகளிர் தமக்குச் செல்வம்

¹பெண்டிர்—குலமகளிர்.

²மறறையவர்—விலைமகளிர்.

³புதுப்பெருக்கம்—புதிய நீர் வெள்ளம்.

இலராயினும் உள்ள அளவு கொண்டு தம்மை ஒப்பித்து அழகு செய்துகொண்டு தாம் தூய்மை யுடையவென்று பிறர்க்கு அறிவித்துக் கொழுநன் மனத்துக்குப் பொருநதாது ஒழுக்குவா; அவரைப் போலக் கயவரும் தமக்கு ஒன்றுமில்லை யாயினும் பெற்ற அளவிலே தானே அழகு செய் து கொண்டு அதனையே தமக்கு மிகுதியான செல்வமாக மதித்துப் பெரியோரை அவமதிப்பு பண்ணியுந் தமக்கொரு துன்ப முறறுழிப் புலையிற கடையான குறையுடையராகவும் செல்லா நிற்பா.

ஆதலால், அமைந்தோரது தன்மையைக் கறபுடைய மகளிர் ஒழுக்கமென ஆககி, கயவா தன்மையைக் கறபில்லா தொழுகும் மகளிர் தன்மையாக இழிவாககிக கூறியதாம்.

பதுமரூர் :—என்றது. இருமருங்கும் உயர்ந்தது அகன்ற அல்குலையுடைய மகளிர் தம் பெண்ணீர்மையைத் தம்மைப் பாராட்டுஞ் சேடியரைப் போலத் தாம் தம்மைப் புனைதல் செய்யார்; புதுப்புனல் வெள்ளம் போலத் தம் பெண்ணீர்மை வெளிப்படுததுத் தம்மை வியந்து நீங்குவா மறறைப் பரத்தையர் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்றது. கோடு ஏறது அகல் அல்குல் பெண்டிர்—இருமருங்குங் கோடு கொண்டு உயர்ந்தகன்ற அல்குலையுடைய மகளிர்; தம் பெண்ணீர்மை சேடியர்போலச் செயல் தேறரா—தம் பெண்மையினது அழகை ஏவற் சிலதியரைப் போலப் புனைதல் செய்கையினத் தெளியார்; கூடிப் புதுப் பெருக்கம் போல—பல விடத்தின நீருங் கூடிய அப்பொழுது பெருகிப் பின வடியுமாறு போல; தம் பெண் நீர்மை காட்டித்—தம் பெண்மையினது அழகைப் பூமலை முதலியவற்றால் மிகவும் ஒப்பித்து அதனைப் பலர்க்கும் அறிவித்து; மதித்து இறப்பர் மறறையவா—இப்படித் தம்மை மதித்துக் கொண்டு விடுவா மற்றந்த ஒழுக்கமில்லாதவா என்றவாறு.

இது கயமையானது எப்படி என்னில், கற்புடை மகளிர் இல்லறத்தினை வழுவாமலும், தம்முடைய கணவன் மனத்துக்கு ஒவ்வ ஒழுக்குதலும் உலகத்தார் தம்மைக் கொண்டாட இருக்கும் இயல்புமே தமக்கு அழகாகவும் (கொண்டு) பூச, முடிக்கப், பூண, உடுக்க, எனகிற இவையிறறில் வீரப்பம் வையாமல் தமக்கு வவல் செய்கிறவாகளுடன் வேறறுமையற அழுக்கடைந திருப்பா; எத்தனை செல்வம் உண்டாகிலும் அநதக் குணமில்லாத மகளிரா செல்வமிலராயினும் தம்மை அழகு செய்து கொண்டு தாம் தூயமையுடையா என்னுமதனைப் பிறாக்கு அறிவித்ததத் தம்முடைய கணவன் மனத்துக்கு வாராமல் ஓழுகும் மகளிரைப் போலக கயவரும் தமக்கு ஒன்றுமில்லை யாயினும் பெற்ற பெற்ற அளவுகளிலே தமமை அழகு செய்து பெரியோரை அவமதிப்புப் பண்ணியும், தமக்கொரு துன்பம் வந்த காலத்துப் பறையிற கடையான குறை(யுடையராகவும் செல்லா நிறபர் என்றவாறு)

கருத்து:—கயவா வீண ஆரவாரத்திற கருத்தையராயிருப்பர்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“புதுபுனலும்
மாரி யறவே அறுமே அவரன்பும்
வாரி யறவே அறும்”.

—காலடி. 370.

(ச).

355. தளிர்மேலே நிற்பினும் தட்டாமற் செல்லா
உளிநீரா மாதோ கயவர்;—அளிநீரார்க்கு)
எனனானுஞ் செய்யார் எனைததானுஞ் செய்யவே
இனனானுஞ் செய்வாப் பெறின்.

தருமர்:—என்பது. தளிர்மேலே நிற்பினும்—(இளந)
தளிரின மேலே நினறலும்; தட்டாமல்—¹கொட்டுப பிடி.

¹கொட்டுபிடி—கொட்டாப்பளி அஃதாவது மரத்தாலான சுத்தியல்.

கொண்டதனைப் புடைத்தால் அல்லது; செல்லா—தானாக அநதத் தளிரை துணையாத; உளிநீரர் கயவர்— உளி போல் கயவர்; (ஏனெனில்) ¹ அளி நீரார்க்கு—அளிக்கும் நீர்மையுடையவர்க்கு; என்னும் செயயாரா—அவா ஏவல் சிறிதாயினுஞ் செய்யார்; இன்னாங்கு செய்வாரா பெறின்—தமக்கு இன்னாதவற்றைச் செய்வாரைப் (பெறாது) எனைததானும் செய்பவே—அவர் ஏவிய தொழில் இன்னது என்னுமல யாது தொழிலாயினுஞ் செய்வார் என்றவாறு. (மாதோ—அசை)

கயவா நன்றி அறியாரா என்பது தோன்றப் புடைத்தால் அன்றிச் செய்யாத உளியை உவமமாகக் கி அவிழிவு கூறியவாறு.

பதுமனார் :—என்றது. தளிர்மேலே கின்றதாயினும் ஒன்றால் தட்டாவிடின் உறச் செல்லாத கல்லுளியின தன்மை போல்வா கயவா; அளிக்கும் நீர்மையுடையார்க்கு யாதானும் ஒரு பொருளைச் செயயாரா; தனை இன்னாங்கு செய்வாரைப் பெறின் அவர்க்கு எல்லாம் செய்வா என்றவாறு.

இன்னாங்கு - ²நெருக்கு

விளக்க உரை :—என்பது. தளிர்மேலே கிற்பினும் தட்டாமற செல்லா—தளிரின் மேலே கின்ற தாகினும் ஒரு கொட்டாப்பினைக் கொண்டு தனைப் புடைத்தாலல்லது தானாக அதளிரை துணையாத; உளி நீரா கயவா—உளி போல்வார் கயவரும்; அளிநீரார்க்கு என்னும் செய்யார்—தன்மை அளிக்கத்தக்க நீர்மையுடையவார்க்கு யாதோ ஏவல் தொழிலையுஞ் செயயாரா; எனனும் செய்பவே இன்னாங்கு செய்வார்ப்பெறின்—தன்மை அடர்த்து இன்னாதவற்றைச் செய்பவரைப் பெறின்; அவர்க்கு இன்ன தொழில் என்னுமல் எல்லாத் தொழிலும் செய்வா என்றவாறு.

¹ அளிநீரா—கருணை தன்மை யுடையவர்.

² நெருக்கு—துன்பம்.

கருத்து:—கயவர் எளியோர்க்கு உதவாது தம்மை வருதது வார்க்கே உதவுவர்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“சொல்லப் பயன்படுவா சான்றோர் கரும்புபோற
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்”.

—குறள். 1078.

“நாயகை விதிரார் கயவா கொடிறுடைக்குங்
கூன்கைய ரல்லா தவாக்கு”.

—குறள். 1077

“கிட்டுக கரும்பம் செயவைத பின்னரும்
முட்டா தவரை வியங்கொளல் வேண்டுமால்
தொட்டக்கால் மாழகும் தவிரமேலே நிற்பினும்
தட்டாநற் செல்லாது உவி”.

—பழ. 279.

“பெறறா பிறந்தார பெருநாட்டார பேருலகில
உறறா உகந்தார எனவேண்டா—மறறோ
இரணங் கொடுததால இடுவா இடாரே
சரணங் கொடுத்தாலும் தாம்”.

—நலவழி. 18.

“துசசனரைப் பொனனைத துடியைத தூகதததை
அசசமற முன்றிறகும் ஆயிழையை—நச்சரவைக்
கண்டிதத எள்ளைக கரும்பை இளநீரைத
தண்டிதததாக் கலலோ சயம்”.

“இட்டக கடைததாரா ஈண்டும பளிமரீஇப
பட்ட வழங்காத பானமையார—நட்ட
சுரிகையாற் காணும சுலாககோலாற காணும்
சொரிவதாம ஆபோற சுரநது.

—அரநெறிச்சாரம். 183.

(டு).

356. மலைநலம் உள்ளும் குறவன; பயந்த
விளைநிலம் உள்ளும் உழவன; சிறந்தொருவர்
செய்தநன றுள்ளுவர் சானரோர்; கயந்தனனை
வைததை உள்ளி விடும்.

தருமர் :—என்றது. குறவன—குறவனைவன்; மலை
நலம்—மலையினது நலத்தை; உள்ளும்—கருதியிருப்பன்; உழவன்—
உழவனைவன்; பயந்த விளைநிலம்—(தனக்குப்) பயன்பட்ட
விளைநிலத்தை; உள்ளும்—கருதியிருப்பன்; சானரோர்—அமைந்தோ
ரானவர்; ஒருவர் செய்த நன்று—ஒருவர் செய்த நன்றியை;
¹சிறந்தது உள்ளுவர்—அது சிற்தாயினும் மிகுதியாகக் கருதி
யிருப்பார்; கயம்—கயவன்; தனனை வைததை உள்ளிவிடும்—
தனனை ஒருவர் அறியாது வைத்தனையே கருதிச் சினங்கொண்
டிருப்பன் என்றவாறு.

செய்த நன்றுள்ளுவர் சானரோர் எனவே, தமக்கொருவர்
மிகுதியான பொல்லாங்கு செய்தாராயினும் அவர் ஒரு நன்றி
செய்திருப்பாராகில் அந்நன்றியையே மிகுதியாக எண்ணி அவர்
செய்த பொல்லாங்குகளை மறந்துவிடுவர் அமைந்தோரானவர்.
கயம் தனனை வைத்தனை உள்ளிவிடும் எனவே, தமக்கொருவர்
மிகுதியான நன்றிகளைச் செய்து ஒருகாலத்து அறியாது ஒரு
பொல்லாத வாததை சொன்னாராயில் அந்நன்றிகளையெல்லாம்
மறந்து அந்தப் பொல்லா வாததையையே கருதிச் சினங்
கொண்டிருப்பார் கயவர் என்று அவரது தன்மை கூறுவார்
அமைந்தோர் தன்மையும் உடன கூறினார்.

பதுமரோர் :—[என்றது. மலையின வளத்தை நினைக்கும்
குறவன; பயன்பட்ட விளைநிலத்தை நினைக்கும் உழவன்; ஒருவன்
செய்த நன்றியை நினைப்பார் சானரோர்; கயவன் தனனை
வைத்ததையே நினைக்கும் என்றவாறு]

¹சிறந்தது—சிறக்க.

விளக்க உரை :—என்பது. மலைநலம் உள்ளும் குறவன்—மலையினது நலத்தைக் கருதியிருப்பன் குறவன்; பயநத விளைநிலம் உள்ளும் உழவன்—பயனபடததக்க விளை நிலத்தைக்கருதியிருப்பன் உழவன்; சிறநது ஒருவர் செயத நன்று உள்ளுவர் சான்றோ—ஒருவா செயத நன்றியினை மிகவும் கருதியிருப்பர் அமைநதோர்; கயம தனனை வைததை உள்ளிவிடும—கயவன் தன்னை வைததனைக கருதியிருப்பன் அல்லது நன்றிகளை மறநது கிடுவன என்றவாறு.

கருத்து—கயவா பிறநது பழிப்புரையையே எண்ணிப் பகைமையை பாராட்டுவா.

(க).

357. ஒருநன்றி செய்தவர்க்கு ஒன்றி எழுந்த
பிழைநூறுஞ் சான்றோர் பொறுப்பா;—கயவர்க்கு
ஒருநூறு நன்றிசெய்து ஒன்றுதீதாகில்
ஒருநூறுந தீதாய் விடும்.

தருமர் :—என்பது. ஒரு நன்றி செய்தவர்க்கு—ஒரு நாளிலே ஒரு நன்றியைச் செய்தவாக்கு, ஒன்றி எழுந்த பிழை நூறும்—இது குறறம எனத்தக்கதாகப் (பொருநதிய) பிழை எதனை செய்தாலும் அவையெல்லாம்; சான்றோர் பொறுப்பர்—அமைநதோர் பொறுப்பா; கயவாக்கு—கயவரானவாக்கு; ஒரு நூறு நன்றி செய்து—அநேக நன்றிகளைச் செய்து; ஒன்று தீது ஆகில்—தம்மையறியாது ஒரு தீங்கு வருமாகில்; ஒரு நூறும் தீதாய் கிடும—அநத நன்றிகளெல்லாம் பொல்லாதாயகிடும என்றவாறு.

பதுமனார் :—[என்றது. நனமை யொன்றை முன் செய்தவாக்குப் பொருநதியுளவாய நூறு பழிகளைப் பொறுப்பர்

எழுநூறு நன்றிசெய்தொன்றுதீ தாயின்—எழுநூறுந தீதாய் விடும' எனறம பாடம்.

அமைந்தோர்; கயவாக்கு எழுநூறு நன்றியைச் செய்து ஒன்று தீதாகச் செய்யின் முன்பு செயத எழுநூறு நன்றிகளும் தீதாய் விடும் எனறவாறு.]

விளக்க உரை:—என்பது. ஒரு நன்றி செய்தவாக்கு ஒன்றி எழுநத பிழை நூறும்—ஒரு நாளிலே ஒரு நன்றியைச் செயதவா தமக்கு இது பிழை எனனததக்க பிழையாக மிகப் பொருந்திய பிழைகள் எண்ணிறந்தவையெல்லாம் சான்றோ பொறுப்பா—(அமைந்தோர்) பொறுப்பா; கயவாக்கு எழுநூறு நன்றி செய்து ஒன்று தீது ஆயின—கயவாக்கு எழுநூறு நன்றிகளைச் செய்து ஒரு தீங்கினைச் செயயில், எழுநூறும் தீதாய்விடும்—அந்த நன்றிகள் எழுநூறும் தீதாய்விடும் என்ற வாறு.

கருத்து —ஒரு கீமையைக் கருதிப் பல நன்றியையும் மறந்து கிடுவது கயவா இயல்பு.

மேற்கோள் பகுதி:—

ந்ச :—கட்டடனைப் பொழிப்பு முாணுககு “எழுநூறு நன்றி செய தொன்றுதி தாயின” எனறவடியை மேற்கோளாகக் காட்டுவா.

—தொல. செய. சூ. 95.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“கொன்றான இனனா செயினும் அவாசெயத ஒன்றுநன் றுளளக கெடும்”.

—குறள். 109.

“ஒன்றுதவி செயயினுமவ வுதவிமற வாமற பினறைப்பவா செயபிழை பொறுத்திடுவா பெரியோர் நன்றிபல வாகவொரு நவைபுரிவ ரேணும் கன்றிடுவ தன்றிமுது கயவாநினை யாரே”

—வல்லி பாரதம்.

(எ).

358. ஏட்டைப் பருவத்தும் இற்பிறந்தார் செய்வன
மோட்டிடத்துஞ் செய்யார் முழுமக்கள்; கோட்டை
வயிரஞ் செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பன்றி
செயிவேழம் ஆகுதல் இன்று.

தருமர் :—என்பது. வாள் கண்ணாய்—வாள் போன்ற
கண்ணினையுடையவளே; இல பிறநதாரா—(உயா) குடிப்
பிறநதார்; ஏட்டைப் பருவத்தும்—வறுமைக்காலத்தும்; செய்வன
—செய்யும் உதவிகளை, முழுமக்கள்—அறிவு புகும் நெறியில்லாத
திண்ணியரானவா, ¹மோட்டிடத்தும்—தமக்கு மிகுந்த செல்வ
முண்டாகிப் காலத்தும்; செய்யார்—செய்யமாட்டார்; (அஃது
என் போலவெனினில) கோட்டை வயிரம் செறிப்பினும்—
வயிரஞ் செறிந்த கொம்பை உடையதாயினும்; பன்றி—பன்றி
யானது; செயி வேழம் ஆகுதல் இன்று—போர் செய்யும்
யானையாகமாட்டாது அதுபோலும் என்றவாறு

கயவர், குடி குலம் உடையராயினும் அவர் ஒழுக்கத்தினால்
குடி குலம் இல்லாதது கோன்ற அறிவுடையோரை. இற்
பிறந்தாரா செய்வன என்றுபாததிக கூறினாராதலால் வறுமைய
ராயினும் உதவிசெய்வது அறிவுடைமையாயிற்று. ஏட்டைப்
பருவம்—இளமைப்பருவம்; மோட்டிடம்—முதிராத பருவம்
(எனினுமாம்). இளமைப் பருவமாய் வறுமையும் ஆனகிடத்து
உதவிசெய்வது அரிதாகலின ஏட்டைப் பருவம் என்றார்.
இளமையும் வறுமையும் ஆனாலும் உதவிசெய்வது இற்பிறந்
தார்க்கு இயற்கையாயிற்று.

பதுமனார் :—[என்றது. வறுமைக் காலத்தும் குடிப்
பிறநதாரா செய்வன மோட்டிடத்தும் செய்யமாட்டார் கயவர்;
கொம்பினைக் கிம்புரி செறிப்பினும் வாட்கண்ணாய் பூசலைச்
செய்யும் வேழமாகமாட்டாது பன்றி என்றவாறு.

¹மோடு—உயாச்சி; ஈண்டுச் செல்வத்தைக் கருதிற்று.

ஏட்டைப்பருவம்—இளமைப் பருவம்; மோட்டிடத்தும்—
முதிரவளர்ந்தவிடத்தும் எனினுமாம். முழுமக்கள்—அறமாகிய
ஒளி இவ்வாத மக்கள். கோட்டை வயிரம் செறிபபினும்—
¹கோட்டைத் திப்பமுடைய வச்சிரஞ் செறிபபினும் (எனினு
மாம).]

, விளக்க உரை :—என்றது. ஏட்டைப் பருவததும்—
வறுமையுற்ற காலததும்; இறபிறநதார செய்வன—குடிப
பிறநதார செய்யும் உதவிகளை; மோட்டிடததும்—பெரிய செல்வம
உண்டானவிடததும்; செய்யார முழுமக்கள்—செய்யமாட்டார்
அறிவு புரையற்ற திண்ணியார; கோட்டை வயிரம் செறிபபினும்
—கொம்பை வயிரம் ஊறினாலும்; வாள் கண்ணாய்—வாள்
போலங் கண்ணையுடையவளே!; பன்றி செயிர வேழம் ஆகுதல்
இன்று—பன்றியானது பூசலைச் செய்யும் யானையாகமாட்டாது
என்றவாறு.

ஏட்டைப் பருவம்—இளமைப் பருவம். மோட்டிடததும்
—முதிர வளநத விடததும்.

கருத்து: —செல்வக்காலத்தும் கயவர் நல்லன செய்யமாட்டார்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“செல்லா விடததங் குடிப்பிறநதார் செய்வன
செல்லிடததும் செய்யார் சிறியவர்—புல்வாய்
பருமம் பொறுப்பினும் பாயபரி மாபோற
பொருமுரண் ஆறறுத வின்று.

—காலடி, 149,

(அ).

¹கொம்பின,

359. *நீருட் பிறந்து நிறம்பசிய தாயினும்
 ஈரம் கிடையகத் தில்லாகும்—ஒரும
 நிறைப்பெருஞ் செல்வத்து நின்றகக் கடைத்தும்
 அறைப்பெருங்க லனனார் உடைத்து.

தருமர் :—என்பது. நீருள பிறந்து—நீருள்ளே பிறந்து; நிறம பசியது ஆயினும்—நிறம பசுதநீருநதாலும்; கிடை அகதது —¹கிடைச்சுக்குகள்; ஈரம் இல் ஆகும்—ஈரம் இல்லையாகும்; (அதுபோல) நிறை பெரு செல்வத்து நின்றக்கடைத்தும்— நிறைநத பெரிய செல்வத்துள்ளே நின்றவிடத்தும்; ²அறை பெரு கல் அனனார் உடைத்து—பெரிய பாறைக் கலைப் போல்வார உளா என்றவாறு.

கயவாக்குக் கிருபையில்லை என்பது தோன்ற அவரைப பாறைக்கல போல்வார என்று உவமையாறகூறினார். மிகுந்த செல்வமுடையாராயும் ஒருவாககு ஒன்றினைக் கொடுக்கும் மன னிரக்கம இல்லாமையினுற கிடைச்சு உவமையாயிற்று.

ஒரும என்பது இடைச்சொல்.

பதுமனார் :—[என்றது. நீருள்ளே தோன்றி நிறமும் பசுசையாய இருந்ததாயினும் கிடையகதது ஈரமில்லையாகும் அதுபோல நிறைநத செல்வத்து நின்றவிடத்தும் பாறைப பெருங்கல் போலப் பயன்படமாட்டாதாரையுடைத்து இவ வுலகம் என்றவாறு.

கிடை—கிடைச்சு; அறை—பாறை.]

விளக்க உரை :—என்பது. நீருள பிறந்து நிறம பசிய

*இதுவும் அடுத்த செய்யுளும் முறைவைப்பில் மாறியுள்ளன,

¹ கிடைச்சு—கெட்டி,

² அறை—அறுப்புடைய—கற்பாறை,

தாயினும்—நீருட் பிறநது நிறம் பசுத்திருப்பினும்; ஈரம் கிடை யகத்து இல்லாகும்—கிடைச்சுக்குள ஈரமில்லையாகும்; (அது போல) நிறைப் பெருகு செல்வதது நின்றககடைத்தும்— நிறைநத பெரிய செல்வத்துள்ளே நின்றகிடததும்; அறை பெருங்கல் அன்னார் உடைதது—பாறையாகிய பெரிய கல்லைப் போலவார உண்டு என்றவாறு.

ஒரும்—என்றது இடைச்சொல்.

கருத்து:—கயவா நிறைநத செல்வததுடன் கூடியிருப்பினும் இளகிய மனததவா ஆகார.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“வைகலும் நீருட் கிடப்பினும் கல்லிறகு
மெல்லெனறல சால அரிதாகும் அஃதேபோல்
வைகலும் நலலறம் கேட்பினும் கீழ்கடக்குக
கல்லினும் வலலெனனும் நெஞ்சு.

—காலடி,
(கூ).

360. இனரூதும் இந்நிலையே ஆதும் இனிச்சிறிது
நினரூதும் என்று நினைத்திருந(து)—ஒனறி
உரையின் மகிழ்ந்துதம் உள்ளம்வே ருகி
மரையிலையின மாய்நதார் பலர்.

தருமர்:—என்பது. இன்று ஆதம—இன்றைப பொழுதிலே ஆகினரேம, இந்நிலையே ஆதும்—இங்கு நின்ற நிலைவிட்டுத்திரிவதன முன்னே ஆகினரேம; இனி சிறிது நின்ற ஆதம—அலலது இன்னுளு சிறிது நாளைக்குப பின்பாயினும் ஆகினரேம; என்று நினைத்து இருநது—என்று தமக்கு எய்தாக செல்வததிலே ஆசைப்பட்டு அதனைக் கருதி; ஒனறி உரையின் மகிழ்ந்து—பொருந்திய வார்த்தை மாத்திரத்திலே மகிழ்ந்திருநது;

தம் உள்ளம் வேறு ஆகி—பின்பு அது கூடாதபடியினாலே தமது நெஞ்சு வேறுபட்டு; ¹மரை இலையின மாய்ந்தாரா பலர்—தாமரை இலை போல மாய்ந்து போனவா பலர் என்றவாறு.

உள்ளது கொண்டு அறஞ்செய்யாமல் மறுமையும் இழந்து தமக்கு எய்தாத செல்வத்துக்கு ஆசைபுறறு யாவராலும் இசுழப்பட்டு இம்மையும் இழப்பர் எனக் கயவரது தன்மை கூறியது.

பதுமரூர் :—[என்றது செல்வத்தை இன்று பெறுதும் (இப்பொழுதே பெறுதும்) இனிமேற சிறிது பொழுது கழித்ததுப் பெறுதும்; என்று கருதியிருந்து மேகிப பிறரோடு இப்பெறறி கூறுகின்ற உரையினால் மகிழ்ந்து பின்பு தம் துணிபு வேறுபட்டுத் தாமரையிலைபோல மாய்ந்து போயினா பலர் என்றவாறு.]

விளக்க உரை :—என்பது. இன்றதும் இந்நிலையே ஆதம—இறறைப பொழுதிலே ஆகிரேம; இவகு நின்ற நிலை விட்டுத் திரிவதன் முன்பு ஆகிரேம; இனிச் சிறிது நின்று ஆதம—அல்லவாகில் இனிச சிறிது நாளுக்குப் பின்பாகிலும் ஆகிரேம; என்று நினைத்திருந்து—என்று தமக்கு எய்தாத செல்வத்திலே ஆசைப்பட்டு—அதனைக் கருதியிருந்து; ஒன்றி உரையின மகிழ்ந்து—பொருந்தின வார்த்தை மாததிரத்திலே இனிமையற்றிருந்து, தம் உள்ளம் வேறாகி—பின்பு கூடாதபடியாலே தமது நெஞ்சு வேறுபட்டு; மரை இலையின் மாய்ந்தாரா பலர்—தாமரை இலை போலே மாய்ந்து போனவா பலர் என்றவாறு.

உள்ளது கொண்டு அறஞ்செய்யாமல் மறுமைக்கு உறுதியையும் இகழ்ந்து தனக்குத்தகாத செல்வத்திலே ஆசை

¹மரை—தாமரை என்பதன் முதற்குறை, இனி மரை என்பதற்கு மான எனப் பொருள்கொண்டு மான்களால் மேயப்பட்ட இலைபோன்று இருந்தவிடந் தெரியாமல் மாய்ந்தவர் பலர் என்பொருள் கூறுவாரும் உள்,

மிக்ஞ யாவராலும் இகழ்ப்பட்டு இம்மைப்பயனும் இழந்து விடுவன் கயவன் என்பதாம்.

கருத்து:—கயவா வீணகறபீனையும் ஆரவாரமும் கொண்டு, பயன்பெறுது மடிவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“மரையிலைபோல அமாநத்சினோ பலரே”.

—புறம், 27-6,
(10).

7. பன்னெறி.

37. பன்னெறி.

தருமர்:—அஃதாவது இந்த நூலை அதிகார அடைவு செய்த பதுமனா மேல அதிகாரங்களிலே மிகுந்த பாட்டையெடுத்துப் பலநெறிகளையும் சேர்த்து பன்னெறி என்று ஓரதிகாரமாகக் (கொண்டமையால்) பொருட்பாலிலே சேர்க்கப்பட்டதாம்.

பதுமனார்:—[அஃதாவது முன் சொற்ற அதிகாரமான வறறுள அடங்காது பலா மேல்வாகிய வெண்பாககளையும் ஓரதிகாரமாகச் சேர்த்தலால் பன்னெறி என்று கூறப்பட்டது.]

361. மழைநீள்க்கும் மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பாய்
இழைவிளககு நின்றிமைப்பின என்னும்?—
விழைதக்க

மாண்ட மணியாளை இல்லாதான் இல்லகம்
காண்டற் கரியதோர் காடு.

தருமர் :—என்பது. மழை தினைக்கும் மாடம் ஆய்—மேகங்கள் தவழும் உயரத்தையுடைய, மாளிகையாய், மாண்பு அமைந்த காப்பு ஆய்—மாட்சிமைப்பட்ட காவலையுடையதாய்; இழை விளக்கு நின்று இமைப்பின்—அம்மாடத்தில் செய்த அணிகளே விளக்காக நின்று ¹பாடஞ் செய்வினும்; என் ஆம்?—என்ன பயனுடைததாய்?; விழைதக்க—விரும்பமுள்ள; மாண்ட மனையானை—மாட்சிமைப்பட்ட மனையானை, இல்லாதான் இலாதவனது; இல்லகம்—இல்லானது; காண்டறகு அரிய தோர காடு—அச்சமிகுதியிறை காண்பதற்கு அரிதாகிய காடு என்றவாறு.

சென்று பாசுக்குமவாக்குக காண்பதற்கு அரிது என அச்சங்கூறவே, பேயவாழ்வு காடாயிற்று.

பதுமனார் :—[என்றது. ²முகில தழுவும் மாடமாய் அழகுடைய காவலையுடைததாய்ப் பொறகலன்களாகிய விளக்கு நின்று விளங்கினாலும் என்மொ? ³விரும்பத்தக்க மாட்சிமையுடைய மனையானை இல்லாதானுடைய இல்லகம் காணற்கரிய தோர் ⁴புறங்காடு போலும் என்றவாறு.

மழைதினைக்கும்—முகில் தழுவும்; இழை விளக்கு—பொற பணியான விளக்கு. நின்று இமைப்பின்—இராப்பகல் வீயாது நின்று விளங்கின; விழைதக்க—விரும்பத்தக்க; மாண்ட—மாட்சிமையுடைய; காடு—மனிதரில்லாக் காடு என்றுமாம்.]

விளக்க உரை :—என்பது மழை தினைக்கும் மாடமாய்—⁴மஞ்சு தவழும் மாளிகையுமாய், மாண்பமைந்த காப்பாய்—நனமையமைந்த காவலையும் உடைததாய்; இழை விளக்கு நின்று

¹ பாடம்—ஒளி.

² முகில—மேகம்.

³ புறங்காடு—சுடுகாடு.

⁴ மஞ்சு—மேகம்.

இமைப்பின்--அணிகலன்களில் விளக்கிடநு விளங்கச் செய்தாலும்; என்னா?—என்ன பயனை உடைத்தது?; விழைதக்க மாண்ட மனையாளை இல்லாதான் இல்லகம—விரும்பத்தக்க (மாண்புள்ள) மனையாளை இல்லாதான மனையகம; காண்டறகரிய தோரா காடு-- அசசமிசூதியினற காணகைக கரியதொரு காடு எனறவாறு.

கருத்து:—நல்ல மனையாளைப் பெறாத மனை செல்வத்தால் மேம்பட்டிருப்பினும் பயனில்லை.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இல்லதென இல்லவள மாண்பானால் உள்ளதென
இல்லவள மாணக் கடை.”

—குறள். 53.

“மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாழின் வாழக்கை
எனைமாட்சித தாயினும் இல”.

—குறள். 52.

“இல்லாள் அகத்திருக்க இல்லாத தொன்றிலலை
இல்லாளும இல்லாளே ஆமாயின—இல்லாள
வலிகிடந்த மாற்றம உரைக்குமேல அவவில
புலிகிடந்த தூராய விடும”.

—முதரை. 21.

“தாரம் மாணாதது வாழ்க்கை யன்று”

—முதுமொழிக. 42.

“மனைக்கு விளக்கம மடவாள”.

“மனைக்குப் பாழ வாளநுதல் இனமை”

“மனைக்குவிளக காகிய வாளநுதல்”.

—புறம. 314.

(க)

362. வழக்கெனைத்தும் இல்லாத வாள்வாய்க்கிடந்தும்
இழுக்கீனைத் †தாம் பெறுவ ராயின்—

இழுக்கீனைத்தும்
செய்குறூப் பாணி சிறியே, அச் சின்மொழியார்
கையுறூப் பாணி பெரிது.

தருமர் :—என்பது. வழக்கு எனைத்தும் இல்லாத—
காவற ¹சோததியம சற்றுமில்லாத; வாள் வாய்க் கிடந்தும்—
வாளின ²தாரை போலும் கூரிய காவலுள்ளே இருந்தும்;
இழுக்கீனை தாம் பெறுவா ஆயின்—காவற சோததியத்தை
மகளிர (சிறிது) பெறுவராயில்; இழுக்கு எனைத்தும் செய்குறூ—
ஒரு இழுக்காகிலும் செய்யாமல் கறபுடன் அநேக காலம்
இருப்பினும் அவையெல்லாம் தேய்நது தாம் இழுக்குச்
செய்யாத; பாணி—காலம், சிற்தே—சிற்தேயுள்ளது எனப
படும்; அ சில் மொழியாரா—மெத்தென்ற வாததையுடைய
அந்த மகளிரா; ³கை உறூப் பாணி—அந்த இழுக்கைத் தவிர்த்து
கறபாக ஒழுகுவதைத் தாம் கைக்கொள்ளாத காலம். பெரிது
—பெரிது எனப்படும் என்றவாறு.

பாணி எனபது காலம்; தம் ஆயுசு பரியந்தமும் கற்பாக
ஒழுகி ஒரு பொழுதாகிலும் சோரம் உடையராகில் எல்லா நாளும
சோரமே செய்ததாய முடியும் எனபதாயிற்று.

ஆதலால் மகளிர தம் மனமே காவலாய ஒழுகுவதன்றி
எததுணைக் கூடாமையாக காவல் செய்யினும் அக்காவலால்
பயலில்லை எனபதாம்.

†'தாம் பெற ராயின்' என்றும் பாடம்.

¹சோததியம—குற்றம்.

²தாரை—கூடமை.

³கை—ஒழுக்கம், இப்பொருட்டாதலை 'கைதான நெகிழவிலேன'
(திருவாசகம். திருச்சதகம்.) என்புழிக் காண்க.

பதுமஹர் :—[என்றது. தப்பொன்றுமில்லாத வாய் வாய் போன்ற காவலுள் தங்கியும், சிறிது காவற் சோர்வு பெற்றாரின், எனைத்தானுங் குறறகு செய்யத் தொடங்காத காலம் சிற்தே; அச்சின் மொழியார ஒழுக்கத்தை மேவாத காலம் பெரிது என்றவாறு.]

விளக்க உரை :—என்பது. வழக்கெனைத்தும்இலலாத வாய் வாய்க் கிடந்தும்—காவற் சோற்றி சற்றுமில்லாத வாளிற றுரை போலும் காவலுக்குள்ளே இருப்பினும்; இழுக்கினைத் தாம் பெறுவராயின்—காவற் சோற்றியினைத் தாம் சிறிது பெறுவ ராயின; இழுக்கு எனைத்தும் செய்குரூப பாணி சிற்தே— எவ்வளவாயினும் சொற்றூ *செய்யாத காலம் சிறிது; அ சின் மொழியார கையுரூப பாணி பெரிது—அந்த மெத்தென்ற வாராதையினைபுடைய மகளிர ஒழுக்கமில்லாத காலமே பெரிது என்றவாறு.

கருத்து :—மகளிர தமது கற்பால தம்மைப் பாதுகாத்தலே சிறந்தது.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“சிறைகாக்கருங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர
நிறைகாக்கருங் காப்பே தலை”.

—குறள். 57.
(உ.)

363. எறியென்று எதிர்நிற்பாள் கூற்றம்; சிறுகாலை அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி—அட்டதனை உண்டி உதவாதாள் இல்வாழ்பேய் இம்மூவர் கொண்டானைக் கொல்லும் படை.

*சுவடியில் உள்ளவாறு எழுதப்பெற்றது.

தருமர் :—என்பது. எறி என்று எதிரி நிற்பாள்— (காதலன் முனிவுக்கு அஞ்சாதே) 'அடி' என்று எதிரி நின்று தான் சொல்லுவாள்; கூற்றம்—கூற்றத்தோடு ஒக்கும்; ¹சிறு காலே அட்டில் புகாதாள்—சிறுகாலையே அடுகின்ற இல்லில் புகுந்து அடுவது அடாதாள்; அரும் பிணி—தீராத நோயோடு டொக்கும்; அட்டதனை—ஆக்கியவதனை, உண்டி—காதலனுக்கு உணவாக; உதவாதாள்—விருப்புடன் ஊட்டுதற்கு ஒருப படாதாள்; *இல்வாழ் பேய்—இல்லினகண் வாழுகின்ற பேயோடு ஒக்கும்; இ மூவா—இககுணம் மூன்றும் உடைய மகளிரா; கொண்டானைக் கொல்லும் படை—தம் காதலனைக் கொல்லும் படையோடு ஒப்பா என்றவாறு.

அட்டில் என்பது அடுக்களை. இக்குணங்களுடைய பெண்டிரைப் படைததாராகு இல்லறஞ் சிதையும் ஆதலால் சிதைவுக்கு ஏறபுடை ததாய அவரைக் கொல்லும்படை என்றா

பதுமனார் :—[என்றது. காதலன் முனிவிற்கு அஞ்சாதே எறி என்று கூறி எதிரி நிற்பாள கூற்றத்தோடொக்கும்; சிறு காலையே அட்டில் புகாதாள் பொறுத்தறகரிய நோயோடு ஒக்கும்; அட்டதனைக் காதலன் விருமபி உண்டறகு உதவாதாள் இல்வாழ் பேயோடொக்கும்; இப்பெண்டிரா மூவரும் கொண்டானைக் கொல்லும் படையொப்பா எ-து.

அட்டில்—அடுக்களை. அரும்பிணி—தீராதறகரிய பிணி; படை—வாள.]

விளக்க உரை :—என்பது. எறி என்று எதிரி நிற்பாள் கூற்றம்—காதலன் முனிவுக்கு அஞ்சாதே எறி என்று எதிரே நிற்பாள கூற்றத்தோடு டொக்கும்; சிறுகாலே அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி—சிறுகாலையே அடுக்களையிற புகாதாள் மருநதில்

*பேய்ப பிறப்பிற பெரும்பசியும் என்றா பிறகும் (திரிகடுகம். 60)

¹சிறுகாலே—உதய காலம்.

தீர்தற்கரிய நோயோடு ஒக்கும்; அட்டதனை உண்டி உதவா தாள— ஆக்கி வைத்ததனைக் காதலனை விரும்பி உண்டற்கு உதவாதாள் குடிவாழ்க்கைப பேயோடொக்கும்; இம் மூவர் கொண்டானைக் கொல்லும் படை—இந்தப் பெண்டிர் மூவரும் கொண்டானைக் கொல்லும் படையோடொப்பா.

அடடில எனபது அடுககளை.

கருத்து —வாழ்க்கைததுணைவி அடககமும் சுறுசுறுப்பும் அன்பும் உடையவளாய் இருததல் வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

....“கூறறமே

இல்லிறகு இசைநதொழுகாப் பெண்”.

—மூதரை. 27.

குறிப்பு .—

கணவனுக்குச் சினமூட்டி அவனுயிரை வாங்குதற்குக் காரணமாயிருத்தலால் ‘கூறறம’ எனவும், காலமறிந்து உண விடாமையால் நோயுண்டாகும் ஆதலால் ‘பிணி’ எனவும், பெரும் பசியுடன் தான முன் உண்பதால் ‘பேய்’ எனவும் கூறினர்.

(௩).

364. கடியெனக் கேட்டுங் கடியான் வெடிபட

ஆர்ப்பது கேட்டும் அதுதெளியான-பேர்த்துமோர்
இற்கொண் டினிதிருஉம் ஏழுறுதல் என்பவே
கற்கொண் டெறியுந் தவறு.

தருமர் :— என்பது. கடி எனக் கேட்டும்—மணத்தைக் கடி என்று அறிவுடையோர் சொல்லக்கேட்டும்; கடியான்—

அப்பாசம் விகிரிற்றிலன்; ¹வெடிபட—வெடிவிடும் ஓசைபோல; ஆர்ப்பது கேட்டும்—ஆரவாரிக்கும் சாப்பறையினது ஓசை கேட்டும்; அது தெளியான்—தன் நிலைமையைத் தெளிகிறதிலன்; போத்தம் ஓர் இல்கொண்டு—மறித்தும் ஒரு மனையானைக் கொண்டு; இனிது ²இருஉம் ஏழுறுதல்—அதனை நம்பி மகிழ்ந்திருந்தது (மயங்குதல்) கல்கொண்டு எறியுந் தவறு என்ப—பித்தா கல்கைக்கொண்டு எறியுந் தவறு போல்வது என்பா என்றவாறு.

கற்கொண்டெறியுந் தவறு எனவே பித்தன் எறிந்த கல ஒருவர்மேற, படும் படாது என்னும் உறுதியில்லை. அதுபோலுந் தனது மனைவாழ்க்கையின் நிலையும் நிலையாமையும் என்பதாம். ஆதலால் இவையிறறின் நிலைமை இது என ஓரநது இளமைப் பருவத்திலே நன்னெறிப்படுதற்கு அறிவுறுத்தியது.

பதுமரூர்:—[என்றது கடி என்னும் நாமத்தைக்கேட்டும் கடியப்படுவதொன்று என்று கடியான்; வெருவும்படி பல்லியங்களானவை முழங்குகக்கேட்டும் இதுவே பிணப்பறையுமாய ஒலிகும் என்று அதனைத் தெளியான்; மீளவும் தான ஓர் இல்லானைக்கொண்டு மயங்குதலைக் கறகொண்டு எறியும் பித்த ராகச் சொல்லுவா அறிவுடையா என்றவாறு.

விளக்க உரை:—என்பது. கடி எனக் கேட்டும் கடியான்—மணத்தைக் கடி என்று சொல்லக் கேட்டும் விகிரிற்றிலன், வெடிபட ஆர்ப்பது கேட்டும் அது தெளியான்—வெடிவிடும் ஓசைபோலச் சாப்பறையினது ஆரவாரத்தைக் கேட்டுத் தெளிகிறதிலன்; போத்தம் ஓர் இறகொண்டு இனிது இருஉம் ஏழுறுதல்—மறித்ததுமொரு மனையானைக் கொண்டு அதனை நம்பி மகிழ்ந்திருந்ததல்; கறகொண்டு எறியுந் தவறு என்பவே—பித்தர் போலத் தன்னைக் கல்கைக் கொண்டெறியுந் தவறு என்பா அறிஞர் என்றவாறு.

¹ அச்சம் உண்டாக என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

² இருவும் என்பது இருஉம என விகாரப்பட்டது.

கற்கொண்டெறியுந் தவறு என்பது பித்தன் எறியுங் கல் ஒருவன்மேற படாதாகிலும் பட்டதில்லையாயினும் அதுபோலும் மனைவாழ்க்கையின் நிலையும் நிலையாமையும் என்பதாம். பித்தன் எறியுங் கற குறித்தது எறியாத கல்.

கருத்து:—மனைவாழ்க்கையின் துன்பத்தை அறிந்தும் துறவாமல் மீண்டும் மனைவாழ்க்கையிற் புகுதல் பெருந் துன்பமாகும்.

மேற்கோள் பகுதி:—

நச்:—நல்லவை உணராததலும அல்லவை கடிதலுமாகிய கிளவி செவிலிக்கேயன்றி அறிவாக்குமுரிய என்பாரா, அல்லவை கடிதலுக்கு இச்செய்யுளை மேற்கோளாகக் காட்டுவா.

—தொல. பொருள். கற்பியல். 13.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“தலைப்பட்டார தீரத துறந்தார மயங்கி
வலைப்பட்டார மறறை யவா”.

—குறள். 348.

“மன்றங் கறங்க மணப்பறை யாயின
அன்றங் கவர்க்கே பிண்பபறையாயப—பிணறை
ஒலித்தலும உண்டாமென் றுயரதுபோ மாறே
வலிக்குமாம மாண்டார மனம்”.

—காலடி. 93.

“மணமகனே பிணமகனாய் மணப்பறையே பிணப்பறையாய் ,
அணியிழையார வாழ்த்தொலிபோய அழுகையொலி யாய்க்
கணமதனிற பிறந்திறுமிக் காயத்தின் வரும பயனை [கழியக்
உணர்வுடையார பெறுவா உணர் வொன்றுமிலார்க்

கொன்றுமிலை”

—திருவிளையாடல் : பழி அஞ்சின. 40,

(ச)

365. தலையே தவமுயன்று வாழ்தல், ஒருவர்க்கு
இடையே இனியார்கண் தங்கல்—கடையே
புணராதென் றெண்ணிப் பொருள் நசையால்
உணரார்பின சென்று நிலை. [தம்மை

தருமர் :—என்பது ஒருவர்க்கு—; தலையே தவம் முயன்று வாழ்தல்—தவத்திலே முயன்று வாழ்தலே தலைமையான காரியம்; 'இனியார்கண் தங்கல்—இனிய மகளிருடனே தங்கி வாழ்தல்; இடையே—இடையான காரியமாவது; புணராத் எனது எண்ணி—(பொருள்) கூடுகின்றதில்லை என்று கருதி; பொருள் நசையால்—அநதப் பொருளாசையாலே; தம்மை உணரா பின் சென்று நிலை—தமது நிலைமை உணரமாட்டாதாரைப் பின் சென்று நிற்பது; கடையே—கடையான காரியமாவது என்ற வாறு.

மனைவாழ்க்கையும் இல்லறம என்று அறத்திற பொருந்திய அதனால் அதனை இடையாய காரியம என்று சிறிது வியப்பாகக் கூறினார்; தம்மை அறியா எனவே, தமது குடி, குலம், கல்வி, முதலாகிய சரீர சபாவம் அறியாதாரைப் பின் சென்று பயன் பெறுவோம என்பது இழிவு ஆதலால் அதனைக் கடையான காரியம என்று இழிவாககியது தமக்கு வறுமையாய காலத்தத துறந்து தவம் பண்ணுவதன்றித் தமது மேனமை அறியாதாரைப் பின் சென்று இரத்தல் ஆகாது என்பதாயிற்று.

பதுமனார் :—[எனறது. ஒருவர்க்குத் தலைமையாவது தவத்தின்கண்ணே முயன்று வாழ்தல்; ஒருவர்க்கு இடையாகிய குணமாவது தமக்கு இனியாரோடு இன்புறறு வாழ்தல்; ஒருவர்க்குக் கடையாகிய குணமாவது தமக்குப் பொருள் கூடுவதில்லையென்று அப்பொருள்மேல் ஆசையால் தம்மை அறியாதாரை பின் சென்று நிற்பல் என்றவாறு.

¹ இனியார்கண் தங்கல் என்பதற்கு இனிய நறகுணமுடையாருடன் கூடி வாழ்தல் என்றுரைப்பாரும் உளர்.

இனியார்—மகளிரா; புணராத—பொருள் கூடாது; தம்மை உணராதாரா—தமது பெருமையை அறியாதாரா].

விளக்க உரை:—என்பது. தலையே தவமுயன்று வாழ்தல்—ஒருவாககுத தலையான காரியம் தவத்திலே முயன்று வாழ்தல்; ஒருவாககு இடையே இனியாரசுண்தங்கல்—ஒருவர்ககு இடையான காரியம் இனிய மகளிருடனே தங்கி வாழ்தல்; கட்டையே—ஒருவாக்குக கடையான காரியம்; புணராத எனது எண்ணிப பொருள் நசையால தமமை உணராரா பின சென்று நிலை—பொருள் கூடுகின்றதில்லையென்று கருதி அந்த ஆசையாலே தமமை அறியாதாரா பின்பே சென்று நிற்கும் நிலை என்றவாறு.

தமமையறியாதாரா என்பது குடியும், குணனும், கலவியும், முதலாகிய சரீர சபாவம் அறியாமல் (இருப்பாரா).

கருத்து:—தறவற வாழவே சிறந்தது; அடுத்தது இல்லற வாழவு, இவறறையிடடு அடிமை வாழவை மேறகொள்ளல இழிவானதாம்.

(ரு).

366. கல்லாக கழிப்பர் தலையாயார்; நல்லவை துவ்வாக கழிப்பர் இடைகள், கடைகள் இனிதுண்ணேம் ஆரப் பெறேமியாம் என்னும் முனிவினாற் கண்பா டிலர்.

தருமர்:—என்பது. தலையாயாரா—தலையாய அறிவுடையவர்; ¹கல்லா கழிப்பர்—பல நூல்களைபுங் கற்றுப பொழுதைப் போககுவாரா; இடைகள்—இடையாய குணம் உடையவாரா; நல்லவை துவ்வா கழிப்பாரா—நல்ல நுகாச்சிகளை இனிதாக நுகர்ந்து பொழுதைப்போக்குவாரா; கடைகள்—கடையாய குணம் உடைய

¹செய்யா என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம்.

வர்; யாம்—; இனிது உண்ணேம்—இனிதாக உண்ணப் பெற்றிலேம்; ஆர்ப்பெறேம் என்னும்—பொருளினே நிறையப் பெற்றிலேம் என்னும்; முனிகிலை—வெறுப்பினாலே; கண்பாடு இலர்—கண்ணுறக்கமற்று வருந்துவா என்றவாறு.

வறுமையுற்ற காதைது நிலையாத யாக்கையின் பொருட்டு இரவிற்பட்டு வருந்துவது என் என உணர்ந்து யாக்கை கழியா முன் மறுமைக்கு ஏற்புடைய துறவிற புகுதற்குத் துணியாது அறிவினமையால் வருந்துவதனால் அவரைக் கடைகள் என்று இழிவாகக் கூறுவா கல்வியையும் ஈகையையும் உடன் கூறினார்.

பதுமனார் :—[என்றது. நூல்களைக் கற்று மனைவாழ்க்கையின்கட் செலவாது துறப்பர் தலையாய அறிவுடையார்; மனை வாழ்க்கையினின்று நல்லவறறை நுகாந்தே மறுமைக்கு உறுதி இன்று என்று துறப்பா இடையாய அறிவுடையார்; இனிதாக உண்ணப் பெறேம் நிறையச் செல்வம் பெறேம் யாம் என; நினைத்துக் கண் துயிலல் இலா கடையாய அறிவுடையார் என்றவாறு.

கழிப்பர்—பொழுதைக் கழிப்பா என்றுமாம்; துவ்வா—நுகாந்தது; முனிவு—வெறுப்பு.]

விளக்க உரை :—என்பது. கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயர்—பல நூல்களையும் கற்றுப்பொழுது போக்குவர் தலையாய அறிவுடையோர்; நல்லவை துவ்வாக் கழிப்பர் இடைகள்—நல்ல நுகாச்சிகளை இனிதாக நுகாந்தது பொழுதுபோக்குவர் இடையானவர்; கடைகள்—கடையானவர்; இனிதுண்ணேம் ஆர்ப்பெறேம் யாம் என்னும் முனிகிலை—இனிதாக உண்ணப் பெற்றிலேம் பொருளினே நிறையப் பெற்றிலேம் என்னும் வெறுப்பினாலே; ¹கண்பாடு இலர்—கண்ணுறக்கமற்று வருந்துவர் என்றவாறு.

¹ கண்பாடு என்பது கண்பாடு எனத் திரிந்தது.

நூத்து:—உலகப் பொருள்களின் நிலையுணர்ந்து ஞான நூல் களால் தெளிவு பெறுபவரே உயர்ந்தோர் ஆவர்.

மேற்கோள் பகுதி :—

மயிலை. } செய்யா என்ற வாய்ப்பாட்டெச்சம் வினைமுதல்
சங்கர. } கொண்டதற்குக் “கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயார்”
என்பதனை மேற்கோள் காட்டுவா.

—நன. மயிலை. கு. 347.

—நன. சங்கர. கு. 344.

நச் :—“..... ‘கல்லாக் கழிப்பா’ .. ... எனவும் ஆகாரம் வினையெச்சமாய் வருதல் ‘செய்யாவென்னும் வினையெஞ்சுகிளவியு மவவியறிரியா வெனமனா புலவா’ என்பதனற பெறப்படும்” என உரை கூறிப்போவா.

—தொல. சொல. கு. 230.

(சு).

367: செந்நெல்லா லாய செழுமுனை மற்றும் அச் செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால்—அந்நெல் வயல்நிறையக் காய்க்கும் வளவயல் ஊர! மகனறிவு தந்தை அறிவு.

தருமர் :—என்பது. ¹செந்நெல்லால் ஆய—சிறந்த நெல் வினா உண்டாகிய; செழு முனை—வளம்பட்ட முனையானது; மறறும் அ செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால்—மறறும் அந்தச் செந்நெல்லினது தன்மை தப்பாமல விளைதலினாலே; அ நெல்—அச் செந்நெல்லே; வயல் நிறையக் காய்க்கும்—(வயல்கள்) எங்கும் மிகுதியாக விளையும்; வளம்—வளப்பமுள்ள; வயல் ஊர—வயல்களாற பொலிவு பெற்ற ஊரனே! தந்தை அறிவு—பிதாவின் அறிவே; மகன அறிவு—பிள்ளைக்கு மறிவு என்றவாறு.

¹செந்நெல்—செஞ்சாவி எனப்படும் உயர்ந்த நெல்.

பிதா அறிவோடுங் கூடி நன்னெறியின் ஒழுகின், அவர் பிள்ளைக்கும் அததன்மை ஆய; இது இயற்கையாகிய தனமை. இதுவன்றிப் பிள்ளைக்கு நற்குணமுடைத்தாய்ப் பிதாவுக்குத் தூக்குணம் உண்டாவதும், பிதாவுக்கு நற்குணமுடைத்தாய்ப் பிள்ளைக்குத் தூக்குணம் உண்டாவதும் இயற்கை அல்ல ஆதலால் இததன்மை குடி குலம் உடைய ஒழுகுகமுடைமைக்கு ஏற்புடைத்தாய்க் கூறியதாம்.

பதுமனாள்:—[என்றது. செந்நெல்லாலே ஆக்கப்பட்ட வளவிய முளை பினனும் அச்செந்நெல்லின தனமையே ஆகி விளைதலால், அந்நெல் வயல் நிறையக காயக்கும் வள வயல ஊரனே! தந்தையறிவே மகனறிவு என்றவாறு.

செழுமுளை—வளவிய முளை. தந்தையறிவு மகனறிவு (எனக.)]

விளக்க உரை:—என்பது. செந்நெல்லால் ஆய செழு முளை—செந்நெல்லால் உண்டாகிய வளவிய முளை; மறறும் அச் செந்நெல்லே ஆகி விளைதலால்—மற்றநதச் செந்நெல்லினது தன்மையாகி விளைதலால்; அந்நெல் வயல் நிறையக காய்க்கும் வள வயல் ஊர்—அநதச் செந்நெல் வயல முழுதும் நிறைநத வளப்பத்தினையுடைய வயலூரனே! மகனறிவு தந்தையறிவு—பிதாவின் அறிவே பிள்ளைக்கும் அறிவு என்றவாறு.

இதனால் விததின வழியல்லது பாததிர விசேடமில்லை என்பதாம்.

கருத்து:—மகன் அறிவொழுக்கமுடைய னாதற்குத் தந்தை அறிவொழுக்க முடையனாக வேண்டும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“நோக்கி அறிகல்லாத தமமுறுபுக் கண்ணாடி
நோக்கி அறிப அதுவே போல்—நோக்கி

முகனறிவார் முன்னம் அறிப அதுவே
முகனறிவு தந்தை அறிவு.

—பழமொழி. 149.

“மகனுரைக்கும தந்தை நலத்தை”

—காணமணி. 70.

(எ).

358. உடைப்பெருஞ் செல்வருஞ் சானரேரும் கெட்டுப்
புடைப்பெண்டிர் மக்களும் கீழும் பெருகிக்
கடைக்கால் தலைக்கண்ண தாகிக குடைக்கால்போற்
கீழ்மேலாய் நிற்கும் உலகு.

தருமர் :—எனபது. உடை பெருகு செல்வரும்—பெரிய
செவ்வமுடையாரும்; சானரேரும்—அமைதியுடையோரும்;
கெட்டு—(நிலை) கெட்டு; புடை பெண்டிர் மக்களும்—கறபுடைய
மகளிரல்லாத புறப்பெண்டிரது மக்களும்; கீழும்—கீழமையான
குணமுடையோரும்; பெருகி—மிகுதியாய்; கடைக்கால் தலைக்
கண்ணது ஆகி—கடையாய தன்மையுடையாரெல்லாம் தலையாய
தன்மையராயத தலையாய தன்மையாரெல்லாம் கடையாய
தன்மையராய்; குடைக்கால் போல்—குடையின் கால் போல;
உலகு—உலக இயற்கை; கீழ்மேல் ஆய நிறகும—கீழ் மேலாம்
என்றவாறு.

அரசனது கோல் கோடின் உலகம் இத்தன்மையாம்.
அதனால் அரசனது கோல் கோடாது நூன்முறை நடத்த
வேண்டும் எனப பன்னெறியாதலிற் கொடுங்கோன்மை கூறிய
தாம்.

பதுமரை :—[எனபது. பொருளுடைய செல்வரும்
அமைந்தாரும் கெட்டுப் புடைப பெண்டிர் மக்களும் கீழும்

1 பொருளுடையார் பக்கம் சாரும் விலைமகளிர்.

பெருகி கடைக்கண்ணது தலைக்கண்ணதாகி உலகியற்கைக் குடைக்காம்பு கீழாய் நிறகற பாலது மேலாய் நின்றூற் போலவாம் என்றவாறு.

உடைப் பெருஞ் செலவா—பொருளுடைய செல்வா; புடை—பக்கம். குடைககால் கீழாய் நிறகறபாலது மேலாய் நின்றூற போல. (என்க.)

விளக்க உரை:—என்பது. உடைப் பெருஞ் செல்வரும் சான்றோரும் கெட்டு—உடைமைபுடைய பெரிய செல்வரும் அமைவுடையோரும் கெட்டு; புடைப பெண்டிர் மக்களும் கீழும் பெருகி—புடைப பெண்டிர் மக்களும்; கீழ் மக்களும் பெருததுக கடைக் கண்ணது தலைக்கண்ணதாயக குடைக்கால் போலக கீழ்மேலாய் நிறகும் உலகம் என்றவாறு.

நூத்து:—உலகியற்கையின் மாறுபாடு கொண்டு மக்களை மதிததல் கூடாது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“புணர்கடல் சூழுவையததுப் புண்ணியமோ வேறே
உணாவ துடையார் இருப்ப—உணர்விலா
வட்டும் வழுதுணையும் போல்வாரும வாழுவாரே
பட்டுந் துகிலும் உடுதது”.

—நாலடி. 264.

(அ).

369. இனியார்தம் நெஞ்சத்து நோயுரைப்ப அநநோய்
தணியாத வுள்ள முடையார்—மணியவன்றி
வீழும் அருவி விறல்மலை நன்னாட!
வாழ்வின் வரைபாய்தல் நனறு.

தருமர் :—என்பது. மணி வரன்றி—மணியைக் ¹கொழித்தது; வீழும் அருவி—விழுகின்ற அருவியையுடைத்தாய்; ²விறல் மலை நல் நாட—பகைவரார சேரப்படாத வளனுடைத்தாய வெற்றியுடைய மலையிறை பொலிவு பெற்ற நல்ல நாடனே! இனியாரா—தமக்கு இனியராகிய நட்டாரா; தம நெஞ்சத்தது நோய் உரைப்ப—தம மனத்ததுள இடுமபையைச் சொல்ல; அந்நோய் தணியாத—அந்தத் துன்பத்தை மாற்றாத; உள்ளம் உடையார்—நெஞ்சையுடையார்; வாழ்வின்—உயிர வாழ்வதிலும்; வரை பாய்தல் நன்று—வரையின் ஏறிப் பாய்தலே நன்மை என்றவாறு.

‘முட்டுறற போழ்தின முடுகி என ஆருயிரை நட்டான ஒருவன் கை நீட்டேனேவ’ என்றறபோல இதுவும் கூடா நற்பாய ஒழுமுவன மனம வேறு உரை வேறுகக் கூறியதாம்.

பதுமனார் :—[என்றது. தமக்கு இனியராகிய நட்டாரா தம மனத்ததுள இடுமபை கூறினால அவ்விடுமபையை மாற்றாத உள்ள முடையார மணி வரன்றி வீழும் அருவி விறல்மலை நன்னாடனே; வாழ்தலின் வரை பாயநது சாதலே நன்று. என்றவாறு.

வரன்றி—கொழித்து

விளக்க உரை :—என்பது. இனியாரா தம் நெஞ்சத்தது நோய் உரைப்ப—தமக்கு இனியராகிய நட்டாரா மனத்ததுள இடுமபையைச் சொல்ல; அந்நோய் தணியாத உள்ளமுடையார—அந்த இடுமபையை மாற்றாத உள்ளத்தை உடையார்; மணி வரன்றி வீழும் அருவி விறல்மலை நல்நாட—மணியைக் கொழித்தது வீழும் அருவியையுடைய வெற்றிமலை நாடனே! வாழ்வின் வரை பாய்தல நன்று—உயிர வாழ்வதிலும் வரையி னேறிப் பாய்தல நன்று என்றவாறு.

¹வாரிக் கொண்டு.

²விறல்—வெற்றி.

கருத்து:—நண்பரது குறையைப் போக்காதவர் இருப்பதும் இறப்பதும் ஒன்றேயாகும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ஒத்த தறிவான உயிர வாழ்வான் மறறையான்
செத்தாருள வைக்கப் படும”.

—குறள். 214.
(கூ).

370. புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்
விதுப்பற நாடினவே றல்ல—புதுப்புனலும்
மாரி அறவே அறமே, அவரன்பும்
வாரி அறவே அறும்.

தருமர்:—என்பது. புதுப்புனலும்—புதிய நீரும்; பூ
குழையார் நட்பும்—குழைகளாற பொலிவு பெற்ற மகளிருடைய
நட்பும்; இரண்டும்—இவையிரண்டும், ¹விதுப்பு அற நாடின
—மயக்கமற ஆராபுங் காலத்தது; வேறு அல்ல—வேறறுமை
இல்லை. [எங்ஙனம எனின்] புதுப்புனலும்—புதுப்புனலானது;
மாரி அறவே அறும்—மழையிலலையாயின இல்லையாம்; அவர்
அன்பும்—அந்த மகளிர அன்பானதும், வாரி அறவே அறும்—
பொருள வருவாய் இல்லையாயின இல்லையாய்விடும் என்றவாறு.

பல அதிகாரங்களிலும் மிகுந்தது பன்னெறி என்னும்
அதிகாரம் ஆகையால் பொதுமகளிரது தனமையும் உடன
கூறப்பட்டது.

பதுமரை:—[ஆறறுள் வரும் புதுப்புனலும் பூங்குழையார்
ராகிய புன்மகளிர நட்பும் என இரண்டினையும் துளக்கற

¹விருப்பினி ஆராயுமிடத்தது என்று பொருள கூறினுமாம்.

ஆராயின் ஒப்புமைபுடைய; புதுப்புனலும் மழை அறவே அறும்; அதுபோலப் பூங்குழையார் நட்பும் கொடுக்குமவனது வளமை அறவே அறம என்றவாறு.

விதுப்புற நாடின்—விரைவுற ஆராயின. வாரி—பெருகின பகுதி.]

விளக்க உரை:—என்பது. புதுப்புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்—புதிய நீரும் பொலிவினையுடைய மகரக குழையாறசிறநக மகளிருடைய நட்பும் இவை இரண்டும்; விதுப்புற நாடின் வேறல்ல—துளக்கற விளங்க ஆராயுங்காலத்து வேற்றுமையிலலை, புதுப்புனலும் வாரி அறவே அறமே—புதுப்புனலும் மழையிலலைபாகில இல்லையாம்; அவா அனபும் வாரி அறவே அறம—அந்த மகளிருடைய அனபும் பொருள் வர வில்லையாயின அப்பொழுதே இல்லையாய்விடும என்றவாறு.

கருத்து:—பொருளாளரைக் கருதாது பொருளையே கருதும் விலைமகளிரது நட்பை விருமபலாகாது.

(ii).

பொருட்பால முற்றறு

*காமத்துப்பால்.

1. †இன்ப துன்ப வியல்.

38. பொது மகளிர்.

தருமர் :—அஃதாவது. நல்லவா தீயவா என்மூமல் வரீர வின்றிப் பொருள கொடுப்பார் எல்லாக்கும் பொதுப்பட்ட உடம்பினை உடையராகிக குணத்தினுலன்றி வடிவிறை பெண்டிர் என்னும் வடிவையுடையவா குணத்தினது இழிவு கூறப் பட்டதாம.

பதுமனார் :—[அஃதாவது நல்லா தீயா என்னும் வரைவு இன்றிப் பொருள கொடுப்பாக்கெல்லாமபொதுவாய வுடம்பினை யுடையராய குணத்தினுலன்றி வடிவிறை பெண தனமையுடைய பரத்தையாகளது இயலவு]

குறிப்பு:—

‘வரைவின் மகளிர்’,—

பரிமே.—அஃதாவது தநநலம கிலைகொடுப்பார யாவர்க்கும் விற்பதலலது அதற்கு ஆவார ஆகாதார எனனும வரைவிலாத மகளிரது இயலவு, ஆதலால தமககுரிய மகளிரான் வருவ குற்றத்தின பின் வைக்கப்பட்டது.

மணக.—வரைவின் மகளிராவது கணிகையரோடு கலந தொழுகினுல் வரும குற்றம் கூறுதல. முயக்கத்தில் வரை வின்மையால், வரைவின் மகளிரென்று கூறப்பட்டது.

---

*இன்பதைப்பற்றிய பகுதி.

†ஒருவகையில் இன்பதையும் மறறொரு வகையில் துன்பதையும் ஆகும் தனமைபற்றிய பரிவு.

பரிப் :—மேல் மனைவியாமாட்டு மிக்க காதலினால் வரும் குற்றம் கூறிலா; இது கணிகையா காமததினால் வரும் குற்றம் கூறுதலின் பின் கூறப்பட்டது.

பரிதி :—வரைவின் மகளிராவது பொதுமகள் இயற்கை கூறல் என்றவாறு.

—குறள். அதி. 92.

371 விளக்கொளியும் வேசியர் நட்பும் இரண்டும்
துளக்கற நாடினவே றல்ல—விளக்கொளியும்
நெய்யற்ற கண்ணே அறுமே அவரனபும்
கையற்ற போதே அறும்.

தருமர் :—என்பது. விளக்கு ஒளியும்—விளக்கினது ஒளியும்; வேசியா நட்பும்—பரததையா உறவும்; இரண்டும்—இவையிரண்டும்; ¹ துளக்கு அற நாடின—குற்றமற ஆராயுங் காலத்து; வேறு அல்ல—வேறுபட்டன அல்ல; [எங்ஙனம் எனின] விளக்கு ஒளியும்—விளக்கினது ஒளியும்; நெய் அறற கண்ணே அறுமே—நெய்யில்லையாயின் இல்லையாம்; அவர் அன்பும்—அந்த வேசியா நட்பும்; கை அறற போதே அறும்—கையிற பொருள வறண்ட பொழுதே இல்லையாம் என்றவாறு.

கையிற பொருள உள்ள காலத்தில் அவர்கட்கு அன்பு உண்டோ எனனில் அப்பொழுது அப்பொருளாசையாலே மனம் வேறு செய்கை வேறாய் அன்பு செயவர் அன்றி உள்ளூரிமையால் அன்பு செய்பவா அல்லா என்பதாயிற்று.

§கையற்ற கண்ணே என்றும் பாடம்.

¹ துளக்கு—சஞ்சலம் எனினுமாம்.

பதுமனார் :—[என்றது. விளக்காகிய ஒளியும் பரத்தையர் நட்பும் ஆகிய இரண்டும் ஐயமற ஆராயின் ஒப்புமையுடைய; நெய்யறற கண்ணே விளக்கொளியும் அறும்; கைப்பொருள் அறற பொழுதே அவர் நட்பும் அறும் ஆதலான் என்றவாறு.

கை—கையிற கொண்டுள்ள பொருள்].

விளக்க உரை :—என்பது. விளக்கொளியும் வேசையர் நட்பும் இரண்டும்—விளக்கினதொளியும் பரத்தையர் உறவும் இவையிரண்டும்; துளக்கற நாடின் ¹வேறல்ல—குறறமற ஆராயுங் காலத்து வேறுபாடில்லை; விளக்கொளியும் நெய்யறற கண்ணே அறுமே—விளக்கின் ஒளியும் நெய்யில்லையாயின இலலையாம்; அவர் அன்பும் கையறற கண்ணே அறும்—அவரன்பும் கையிற பொருள் இலலையாயின இல்லை என்றவாறு

கருத்து :—வேசையர் அன்பு விலைப் பொருளின் மேலேயே யுள்ளதாகலின் அவரது போகம் இனியதன்று.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“புதுப புனலும் பூங்குழையார் நட்பும் இரண்டும்
கிதுப்பற நாடினவே றல்ல—புதுப்புனலும்
மாரி யறவே அறுமே அவரன்பும்
வாரி அறவே அறும்”.

—நாலடி. 370.

“பருகு வாரிற் புல்லிப் பயங்கண்மாறத் துறக்கு
முருகு கிமமு குழலாரா போல”

—சீவக. 1415.

¹விளக்கொளி நெய்யிருக்குமளவும் நினறு அது வற்றியபோது நீங்குதல் போல வேசையர் நட்பு. பொருளிருக்குமளவும் நினறு அது வறண்ட போது நீங்கிவிடுதலால் ‘வேறல்ல’ என்றார்.

“நறுந்தா துண்டு நயனில் காலை
வறும்பூத துறக்கும் வண்டு போல்குவம்
வினையொழி காலைத் திருவின் செல்வி
யனையே மாகி யாடவர்த துறப்பேம்”.

—மணி. 18 : 19-22.

“வண்டிற றுறக்குங் கொண்டி மகளிரை”

—மணி. 18 . 119.

(க).

372. அங்கோட்டு அகல்குல் ஆயிழையாள் நம்மோடு
செங்கோடு பாய்துமே எனரூள்மன—

செங்கோட்டின்

மேற்காணம் இனமையான மேவாது ஒழிந்தாளே
காற் கால்தோய் காட்டிக் கலுழ்ந்து.

தருமர் :—என்பது. ¹ அம கோடு அகல் அலகுல் ஆய்
இழையாள்—அழகிய [இருமருங்குங் கரைபோன்று] புடை
பரந்த அலகுலாலும தெரிந்த அணிகளாலும பொலிவுபெற்றவள்;
நம்மோடு—முன்பு நம்முடனே கூட; செங்கோடு ² பாய்தும—
மலைக்குவடேறிப் பாயவோம்; எனரூள்—என்று சொன்னாள்;
காணம் இனமையான—[இப்பொழுது நம்முடைய கையிற]
பொருள் இல்லாமை அறிந்தமையால்; கால ³ கால் நோய்
காட்டிக் கலுழ்ந்து—(தனது) காலுக்கு வாதநோயைக் (காரணம்)
காட்டி அழுது; செங்கோட்டின மேல மேவாது ஒழிந்தாள்—
மலைக்குவட்டின மேலேறி விழுகைக்குப் பொருந்துதலைத்
தவிரந்தாள் என்றவாறு.

¹ ‘அங்கோட்டகல் அல்குல்’ இயற்கையழகையும், ‘ஆயிழை’ செயற்கை
யழகையும் புலப்படுத்தின.

² பாய்தும—முன்னிலையை உள்படுத்திய தனமைப பனமை ‘நீயும்
நானும்’ என்றபடி.

³ கால் நோய்—வாயு நோய், அஃதாவது வாதநோய்.

அழுவது என்னில், பின்னும் பொருளுடையராளுலும் வரவேண்டும் என்பது கொண்டு அழுததாம். வரை பாய்தலாவது மானிகள் வரைபாய்ந்து உயிரிவிட்டால் இப்பொழுது கருதியது மறுமைக்கண் எய்துவா என்னும் விதியால்; மறுமைக்கண்ணும் பிரியாமல் இருக்கைக்குப் பொருள் உளவாதல் கூறினா என்பது குறிப்பாற கொள்ளப்பட்டது.

பதுமரூர் :—[என்றது. அழகிய புடை பரந்த அல்குலை புடையாள் நம்மோடு மலைக்குவடேறிப் பாய்தும் என்று சொன்னாள்; இப்பொழுது மலைக்குவட்டின்மேல் ஒரு பொருளில் லாமையால் நம்மோடு மேலாது ஒழிந்தாள்; தன் காலுக்கு வாத நோய உண்டென்று காட்டிக் கலுழந்தது பிரியா நினறு என்ற வாறு.]

விளக்க உரை :—என்பது. அங்கோட்டு அகல்குல் ஆயிழையாள—அழகிய புடைபரந்த அல்குலினையுடைய ஆயிழையாள; நம்மோடு செங்கோடு பாய்துமே என்றாள்—முன்பு நம்முடனே மலைக்குவடேறிப் பாய்தும் என்று சொன்னாள்; செங்கோட்டின்மேல காணம இன்மையான மேவாது ஒழிந்தாள்—இப்பொழுது மலைக்குவட்டின் மேலேறி விழுகைக்கு நம்முடைய கையிற பொருளில்லாமையறிந்தது அதற்குப் பொருந்தலைத் தவிர்த்தாள்; கால் கால் நோய காட்டிக் கலுழந்தது—காலுக்கு வாத நோயைக்காட்டி அழுது என்றவாறு.

அழுதது யாதெனனில் பின்பும பொருளுடையராளுலும் அவா வேணும் என்பதுகொண்டு வரை பாய்தல என்பது மானிகள் வரைபாய்ந்து உயிரிவிட்டால் அப்பொழுது கருதியது மறுமைக்கண்ணே பெறுவா என்னும் விதியினால் மறுமைக்கண்ணும் பிரியாமலிருக்கைக்குப் பொருளுள்ள காலம் சொன்னா என்பதாம்.

கருத்து :—வேசையர் உள்ளன்பு கொள்ளாது அன்புடையார் போல் நடத்தும் பொருள் பறிப்பா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“அன்பின் விழையார பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார்
இன்சொல் இழுககுத தரும”.

—குறள். 911.

“தீதில் நெஞ்சததுக் காதல் கொள்ளாப்
பல்லருங் கூந்தல் மகளிர்
ஒல்லா முயக்கிடைக் குழைகள் தாரே”

—புறம. 73.

“நாவார வேண்டும விதஞ்சொல்லுவார உனை நான்பிரிந்தால்
சாவேனென் றேயிருந தொக்கவுண பாராகளகை தான்
வறண்டால்
போய்வாரும என்று நடுதலைக்கே குட்டும பூவையர்
....

(உ).

373. அங்கண் விசம்பின் அமரர் தொழப்படும்

‘செங்கண்மால் ஆயினும் ஆகமன்—தங்கைக்
கொடுப்பதொன் றில்லாரைக் கொய்தளி ரனனார்
விடுப்ப்தங் கையாற் றெழுது.

தருமர்:—என்பது. அம் கண் விசம்பின்—அழகிய இடதையுடைய சுவாககத்தின; ¹ அமரா—தேவர்களால்; தொழப்படும்—தொழப்படுகிற; செம கண் மால் ஆயினும் ஆக —சிவநத கண்களையுடைய] இர்திரனேயானாலும் ஆகுக்; தம கை கொடுப்பது ஒன்று இல்லாரை—மறறுந தமமுடைய கையிற கொடுக்க ஒரு பொருளும் இல்லாதவரை; கொய்தளிர் அன்னார் —கொய்யுந தளிர் போன்ற நியத்தினையுடைய விலைமாதா; தம்

¹ அமரா தொழப்படும் செங்கண்மால் என்பதற்குத் திருமால் என்பது பதமனா கொண்ட பொருள், எனவே பெருமையும் உருவும் செல்வாக்கும் உணரத்தியவாரும்.

கையால் தொழுது—தம்முடைய கைகளால் தொழுது; விடுப்பர்—தமமிடத்தினின்றும் போகச்சொல்லிவிடுப்பா என்றவாறு. [மன்—அசை.]

தொழுது விடுதல்—பொருளுடையராய்ப் பின்பும் வருதற பொருட்டாம அன்றியும் பொருளில்லாரைக கையால் தொழுது விடுவா. பொருளுடையராய வருவாரையும் தொழுது தம அகத்திற புக விடுவா. பொருளுடையாரையும் பொருளில்லாரையும் தொழுது விடுவா என்பது குறிப்பாற கொள்ளப்பட்டது.

பதுமரூர்:—[என்றது. அழகிய இடத்தையுடைய ¹ துறக்கததுள் தேவரால் தொழப்படும் செங்கண்மாலாயினும் ஆகுக; அவன கையில் பொருளில்லையேயாயின் (அவரை) கொய்தளிர் போலும் மேனியையுடைய பரத்தையா தமது கையால் தொழுது போக்குவா என்றவாறு.

தொழுது விடுபது—பொருள பெற்றால் கொண்டு வருதறகு.]

விளக்க உரை:—என்பது, அங்கண் விசும்பின் அமரா தொழப்படும்—அழகிய இடத்தையுடைய துறக்கத்தில் தேவர்களால் தொழப்பட்ட; செங்கண்மால் ஆயினும் ஆக—தேவேந்திரனாகிலும் ஆகுக; தம் கைகொடுப்ப தொன்றில்லாரை—மற்றுந் தம்முடைய கையிற கொடுக்க ஒரு பொருளில்லாராயின் அவரை; கொய்தளிர் அனரூர்—கொய்தளிர் போலும் நிறத்தினை உடையவா; விடுப்பா தம் கையால் தொழுது—தமமிடத்தினின்றும் போகச் சொல்லிவிடுவா தம் கையால் தொழுது என்றவாறு.

கையால் தொழுது என்பது பொருளுடையராளுடும் பின்பும் வருதறபொருட்டு என்பதாம்.

¹ துறக்கம்—சுவர்க்கம்.

கருத்து :—வேசையா கிலைப் பொருளைத்தவிர வேறு தகுதிகளை கிரும்பமாட்டா.

(ஈ).

374. ஆணையில் நெஞ்சத்(து) அணிநீலக் கண்ணார்க்குக்
காணமில் லாதார் கடுவனையர்;—காணவே
†செக்கூர்ந்து கொண்டானும் செய்த
அக்காரம் அன்றார் அவர்க்கு. [பொருளுடையார்

தருமர்:—என்பது. ஆணம் இல் நெஞ்சதது—[†]ஈரபாகம் இல்லாத நெஞ்சினையுடையராய்; அணி நீலம் கண்ணார்க்கு— அழகிய நீலோற்பலம் போன்ற கண்களையுடையார்க்கு; காணம் இல்லாதார்— பொருளில்லாதார்; [எததுணை உயாநதோராயினும்] கடு அனையா—நெஞ்சினோடு ஒப்பா; காணவே—எல்லோரும் அறிய; செக்கு ஊரது கொண்டானும் செய்த பொருள் உடையார்— செக்கை ஆடடியாவது கூலி பெற்றுப் பொருள் செய்திருப்பின அப்பொருளுடையார்; * அவாக்கு— அப்பொது மகளிர்க்கு; அக்காரம் அன்றார்—சாககரை போலே இனிமையுடையராக இருப்பா என்றவாறு.

செக்கு ஊரது மிகவும் இழிவு. ஆதலால் பொருட்பெண்டிர்க்கு நல்லவா தீயவா என்னும் வரையில்லை என்பது தோன்றச செக்கூவாரைக் கூறி அவா இழிபுரைத்தது. காணவே என்பது நல(லோ) இருக்கப் பொருள் நசையால் (யாவா) பாஹம் கிருப்பமுறுவாரா தனமையைக் காணக்கடவதோ என அதிசயித்ததுரைத்ததுமாம்.

பதுமனார்:—[என்றது. ஈரமில்லாத நெஞ்சினையுடைய அழகிய நீலக் கண்ணார்க்குப் பொருளில்லாதார் நஞ்சோடு

†செக்கூரது கொண்டாரும் எனறும் பாடம்.

[†]ஈரம்—அனடி.

ஒப்பர்; நட்புலகைவே செக்கை ஊர்ந்து கொண்டாயினும் செயத பொருளுடையராயின் அவாக்கு அக்காரம் போல்வா என்றவாறு.

ஆணமில் நெஞ்சு—பசையிலா நெஞ்சு; காணம்—பொன். கடு—நஞ்சு. காணவே—தான் காணவே.]

விளக்க உரை :—என்பது. ஆணமில் நெஞ்சுதது அளி நீலக் கண்ணாக்கு—நன்மையில்லாத நெஞ்சினையுடைய அழகிய நீலோற்பலம் போலும் கண்ணினையுடையாருக்கு; காணம் இலனாதார கடு அனையா—பொருளில்லாதார நஞ்சோடு ஒப்பா; காணவே செக்கூரது கொண்டானும் செயத பொருளுடையாரா—எல்லாரும் அறியச் செக்கை ஆடியும் பொருளுடையார யிருப்பின அவர்; அக்காரம் அன்றா அவாக்கு—அவருக்குச் சாககரை போலே இனிமையும் உடையாராயிருப்பா என்றவாறு.

கருத்து :—கிலைமகளிரா பொருளுடையாரா இழிந்தோராயினும் அவரையே கிருமபுவாரா.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“இழிபவா உயாந்தோர மூத்தோர இனையவா கழியா நோயாற கழிபவா யாவரேனும் கண்வலைப் பட்டு நெஞ்சம் அழிபவா பொருளகொண் டெள்ளுக்கு எண்ணெய்போ லளநதுகாட்டிப் பழிபடு போகம் கிற்பாரா”

—திருவிளையாடல. நகர 46.

(ச).

375. பாம்பிற்கு ஒருதலை காட்டி ஒருதலை தேம்படு தெண்கயதது மீனகாட்டும்—அங்கு மலங்கன்ன செய்கை மகளிர்ந்தோள் சேர்வார் விலங்கன்ன வெள்ளறிவி னார்.

தருமர் :—என்பது. பாம்பிற்கு ஒரு தலை காட்டி—ஒரு தலையினை பாம்பிற்கு காட்டி; ஒரு தலை—ஒரு தலையாகிய வால் புறத்தை; தேம்படு தெண்கயத்து—தேன் பொருந்திய பூக்களினும் பொலிவு பெற்ற தெளிந்த நீரையுடைய பொய்கையில்; மீன் காட்டும்—மீனுகளுக்க காட்டுகிற; மலங்கு அன்ன செய்கை—விலங்கு மீனது செய்கைபோலுங் குணமுடைய; மகளிர் தோள் சோவார்—விலை மாதர் தோள் சேர்பவா; விலங்கு அன்ன †வெள் அறிவிரா—மிருகங்களினது அறிவு போலும் வெளிருள அறிவை உடையவா என்றவாறு. [அங்கு—அசை.]

மலங்கன்ன செய்கை எனவே அவா மனங்கொள்ளும்படி மனம் வேறு செய்கை வேறாக அன்பு செய்வா என்பதாம். அத் தன்மையராய்ச் சேருதல் அறிவுடையார்க்குப் பொருந்திய தல்லாமையால் அசுசெய்கையிற்படுவார்க்கு ஞான அறிவிலலை என்பது தோன்ற விலங்கனன வெள்ளறிவிரா என்றா.

பதுமரார் :—[என்பது. ஒரு தலை பாம்பிற்குக் காட்டி; ஒரு தலை தேம்படு தெண் கயத்து மீனிற்குக் காட்டும் மகளிர் தோள்களைச் சோவார விலங்கோடு ஒப்பா; வெள்ளறிவுடையார் என்றவாறு.

அவரவாகு வேற்றுமை காட்டாமல இனஞ் சோந்தி நின்று அன்பு காட்டுதல்; விலங்கு—மிருகம்.]

விளக்க உரை :—என்பது. பாம்பிற்கு ஒருதலை காட்டி—ஒரு தலையைப் பாம்பிற்குக் காட்டி; ஒரு தலை தேம்படு தெண் கயத்து ¹மீன் காட்டும்—ஒருதலையைத் தேன் பொருந்தின

---

†வெள்ளறிவிரா—தாம அறிவு முதிர்ச்சிபெறுது பெற்றாரா போனறு தம்மைதநாமே மதிக்கும் பயனறற அறிவினர். “வெணமை எனப்படுவது யாதெனின் ஒணமை—உடையம் யாம் எனனும் செருக்கு”—என்ற திருக்குறளும் காண்க. [குறள். புல்-844].

¹மீன்காட்டும்—நானகாம வேற்றுமைத தொகை.

பூக்களையுடைய தெளிந்த பொய்கையின் மீனுக்குக் காட்டுகிற; மலங்கன்ன செய்கை மகளிர் தோள் சேர்வாரா—மலங்கினது செய்கை போலுஞ் செய்கையைுடைய மகளிர் தோளினைச் சேரவார்; விலங்கன்ன வெள்ளறிவினார்—விலங்கோடொப்ப வெளிஞன அறிவுடையார் என்றவாறு.

மலங்கு என்பது விலாங்கு என்னும் மீன். மலங்கன்ன செய்கை பென்பது..... ..கொள்ளும்படி வேறு பாடற அனபு செய்கையாம்.

கருத்து—வேசையா பலாக்கும் ஆசைகாட்டி மயக்குபவர் ஆதலின் அவருடன் சேரலாகாது.

குறிப்பு:—

தலைப்புறம் பாம்பு போன்றும் வாறப்புறம் மீன் போன்றும் இருக்கும் ஒருவகை மீன் விலாங்கு மீன் எனப்படும். இது பெரும் பாம்பு தன்னை மீன் என்று பிடிக்க வருகையில் அதற்குத் தலைப்புறத்தைக் காட்டியும், பெரு மீன், தன்னைப் பாம்பென்று பிடிக்க வருகையில் அதற்கு வாற புறத்தைக் காட்டியும் இனம் போன்று உலகி வருகிறது வாழ்வல்லது. இவ்வாறே வேசையா பொருளுடையாரா பொருளிலாரா யாவரிடத்தும் விருப்புறமும் வெறுப்புறமும் இனம் போன்று ஒழுகி வருகித்துப் பொருள பறித்தது வாழ்பவர் என்க. இவ்வருசனை அறிந்தால் அவர்களது இனம் வெறுக்கப்படும். வெறும் இன்பம் நுகாவாரா அவ வருசனை அறியாதவா ஆதலின் வெள்ளறிவினார் எனாரா.

(ரு).

376. பொத்தநூற் கல்லும் புணர்பிரியா அனறிலும்
 † நிச்சலும் நம்மைப்பிரியலம் என றரைத்த[போ(ல்)]
 பொற்றொடியும் போர்த்தகர்க்கோ டாயினார்
 திற்றியோ போதியோ நீ. [நன்னெஞ்சே!]

† 'நித்தலும்' பாடபேதம்.

தருமர் :—என்பது. நல் நெஞ்சே—என்னுடைய நல்ல நெஞ்சமே! பொத்த—¹பொதுதத; நூல் கல்லும்—நூலிற் கோக்கப்பட்ட மணியும்; புணா பிரியா அன்றிலும்—இணை பிரியாத ² அன்றிலும்; போல்—போல; நிச்சலும்—எப்பொழுதும்; நம்மை பிரியலம்—‘நமமைப பிரியோம்’ என்று உரைத்த—என்று [முன்பு] சொன்ன; பொன் தொடியும்—பொன்னின் தொடியை உடையவளும்; போர் தகர் கோடு ஆயினான்—[இப்போது] பொருகின்ற கிடாயினது (கொம்பு) போலத ³ திருகி நின்றான். நீ—; நிறறியோ—இன்னும் இவளை இன்புறறு நிறகின்றாயோ; போதியோ—என்னுடன பொருநதி வருதற்கு உரியையோ? என்றவாறு

பொத்த நூற கல் என்பதைப ⁴பணையா கடையுஞ்சாணை என்று பொருளாககிச் சாணையிறபண்ணப்பட்டஅர்க்குமணலுங் கூடத தேய்வது போல அவன் கெட்போது கெடவுமவாழநத போது வாழ்வுமாகச் சொன்ன பரத்தையா நெஞ்சில திண்மை சொன்னதாம். பொருளறற வேறுபாடானது கண்டு அவர் மனக்கொடுமை கூறியதுமாம்.

பதுமனார் :—[என்றது. பொதுதத நூலிலே கோர்க்கப் பட்ட மணியுந துணையைப் பிரியாத அன்றிலும் போல நாள் தோறும் நமமைப பிரியலம் என்றரைதத பொறநெடுடியை உடையாளும் போராததகாக் கோடுபோல ஆயினான். நல்ல நெஞ்சமே! நீ இவள்மாட்டே நிறறியோ? என்னோடே போதியோ என்றவாறு.

¹பொதுதத—துளைத்த.

²அன்றில—ஒருவகைப பறவை; இதன ஆணும் பெண்ணும் என்றும் இணைபிரியாதிருக்கும், ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியினும் அததுன்பத் தாங்காமல் கூவிக் கூவி அழைத்ததுக் கூடாவிடின் உயிராவிடும்.

³ திருகிநிறறலாவது—குணம் மாறுபட்டு நின்றல்.

⁴சாணைக்கல் செய்வோர்.

பொத்த நூற் கல்லுப பணையார் சாணை என்றுமாம். தகர்க் கோடு பின்பு திருகி நிற்கலின் நீ இவள் மாட்டு நிற்கியோ எனனுடனே போதியோ என்றது. சாணை அரக்கு மணலும் சேரச் செயதது; உவமம்.]

விளக்க உரை:—என்பது. பொத்த நூற கல்லும் புணா பிரியா அன்றிலும் போல—பொத்த நூல் சோக்கப்பட்ட, மணியும் புணாநது பிரியாத அன்றிலும் போல; நிச்சலும் நம்மைப் ¹பிரியலம் என்றுரைத்த—எப்பொழுதும் நம்மைப் பிரியோம் என்று சொன்ன; பொற்றொடியும் போரத்தகாக் கோடாயினுள்—பொற்றொடியை உடையாரும் பொருகின்ற கிடாயின் கொம்புபோலத் திருகிவிட்டாள்; நன்னெஞ்சே— நல்ல நெஞ்சமே! நிறறியோ போதியே நீ—இன்னமும் இவ்வளவிலே நிறக ஆசையுடையையோ நமமுடனே பொருநதி வருதற்கு உரியையோ என்றவாறு.

பொத்தநூற் கல என்பது ²பணையா கடையுஞ் சாணை என்று பொருள் சொல்லி அரக்கு மணலுங் கூடத் தேய்வது போல அவன் கெட்டபோது கெடவும் வாழ்ந்தபோது வாழவு மான பரத்தையா நெஞ்சில் திண்மை சொன்னதாம். பணையா சாணை அரக்கும் மணலுங் கூட்டிப் பண்ணப்படும்.

கருத்து:—சொல்வேறு செயல வேறான வேசையா வழிச் செல்லாமல் மனத்தை அடக்கவேண்டும்.

(சு).

¹பிரியலம்—ஆயத்தாரையும் உட்படுத்திய தன்மைப் பன்மை.

²சாணைககல—அரக்கும் மணலும் கூட்டிச் செய்யப்பெறுவது இக் கலலில் இரத்தினங்களைத் தேய்க்கையில் மணலும் கூடத்தேயும், அது போல அவன் கெட்டபோது தானும் கெடவும் வாழ்ந்தபோது தானும் வாழவும் இவ்விதம் வஞ்சணையாகக் கூறிய வேசையா மனத்திண்மை நோக்கிச் சாணைககலில் உவமையாக்கினூர்.

377. ஆமாபோல் நக்கி அவர்கைப் பொருள்கொண்டு
சேமாபோற் குப்புறா உம் சில்லைக்கண் அன்பினை
ஏமாந்து எமதென்று இருந்தார் பெறுபவே
தாமாம் பலரால் நகை.

தருமர் :—எ ன் ப து . ஆமாபோல் நக்கி—காட்டுப்
பவானது நக்குமதுபோலக் குழைவு செய்து; அவா கைப்
பொருள கொண்டு—அவா கையிலுள்ள பொருளெல்லாங்கையுறக
கொண்டு, சேமா போல குப்புறம்—(பின்பு) பொலியெருது
போலக் குப்புறமுக கொள்ளும்; சில்லைக் கண் அன்பினை—
¹ சிலவீடு போன்ற நொயதாய குணமுடைய பரததையரிடத
தன்பினை; ஏமாந்தது—உட்கொண்டு (மயங்கி); எமது என்று
இருப்பாரா—‘இவா நம் வயததவா’ என்று இறுமாந்திருப்பவா;
பலரால் நகை பெறுப—பிறா நகைககும் நகையைப் பெறுவா
என்றவாறு. [தாம், ஆம் அசைகள்].

பலரால் நகையெனவே, கைப்பொருள் அறு முன்னம்
பரததையா வயததையை இருப்பாளை நோக்கி, இப்பொருள்
உள்ளளவும், காட்டுப் பசு நகருவது போல மனங்கொள்ள
ஒழுகி அப்பொருள் கைக்கொண்டபின், சேமா குப்புறவது
போல மாறுபாடாவா இவா எனபது அறியாது அவரைத் தம
வயததராக எண்ணி இறுமாந்திருப்பது இவர் அறிவின்மை
யலலவோஎன்று பழித்தது நகையாடியதாம். காட்டுப் பசு நக்கும்
போது உணர்வுகெடும். பரததையரும் தம் உபாயத்தினால் உணர்வு
கெடச் செய்து பொருள் கொண்டெனவே, சொககுப் பொடி
போட்டுப் பொருள் கொள்வாரைப் போலக் கொண்டதாம்.

² சிள்வண்டு, இதன் குணமாவது தேனுள்ள பூக்களைத் தேடிச்சென்று
தேனை உண்டு நீங்குதலாம், இவ்வாறே வேசையரும் செல்வமுள்ள
மக்களைத் தேடிச்சென்று செல்வத்தைப் பறித்தது நீங்குவா; “நயனில்
காலை—வறுமபூத துறக்கும் வண்டு போல்குவம்” என்ற மணிமேகலையும்
காண்க.

பதுமனார் :—என்றது. ஆமாபோல் அன்புற நுகர்ந்து அவர் கைப்பொருளை அறக்கொண்டு சேவாகிய மாப்போற குதித்தோடும் சீரியரல்லாத கணிகையர் நண்பினை, ஏமமாகக் காதலிப்போம் என்று இருந்தாரா பெறுவர் தாம பலரால் நகைக்கும் நகையை என்றவாறு.

நக்கி—அவர் இன்புற நுகர்ந்து; சூப்புறும்—குதித்தோடும்; சில்லைவர்—சோமையில்லாதவர்; ஏமாவலம்—ஏமமாகக் காதலிப்போம்.

விளக்க உரை :—என்பது. ஆமாபோல் நக்கி அவர் கைப்பொருள கொண்டு—ஆமாவைப்போல நக்கி அவர் கைப்பொருளை வாங்கிக் கொண்டு; சேமா போல் சூப்புறும்—சேமா போலக் குதித்துப்போம்; ¹சில்லைக்கண் அன்பினை—சிச்சிலி போலும் அன்பினையுடையார் மகிழ்ச்சியினை; ஏமாநது எமது என்று இருப்பாரா—மெய்யென்று இறுமாநது தஞ்சமென்று இருப்பாரா; பெறுபவே தாமாம பலரால் நகை—பின் தாம பலரும் சிரிக்கும் சிரிப்பினைப் பெறுவார் என்றவாறு.

ஆமா போல் நக்குதல்—அன்பொத்த காலத்தில் நாகினால் நுகரும் வசிகரணம். ஆமா என்பது நக்கி உயிரினை வாங்கும்து போலக் கைப்பொருள உள்ளது வாங்கி அவனைக்கெடுத்துவிடுவார் என்பதாம்.

நகுத்து :—வேசையர் உறவு முதலில் மகிழ்ச்சியூட்டினும், பின்பு இகழ்ச்சிக் கிடமான பல தீமைகளையும் உண்டாக்கும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“தீதிலா தினைப்பினுமான் செல்வமே பெரிது மொத்தார்”-

—சீவக. 1.189-4.

¹சில்லை—தீயொழுக்கம் உடையாள் என்றுரைப்பினுமாம்.

“நாவின் புறக்கிக கொலலுங் கவயமாபோல்”

—நீநெறி. 75.

(எ).

378. ஏமாந்த போழ்தின இனியார் போன்று

இன்றாய்த்

தாமாழ்ந்த போதே தகர்க்கோடாம்—மாநோக்கின்
தந்நெறிப் பெண்டிர் தடமுலை சேராரே
செந்நெறிச் சேர்தும்என பார்.

தருமர் :—என்பது. ¹செந்நெறி சோதும் என்பார்—
மேறசெல்வத்துக்கு உறுதியாய நல்ல நெறிகளைச் சேரவேண்டும்
(என்று கருதுபவர்,) ஏமாந்த போழ்தின் செல்வமுண்டாகிய
போழ்தின்; இனியார் போன்று—அவா மேல இனிமையுடைய
யார் போன்று, இன்றாய்—(மனததிற)பொல்லாங்குடையராய்;
தாம ஆழந்த போதே—அவா தாழந்த காலத்திலே; தகா கோடு
ஆம—கிடாயக் கொம்பு போலத் திருகி நிறகும; மாந நோக்கின
—மாண் போன்ற நோக்கத்தையுடைய; தம் நெறி பெண்டிர்—
தமது (களவு) நெறியில் திரியாத பொது மகளிரது, ²தடமுலை
சேரார்—தடமுலையிற சேரார் எனவாறு.

தந்நெறிப் பெண்டிராவது தாம் பொருள் கொள்வதற்கு
ஏறபுடைததாய ஒழுக்கு நெறியே அன்றித் தரும நெறியை
உணராதவா என்பதாம்.

பதுமனார் :—[என்றது. காழகராற் பொருள் பெற்று
மகிழ்ச்சி எய்தினபோது இனியார் போன்று அவர் பொருளை
அறக்கொண்டு தாம் நிறைந்த பொழுது இன்றாய்த் தகர்க்க
கோடுபோல அம் மாந நோக்கின தம் களவு நெறியின்கண்

¹செந்நெறி—செவ்விய வீட்டு நெறி.

²தடமுலை—பெரிய முலை.

தின்னெழுமும் பெண்டிர் தடமுலையைச் சேரார் நல்ல நெறியைச் சோதும் என்று கருதுவாரா என்றவாறு.

ஏமாந்த போழ்தின்—காமுகராத பொருள் பெற்று மகிழ்ச்சி எய்தினபொழுது, இன்னராயத தாம் ஆராதபோதே—பொருளை அறக்கொண்டு தாம் நிறைந்தபொழுதே; இன்னராய, தம் நெறி—பொதுமகளிர் தாம் செய்யும் களவு நெறி. செநநெறி—செவகிய நன்னெறி.]

விளக்க உரை:—என்பது ஏமாந்த போழ்தின் இனியார போனது—காமுகராத பொருள் பெற்று மகிழ்ந்த பொழுது அவர்க்கு இனிமையுடையராய்; இன்னராயத தாமாநத பொழுதே—அவரது பொருளை அறக்கொண்டு தாம் நிறைந்த பொழுது; இன்னராய—அவர்க்கு இன்னதவராய்; தகாக்கோடு ஆம—கிடாயின கொம்புபோலத திருக்கையுடையராய்; மான் நோக்கின—மானபோலும் பாரவையுடையராய்; தம் நெறிப பெண்டிர்—தமது களவு வழியைத் தப்பாமல நிறகும் பொதுமகளிருடைய; தடமுலை சேராரே செநநெறிச் சோதும் எனபாரா—முலையைச் சேரார் நல்ல நெறியைச் சோதும் என்று கருதுவாரா என்றவாறு.

கருத்து —அருள் ஒழுகுகமுடையார பொருட் பெண்டிரை கிருமபிக கூடமாட்டார.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“பொருட்பொருளார புன்னலந தோயார அருட்பொருள் ஆயும் அறிவி னவர்”.

—குறள். 914.

“பொதுநலத்தார் புன்னலந தோயார மதிநலத்தின மாண்ட அறிவி னவர்”.

—குறள். 915.

“அம்மி துணையாக ஆறிழிந்த வாரெருக்கும்
கொம்மை முலைபகர்வார்க் கொண்டாட்டம்—இம்மை
மறுமைக்கு நன்றன்று மாநிதியம் போக்கி
வெறுமைக்கு விததாய் விடும்.

—சுவாமி. 20.

(அ).

379. ஊறுசெய் நெஞ்சந்தம் உள்ளடக்கி ஒண் ணுதலார்
தேற மொழிந்த மொழிகேட்டுத்—தேறி
எமரென்று கொள்வாருங் கொள்பவே யார்க்குந்
தமரல்லர் தம்முடம்பி னார்.

தருமர் :—என்பது. ஓள¹ நுதலாரா—ஒள்ளிய நுதலினை யுடையாரா; ஊறு செய் நெஞ்சம்—(தமமை விரும்பினவாக்குத தாம பின்பு) வருததஞ செய்பும் மனதகினை; தம் உள் அடக்கி—புலப்படாமல தமமுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு; தேற மொழிந்த மொழிகேட்டு—தெளியச் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு; தேறி—அதனை நம்பி; எமா என்று கொள்வாரும் கொள்பவே—எமக்கு இவா தஞ்சம் என்று உட்கொண்டு திரிபவா கோட்பாடும் ஒரு கோட்பாடோ; தம் உடம்பினா—தம்முடம்பைத் தமக்கே உரிதததாகவுடைய விலைமாதா; யார்க்கும் தமா அல்லா யாவார்க்கும் உறவல்லா. எனறவாறு.

தமரல்லர் என்பது குடி குலத்தாலும் அழகினாலும் பொருளினாலும் தம் முபாயத்தினாலும் வசிப்பிக்க வல்லவார்க்கும் பொருள் கொள்ளும் அளவும் உறவாய் இருப்பதன்றி உள் உரிமையால் உறவாகார என்பதாம். வயமாக்குவார்க்கு வயமாகாது தம் மனங்கொண்டவாறே தம்முடம்பைத் தமக்கே உரிமையாக ஒழுகலால் அவரைத் தம்முடம்பினா என்றார். இத் தன்மையாரை விரும்பி அவா வயமாவது அறிவினமையல்லவோ என்று உயர்ந்தோரே இரக்கமுறறு உரைத்ததாம்.

¹ நுதலாரா—நெற்றியையுடைய வேசையர்.

பதுமனார் :—எனறது. குற்றஞ் செய்யும் நெஞ்சினைத் தம்முள்ளே கரந்தொடுக்கி ஒள்ளிய நுதலையுடையாரா தமககு அன்புடைமையைத் தேற மொழிந்த மொழியைக் கேட்டு அதனை மெய் என்று துணிந்த மற்றவரை எமா என்று கொள்வாருங் கொள்வா யாவாக்குந் தமரல்லா ¹தமக்குரிய உடம்பினை யுடையாரா என்றவாறு.

ஊறு—பொருளறறா செய்யுங் குற்றம். தேற— அன்புடையா என்று தேறும்படி; தம் உடம்பு—தமக்கே உரிய வுடம்பு.

விளக்க உரை :—என்பது. ஒண்ணுதலாரா—ஒள்ளிய நுதலினையுடையாரா; ஊறுசெய் நெஞ்சந் தம்முள்ளடக்கி—தாம பின்பு அவாக்கு வருததஞ் செய்யும் நெஞ்சினைப் புலப்படாமல உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு; தேற மொழிந்த மொழி கேட்டுத் தேறி—தேறச் சொன்ன வாததைகளைக் கேட்டு நம்பி, எமரென்று கொள்வாரும கொளபவே—எமக்கிவா தஞ்சம் என்று மனங்கொண்டு திரிபவரது கோட்பாடு ஒரு கோட்பாடோ? யார்க்கும் தமரல்லா தம்¹முடம்பினூ—யாவாக்கும் தமரல்லாத தம்முடம்பைத் தமககுரித்ததாக வுடையவா. என்றவாறு.

யாக்குந் தமரல்லா என்பது குலத்தாலும் பொருளாலும் வடிவழகாலும் சம்போக கரண விதிகளாலும் வசிப்பிக்க வலவாக்கும் தமரல்லா எனபதாம்.

கருத்து :—வேசையா தமது உடம்பைப் பிறாக்கு உரிமை யாக்காது தமககே உரித்தாக வுடையவராவர்.

(கூ).

¹ அன்புடையாரா எனபும் உரியா பிறர்க்கு எனபவாகலின அன்பில்லாத வரான இவவேசையா தமககே உரித்தான உடம்பையுடையவா எனபது கொண்டு 'தம்முடம்பினூ' எனறா.

380. உள்ளம் ஒருவன் உழையதா ஒண்ணுதலார்
கள்ளத்தாற் செய்யுங் கருத்தெல்லாம்—தெள்ளி
அறிந்த விடத்தும் அறியாராம் பாவம்
செறிந்த வுடம்பி னவர்.

தருமர் :—என்பது. உள்ளம் ஒருவன் உழையது ஆ—
தமது உள்ளம் ஒருவனிடத்திலே தங்கியிருக்க; ஒண்ணுதலார்—
ஒளளிய நுதலையுடையாரா; கள்ளததால் செய்யும் கருத்து
எல்லாம்—களவான அன்பினைச் செய்யும் நினைவுகளெல்லாம்;
தெள்ளி அறிந்த இடததும்—கொழித்தறிந்தவிடததும்; பாவம்
செறிந்த உடம்பினவா—தீ வினை க ள நிரமபிய உடம்பினை
யுடையவா; அறியாரா-- அறியாதவராவா. என்றவாறு. [ஆம்—
அசை.]

கள்ளததாற செய்யுங் கருத்தாவது பொருள் கொடுப்பவா
மனங்கொள்ளுமபடி கரண உத்திகளாலே சமபோகததை முடிய
நடத்தி ஒக்க முடித்தலாம். அதனை தெள்ளி அறிதலாவது
சமபோகத்தில் அமுதகலை, விஷகலையாகிய, சூறிப்புககளால
தேர்ஷம இது குணம இது என்று நியமித்தறிதலாம். கொழித்தல்
—ஆராய்தல்.

பதுமனார் :—என்றது. உள்ளம் வேறொருவன் மாட்ட
தாக ஒள்ளிய நுதலையுடையார களவினாலே அன்புடையார
போலச் செய்யுங் கருத்தெல்லாம் கொழித்தறிந்தவிடததும்
அறியாராவார் தீவினை செறிந்த வுடம்பினையுடையார எனவாறு.

இதற்கு, தமமுடைய உள்ளம் ஒருவன்மாட்டுத் தங்கும்
தாகப் பாவித்தது விளங்கின நுதலையுடையார களவினாலே அன்
புடையார் செய்கைகளைக் கற்று வைத்ததுச் செய்யுங் கருத்தை
யெல்லாம் வேறுபட அறிந்தவிடததும் இவள் மறறைக் கணிகை
யரைப்போல விரகுடையாளலள் எனக்கு அன்புடையள்
என்று தன் அன்பினாலே மயங்குபவள் கருத்தறியாராம் பாவத்தி
னாலே செறிந்து இன்பமல்லாததனை இன்பமென்று மேல் விழும்

உடம்பை யுடையார் [என்றுரைப்பாரும் உளா.]

அன்புடையார் செய்கை—நினைவை அறிந்து அதற்கு ஈடாகத் தாழ்வொழுஞ்சுதல். களளத்தாற செய்யுங் கருத்தெல்லாம் தெள்ளி அறிந்தவிடத்தும்—காமத்திறத்தாற் சொல்லப்பட்டன வெல்லாம தனித்தனியே வேறுபடுத்து அறிந்தவிடத்தும்.

விளக்க உரை:—என்பது. ஒண்ணுதலார்—ஒள்ளியு நுதலையுடையார்; உளளம ஒருவன் உழையதா—தமதுளளம் ஒருவனிடத்திலே யிருப்ப; களளத்தாற செய்யும கருத்தெல்லாம்—களளமான அன்பினைச் செய்யும நினைவுகள் எல்லாம்; தெள்ளி அறிந்தவிடத்தும்—கொழித்தறிந்தவிடத்தும்; அறியாராம பாவஞ் செறிந்த உடம்பினவா—அறியாதாராவா தீவினை செறிந்த வுடம்பினா என்றவாறு.

களளத்தாற செய்யுங் கருத்தாவது அவர் மனங் கொள்ளும் படி கரணவித்திகளாலே சம்போகத்தை முடிய நடத்தி ஓகக் முடித்தல். அதனை தெள்ளி அறிகையாவது அந்தச் சம்போக காலத்தில்¹ அமிர்தகலை, விஷகலைபாகிய குறிப்புகளையறிந்து இது தோஷம் இது குணம் என்று நியமித்தறிதலாம்.

கருத்து:—வேசையரது களளத்தை அறிந்தாலும் பாவிகள் மனம் அவா மீதேயே செல்லும்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“நிறைநெஞ்சம இல்லவா தோய்வா பிறநெஞ்சின
பேணிப் புணாபவா தோள”.

—குறள். 917.

(ய).

¹ அமிர்தகலை—சந்திரகலை. “அமிர்தகலையீனீரை மாநதி”

—(சிலப. 5, 208. உரை)

2. *இன்ப வியல்.

39. †சுற்புடை மகளிர்.

தருமர் :— அஃதாவது. கறபியல் மகளிர்; அக் குல மகளிராககு இயல்பாகிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு எனனும் நான்கினாலும் உள்ள நிறைவுடைமையும், கடைபிடிப்பும் கன்னிகையான காலமே தொடங்கித் தமக்கு இயறகையான அறிவுடைமையுமாம்

பதுமரார் — அஃதாவது. குல மகளிராயத் தமக்கு இயல்பாகவுடனே வளரும் நாணம், மடம், அச்சங்களினும் விழுமிதாகக் காக்கப்பட்ட கறபினச் சிறிதும் வழுவாமல் உடைய மகளிர்து தன்மை கன்னிகையான காலத்துளதாகிய சுதந்திரத்திலும் தேவதன்மங்களினும் கருத்துப் பிறவாமலும் பாததாவே சகல தெய்வங்களும், சகல தன்மங்களும், அவனுக்கான தொழில் செய்வதே சகல வீரதங்களுமாகப் புத்தி பண்ணுதலும், தன்னலநீங்குகளினும் அவன் ¹சநநிதியில்லாதவிடத்தும அவனையே புத்தி பண்ணியிருத்தலும் தந்தை, தாய், சுற்றத்தவர்கள் முறைபெயரானவையே அறிந்தாறபோல உலகத்துவேறுள்ளபேரையும் மனிதர் எனனும் மாததிரமே அறிந்து தன் புருடனைப்போல இவர்களும் புருடர் என்று அவர்களமேற புருட பகதி பிறவாமலும், அவன் கரணதிகள், அவன் கருத்துவழி நிகழ்ந்தாறபோலத் தான் அனுகூலமாய ஒழுக்குதலுமாகிப் பதிவிரதர் பாவ மதனை வழுவாமல் உடைய மகளிர்து தன்மை கூறுகின்றது.

குறிப்பு :—

‘வாழ்க்கைத் துணைநலம்’ —

பரிமே — அஃதாவது அவ்வில்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய

*இன்பத்தைப்பற்றிக் கூறும் பிரிவு.

†கணவன் கறபித்த நெறியில் நிற்கும் குலமகளிர்து தன்மை.

¹சநநிதி — முன்பு.

இல்லாளது நன்மை, அதிகார முறைமையும் இதனானே விளங்கும்.

மணக் :—வாழ்க்கைத துணைநலமாவது வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய மனையாளது பெணமை இலக்கணம் கூறுதல.

பரிதி;—வாழ்க்கைத துணைநலமாவது இல்லறம் நடத்தும் போது பதிவிரதை வேணுமெனனும் முறையாலே உணர்த்துதல்.
—குறள் அதி. 6.

381. அரும்பெறற் கற்பின அயிராணி யனன
பெரும்பெயர்ப் பெண்டிர் எனினும்—விரும்பிப்
பெறுநசையாற பினனிற்பார் இனமையே பேணும்
நறுநுதலாள் நனமைத துணை.

தருமர் :—என்பது. அரும் பெறல் கற்பின்—பெறுதற கரிய கறபிணையுடைய, அயிராணி அனன—இந்திராணிபோலும்; பெரும் பெயாப பெண்டிர் எனினும்—(செல்வச செருக்காற) பெரிய பெயரிணையுடைய பெண்டிராயினும்; விரும்பிப் பெறு நசையால்—தமமை ஒருவா விரும்பிப் [நுகரும் வேட்கையால்] பின நிற்பார் இன்மையே—இரதது குறையுறுவா இல்லாமையை, பேணும்—பாதுகாக்கும்; நறு நுதலாள்—நறுவிய நுதலினை உடையாளே, நன்மை துணை—காதலன் நனமைக்குத துணையாவள் என்றவாறு.

இரதது குறையுறுவா இல்லாமல் பாதுகாப்பது தன்னை அழகு செயது பலரறியப் போதாமல் அழுக்கடைந தடங்கி யிருத்தலாம்.

பதுமனார் :—என்றது. பெறுதறகரிய கறபிணையுடைய அயிராணியே போன்ற பெரும் பெயரையுடைய பெண்டிரே எனினும் விரும்பித் தமமை நுகரும் ¹நசையால் தமமைப்

¹நசை—விருப்பம்.

பின்னிர்ந்து குறையுறுவாரில்லாமை தமக்குண்டாக வேணும் என்று அதற்குத் தக்க ஒழுக்கத்தைப் பேணும் நறுநுதலாள காதலா பெறும் நன்மைக்குத் துணையாவன் என்றவாறு.

பொருள் நசையாற பிறா இரந்து பின் நிற்பார இனமையைப் பாதுகாக்கும் நறுநுதலாரா என்றுமாம். அயிராணி—இந்திராணி.

"விளக்க உரை:—என்பது. அரும் பெற்ற கற்பின அயிராணி அன்ன—பெறுதற்கரிய கற்பினையுடைய இந்திரன தேவிபோலும்; பெரும் பெயாப் பெண்டிர் எனினும்—செல்வச் செருக்கையுடைய பெரிய பெயரினையுடைய பெண்டிராயினும்; விருமபிப் பெறுநசையால பின் நிற்பார இனமையே பேணும்—மகைவிரும்பி யிரந்தும் குறையுறுவார இல்லாமைபைப் பாதுகாக்கும், நறுநுதலாள நன்மைதுணை—நறுவிய நுதலினையுடையாள அக்காதலா நன்மைக்குத் துணையாவாள் என்றவாறு.

இரந்து குறையுறுவார இல்லாதபடி பரிகரித்தலாவது தன்னை அழகு செய்யாமல் அழககடைந்திருத்தல் என்பதாம்.

கருத்து:—தன்னை விருமபுவாராகு இடங்கொடாத கற்புடைமகளிர் நாயகனுக்கு உற்ற துணையாவாள்.

மேற்கோள் பகுதி:—

நசு :—“காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலே.. இறந்ததன பயனே” என்ற சூத்திரம் காஞ்சியாகாது என்பாரா, அதற்கு இச்செய்யுளை உதாரணம் காட்டி, “இதனுள் அருந்ததியைப் போலும் தமக்குப் பெரும் பொருள்களை நச்சுதலாலே இரப்பாரது வறுமையே விருமபிப் பாதுகாத்து, அவாக்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் மகளிர், நாஞ்செலகின்ற வானப்பிரத்தம் காருகத்திற்குத், துணையாவரெனத் தலைவன் கூறவே தலைவியும் பொருள்களிற பற்றறருளாய் யாமுந் துறவறத்தினமேற செல்வாமெனக் கூறிப்பவாறு காண்க” என்று உரைகூறிப் போவார்.

—தொல். பொருள். கு. 192.

குறிப்பு :—

கற்பாவது—தன் கணவன் கறபித்த அறநெறியில் வழுவாது அவன்மாட்டு அன்புடையளாய் ஒழுக்குதல்.

நகுஷன் இரதிரபதவி பெற்றுத தன்பால் ஆசைமிக்கு வந்த போதும் தன் கணவனாகிய முன்னைய இரதிரன்மாட்டே அன்பு கொண்டு கறபுநெறி வழுவாது நின்றமையால் இரதிராணியை உவமையாககிரா.

பினளிற்றபா இனமையே பேணும் என்பதற்குத் தன் மனைக்கு வந்த விருந்தினர் குறிப்புணாநது அவரை இரவலராகச் செய்யாமல ஏற்று உபசரித்தது ஒழுக்குதலைமேற்கொள்ளும் என்று யெருள் கொள்வாரும் உவா.

(க).

382 குடநீரட்டு உண்ணும் இடுக்கட் பொழுதும்
கடல்நீர் அறவுண்ணும் கேளிர் வரினும்
கடனீர்மை கையாறாக கொள்ளும் மடமொழி
மாதர் மனைமாட்சி யாள்.

தருமர் —என்பது. குடம் நீர் அட்டு உண்ணும்—ஒரு குட நீராலே ஆக்கி உண்ணுகிற; இடுக்கண் பொழுதும்—மிடி வந்ததற்ற காலத்தும்; கடல் நீர் அற உண்ணும் கேளிர்வரினும்—கடலினது நீரை அறவுண்பா எனனுமபடி மிகுதியாக உறவின முறையாவரினும், கடல் நீர்மை—அந்தக் கடலினது நீர்மையை; கை ஆறு ஆ கொள்ளும்—ஒழுகுகமாகக் கொள்ளும்; மடமொழி மாதா—மெத்தென்ற மொழியினைபுடைய மகளிர்; மனைமாட்சி யாள—மனைவாழ்க்கைக்கு மாட்சிமைபுடையளாம். என்றவாறு.

கடல் நீர்மை கையாறாக கொள்ளுதலாவது: விருந்தினர் மிகவும் வந்தாரா என்று அதற்கு வருந்தாமல் என்றும் ஒரு நெறியாய்க் கடலினது தன்மை போலப் பெருமைபுடைத்தாய் அடங்கியிருத்தலாம்.

பதுமனார் :—என்றது. ஒரு குடதது நீராலே அட்டுண்டு வாழும் வறுமை வந்தவிடததும் கடலின் நீர் அறவிட்டு ஊட்டல் வேண்டும கேளிர பலாவரினும் கடப்பாட்டினையே ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்ளும் மடமொழி மாதரார் மனைவாழ்க்கை மாட்சிமையுடையாள் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. குடநீர் அட்டுண்ணும் இடுக்கட்பொழுதும்—ஒரு குட நீராலே ஆக்கியுண்ணும் மிடி வந்த காலத்தும்; ¹கடல் நீர் அறவுண்ணும் கேளிராவரினும்—கடல் நீரை அறவுண்ணாததகக உறவின முறையார் மிகவும் வரினும்; கடல் நீரமை கையாறாக கொள்ளும்—அந்தக் கடலின் நீரமையை ஒழுக்க நெறியாகக்கொள்ளும், மடமொழி மாதர் மனை மாட்சியாள—மெத்தென்ற மொழியினையுடைய மகளிர் மனைக்கு மாட்சிமையுடையாளாம் என்றவாறு.

ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்ளுகையாவது விருந்தினர் மிகவும் வந்தார்கள எனபதற்கு வருந்தாமல் அதற்கு முன்னுள் நடந்த தன்மை போல. இன்றும் அந்த இயல்பால் அல்லோ வந்தது என்று ஒருதன்மையாய் இருத்தல்.

கருத்து :—வறுமைக் காலததும் தளராது தன் கடமைகளை நிறைவேற்றுவவளே மனைமாட்சியுடையவளாவாள்.

மேற்கோள் பகுதி :—

நச் :—“நன்னெறிய் படரும் தொல்நலப் பொருளினும்— இல்லறத்திற்கு ஒதிய நெறியினகண் தலைவி கல்லாமற பாகம்பட ஒழுக்குற தொன்னலஞ் சான்ற பொருளினகண்ணும்; பொருள் வருவாய் இல்லாத காலமும் இல்லற நிகழ்த்துதல் இயல்பாக விருத்தற்குத் தொன்னலமென்றார்.

உ-ம :—“குட நீரட் டண்ணும்.... ..மனைமாட்சி யாள”

¹கடலநீர் அறவுண்ணும் என்றது உறவினரின்மிகுதியை உணர்ந்தியது.

இஃது ஒருகுடம் நீராற சோறமைத்து உண்ணுமாறு மிடிப்பட்ட
காலததும் மனைக்கு மாட்சிமையுடையாள கடல் நீரை வறற
உண்ணுங் கேளிரவரினும் இல்லற நிகழ்த்துதலைக் கைக்கு
நெறியாகக் கொள்ளுமெனத் தலைவன் வியந்து கூறினான்” என்பா.
—தொல. பொருள். கு. 146.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“இல்லது படைக்கவும் வல்ல னுள்ளது
தவச்சிறி தாயினும் மிகப்பல ரென்றாள்
நீனெடும் பந்த ருணமுறை யூடும
இறபொலி மகடுஉப போல”.

—புறம. 331. 6-9.

குறிப்பு:—

வாழ்க்கைத் துணையின் கடமைகளாவன :— துறவோப
பேணல், விருந்தெதிரா கோடல், சுற்றந் தழுவல், வருவாய்க்குத்
தக்க வாழ்க்கை நடத்தல் முதலியன.

(உ).

383. நாலாறும் ஆரூய் நனிசிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும்—மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழும் மாண்கற்பின
இல்லாள் அமைந்ததே யில்.

தருமர்:—என்பது. நால் ஆறும் ஆறு ஆய—தானிருக்கும
இல்லானது நாலு திக்கும வழியாய்; நனி சிறிதாய்—மிகவுஞ்
சிறியதாய்; எப்புறனும்—எல்லாப் புறமுடி; மேல் ஆறு—மேலே
நின்று; மேல உறை சோரினும்—மழை பெய்கிற நீர் மேலே
தங்காமல் ஒழுக இப்படி வருத்தமுற்றிருப்பினும்; மேல் ஆய
வள்ளாள ஆய—மேலான குணத்தைத் ¹தகையவிடாது ஒழுக

¹ தகையவிடாது—தளரவிடாமல்.

வல்லாளாய்; வாழும் ஊர்—தான் வாழும் ஊரார்தாமே; தன் புகழும்—தன்னைப் புகழும்படியாக; மாண் கறபின் இல்லாள்—மிசுரத கறபினையுடைய மனையாள; அமைந்ததே இல்—இருந்த இல்லே இல்லாவது எனறவாறு.

இவை கறபு மிகுதியும் அறிவுடைமையுங் கூறியதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. நான்கு திக்கும் வழியாய மிகவுஞ் சிற்தாய எபபுறனும் நெறியாலே மழைநீர் தம் மேலே சொரியினும் மேலாய ஒப்புரவு செய்ய வல்லளாயத தான வாழுகின்ற ஊரிலுள்ளாரால தான புகழப்படும் மாட்சிமைப பட்ட கறபுடையாளாகிய மனையாளால் அமைவுடைத்தே மனையாவது எனறவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது நாலாறும் ஆறாய நனி சிற்தாய—நாலுதிகுகும் வழியாய் மிகவுஞ் சிற்தாய்; எபபுறனும் மேலாறு மேலுறை சோரினும்—எல்லாப புறமும் மேலே பெய்கிற நீர் கீழே ஒழுகினும்; மேலாய வல்லாளாய—மேலாய குணத்தை வல்லளாய; வாழும் ஊர் தற்புகழும் மாண்கறபின்—தாம் வாழும் ஊர்தாமே தன்னைப் புகழும் நல்ல கறபினையுடைய; இல்லாள் அமைந்ததே இல்—மனையாள இருந்த வீடே வீடாவது என்றவாறு.

கருத்து :—என்றும் தன் ஒழுகுகத்தில் தவருத கறபுமிக்க மனையனைப பெற்ற வீடே வீடாவதாம்.

மேற்கோள் பகுதி :—

நச் :—“பெற்ற தேளததுப் பெருமையின் நிலையிக் குற்றஞ் சான்ற பொருள எடுத்தது உரைப்பினும்—தலைவி அங்ஙனம் உரிமைசான்ற இடதது அவனைப் பெருமையின கண்ணே நிறுத்திக் குற்றமமைந்த களவொழுக்கத்தை வழுவியமைந்த பொருளாகக் கேளிராக்காயினும் பிராக்காயினும் உரைப்பினும்;

அது களவொழுக்கத்தையுந் தீய ஒரையுளஞர் துறவாது ஒழுகிய குறறத்தையும் உட்கொண்டும் அதனைத் தீதென்மொற் கூறுதலாம்.

உ-ம்:—“நாலாறு மாறாய் ..... அமைநததே யில்” இதனுள் மனைவி அமைநதுநின்ற இலநிலையே இலலறமாவதெனவே யாம் முன்னரொழுகிய ஒழுகுகமும் இததுணை நனமைபாயிறறு எனற ராயிறறு இது குறிப்பெச்சம்” எனபா.

—தொல. பொருள். கு. 146.

நச்:—“நாலாறு மாறாய் .... அமைநததே யில்” என்னும வெண்பா விருந்து புறந்தருதல் கூறியதுமாம்” எனபா.

—தொல. பொருள். கு. 153.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“உள்ளது

தவசுகிறி தாயினும மிகப்பலா என்னா
நீளநெடும் பந்தா ஊண்முறை யூட்டும
இறபொலி மகடுஉ”

—புறநாதுறு. 331.

‘நனிசிறிதாய்’ —

“இடமபட வீடிடேல”

1

—ஆததிசகுடி.

“சிறுகக கட்டிப பெருகவாழ”

—பழமொழி.

குறிப்பு:—

“தற்காததுத தற்கொண்டாற பேணித தகைசான்ற சொற் காததுச சோராவிலாள் பெண்” என்ற குறஞ்சொல்லில் ‘தன மாட்டுப் புகழாவது—வாழுழா கறபால் தன்னைப் புகழ்வது’ என்று பரிமேலழகர் குறிப்பிட்டது இங்கே நினைவுகூர்தற் குரியது.

(15).

384. கட்கினியாள் காதலன காதல் வகை புனைவாள்
உட்குடையாள் †ஊராண் இயல்பினாள்—உட்கி
இடனறிந் தூடி இனிதாய் உணரும்
மடமொழி மாதராள பெண்.

தருமர் :—எனபது. கட்டு இனியாள்—தன் காதலன் கண்ணுக்கு இனியவளாய்; காதலன காதல வகை—அககாதலன் காதலிககத தகக வகையாக; புனைவாள—தன்னை அழகு செய்ய வல்லவளுமாய்; உட்கு உடையாள்—பிறா அஞ்சுதககக மதிப்பை உடையவளுமாய்; ஊராண் இயல்பினாள்—ஒப்புரவுடையளுமாய்; உட்கி—காதலனபால் அச்சமுடையளாய்; இடன அறிநது ஊடி—அவனது செவ்வியறிநது ஊடி; இனிதாய் உணரும்—அநத ஊடலை அவன தீரககுமிடதது நீட்டியாமல இனிதாகக் கோப மாறவல்ல, மடமொழி மாதராள பெண்—மெததென்றவாராதை யுடையவளே இவ்வாழ்க்கைக்குப் பெண்ணாவள எனறவாறு.

கற்புடைமகளிரா அழகு செய்யிற பிறா விருமபுவா என்று சொல்லி ஈண்டு அழகு செய்ய வல்லவள எனபது எப்படியோ எனின, ஆண்டுக கற்பைப் பொதுவகையாக கூறி ஈண்டுக் கலவி கூறியதாகலின பிறா அறிய அழகு செய்யாது தன் காதலன காதலிககுமபடி அழகு செய்ய வல்லவள எனக கலவிக்கு ஏறபுடைததாயச சிறப்பிததுக கூறியதாம.

பதுமனார் :—எனறது. கண்ணுக்கு இனியளாய்க் காதலன காதலிகத வேடகை புனைவாளாய்ப, பிறரால் கூசப்படும் இயல்பினைபுடையாளாய, ஒப்புரவு செய்யும் தன்மையளாய்க், காதலனை அஞ்சி இடனறிநது புலாநது அப்பலவியை இனிதாகத

---

†ஊரா நாண் இயல்பினாள் என்று பாடலு கொண்டு ஊரிலுள்ள மகளிர் தன்னைக் கண்டு நாணுமாறு நல்லொழுக்கமுடையாள என்று பொருள் கூறுவாரும் உளா.

தீரும் மடமொழியை யுடைய மாதரான், பெண்ணுவாள் என்ற வாறு.

கட்கினியாள—ஏறறச சுருக்கமான சரீரமும், விபரீதமான கண், கை, கால், விரல்களும், துனமுகமுமாய் இருத்தலும், பூமி அதிர நடத்தலும், கொடிய வாராததை கூறலும், எப்பொழுதும் கொட்டாவி நெடடை முறித்தல முதலான சேடடைகளும் உண்டாயிருத்தலும், விவாதம் பண்ணலும், ¹ அந்நிய கிரகத்திலே போயிருத்தலும், ² அததாவேசமும், ஆகார மிகுதியும், ³ துரா சாரமும், அழுக்கும, அசுத்தமும், என்று இததோஷங்களை யுடைய ளாயிருத்தலும் அன்றி உத்தமமாக எண்ணப்பட்ட இலக்கணங் களை யுடையளாகிச் சுத்தையாய சுகையாய இருத்தலுமாம்.

காதலன் காதல் வகை புனைவாள—நேரிதாய நீண்ட வெண் சோறு, பருப்புச் சோறு, பாற சோறு, அப்பம், ⁴ அக்காரம் எனலும் ஐந்தும், கைத்தல, புளித்தல, காரத்தல, உவாததல், துவாததல், தித்தித்தல, [†நாறல், காறல், எனலும் எட்டு ரசங் களும்] ஒன்றுக்கொன்று கூடும ஸ்ரசவாயங்கள அறிந்து கூட்டு தலுமாகி உண்பன், தின்பன், நகருவன், சுவைப்பன், பருகுவன், ஆகிய ஐவகையுங் கூடின பஞ்ச பக்குவானனங்களுமும் ஒன்றை யொன்றொவ்வாதபடி ⁵ மகாரங்களுக்க சமைக்கும் ஆாதத ⁶ கௌசலயமும், பாததாவாலே †பிரதிபத்தி பண்ணப்பட்ட ⁷ யிஷ்டெவ பிதி, தேவா, சுற்றத்தாரா, அதிதிகள், எனலும்

¹ அந்நிய கிரகம்—பிராமணை.

² கரம் நீட்டிச சினமுறல்.

³ துராசாரம்—தீயொழுக்கம்.

⁴ அக்காரம்—சாககரையனம்.

†நாறல், காறல், இதனுள் அடங்கா.

ஸ்'ரசவாயங்கள்' எனறிருத்தல பொருத்தம்.

⁵ சிதைவு ஏற்பட்டிருத்தல கூடும.

⁶ கௌசலயம்—திறமை.

†பிரதிபத்தி—நம்பிக்கை, பிரீதி எனறிருத்தல்கூடும்.

⁷ (சிதைத்தனது) ரிஷி எனறிருத்தல பொருத்தம்.

இவாகனையும் அவனதனையும், புசிகுருமிடதது அனுகூலையாகியும் சிரததையாகியும் அவனடியைப் பிடித்ததுப் பின்னே துஞ்சலும் முன்னே ¹உணாதலும் உடையளாயிருத்தலுமாம்.

உட்குடையாள—²பூர் புமாண்கள் எல்லாரும் தனனைக கண்டு கூசுமபடி பதிவிரதா பாவம உடையவளாய இருத்தலாம். ஊராண் இயல்பினுள்—தனக்கிடமதாகிய கருமமாயிருப்பினும் ஆயலார்க்கு ஒத்த ஒப்புரவுகளிற குறையாத இயல்பினையுடையளாயிருத்தலாம்; உட்கு—பாததாவுக்கு எப்போதும் அஞ்சுதலையுடையளாயிருத்தலாம். இடன அறிநது ஊடி—பாததாவுக்குப் பலராக ஸ்திரிகள உண்டானாலும், பரததையாகளிடதது ஒழுக்கம் உண்டானாலும், தான் அதற்கு இடனறிநது ³கலாவித்தலாம். இனிதின உணரும் மடமொழி மாதராள பெண்—அக கலாவத்தை அவன் தீராக அன்னியமும்படி உணாதலும், உடைய மடமொழி மாதராள பெண்மையுடையாள் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—என்பது. கட்கினியாள் காதலன் காதல் வகை புனைவாள—கண்ணுக்கு இனியாளுமாயக காதலன் காதலிக்கத்தக்க வகை தனை அழகு செய்ய வல்லருமாய்; உட்குடையாள ஊராண் இயல்பினுள்—பிறா அஞ்சுதக்க மதிப்புடையருமாய், ஒப்புரவுடையருமாய்ப், பண்புடையருமாய்; உட்கு இடனறிநது ஊடி—அச்சமுடைமையாற காதலன் செவ்வியறிநது காதலித்தது, இனிதின உணரும்—அந்த ஆடலை அவன் தீராக நீட்டியாமல இனிதாகக் கோபமாறவல்ல, மடமொழி மாதராள பெண்—மெத்தென்ற மொழியினையுடைய மாதராள இவ்வாழ்க்கைப் பெண்ணாவாள் என்றவாறு.

கருத்து:—இனிய காட்சியும், நல்லொழுக்கமும், அன்பும் உடைய பெண்ணே வாழ்க்கைத் துணைவியாதற சூரியாள.

¹ உணர்தல்—துயிலெழுதல்.

² பூர் புமாண—மகளிர் ஆடவா

³ கலாவித்தல்—சிறுகோபம் கொள்ளல்.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ஊடல் உணாதல் புணாதல் இவைகாமம்
கூடியார் பெற்ற பயன்”.

—குறள்.

“ஊடிப் பெறுகுவங் கொலலோ நுதலவெயாபபக
கூடலிற றேன்றிய வுப்பு”.

—குறள்.

மேற்கோள் பகுதி:—

நசு :—“கழிவினும் வரவினும் நிகழ்வினும் தததங்குலத்திறகு
ஏறகுமபடியாக முறகூறிய கற்பு முதலிய நல்லவறறைக் கறபித
தலும், காம நுகாநத இன்பமாகிய கறபிறகுத தீயவறறைக
கடிதலும் செவிவிததாயககு உரியவாகுமென்று கூறுவா புலவா”
என்று உரைகூறி அதற்கு உதாரணமாக இச்செய்யுளை எடுத்துக்
காட்டுவா. “கடகினியாள, இதுகாமம்; வகைபுனைவாள், இது
கறபு; உட்குடையாள, இஃது ஒழுககம்; ஊராண்மை, இது
சுற்றமோம்பல; ஊடியுணாதல, அல்லவைகடிதல்” என்பர்.

—தொல. பொருள. கு. 153.

நசு :—ஆண்மையாவது ஆளுநதனமை. அஃது “ஆயிடை
யிரு பெயராண்மை செய்த பூசல” என இருபாழையும் உணாத
திறு. ... “உட்குடையாள ஊரரண இயலபினாள்” எனவும
விகாரமாயும் நிறகும” என்பா.

—தொல. சொல. கு. 57.

மயிலை:—ஒருருபு அடுக்கித் தமக்கேற்ற ஒரு பெயரும் ஒரு
வினையும் இறுதிவர முடிந்ததற்கு இச்செய்யுளை எடுத்துக்
காட்டுவா.

—நன. பொத. கு. 4.

பரிமே :—“நின் உண்கண் சிவப்பிறகு அஞ்சுவான
அவனுக்குத் துணிநீங்கி அவனொடு வினையாடலை தொடங்கு;
இவ்வாறு துனியினகண் மிகுவையாயின் அவன் காமவின்பங்
கெடும்; அதற்குக் காரணமாகிய மகள் இவன் சொல்லிய
பேதைப் பருவத்தாள்; இவனைக் காய்ந்து இவன் நெருசின்கண்

அல்லாப்பை இறுகப் பூட்டுதலால் நீ பெ.....ண் இருட் பொழுதினில் நீங்கற்பாலே யல்லை; நீங்கள் 'இடனறிந்து ஊடி இனிதின் உணரும்' ஒழுக்கத்திற்குப் பிழையாமென்று அவளை அக்குடியின் முதிாபெண்டிா கழற" என உரை கூறிப் போவர்.

—பரிபாடல. 6. 96-100.

(ச).

385 *எஞ்ஞானமும் எங்கணவர் எந்தோள்மேற்
சேர்ந்தெழினும்

அஞ்ஞானமும் கண்டேம்போல் நாணுதுமால்—

எஞ்ஞானமும்

என்னை கெழீஇனா கொல்லோ பொருள்நசையாற்
பனமார்பு சேர்ந்தொழுகு வார்.

தருமர்:—எனபது எஞ்ஞானமும்—எல்லாநாளும்; எம் கணவா—எமமுடைய கணவா, எம தோள மேல சோநது எழினும்—எமது தோளினைப் பொருநதி ஒழுகினும்; அ ஞான்று—மணஞ் செயத அன்று; கண்டேம போல—கண்டாறபோல; நாணுதும்—இன்றும் யாம நாணுதலையுடைடோம; [இங்ஙனம் இருக்க] எ ஞானமும்—எல்லா நாளும்; பொருள் நசையால்—பொருளின மேல ஆசையுறறதனால், பல் மார்பு சோநது ஒழுகு வாரா—பலா மார்பும் சோநதொழுகும் பொதுமகளிரா, எனனை ¹கெழீஇனா கொல்லோ—எனனை கெழுதகைமையையுடையாரோ என்றவாறு. [ஆல—கொல அசைகள்].

கெழுதகைமை—பழுகிய உரிமையால் எண்ணுது செய்வது. தலைவனபாற சேரிப் பரததையர் குறி கண்டு மனமழுங்கிய தலைவி கூறமுயிறாறு.

பதுமஞர்:—[என்றது. நாடோறும் எம் கொழுநன்

*இச்செய்யுள் ஒரு குலமகள பொதுமகளிராது நிலைகண்டு வியநது கூறுமாறு அமைநதுள்ளது.

¹கெழுவினா கெழீயினா என அளபெடுத்தது.

எமமுடைய தோள்மேற சோந்தொழுகினும்; முதல் நாள் கண்டாற்போல நாணுதும்; நாடோறும் என்ன கெழுதகைமைய ராயிரா கொல்லோ பொருள் நசையாற பலருடைய மார்புகளைச் சோந்தி ஒழுகுவா என்றவாறு.

அஞ்ஞான்று—முதல் நாள் கெழீஇனா—கெழுதகைமையுடையராயிரா. நசை—ஆசை.]

விளக்க உரை :—என்பது. எஞ்ஞானமும் எங்கணவர் எந்தோள மேல சோந்தி எழினும்—எல்லா நாளும எமமுடைய கணவா எமது தோளைப் பொருந்தி ஒழுகினும்; அஞ்ஞானமும் கண்டேம போல நாணுதமால்—மணஞ்செய்த அன்று கண்டாற போல யாம நாணுதலையுடையோம்; எஞ்ஞானமும் எனனை கெழீயினா கொல்லோ—எல்லா நாளும எனனை கெழுதகைமையை உடையாரா கொல்லோ, பொருள் நசையால்—பென் மார்பு சோந்தி ஒழுகுவா—பொருள்மேலுள்ள ஆசையால் பலருடைய மார்பைச் சோந்தி ஒழுகுவா என்றவாறு.

நருத்து—பொதுமகளிரா நாணமின்றி நடத்தல போலக் குல மகளிரா நடவாரா.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

‘எஞ்ஞானமும். நாணுதமால்’—

“நலத்தோ டளவிய நாணணிந தோரும்”

—பரிபாடல். ‘வானொழிவி, -39 ஆம் அடி.

(நு).

386 உள்ளத் துணர்வுடையான் ஓதிய நூலற்றால் வள்ளனமை பூண்டானகண் ஒண்பொருள்

—தெள்ளிய

ஆண்மகன் கையில் அயில்வாள் அனைத்தரோ நாணுடையாள் பெற்ற நலம்.

தருமர் :—எனபது. வள்ளன்மை பூண்டான்கண்—
கொடை பூண்டவன கையிலுள்ள; ஓள பொருள்—ஒள்ளிய
பொருளானது; உள்ளதது உணர்வுடையான—மனத்தினால்
ஆராய்நதறியும் இயற்கையான அறிவுடையவன்; ஓதிய நூல்
அறறு—கற்ற நூலோடு ஒக்கும்; நாண் உடையாள பெற்ற
நலம்—நாண்முடையவளுக்கணடாகிய நட்புப் பண்பு; தெள்ளிய
ஆண்மகன் கையில்—தெள்ளிதான் ஆண்மைத் தன்மையைப்
பூண்டவன் கையிலுள்ள, அயிலவாள் அனைத்து—கூரிய வாளோடு
ஒக்கும் என்றவாறு. [ஆல் அரோ அசைகள்]

இயற்கை யறிவுடையவன் ஓதிய நூல் பிறாக்குப் பயன்
படுமாறு போலக் கொடைபூண்டான கைப்பொருள் பிறாக்குப்
பயன்படும் என்பதாம். ஆண் மகன் கையில் வாள்போல
நாண்முடையவளுக்கூள நலமும் யாவராலும் மதிக்கப்
படுவதாம். அல்லது உம உணர்வுடையான ஓதிய நூலும்
கொடையுடையான செவமும் புகழை விளைக்கும் எனபதாம்.
ஆண்மகன் கையில் வாள் போல நாண்முடையாள நலமும்
தன்னை மதியாரைக் கெடுக்கூந் தன்மையதாம். நலமானது
கற்புஞ் சத்தியமுடைமைபுமாம். அதனால் அதுவே மதியா
தாரைக் கெடுக்கும் என்றார். வாள்றறுநூல்அறறு, என்னும்
இரண்டும் இடைநிலைத் தீயமாகப் பொருளுரைக்க.

பதுமரார் :—என்றது. இயல்பாக மதியுடையவன் ஓதிய
நூல் பிறாக்குப் பயன்படுமாறு போற கொடை பூண்டான
கையில் ஒண்பொருளும் பிறாக்குப் பயன்படும்; திண்மையினை
யுடைய ஆண்மகன் கையிற கூரியவாள் போல நன்கு மதிக்கப்
படும் நாணுடையாள பெற்ற நலம் என்றவாறு.

உள்ளத்துணர்வுடையான் ஓதிய நூல்போல மிக்க விளக்கஞ்
செய்தலும், வண்மை பூண்டாளிடத்தூள ஒண பொருள்
போலப் புகழ் விளைத்தலும், தெள்ளிய ஆண் மகன் கையிற
கூரிய வாள் போல மதியாதாசகு அச்சத்தைக் கொடுத்தலும்

ஆகிய நன்மைகளால் மதிக்கப்படும் நானுடையாள் பெற்ற நட்பு நலம என்றவாறு.

அற்று என்பதனை மத்திம தீயமாக்கி நூலகததும், பொருள கததும், கூட்டுக. முன்னடி யிரண்டும் ஒன்றாகப் பொருளுரைப் பது கூடாது. அற்று என்பதும் ஆல் என்பதும் இடைச்சொல். அனைத்து என்பது ஈண்டு உவமத்தினகண் வந்தது.

விளக்க உரை :—என்பது. உள்ளதது உணர்வுடையான் ஓதிய நூல் அறறால்—மனததில் ஆராயநதறியும் இயறகையான அறிவுடையவன கறறநூல் போலும்; வள்ளனமை பூண்டான கண ஒன்பொருள்—கொடைக்கடனைப் பூண்டவன கையில ஒளளிய பொருள்கள, தெளளிய ஆணமைகன் கையில அயிலவாள அனைத்து—தெளிநத ஆணமைத தனமையுடையவன கையிற கூரிய வாளொககும்; நானுடையாள பெற்ற நலம்—நாண் முடையவளுககுண்டாகிய நட்புப் பண்புடைமை என்றவாறு.

இயல்பான மதிபுடையவன ஓதிய நூலும் பிறாக்குப் பயன்படுமாப் போலக் கொடை பூண்டான கையிற பொருளும் பிறாக்குப் பயன்படும் என்பதாம். ஆணமையுள்ளவன கையில வாளும் பழுதுபடாமல் [எல்லாராலும்] மதிக்கப்படும்; அதுபோல நாண்முடையவளுககுண்டான கறபும் எல்லாராலும் கொண் டாடப்படும் என்பதாம். அதுவன்றியும் ஆண்மைகன் கையில வாளபோல நாண்முடையானை மதியாதாரை அவள கறபென்னும் வாள அறுக்கும் என்பதாம். [அற்று என்பதனை] நூல், வாள, இரண்டுககும் இடைநினைத் தீயமாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க.

கருத்து :—நாண்முதலிய பெண்ணியல்புகளாலே பிற நலங் களும் பெருமை பெறும்.

மேற்கோள் பகுதி :—

நச் '—' அஞ்சுவநத உரிமைக் கண்ணும்—தலைவனும் பிறரும் அஞ்சும்படி தலைவிக்கட்டோன்றிய உரிமைகளிடததும்,

அவை இல்லறம் நிகழ்த்துமாறு தன் மனத்தாற் பல வகையாகக் காணலும், பிறாக்குத தான் கொடுத்தலும், கற்புச் சிறத்தலுமாம்.

உ-ம்:—“உள்ளத துணாவுடையான் ... பெற்ற நலம்” இதனுள் நலமெனறது இம்மூன்றினையும். தலைவி இல்லறப் பகுதியை நிகழ்த்துமாறு பலவகையாகக் காணும் தன்மை உணர்வுடையோன ஒதியநூல் விரியுமாறுபோல விரியா நிற்பதெனவும், இவள் கொடைநலம் வளானமை பூண்டான பொருளனைத தெனவும், இவளது கற்புச் சிறப்புப் பிறாககு அசசரு செயதலின வாள்னைதெனவும், தலைவன அவளுரிமைகளை வியந்து கூறியவாறு காண்க” எனபா.

—தொல. பொருள். கு. 146.

(சு).

387. * கருங்கொள்ளுந் செங்கொள்ளுந் தூணிப்

பதக்கென்று

ஒருங்கொப்பக் கொண்டானும் ஊரன்—

ஒருங்கொவ்வா

நன்னுதலார்த தோய்ந்த வரைமார்பன நீராடாது

எனனைபுந தோய வரும்.

தருமர் :—எனபது. கருங்கொள்ளும்—மடித்த கொள்ளையும், செங்கொள்ளும்—நலமுடைய கொள்ளையும், ¹ தூணிப் பதக்கு என்று—தூணிப் பதக்காக; ஒருங்கு ஒப்ப கொண்டான ஆம் ஊரன்—ஒரு விலையாகக் கொண்டவன தன்மையை ஒக்கும் நமது தலைவா தன்மையும்; [அஃதேன் எனில்] ஒருங்கு

* அகப்பொருட கிளவி துறை.—

உலாவப்போய வந்த தலைமகன பள்ளியிடத்தானாகத் தலைமகள் சொல்லியது.

¹ தூணி—நானகு மாக்கால. பதக்கு—இரண்டு மாக்கால்.

ஒவ்வா—ஒரு குணத்தாலும் நோ ஒவ்வாத; நல் நுதலா—நல்ல நுதலினையுடைய பொதுமகளிரை; தோயநத வரை மாராபன்—பொருந்திய [மலைபோலும்] மாராபினையுடைய தலைவா; நீராடாது என்னையும் தோய வரும்—நீராடாதே என்னையும் பொருந்துவதாக வருவா ஆதலால் என்றவாறு.

கருங்கொள் என்பதைக் கருவேலம் விரை எனபாரும் உளர். கருங்கொள்ளும் செங்கொள்ளும் எனவே பரததையா குணத்தின் நனமை தீமை அறியாமல் பெண் எனலும் மாததிரமே உட்கொண்டா என்பதாம். பரததையரொடு நோக்கித் தன்னைத் தோய வருந தலைவனது தனமை இதுவாயிருந்தது. நீராட்டல அபபரததையரைத் தோயநத பாவம் ¹ நதி யாடி வருவதாம். பரததையரிடமிருந்து வந்த தலைவனை ஊடிப் பாங்கி யொடு தலைவி கூறியதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. கருங்கொள்ளையும் செங்கொள்ளையும் ஒன்றற்குச் சிறப்புக கொடாதே தூணிப்பதக்காக உலக ஓக்கக கொணடாறபால ஊரன எயமோடு ஒருங்கு ஒவ்வாத நன்னுதலாரைத் தோயநத வரைமாராபன் நீராடாமலே என்னையுந தோய வரும் என்றவாறு.

விளக்க உரை:—என்பது கருங்கொள்ளும் செங்கொள்ளும் தூணிப் பதக்கு என்று—கருங்கொள்ளையும் செங்கொள்ளையும் தூணிப்பதக்காக, ஒருங்கு ஒப்பக கொண்டாறும் ஊரன—ஒரு தன்மையாக விலைகொண்டான ஊரன; ஒருங்கு ஒவ்வா நன்னுதலாரைத் தோயநத வரை மாராபன்—ஒரு குணத்தினாலும் நேரொவ்வாத நல்ல நுதலினையுடையாரைத் தோயநத வரை மாராபன், நீராடாது என்னையும் தோயவரும்—நீராடாதே என்னையும் பொருந்துதற்கு வரும் என்றவாறு.

குணத்தின் நனமை தின்மை பாராமற பெண் என்னும்

¹ எழுத்துக்கள் சிதைந்தன.

மாத்திரமே உட்கொண்டான் என்பதாம். கருங்கொள் என்பது மடித்த கொள்ளு. செங்கொள் என்பது கொள்ளுச் சபாவமான செவ்விப்புடைமை. அல்லதூஉம கருங்கொள் என்பது கருவேலம் விதை என்பாரும் உளர்.

கருத்து—குலமகளிர் தூய மனப்பாங்குடையவராவர்.

குறிப்பு.—

கருங்கொள்ளையும் செங்கொள்ளையும் உவமையாகுகியது பரததையரது இழிவையும் குலமகளிரது உயாவையும் புலப்படுக தற்கு என்க. தலைவன தன்னையும் பரததையையும் ஒரு நிகராகக் கருதிய பிழையையும் கலைமகள் பொறுத்தது நீராடி வந்தாலாவது கூடலாம் என்று கருதினமையால் குலமகளிரது தூய மனப்பாங்கு பெறப்படும “பெண்ணியலரா எல்லாரும் கண்ணிற பொதுவுண்பா—நண்ணேன பரதத நின மாபு”. என்ற திருக்குறளை ஈண்டு நினைதல தகும.

(எ).

388. *கொடியவை கூருதி பாண! நீ கூறின
அடிபைய விட்டொதுங்கிச் சென்று—தூடியின
இடக்கண் அனையம்யாம் ஊரற கதனால்
வலக்கண் அனையார்க்கு உரை.

தருமர் :—என்பது. ¹பாண—பாணனே, ²கொடியவை கூருதி—கொடிய வாராததைகளைச் சொல்லாதே கொள்; நீ கூறின

* அகப்பொருட்கிளவிததுறை.—

தலைவனது பிரிவுணாததிய பாணனை நோக்கித் தலைவி மறுத்தாக கூறியது.

¹பாணன—இசைப்பாடப்பொடிப பிழைக்கும் இழிகுலத்தான, தலைவன தலைவியாகுத தூது போதல இவன தொழில.

²கொடியவை. என்றது தலைமகன பிரிவுபற்றிய செயதியை, ‘செல்லாமை யுண்டேல எனக்குரை’ என்பது குறிப்பு.

—நீ கூறுவையாகில்; யாம்—; ஊரறகு—நமது தலைவற்கு; ¹ துடியின் ² இடக்கண் அனையம்—துடியினது இடக்கண்போல பயன்படாதேய்; அதனால்—ஆதலால்; அடிபையகிட்டு ஒதுங்கிச் சென்று—அடியை மெல்ல வைத்து ஒதுங்கிச் சென்று; வலக்கண அனையார்க்கு—துடியினது வலக்கண் போலப் பயன்படும் பரததையாக்கு, உரை—இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவாயாக என்றவாறு.

அடிபையகிட்டொதுங்கிச் சென்று எனவே பரததையர் பாற செல்லும்பொழுது அவர் மனம் பொருந்தும்படி அடியை மெள்ள வைத்துத் தாழ்ச்சியுடனே வாய்புதைத்துச் சொல்லுவாய் என ஊடல தீரகரும பாணனைத் தலைவி பழித்ததுரையாடியதாம்.

பதுமனார்:—என்றது. கொடிய உரைகளைக் கூற தொழுவாயாக பாணனே! யாம் ஊரறகுத் துடியின் இடக்கண் போலப் பயன்படேம ஆதலாற கூறுவாயாயின் அடியை விரையாது இட்டு நடந்து சென்று துடியின் வலக்கணபோல ஊரறகுப் பயன்படும் பரததையாக்குக் கூறுவாயாக என்றவாறு.

இடக்கண் போலப் பயன்படேம யாம்; பயன்படும் வலக்கண் அனையார்க்கு உரை.

விளக்க உரை:—என்பது. கொடியவை கூறுதி பாண—கொடிய வார்த்தையினைச் சொல்லாதே கொள்ளு பாணனே; நீ கூறின—நீ சொல்லுவையாயின்; அடிபையகிட்டு ஒதுங்கிச் சென்று—அடியை மெள்ள வைத்துத் தாழ்ச்சியுடனே ஒதுங்கிச் சென்று; இடக்கண் அனையம் யாம் ஊரறகு அதனால்—தலைவற்கு யாம் துடியின் இடக்கண் போலப் [பயன்படாதேய்] ஆதலால்;

¹ துடி—உடுக்கை.

² உடுக்கைக்குக் கண்ணாவது—அடிதாக்கப்படும் இடம்: உடுக்கை வலப்புறம் மட்டுமே அடிபட்டும்; இடப்புறம் அடிபடாதும் இருததலின் அதனை உவமையாக்கினார்.

வலக்கண் அனையார்க்கு உரை—வலக்கண் போலும் பரத்தை யர்க்குச் சொல்லுவாயாக என்றவாறு.

கருத்து:—குலமகளிரா தமது ஊடலால் இன்பம் மிகும்படி செய்யவல்லவா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“அருமபவிழ தாரினான எம்மருளும் என்று
பெரும்பொய டுரையாதி பாண!—கருமபின்
கடைக்கண் அனையமநாம ஊரற கதலை
இடைக்கண் அனையார்க் குரை.

—நாலடியார். 390.

(அ).

389. *†சாய்ப்பறிப்ப நீர்திகழும் தண்வய லூரனமேல்
ஈப்பறக்க நொந்தேனும் யானேமன்;—தீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருத தண்சாந் தணியகலம்
நோக்கி யிருந்தேனும் யான.

தருமர்:—என்பது. ¹சாய பறிப்ப—கோரையைப்
பிடுங்கவே; நீர் திகழும்—வேகத்துடனே வரும் நீரால் துலங்கிய;
தண் வயல் ஊரன் மேல்—குளிர்ந்த வயலையுடைய நமது தலைவர்
மேலே; ஈ பறக்க நொந்தேனும் யானே—மன்[முன்பு] ஈப்பறக்கு
மதோ என்று அதற்கு மனம் மிக வருந்தியவளும் யான்;
தீ பறக்க தாக்கி—[இப்பொழுது] தீப்பொறி பறக்கும்படியாகத்

* அகப்பொருட் கிளவிததறை.—

‘பரதையைற் பிரிந்தவந்த தலைமகனோடு நீ புலவாமைககுக் காரணம் யாது?’ எனற தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.

† சாயப்பறிகக எனறும் பாடம்.

¹ சாய—ஒருவகைக் கோரைப்புல.

தாக்கி; முலை பொருத—[பரததையா தமது] முலையால் பொருத; தண் சாநது அணி அகலம்—குளர்ந்த சாநதணிந்த மாபததை; நோக்கி—பாரத்தும்; இருந்தேனும் யான்—வலிய நெஞ்சினையுடையளாகப் பொறுத்திருந்தேனும் யான் என்றவாறு.

நோக்கியிருந்தேனும் யான் எனவே, தலைவா தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து பரததையாபாற சென்றா எனறவுடனே உயிரைத் துறப்பதே இயலவு. அது தவிராது அவா கலவியிறப்பட்ட குறியோடு சென்ற தலைவர் மார்பிற சந்தனக்குறி முதலிய அடையாளங்களைக் கண்டு பின்னும் உயிரா துறவாமல தரித்திருந்த போதே என்னைப்போல வலிய நெஞ்சுடையா வேறிலலை எனத் தன்னை இகழ்ந்தது வெகுண்டு உரையாடியதாம். அதுவே யன்றியும் அவா பிரிவுழி அவா செலுமிடத்தது அவாக்கு ஏதேனும் துன்பங்கள் உறுவதாகுமோ என அத்தற்கு வருந்தி இருந்ததுமாம். இததன்மையாய தலைவி தலைவனைப் பரததையிற பிரியக்கண்டும அதற்குப் பொறுத்திருந்தாள எனவே கற்புடைமகளிரது ஒழுக்கங் கூறியதாம்.

பதுமனார் :—என்றது. கோரைப்புலலைப் பிடுங்கவே நீரெழுப்பப்பட்ட தண் வயலூரான் மீது அப்பறக்க நொந்தேனும் யானே, இப்பொழுது பரததையா தீப்பறக்க முலையால் தாக்கிப் பொருத தண்சாநது அணி அகலத்தைக் கண்டிருந்தேனும் யானே என்றவாறு.

சாயப்பறிக்க—கோரைப்புலலைப் பறிக்க, தீ பறக்க—பொறி எழ.

விளக்க உரை :—என்பது. சாயப்பறிக்க நீ திகழும் தண் வயல் ஊரன்மேல—கோரையைப் பிடுங்க நீ தோன்றுங்

¹ சாயப்பறிக்க நீ திகழும் என்றது நீவளத்தைக் குறித்தது.

குளிர்ந்த வயலைபுடைய ஆரன்மேலே; ஈப்பறக்க நொந்தேனும் யானே மன்—ஈப்பறக்குமதோ என்று அதற்கு மிக வருந்தி யிருந்தேனும் யான்; தீப்பறக்கத் தாக்கி முலைபொருத தண் சாந்து அணி அகலம்—தீப்பறக்கத் தாக்கி முலையாற பொருத குளிர்ந்த சாந்தணிந்த மார்பத்தை; நோக்கியிருந்தேனும் யான்— பார்த்துப் பொறுத்திருந்தேனும் யான் என்றவாறு.

இப்படித் தலைவன் பரததையா மாட்டுப் பிரியவும் ஆற்றி யிருந்தல கொண்டு இது கற்புடைய மகளிர் ஒழுக்கம் என்று கூறப்பட்டது.

கருத்து:—குலமகளிர் தம கொழுநரது தகாத ஒழுக்கம் கண்ட விடத்தும் அவர் மீது அனபு குன்றப்பெறா.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“சாய்க் கொழுதிப் பாவை தந்தனைததறகோ”

—கவித. 76, 7.

“இருமபனை வெளிற்றின் புன்சாயன்ன”

—திருமுருகு. 312.

(சு).

390. * அரும்பவிழ்த் தாரினான எம் அருளும் என்று பெரும்பொய் †யுரையலோ பாண—கரும்பின கடைக்கண் அனையம்யாம் ஊரற் கதனால் இடைக்கண் அனையார்க குரை.

தருமர்:—என்பது. பாண—பாணனே! அருமபு அவிழ் தாரினான்—மலரும் பருவத்தைபுடைய அருமபால் தொடுக்கப்

* அகப்பொருட் கிளவித்தறை.—

தலைவி பாணனோடு வெருளல்.

† உரையாதி என்றும் பாடம்.

பட்ட மாலை மாபமுடைய தலைவா; எம் அருளும் என்று—
எமக்கு அருள் செய்வர் என்று. பெரும் பொய் உரையல்—
மிகவும் பொய்களைச் சொல்லாதேகொள்; [என் எனில்] யாம்—
நாம்; ஊரற்கு—தலைவறகு; கரும்பின் கடைக்கண் அனையம்—
கரும்பினது கொழுததாடைக் கணுப போல இனிமை [யில்லா
தேம்] அதனால்—ஆதலால்; இடைக்கண் அனையார்க்கு உரை—
[கரும்பின் இடைக்கண் போல] இனிமையுடைய பரததையாக்கு
இவ்வாரததைகளைச் சொல்லுவாயாக என்றவாறு.

இதுவும் ஊடல தீராகும் பாணனைப் பழிததுரையாடியது.

பதுமனார் :—[என்றது. அரும்பவிழ்தாரான் எமக்கு
அருளும் என்று பெரும் பொய் உரையாதொழிக பாணனை!
யாம் ஊரற்குக் கரும்பின் கடைக்கண்போல இனியேமல்வேம;
அதனால் கரும்பின் இடைக்கண்போல இனியார்க்குக் கூறுவா
யாக. என்றவாறு.

உரையலோ பாண—உரையாதொழிக பாணனை.

விளக்க உரை :—என்பது. அருமபு அவிழ தாரினான
எம அருளும் என்று—கட்டவிழும் அருமபினால் தொடுக்கப்பட்ட
மாலையினையுடையான எமக்கு அருள் செய்வன் என்று' பெரும்
பொய்யைச் சொல்லாதே கேள பாணனை; கரும்பின் கடைக்
கண் போலும் யாம் ஊரற்கு ஆதலால், இடைக்கண் அனையார்க்கு
உரை—இடைக்கண் போலப் பயன்படும் பரததையாககுச்
சொல்வாயாக.

கடைக்கண்—கொழுததாடை.

கருத்து :—சூலமகளிர தம் கொழுநர் வரவு நோக்கி இனிமை
யுடையராயிருப்பா.

(ய).

40. †காமநுதலியல்.

தருமர் :— அஃதாவது. இன்பத்தின் முறைமையைச் சொல்லியதாம். முன்பே இன்பஞ் சொல்லிப் பின்பே உலக முறைமையான பொருட்பால் சொல்லி, அதன்பின் அறப் பகுதியினைச் சொல்லி வீடுபேற்றிலே முறறுங்கக் வேண்டாவோ எனனில் அங்ஙனமன்று. இளமைப் பருவத்திலே அறகதுக்குக காரணமான நூலைக் கறபிதது அதிலுள்ள முறைமையினை உணராததிப, பின்பு மனைவாழக்கையாகிய மணஞ் செயலிதது அவ்வறநூலின் முறைமைகளுக தக ஒழுக்குப்படி அறப்பகுதி முறகூறிக் கலவி, கேளவி, முதலியவற்றால்¹ மண நூலின் இயல்பை வழுவாமல் நடத்ததுதலால் உலகத்திலுள்ள உயிரகளெல்லாம இரட்சைப்படுதல் காரணமாகப் பொருட்பகுதியினைச் சொல்லிப் பின் இன்பத்தைச் சொல்லியதாம்.

பின்பு வீடுபேறு சொல்லவேண்டாவோ எனில் முன சொன்ன முறைமையிலே வழுவாது நடநது இன்ப துன்பத் துயத்து அறுபது வயதிலே, முறறுந் துறநது பின்பு உண்மைப் பொருளை அறிநது அவாவறறுவிடவே வீடுபெறும் ஆதலின், அதற்கொரு பகுதி உரைக்கவேண்டாம எனபதாம்.

பதுமரூர் :— அஃதாவது. செல்வநிலையாமை முதலாகத் தீவினையச்சம ஈரூகப் பதின்மூன்றதிகாரமும், அறப்பகுதி யாகவும், கலவி முதலாகக் கறபுடைமகளிர் ஈரூக இருபத்தாறு அதிகாரமும், பொருட்பகுதியாகவும், காமநுதலியல் ஓரதிகாரமும், இன்பப்பகுதியாகவும், இவ்வதிகாரம் நார்பதினுள்ளும் ஒழுக்க மல்லாதன அறிந்து அவறறை ஒழிநது களையும், அறங்களையும், இவ யாககைநிலையின் பொல்லாங்குகளையும், அறிநது துறத்தலும், சினமில்லாமையும், பொறையுடைமையும், பழவினை பவிக்கும்

†காம இன்பத்தின் தன்மைகளைக் கூறும் பிரிவு.

¹ மனுநூல். எனறிருத்தல் பொருந்தம்.

என்பதும், வீணை அஞ்சுதலும் உடையராய் மேன்மையானும் கல்வியாலும், அறிவுடைமையாலும், நன்னெறியடைதலை வீட்டின் பகுதியாகவும், கூறினவறமுள் இது இன்பத்தின் இயல்பு கூறுகின்றது.

391. *முயங்காக்காற் பாயும் பசலைமற் றாடி

உயங்காக்கால் உப்பின றுங் காமம்;—†வயங்கோதை
நில்லாத் திரையலைக்கும் நீள்கழித் தண்சேர்ப்ப!
புல்லாப் புலப்பதோர் ஆறு.

தருமர் :—என்பது. வயங்கு ஒதை—விளக்கத்தினையுடைய கடலோசை; நிலலா—அடங்காமல; திரை அலைகளும்-- திரைகளானவை; (கரையைப் பொருள்); நீள்கழி தண்சேர்ப்ப—நீண்ட கழிகளின் குளிராத சோபையுடையவனே! முயங்காக்கால்—¹புல்லாதபொழுது; பசலை பாயும்—மேனி பசலையாகும்; ஊடி உயங்காக்கால்—ஊடி வருந்தாதவிடத்து; காமம் உப்பு இன்றும்—காம நுகாச்சி இனிமையுண்டாகாது. (ஆதலால்) புலவா புலப்பது—முன முயங்கிப் பின் ஊடுவது; ஓர் ஆறு—(இனிமைக்கு) நெறி என்றவாறு.

இது தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகள் புலவி நீங்கச் சொல்லியது.

பதுமனார் :—என்றது. தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகள் புலவி நீங்கச் சொல்லியது.

புல்லாத பொழுது பசலை பரகமும்; ஊடி வருந்தாத இடத்துக் காம நுகாச்சி சுவையுண்டாகாது; ஆதலால் வயங்கு

* அகப்பொருட்களில் தலைமகன் :—

தலைமகற்கு வாயில்கோந்த தோழி தலைமகள் புலவி நீங்கச் சொல்லியது.

† வயங்கோதம் என்றும் பாடம்

¹ புல்லாதபொழுது—தழுவாதபொழுது.

ஓதம் நில்லாத திரை அலைகளும் நீள்கழித தண் சேர்ப்பனே !
முயங்கி ஊடுவதே நல்ல வழி என்றவாறு.

உயங்குதல்—வருநதுதல். உபபு—இனிமை. புல்லாப்
புலப்பது—முயங்கி ஊடுவது. வயங்குதல்—விளங்குதல்.

விளக்க உரை:—என்பது. முயங்காக்கால் பாயும்
பசலை—புல்லாதபொழுது மேனி பசலை பரக்கும்; ஊடி உயங்காக
கால உப்பின்றும் காமம்—ஊடி வருந்தாதவிடத்துக் காமநுகாச்சி
இனிமையுண்டாகாது. வயங்கு ஒதை நில்லாத திரை அலைகளும்—
விளக்கத்தினையுடைய கடலோசை அடங்காமல் திரைகளானவை
கரையைப் பொருகின்ற; நீள்கழித தண் சோபப—நீண்ட கழிச
சோபபையுடையவனே ! புல்லாப் புலப்பது ஓர் ஆறு—முயங்கி
ஊடுவதே வழி, என்றவாறு.

இது தலைமகன வாசலிலே புகுதற்குப் பொருந்தின தோழி
தலைமகன் புல்லாவகைக்குக் காரணமாகத் தலைமகனைப் பாராதுப்
பொதுப் பெறச் சொன்னதாம்.

கருந்நு * —ஊடுதலும், கூடுதலும், இல்லையேல காமம் சிறவாது.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ஊடல உணாதல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார பெற்ற பயன.”

—குறள். 1109.

“துரியும் புலவியும் இல்லாயிற காமம்
கனியும் கருக்காயும் அற்று.”

—குறள். 1306.

“ஊடுதல் காமத்திற கின்பம் அதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்”.

—குறள். 1330.

(க).

392. *தம்மவர் காதலர் தார்கூழ் அணியகலம்
 விம்ம முயங்குந் துணையில்லார்க்கு—இம்மெனப்
 பெய்ய எழிலி முழங்குந் திசையெல்லாம்
 நெய்தல் அறைந்தன்ன நீர்த்து.

தருமர் :—என்பது. தம அமர் காதலர்—தம்மால் கிருமபப் பட்ட காதலரது; தார சூழ அணி அகலம்—மாலை சூழநத அழகிய மார்பை; விம்ம முயங்கும் துணை—இறுகத தழுவும் அளவுகள்; இல்லார்க்கு—இல்லாத [பிரிந்த] மகளிராகு; †இம்மென பெய்ய—இம்மெனனும் ஓசையுடைததாய் மிகுதியாய்ப் பெய்யவேண்டி; எழிலி முழங்கும்—முகில் முழங்கா நிறகும்; திசை அனைததும்—திசைகள் எல்லாம்; நெய்தல்—நெய்தற பறை; அறைநது அன்ன நீர்த்து—அறைநதார்போலும் நீரமையாம் என்றவாறு.

நெய்தற பறையாவது—சாப்பறை. இவை பருவங்கண்டு ஆறறத தலைவி தோழிக்குரைத்தது.

பதுமனார் :—என்றது. தம்மால் கிருமபப்பட்ட காதலரது தார சூழநத அணியகலத்தை இறுக முயங்கும் அளவில்லாதார்க்கு இம்மென்று ஒலிபெருகப் பெய்வான வேண்டி அழகிய முகில் முழங்காரின்ற திசையெல்லாம் முழக்கம் நெய்தறபறை அறைந தார்போலும் நீரமையையுடைத்தது என்றவாறு.

தம அமர்—தம்மால் கிருமபப்பட்ட; நெய்தல்—இம்மென்று ஒலிக்கும நெய்தல் நிலத்தைய பறை; சாககாட்டுப்பறை. நீர்த்து—நீர்மையை யுடைத்தது.

* அகப்பொருட் கிளவித்தறை :—

பருவங்கண்டு ஆறறளாகிய தலைவி தோழிககுச் சொல்லியது.

† இம்ம எனல ஓர் ஒலிககுறிப்பு.

விளக்க உரை :—என்பது. தம் அமர் காதலர் தார்கூழ் அணி அகலம்—தம்மால் விரும்பப்பட்ட காதலரது தார்கூழ்நத அழகிய மார்பின; விம்ம முயங்கும் துணை இல்லார்க்கு— நம் அளவில் இறுகத தழுவும அளவுகள் இல்லாதவர்க்கு; இம் மெனப் பெய்ய எழிலி முழங்கும் திசையெல்லாம்—இம் எனனும் ஓசையுடைத்தாய மிகவும் பெய்வான்வேண்டி முகில் முழங்கா நின்ற திகுகுகளெல்லாம்; நெய்தல் அறைநதன்ன நீர்தது— அநத முழக்கம் நெய்தறபறை அறைநதாறபோலும் நீர்மைத்தா யிருக்கும்.

நெய்தறபறை என்பது சாக்காட்டுப் பறை.

கருத்து :—பிரிவுததுன்பம உணர்நது அன்பு செய்யில் இன்பகு சிறகசும்.

(உ).

393. ***†**கம்மஞ்செய் மாக்கள் கருவி ஒடுக்கிய
மம்மர்கொள் மாலை மலராய்ந்து பூத்தொடுப்பாள்
* கைம்மாலை இட்டும் கலுழ்நதாள் துணையில்லார்க்கு
இம்மாலை என்செய்வ தென்று.

தருமர் :—என்பது. கம்மம் செய் மாககள்—தொழில் செய்யும் மனிதா; ¹கருவி ஒடுக்கிய—தமது கருவிகளை ஒடுக்குதற குரிய; மம்மர்கொள் மாலை—மயங்கித தெரியாத மாலைக்காலத்து; மலா ஆய்நது பூ தொடுப்பாள—மலரைத தெரிநது மாலை தொடுகுமவள, துணை இல்லார்க்கு—துணைவரை இல்லாதவார்க்கு;

* அகப்பொருட் கிளவிததுறை :—

தலைமகள செலவுடனபடாமையைத தலைமகற்குத தோழி சொலவியது.

† கம்மம்—கமமியர் தொழில.

¹ கருவி ஒடுக்கிய மாலை என்றது பகலெல்லாம் வேலை செய்த தொழி லாளரும் தம் வேலையை நிறுத்தித தததம காதலியரிடம் செல்லுங் காலம் என்பதைக் குறித்தறகு.

இ மாலை என் செய்வது என்று—இந்த மாலை என்ன பயனைச் செய்யவறறே என வுயிர்த்து; கை மாலை இட்டு—கையின் மாலையைப் போட்டு; கலுழந்தாள்—அழுதாள்.

இது தலைவி மாலையம் பொழுது கண்டு வருந்தியவதனைக் கூறியதாயிற்று.

பதுமனார் :—என்றது. தொழில செய்யும் மக்கள தாம் தொழில் செய்யும் கருவிகளை ஒடுக்கிய மயக்கங்கொண்ட மாலைப் பொழுது மலராகிய பூக்களை ஆராய்ந்து தொடுக்கின்றவள் தன கை மாலையைப் போகட்டு அழுதாள்; தந்துணைவரை யிலலா தார்க்கு இம்மாலை எனன பயன செய்வது என்று என்றவாறு

கலுழ்தல்—அழுதல்.

விளக்க உரை :—என்பது. கம்மஞ செய் மாக்கள் கருவி ஒடுக்கிய—தொழில செய்யும் மக்கள தமது கருவிகளை ஒடுக்கிய; மம்மா கொள மாலை—மயங்கித் தெரியாத மாலைக் காலத்து; மலா ஆய்ந்து பூ தொடுப்பாள—மலரைத் தெரிந்து பூவைத் தொடுப்பவள்; கைமாலை இட்டுக் கலுழந்தாள்—கையின் மாலையை போட்டு அழுதாள்; துணை இல்லார்க்கு இம் மாலை என செய்வது என்று—துணைவரை இல்லாதவார்க்கு இம்மாலை எனன பயன் செய்வது என்று என்றவாறு.

இது தலைமகள் பிரிவுடன் படாமையைத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

கருத்து :—மாலைப்பொழுது பிரிந்த காதலார்க்குத் துன்ப, முண்டாக்கும.

மேற்கோள் பகுதி :—

மயிலை :—“கைம்மாலை யிட்டுக் கலுழந்தாள் துணை யிலலார்க்கு, இடமாலை யென் செய்வதென்று” எனவரும் இது

இம்மாலை என் செய்வதென்று சொல்லியென சொல்லென்பது
கொண்டு முடிதலின், சொல்லெச்சமாயிற்று.

—என. சூ. 359.

(ங).

394. *செல்சுடர் நோக்கிச் சிதரரிக்கண் கொண்டநீர்
மெல்விரல் ஊழ்தெறியா விம்மித்தன—மெல்விரலின
†நாளிட்டு நம்குற்றம் எண்ணுகொல்
தோள்வைத் தணைமேற் கிடந்து. [அந்தோதன்

தருமர்:—என்பது. செலசுடா நோக்கி—படுகின்ற
ஞாயிறறைப் பாராதது; சிதா அரி கண் கொண்ட நீர்—சிதறிய
செவவரிகளையுடைய கண்களில் மலகிய நீரை; மெல் விரல்—
மெல்லிய விரலினாலே; ஊழ் தெறியா—முறையாக வாங்கித்
தெறித்தது; விமயி—பொருமி, தன மெல் விரலின—மற்றுந
தன்னுடைய மெல்லிய விரலினாலே; நாள இட்டு—நாம் பிரிந்த
நாட்களை வைத்து எண்ணி; ¹அணைமேல தன தோள் வைத்தது
கிடந்தது—அணைமீது தனது தோளை வைத்துக்கிடந்தது; நம
குற்றம் எண்ணுகொல்—நம்முடைய குற்றங்களை நினைக்குங்
கொல்லோ; அந்தோ—ஐயோ என்றவாறு.

அணைமேல் தோள் வைத்துக் கிடப்பது—தலைவரைப்
பிரியாதாள ஆதலின தனக்கு அணையே பகையாகக் கிடந்தாள
என அவள் வருத்தங் கூறியதாம். இது வினைமுற்றி மீளந்
தலைவன தனது தேரை விரைவிற கடாவுவது பயனாக அச்
சொல்லி உட்கொண்டு பாகனோடு சொல்லாததுபோல அவன்
கடவத தன்னுள்ளே சொல்லியது.

* அகப்பொருட் கிளவித்திறை.—

வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

† நான்வைத்தது என்றும் பாடம்.

¹ அணை—படுகை.

பதுமனார் :—என்றது. வினைமுற்றிய தலைமகன் பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

படுகின்ற ¹ஞாயிறறைப பாரத்துச் சிந்திய வரியையுடைய கண்கள கொண்ட நீரை மெல்விரலாலே முறை முறையால் தெறித்துப் பொருமித் தன் விரலால நாம பிரிந்த நாட்களை வைத்து எண்ணி நம குற்றங்களை நினைகருங கொல்லோ அணைமேலே தன் தோளை வைத்துக்கிடந்தது என்றவாறு.

விளக்க உரை :—என்பது. செலசுடா நோக்கி—படுகின்ற ஞாயிறறைப் பாரத்து, சிதா அரிக்கண் கொண்டநீர்—சிதறின செவ்வரிகளையுடைய கண்களில் மல்கிய நீரை; மெல விரலின ஊழ தெறியா விரலி—மெலவிய விரலினாலே அந்தக் கண்ணீரை முறைமையாக வாங்கித் தெறித்துப் பொருமி; தன் மெல விரலின நாள வைத்து நம குற்றம் எண்ணுகொல—தன் மெலவிய விரலினாலே நாம பிரிந்த நாளை வைத்து எண்ணி நம குற்றங்களை நினைகருங கொல்லோ, அந்தோ தன் தோள வைத்து அணைமேல் கிடந்தது—ஐயோ தன் தோளை அணைமேல் வைத்துக் கிடந்தது தான் என்றவாறு.

எனவே பாகன்தேரை விரையக் கடவுவது பயன் என்பதாம்.

கருத்து :—பிரிவு காதலாக்கு இரக்கத்தை மிகுதிப்படுத்தும்.

ஒப்புமைப் பகுதி :—

“நாளஎண் நீரமையின் நிலனும குழியும்
விரலிட் டறவே.”

—குறந்தொகை. 46.

“வாளற்றுப் புறகென்ற கண்ணும அவாசென்ற
நாளொற்றித் தேயந்த விரல்”.

—குறள். 1261.

(ச).

¹ ஞாயிற—ஞாயின.

395. *கண்கயல் என்னுங் கருத்தினால் காதலி
பின்சென்றது அம்ம சிறுசிரல்—பின்சென்றும்
ஊக்கி எழுந்ததும் எறிகல்லா ஒண்புருவம்
கோட்டிய வில்வாக் கறிந்து.

தருமர் :—என்பது. சிறுசிரல்—சிறிய ¹சிச்சிலிக் குருவி யானது; கண்—(காதலையுடையாள) கண்களை; கயல் எனலும் கருத்தினால்—கயல் மீன என்று உட்கொண்டதனால்; காதலி பின் சென்றது அம்ம—அவள பின்னே தொடரது சென்றது; பின் சென்றும்—பின்னே சென்றும்; ஊக்கி எழுந்தும்— முயன்றெழுந்தும்; ஓள புருவம் கோட்டிய வில் வாககு அறிந்து —ஒள்ளிய புருவத்தினது முறிவையும் கண்ணையும் நிரம்பின விலலும் அம்புமாகக் கருதி; எறிகல்லா(து)—எறியமாட்டாமல் மீண்டது என்றவாறு

அம்ம என்றது சிச்சிலியானது எறிவதற்கு உன்னிப் பறந்ததும் கயலின் பகுதிபோய விலலும், அம்புமானது அதிசயம் என்பதாம். சிறிய என்றது அதன் அறியாமை கூறியதாம். எறிவது—குத்தவது; சிச்சிலி—மீன கொத்திக் குருவி; இது பாங்கற்கு உற்றதுரைத்தது அல்லது உம பின்சென்ற செவிலிக்கு மருதநிலத்து எதிராதார கூறியதுமாம்.

பதுமரார் :—என்றது. தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது.

காதலையுடையாள கண்ணைக் கயல் எனலும் கருத்தினால் அவள பின்னே சென்றது சிறுசிரல்; பின்னே சென்று முயன்றெழுந்தும் எறியமாட்டுகின்றதில்லை அவள ஒள்ளிய புருவத்தைக்

* அகப்பொருட் கிளவித்திறை .—

தலைமகன் தானுற்றதைப் பாங்கற்குச் சொல்லியது; அல்லது உம் பின் சென்ற செவிலிக்கு மருத நிலத்தெதிராதார சொல்லியது உமாம்.

¹ மீனகுத்திப் பறவை.

கொடிய ¹ வில்வாக்காக அறிந்தது என்றவாறு.

சிறுசிரல—சிச்சிலி ஊக்கி எழுந்தும் எறிகல்வாத—
முயன்றெழுந்தும் எறிய மாட்டுகின்றதில்லை. இது செவிலிகு
மருதநிலத்து எதிரந்தார சொல்லியதுமாம்.

விளக்க உரை:—என்பது. கண்கயல என்னும்
கருத்தினால்—காதலியுடைய கண்ணைக் கயல் என்னுங் கருத்தினால்;
காதலி பின் சென்றது அம்ம சிறுசிரல்—காதலி பின்னே
தொடராதது சென்றது சிறிய சிச்சிலி; பின்சென்றும் ஊக்கி
எழுந்தும் எறிகல்வா—பின்னே சென்று முயன்றெழுந்தும்
எறியமாட்டிற்றில்லை. ஒண புருவம் கோட்டிய வில் வாகு
அறிந்தது—ஒளரிய புருவத்தினது முறிவையும் கண்ணையும் கண்டு
நிரம்பின விலலும் அமபுமாகக் கருதி என்றவாறு.

கருத்து:—நலம் புனைந்துரைத்தல் இனபம மிகுதற்கு ஏது
வாகும்.

மேற்கோள் பகுதி:—

சங்கர:—எழாம வேறறுமைக்குரிய கண்ணுருபின் பரியாய
உருபான 'பின்' எனபதற்குக் காதலி பின் சென்றதமம்' எனற
பகுதியை மேற்கோள் காட்டுவா.

—ஊ. சங்கர. கு. 302.

(ரு).

396. * அரக்காம்பல் நாறும்வாய் அம்மருங்கிற் கன்னோ
பரற்கானம் ஆற்றின கொல்லோ—அரக்கார்ந்த

¹ வில்வாக்கு—வில்லின வளைவு. வாங்கு எனபது வாக்கு எனத்திரிந்தது.

* அகப்பொருட் கிளவித்தறை:—

நறைய தன்மகள் சென்ற சூரத்தருமைகூறி இரங்கியது; அல்லது உம்
மகட்போக்கிய தாயர் சொல்லியது.

பஞ்சிகொண்டு ஊட்டினும் பையெனப் பையென
அஞ்சிப்பின் வாங்கும் அடி. [வென்று

தருமர் :—என்பது. அரக்கு ஆம்பல் நாறும் வாய்—
சிவந்த ஆம்பல் போல மணங்கமழும் வாயையும்; அம்மருங்கிற்கு
—அழகிய மருங்குடையும் உடையாளுக்கு; அன்றே—அய்யோ;
அரக்கு ஆரந்த பஞ்சி கொண்டு ஊட்டினும்-செம்மை பொருந்திய
செம்பரு சூட்டினும் (அது பொருமல), பை என பை என
என்று—மெள்ள மெள்ள என்று, சொல்லி; அஞ்சி—நொந்த
விடப்போகிறதென்று அஞ்சி; பின் வாங்கும் அடி—குறைதது
வாங்கும் அடிகளானவை; பரல் கானம் ஆற்றின கொல்லோ—
பருக்கைகளையுடைய காட்டு வழியையும் பொறுதததல்லோ.

அடிகள் கொடிய நிலத்திலே செல்லத துணிந்தது எவ
வகைததோ என்றவாறு. இது மகட் போக்கியதாய், கருதி
யுரைத்தது.

பதுமரார் :—என்றது. அரக்காமபலே போலும் நாறும்
வாயையும் நுண்ணிய இடையையும் உடையாடகு அப்பாலை
யுடைய சுரத்தின்கண செல்ல அந்தோ ஆற்றின கொல்லோ
முன்பு அரக்காரந்த செம்பஞ்சிகளைக்கொண்டு ஊட்டினும்
மெல்லென, மெல்லென, என்று அதற்கு அஞ்சிப் பின்னே
வாங்கும் அடி என்றவாறு.

ஐ மருங்கு—அழகிய இடையை யுடையாள்; என்றுமாம்.
அன்றே—ஐயோ. அரக்கு ஆர்ந்த பஞ்சு—செவ்வாக்குக
கூட்டின பஞ்சு.

விளக்க உரை :—இது மகட் போக்கிய தாய் சொல்
லியது.

என்பது. அரக்காம்பல் நாறும் வாய் அம்மருங்கிற்கு—

அரக்காமபல்போல மணம் நாறும் வாயையும் அழகிய மருங் குலினையும் உடையாளுக்கு; அன்னை—ஐயோ; பரல் கானம் ஆற்றின கொல்லோ—பருககையையுடைய காட்டுவழி பொறுத்தது ஏதோ; அரக்கு ஆரந்த பஞ்சி கொண்டு ஊட்டினும் —அரக்குத் தோயத்த செம்பஞ்சினைக கொண்டு எழுதி அழகு செய்யினும்; பையென பையென என்று அஞ்சி—அதற்கு நொந்து மெள்ள என்று தான சொல்லி அஞ்சி; பின் வாங்கும் அடி—குறைத்தது வாங்கும் அடி என்றவாறு.

கருத்து:—கறபுடை மகளிர எத்துணை துன்பத்தையும் தாங்கி வல்லவராவா.

மேற்கோள் பகுதி:—

யா. வி:—வெண்பா அளவடியான வந்ததற்கு இச் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுவா.

—அடியோ. கு. 27.

மயிலை. } அன்னை என்னும் இடைச்சொல் இரங்குதற
சங்கர. } பொருள்தந்ததற்கு “அரக்காமபல் நாறும் வாய
அம்மருங்கிறகனனே, பரறகான மாறறின கொல்லோ” என்ற
அடியினை மேற்கோள் காட்டுவா.

—நன. மயிலை. கு 420.

—நன. சங்கர. கு, 421.

ஒப்புமைப் பகுதி:—

“ஆம்பல் நாறும் தேம்பொதி நறுவிரைத்
தாமரைச் செவ்வாய்”.

—சிலப். 4-78.

(சு).

397. *ஓலைக் கணக்கர் ஒலியடங்கு புன்செக்கர்
 மாலைப் பொழுது மணந்தார்—பிரிவுள்ளி
 மாலை பரிந்திட்டு அழுதாள்; வனமுலைமேற்
 கோலஞ்செய் சாந்தந் திமிர்ந்து.

தருமர் :—என்பது. ஓலை கணக்கா—பள்ளி ஓதுமவர்கள்; ஒலி அடங்கு—வாசிக்கின்ற ஓசையடங்கும்படியான; புல் செக்கா—புறகென்ற நிறத்தைபுடைய செக்கா வானம சிறந்த; மாலைப்பொழுது—மாலைக்காலத்து; (தலைமகள்) மணந்தார் பிரிவு உள்ளி—காதலா பிரிவை நினைத்து; மாலை பரிந்து இட்டு—மாலை யிணையும் அறுத்துப் போட்டு, வனம் முலைமேல—அழகிய முலை களின்மேல; ¹கோலம் செய் சாந்தம் திமிர்ந்து—கோலஞ் செய்திருக்கிற சாந்தினையும் அழித்திட்டு, அழுதாள்—; என்றவாறு.

இது தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையைத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

பதுமனார் :—என்றது. தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையைத் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

ஓலையெழுதுங் கணக்கா ஓசையடங்கும் புற்கென்ற செம்மையையுடைய அந்திப் பொழுதில் காதலா பிரிவை நினைத்துப் பூமாலைபைப் பரிந்திட்டு மென்முலைமேற் கோலமாகச் செய்த சாந்தையும் திமிர்ந்திட்டு அழுதாள் என்றவாறு.

விளக்க உரை :—இது தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையைத் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

* அகப்பொருட் கிளவித்துறை :—

தலைமகள் பிரிவுடன்படாமையைத் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

¹ சந்தனத்தால் அழகுபெற எழுதிய தொயயில் கொடி.

என்பது. ஒலைக்கணக்கர் ஒலி அடங்கு-பள்ளி ஒதுமவர்கள் மாலைப்பொழுதில் வாசிக்கிற ஓசை அடங்கும்; புன் செக்கா மாலைப்பொழுது—புற்கென்ற செக்கா வானததையுடைய மாலைக் காலதது; மணந்தார் பிரிவுள்ளி—காதலர் பிரிவை நினைநது; மாலை பரிநதிட்டு அழுதாள—மாலையினையும் அறுததுப் போட்டு அழுதாள; வனமுலைமேற கோலஞ் செய சாநதம் திமிநது—அழகிய முலைமேற கோலஞ் செய்த சாநதத்தினையும் அழிதது என்றவாறு.

கருத்து:—காதலா பிரிவு குலமகளிரா உள்ளததைச் சுடுவதாகும். (எ).

398. *கடக்கருங் கானத்துக் காளைபின் நாளை
நடக்கவும் வல்லையோ எனறி;—¹சுடர்த்தொடஇ
பெற்றான ஒருவன் பெருங்குதிரை அநநிலையே
கற்றான அஃதூரும் ஆறு.

தருமர்:—என்பது; சுடா தொடஇ—விளங்கா நின்ற ²தொடிகளையுடையாய்; கடக்க அரும கானதது—கடக்க அருமையாய் சரததையுடைய காட்டிலே; காளை பின்—(காளை போன்ற) தலைவா பிறகே; நாளை நடக்கவும் வல்லையோ—நாளை நடநது போகவும் வல்லையோ; எனறி—என்றாய்; பெருங் குதிரை—பெரிய குதிரையினை; பெற்றான ஒருவன்—தனக் குண்டாகப் பெற்றான் ஒருவன்; அ நிலையே—இப்பொழுதே; அஃது ஊரும் ஆறு கற்றான்—அதனைச் செலுத்தும் முறைமையையும் வல்லவனாவன் என்றவாறு.

* அகப்பொருட்களினவிததுறை.—

உடன்போககுக்குப் பொருநதின தலைமகன தோழிக்குக் கூறியது.

¹‘சுடர்த்தொடஇ’ என்பது ‘சுடாததொடஇ கேளாய்’ என்னும் கலித.
51-ன் அடி ஒற்றி நின்றல் காண்க.

²தொடி—வளையல்.

குதிரையைக் கொடுப்பித்த நல்வினை அதனை ஏறவும் வல்லவனாக்கும் என்பதாம்.

இது உடன்போக்குப் பொருந்திய தலைமகள் தோழிக்கு உரைத்தது.

பதுமரூர் :—என்றது. உடன் போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

அருளு சுரத்தையுடைய கானகத்துக் காதலனாகிய காளை பின்னே நாளை நடக்கவும் வல்லையோ என்று எனனை வினவுதி; சுடாத தொடஇ! ஒருவன் சிறப்புடைய குதிரையைப் பெறறால் அப்பொழுதே அதனைச் செலுத்தாமாறும் கறரூமை அதுபோலக் காதலன் பின்னே சேற்றகு அருமையிலலை என்றவாறு.

குதிரையைப் பெறுவதான நல்வினை ஏறி முயலவும் கொடுக்கும்.

விளக்க உரை :—என்றது. உடன்போக்குப் பொருந்தின தலைமகள் தோழிகுச் சொல்லியது.

கடக்கருங் கானததுக காளை பின்—கடத்தறகு அருஞ் சுரத்தையுடைய காட்டிலே காளையின் பிறகே, நாளை நடக்கவும் வல்லையோ என்றி—நாளை நடந்தபோகவல்லையோ என்றாய்; சுடர்ததொடஇ—விளங்கிய தொடியுடையாய்; பெருங்குதிரை பெறறான் ஒருவன்—பெரிய குதிரையைப் பெறறான் ஒருவன்; அஃது ஊருமாறு அநநிலையே கறரூன்—அதனைச் செலுத்தும் முறைமையினையும் அப்பொழுதே வல்லவனாவன் என்றவாறு.

குதிரை கொடுப்பித்த நல்வினை அதனை ஏறவும் வல்லவனாக்கும்.

கருத்து :—காதலர் மனம் உறுதியான ஆற்றலுடன் விளங்குவதாம்.

399. *முலைக்கண்ணும் முத்தும் முழுமெய்யும் புல்லும்
இலக்கணம் யாதும் அறியேன்—கலைக்கணம்
வேங்கை வெருதும் நெறிசெலிய போலும்என்
பும்பாவை செய்த குறி.

தருமர் :—என்பது. முலை கண்ணும் (நெருநல் என் மகள்)
என முலைக கண்ணினையும்; முத்தும்—முத்தையும; முழு மெய்யும்
—தன் மெய்யெல்லாம்; புல்லும் இலக்கணம்—அமுநத தழுவிக்க
கொண்ட (உணமைதனை) யாதும் அறியேன்—அப்பொழுது
யாதும் அறிந்திலேன்; என பூ பாவை செய்த குறி—யான
பெற்ற பொலிவினையுடைய பாவை செய்த குறி; கலை கணம்—
கூட்டமான ¹கலைகள்; வேங்கை வெருதும்—வேங்கைப் புலிகளு
அருகித திரியும்; நெறி செலிய போலும்—காட்டு வழியே
துணிந்து போகைக்குப் போலும் என்றவாறு.

முலைக்கண்ணும் முத்தும் தன் மெய்யிலே அமுநத ஆரத
தழுவிக்கொண்டபோதே எனனைப் பிரிந்து போவதாகச் (செய்த
குறி என்னுமது இப்பொழுது அறிந்தேன்) என்று சொல்லியது.

பதுமரார் :—என்றது. மகட்போக்கிய தாய் கவன்று
சொல்லியது.

நெருநல் என் முலைக்கண்ணையும் முத்தும் முழுமெய்யையும்
புல்லுங்குறியான் அப்பொழுது யாதும் அறிந்திலேன்; இப்
பொழுது அறிந்தேன்; கலைக் கணங்கள் புலியை வெருதும் சூ
நெறி செலவான்போலும் என் பும்பாவை செய்த குறி
என்றவாறு

* அகப்பொருட் கிளவிததுறை.—

மகளைப் போக்கிய நற்றாய் கவன்று கூறியது.

¹ கலைகள்—மான்கள்.

விளக்க உரை:—இது மகட்போக்கிய தாய் கவன்று கூறியது.

என்பது. முலைக்கண்ணும் முததும் முழுமெய்யும் புல்லும்—நெருநல் என் முலைக் கண்ணினையும் முததினையும் முழுமெய்யிலே அழுந்த நிரம்பத் தழுவிக்கொண்ட; இலக்கணமயாதும் அறியேன்—(அடையாளம்) யாதும் அப்பொழுதறிந்திலேன்; [எனனைப் பிரிந்தது போகைகஞ்ச செயத குறி என நுமது இப்பொழுதறிந்தேன்.] கலைக்கணம வேங்கை வெருஉம நெறிசெலிய போலும்—கலைத்திரள் வேங்கைப் புலிகு அஞ்சித் திரியும் வழிப்போகைகஞ்சு போலும்; என் பூம்பாவை செயத குறி—யான் பெற்ற பொலிவினையுடைய பாவை செயத குறி எனறவாறு.

கூத்து:—காதல் அன்பு தாயன்பையும் மறக்கச் செய்யும் தன்மையது.

(க).

400. *கண்முன றுடையானும் காக்கையும் பையரவும் எனனீன்ற யாயும் பிழைத்ததென—பொனனீன்ற கோங்கரும் பன்ன முலையாய்! பொருள்வயின் பாங்கரை சென்ற நெறி.

தருமர்:—என்பது. பொன ஈன்ற கோங்கு அருமபு அன்ன முலையாய—பொன சிதாநது அழகு பெற்ற முலையினையுடையாய்! கண் மூன்று உடையானும்—மூன்று கண்ணையுடைய சிவனும்; காக்கையும்—காகமும்; பை அரவும்—படததையுடைய பாம்பும்; என் ஈன்ற யாயும்—எனனைப் பெற்ற

* அகப்பொருட் கிளவிததுறை ....

தலைமகள் பிரிவாறறமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியது,

தாயும்; பிழைத்தது என்—யான் வருநதச் செய்த குற்றமில்லை; பொருள் வயின பாங்கரை சென்ற நெறி—பொருள் வயிற பிரிந்த தலைவா சென்ற வழியே (நமமை வருத்தஞ் செயதது) என்றவாறு.

கண் மூன்றுடையான பிழைத்தலாவது காமனை உருவழித் தவன பின்பும அவனை உளனாக்கினான் என்பதால். காக்கை பிழைத்தற்குக் காரணம் குயில முட்டையிட அதனைத் தான வளர்த்துக் கூவுவித்ததாம். பை அரவு பிழைத்தல—தான் விழுங்கிய மதியைச் செரிப்பித்ததுவிடாமல அதனை மீளவும் ¹கான்று அதனால் வருத்ததுவித்ததாம். தாய பிழைத்தது தனைப் பெற்று இப்படி வருத்தமபடி வைத்தலால். இவற்றால் வருத்தஞ் செய்தலை எனவே, இவ்வகையால் வருந்தியவதனையுட்கொண்டு தலைவா சென்றவழி என்று அதன்மேல அவரைச் செலுத்தலாகிய வழி இல்லையாயின இவைகளாற செய்யும் வருத்தமும் இல்லை என்றவாறு.

நமது தலைவரால் வந்த வருத்தமன்றி இவ்வகையாலாய வருத்தம் அல்ல என்று கூறுததுபோற கூறியதாம். இது பிரிவாற்றாத தலைமகள் தோழிகு உரைத்தது.

ஓரா தே யானுரைத்தேன் ஆயினும் ஒன்பொருளை
ஆராய்ந்து கொளவா அறிவுடையா—சீராயந்து
மிகக் களைந்து குறைபெயாந்து வாசித்தல
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன.

தரும உரை முறும்.

---

¹ கான்று—உமிழ்ந்து.

பதுமனார் :—என்றது. காமனை உருவழிததுப் பின்னும் அவனை உளகுககின கண் மூன்றுடையானும், சூயிலை வளர்த்தது விட்ட காககையும், மதியை விழுங்கிப் பினபும உளதாக விட்ட பாம்பும், இததுன்பமுறுதற்கு என்னை ஈன்ற தாயும் எனககுப் பிழைத்தது என்னை? நம்முடைய நண்பனா நம்மைப் பிரிந்து பொருள்வயிற் போயின நெறியன்றே பிழைத்தது பொன்னீன்ற கோங்கருமபனன முலையாய என்றவாறு.

ஞாலத் துழிதரு நற்பாட்டே கொண்டடக்கி
நாலடி நானூறெனப் பெயரால்—வாவிதின்
ஈட்டித் தொகுத்தான இசைசால் பதுமனே
கூட்டமைந்த மூன்றுபாற கொண்டு,

நல்லோர் அருள்செய்த நாலடி நானூற்றின
சொல்லோர் பொருளனைத்தும தோன்றியதே—கல்வி
வருமபத நூல கொண்ட மதிவரனறன வாககால்
அரும்பத மிட்ட அழகு.

ஆவின அரசின அசோகின அணியிருளின்
மேலை மறையின விரிந்தபொருள்—நாலடியாம்
வெள்ளாஅண் வேதத்தின இன்னுரையைக் கண்டக்காற்
கொள்ளாரோ நல்லோர் குறித்து.

பதுமனார் உரை முறழம்.

விளக்க உரை:—இது தலைமகள் பிரிவாற்றாமையைத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

என்பது. கண்மூன்றுடையானும்—மூன்று கண்ணையுடைய ஈசனும்; காக்கையும்—; பையரவும்—படதநீனையுடைய பாம்பும்; என் ஈன்ற யாயும்—எனனைப்பெற்றதாயும்; பிழைத்தது என்—யான் வருந்தச் செயததால்; தங்கள் .... மில்லை; பொன் ஈன்ற கோங்கரும பன்ன முலையாய—பொன போலுங் கோங்கருமபினையொத்த முலையினையுடையாய! பொருள் வயின பாங்கலா ; சென்ற நெறி—பொருள் வயிற பிரிந்தது போன தலைவா சென்ற வழியே (நமமை வருத்தஞ் செயதது) என்றவாறு

கண் மூன்றுடையான் பிழைத்தலாவது காமனை உருவழித்துப் பின்பும அவனை உளனாகுகிணை என்பதுகொண்டு, காக்கம வருத்தஞ் செயதற்குக் காரணம சூழில் முடடையிடவும அதனை வளாததுக கூவி வருந்துவித்ததாம். பையரவு வருத்தற்குக் காரணமாதல். விழுங்கிய மதியைச் செரிப்பித்துவிடாமல அதனைக் கான்று பிழைப்பித்துவிட்டது என்பதாம். தாய வருத்தஞ் செய்யக் காரணம தனைப் பெற்று இப்படி வருத்தம படி வைத்தாள என்பதாம். தலைவா பிரிவதன முன்னமும் அந்தக் காமனும், சூயிலும், சந்திரனும், தாயும் இல்லையல்ல. அவைஇறை வெறுக்கத் தக்கது ஒன்றுமில்லை தலைவா பொருள் தேடப் போவதாக நமமைப் பிரிந்ததுபோன முறைமையே வருத்தினது என்பதாம்.

விளக்கவுரை முற்றம்.

கருத்து:—காதல் மிகுதியால் யாவும் நல்லனவென்று கருதும் தன்மை ஏற்படும.

(ஐ).

நாலடியார் உரைவளம் முற்றும்.

நாலடியார்
பிற்பகுதி (201—400 பாடல்கள்)
செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி.

அ		இல்லாமை	224
அங்கண் விசம்பின்	361	இலங்குரீர்	59
அங்கோட்டு	359	இழிததகக	221
அடுக்கல்மலைநாட	7	இறபிறப்பு எண்ணி	25
அததிட்டகூறை	180	இறப்பவே தீய	51
அரககாமபல	410	இனனா இனையா	10
அருகலதாக	136	இன்ன இயைக	228
அரும்பெற்றகறபின்	378	இனனா செயினும்	55
அருளின அற	261	இன்னாசெயினும் விடுதற	57
அவனியம்	263	இனனாதும	335
அழல மண்டு	4	இனியாராதம	352
அளளிக்கொல	138		
		ஈ	
ஆ		ஈட்டலுநதுன்	177
ஆகாது எனினும்	291		
ஆணமில நெஞ்சத	363	உ	
ஆமாபோல் நக்கி	369	உடைப்பெரும	351
ஆரதத அறிவினர்	316	உண்டாய போழ்தின்	187
ஆரதத பொறிய	198	உணர உணரும்	101
ஆன்படுநெய	80	உருவிறகு	82
		உலகறிய	8
இ		உள்கூர்பசி	195
இட்டாறறுப	191	உள்ளததுணர்வுடை	386
இமமையும்	206	உள்ளம ஒருவன்	375
இமைக்கும் அளவில்	265	உளநாள்	266
இரவலாகள்	174		

ஊ		கடையெலாம்	211
ஊறுசெய்	373	கடையாயா	34
எ		கயல	409
எஞ்ஞான்றும	385	கண்முன்று	417
எததுணையானும்	160	கணமலை நன்னாட	321
எநநிலததுவித	89	கப்பி கடவதா	298
எய்தி இருந்த	268	கமமஞ்செய்	405
எறி நீர்	167	கரவாததிண	225
எறி யென்று	341	கருத துணாநது	23
என்பாய உகிலும்	202	கருமமுன்	111
என்றும் புதியார	229	கருமவரிசை	109
என்னே மறறு	276	கலலாக்கழிப்பர்	347
எனதெனது	169	கல்லா துடி	123
ஒ		கல்லென்று	121
ஒரு நன்றி	330	கல்லோங்கு	184
ஒரு நீர்ப்பிறந்தது	76	கழுநீரும	37
ஒருவா ஒருவரை	233	கறறதூஉம்	246
ஓ		கறறவும்	295
ஓதியும் ஒதார	155	கறறறிந்த நாகினார்	126
ஓலைக் கணக்கா	413	கறறூர் உரைகரும	134
க		கன்னனிநலல	285
கட்கினியாள	384	கா	
கடக்கரும்	414	காழாய கொண்டு	300
கடகஞ் செறிந்த	193	கு	
கடமான்	216	குடநீரட்டுண்ணும்	380
கடல்சாரந்தும்	93	குலந்தவங்கல்வி	283
கடிஎனக்கேட	343	குறறமும் ஏனை	64
கடுககென	310	கொ	
		கொடுத்தலுந் துய்த	164

கொய்ப்புல்	313	தனதாகத	173
கொலைஞா	280		
		தா	
கோ		தமேயும் இனபு	271
கோட்டுபூப போல்	31		
கோடேநது	324	தி	
		திருத்தன்னைநீ	235
ச		திருமது கையாக	201
சக்கரசசெல்வம	307	தினை அனைததே	303
		து	
சி		துயததுககழி	162
சிறுகாலை	272		
		தெ	
சி		தெளிவிலாரா	41
சீரியாரகேண்மை	69		
		ந	
செ		நச்சியாரா	214
செநநெலாலாய	349	நட்டாராக்கும	157
செய்யாத செயதும்	74	நமமாலே	220
செலசடா	407	நயவாராகண்	148
செழும பெரும்	319	நல்லவைநாள்	292
செறிப்பில	68	நல்லாரான	47
செறுத்தோறு	48	நல்லாராயவா	145
		ந	
சொ		நல்லர்பெரிதளியர்	213
சொறறறறு	245	நளிகடல்	87
		நறுமலா	18
த		நன்னிலைக்கண்	103
தங்கண் மரபு	289		
தம்மமா	404	நா	
தமரென்று	63	நாப்பாடஞ்சொல்லி	242
தலையேதவமு	346		
தளிர்மேலே	326		

நாய்க்கால்	39	புதுப்புன லும	354
நாலாறு மாறாய்	382	புல்லாப்புன்	124
நாள்வாய்ப்	13	புறத்துததன்	231
நாளுத தகடேபோல்	147		
		பி	
நீ		பிறந்தகுலமாயும்	189
நீரமையே	196		
நீரினும்நுண	182	பெ	
நீருட்பிறந்து	334	பெருகுவது	73
		பெருங்கடல ஆடிய	282
நு		பெருநடை	302
நுண னுணாகி	71	பெருவதொன்று	288
நுண் னுணர்வு	115	பெறுவது கொளவர்	253
		பு	
ப		பொ	
பகைவர்பணி	91	பொத்தநூல	366
பராரைப	99	பொழிந்தினிது	132
பல்லானற கேள்வி	118	பொழிப்பகலம	256
பலநாளும்	29	பொறகலததுப	11
பழமைகந்தாக	237	பொறகலததுட்டி	305
பழையா இவரென்று	312	பொன்னிறச்	153
பன்றிக்கூழ்	128		
		ம	
பா		மடிதிரை	53
பாடமே ஒதிப்	251	மரீஇப்பலரொடு	42
பாம்பிற்கு ஒரு	364	மல்குதிரைய	140
பாலாற் கழீஇப்	131	மல்லல்மாளு	210
பாவமும் என	208	மலைலம்	329
		மழைதினைக்கும	337
பு			
புணாகடல்கூழ்	142	மு	
புததகமேசால்	255	முட்டிகை	16

முட்டுறற	83	வென்றிப்பொருட்	248
முலைககண்ணும்	416		
முறறல சிறுமநதி	78	வே	
முயங்காக்கால	402	வேமபில் இலை	97
மு			
முபபுமேல	269		
மெ			
மெயஞஞானம	240		
மை			
மைதீரபசும்பொன	309		
யா			
யாமாயின	205		
யானை அனையவா	27		
வ			
வயாவும்	2		
வலவைகள்	151		
வழங்காதசொல	171		
வழுககெனைததும்	340		
வி			
விருப்பிலார்	20		
விழைந்தொருவர	294		
விளக்கொளியும்	357		
வெ			
வெறுமை இடத்தும்	275		

விசேடக் குறிப்புகள்.

அணிவகைகள் :—

அருங்கலம் 40, அணிகலம் 242; கண்ணவாததக்க கலம் 157; கடகம 287; பொறறொடி 376; தொடி 11.

அக்கு (சங்கு மணி) 123; கணமணி 127, 146, 369, மாண்டமணி 347; முதது 146, 399, வான்கதிரா முத்தம் 224, பொத்த நூறகல 376.

அளவைப் பெயர்கள் :—

தினைததுணை 104, 323; தினையனைத்து 344; பனைததுணை 104, பனையனைத்து 344, ஐந்தையனைத்து 329, எத்ததுணை 109, இம்மிபிரிசி துணை 94; ஒன்று 286, 357; மூன்று 114, 250; நான்கு 82, 319; ஐந்து 333; எட்டு 281; ஒன்பது 47, பத்து 281, நூறு 357; எழுநூறு 357; ஆயிரவா 284; ஒருவா 284; மூவர் 363; நால பொருள் 82, நால் 383; காதம 100; யோசனை 100; முந்திரி 346; காணி 346; தூணி 387; பதக்கு 387; நாழி 7.

ஆயுத வகைகள் :—

உழுபடை 178; உளி 355; குறடு 208; சுட்டுக்கோல் 208; முட்டிகை 208.

இசைக் கருவிகள் :—

கடிப்பு இடு கண்முரசம் 100; தண்ணம் 6; பறை 24, 25, 86, பிணப்பறை 23; மணப்பறை 23.

இட வகை:—

அவை 325; இல் 13, 383, 198; பேரில் 147; நல்லீல 225; இல்லம் 55, 207; வீடு 59, 274.

உலகு 15, 74, 185, 368; உலகம் 97, 119, 273; மையறு தொலசீ ருலகம் 333; பொங்குநீர் ஞாலம் 72; அங்கண்மா ஞாலம் 148; மல்லன்மா ஞாலம் 296, வான கவிரத வையகம் 80; குண்டு நீர் வையம் 94; சண்டு நீர் வையம் 109, வடுவிலா வையம் 114, நெடுமொழி வையம் 240, புணாகடல் சூழ வையம் 264, தழங்கு குறையாய திரைசூழ வையம் 339; அறைகடல் சூழ வையம் 230; நெடுமொழி வையம் 240; வையம் 350

ஊர் 90, 175, 241, 383, 384; நடுஞர் 96; கடற கோடு 263; கரும்பார் கழனி 122. காடு 361, இடுகாடு 96; சுடுகாடு 121; புறங்காடு 45, சுரும்பார்க்குங்காடு 122; பரற கானம் 396, கடக்கருங்கானம் 398; கானல் 291; புனனை விறழ்பூங்கமழ கானல் 117; சுரம் 5; தண்வயல் 389; தீப்புலவன கோட்டி 312, புனகோட்டி 260; பொருளில் வறுங் கோட்டி , தொலை இருப்புனம் 178; எறிப்புனம் 180, நிலம் 22; நீணிலம் 27, களாநிலம் 133, வினைநிலம் 133, 356; நெடுங்கடை 15 6, புறங்கடை 293, 31.

பட்டினம் 250; பனிபடுசோலை 17, பிலம் (சுரங்கம்) 160; மனறம் 23; மாடம் 361; மெயஞ்ஞானக்கோட்டி 311; வடதிசை 242, கிடா 164; வெறியயர் வெங்களம் 16, வேதிகை 96, வான 10, 38, வானம் 113; அகல் வானம் 137, மின்னொளிர் வானம் 269, வானகம் 300; அங்கண் விசும்பு 151, 373; விண 226; புலசெக்கா 397.

உணவு வகை:—

அக்காரம் 206, 374; அறுசுவையுண்டி 1; அடகு 207, 287; காரடகு 217; அமிழ்த 210, 217; உப்பிலிப்புறகை 206;

தயங்குநீர்ததண் புறகை 210; உபபிவிவெந்தை 287; கருளை 268; வெங்கருளை 207, 210; கருளைச்சோறு 200; சூய்ததுவை ஆர் வெண்சோறு 217; நெய்யிலாப பாறசோறு 333; கூழ 1, 2, பாலகூழ 321; துறறு 190; சோறு 293; பாலசோறு 322; வலசி 328; வானபுழுககல 206; ஊனஇரை 193.

பால் 116; 177, 206, 239, 258; ஆபயநத பால 118; நெய 116, 124, 337, 371; ஆனபடுநெய 238; வேமபடு நெய 238; தயிர 116, தேன 239, 259, கள 349; தேமா 257; காயம 116.

நெல் 133, 179, 221, பொன்னிறச செநநெல் 269, 367, கருங்கொள், செங்கொள், 387; உப்பு 116, 244; களா நிலத்துப பிறநத உப்பு 133.

உடலுறுப்புக்கள் :—

தலை 14, 43, 49, 61, 257, 375; வெண்டலை 50; செனனி கண 44, 47, 226, 305, 395; குழிநதாழநத கண 49, 59; வெற்குகுகண 210; இடக்கண, வலக்கண 388; கடைக்கண, இடைக்கண 390; சி த ர ரி க க க ண 394; மூக்கு 59; செவி 59; 257, 322; வாய 8, 59, 63, 396; முகம 303; ஸாணபுருவம 395, விறபுருவம 297; நன்னுதல 381; நறுநுதல 381; நெஞ்சு 32, 49, 55; நெஞ்சம 310, 379, உள்ளம 62, 106, 317, 380, 386, அகம 303; மனம 23; கால 84; கை 14, 98, 226, 227, 386, அங்கை 123; பாணி 16, விரல 123, மெல விரல 394; தோள 85, 312, 317, 375, 385, 394; அகலம 392; மாறபு 385; கவான 201; முலை 389, கொமமைவரிமுலை 85; தடமுலை 378, வனமுலை 397; முலைக்கண 399; வயிறு 121, நா 335, 338; கோடேநது அகலலகுல 354; அங்கோட டகலல்குல 354.

தோல 41, 46; கருந்தோல் 47, 322; துளை 42; என்பு 45, 46, 210, 292; குடா 46; கொழு 46; குருதி 46; தொடர் 46; நரம்பு 46; தடி 46, வழும்பு 46; அடி 396, 388; பிள 20;

உடம்பு 10, 34, 35, 37, 40, 42, 80, 120, 379; நோலா உடம்பு 258; முடங்குடம்பு 173; யாக்கை 18, 27, 28, 41; அருமபெறல யாககை 34; மெய் 59, 399; பண்டம் 10, 48; சும்பம் 47; முடைச்சாகாடு 48; உயிர 50, 62, 324; ஆருயிர 240, 330; இன்னுயிர 323; கூததன 26, புககில் 41; இளமை 17, 53, 55, 102; மனனாவிளமை 11; நரை 11; மூப்பு 52, 55, 92, 326; சாக்காடு 52; பிணம 25; செத்த பிணம் 281.

உடை வகை:—

அத்திட்டகூறை 281; உடுக்கை 141; படடும துகிலும உடுததல் 264; கொடுநதானை 131, கோடு 131.

?

உவமைகள்:—

அறத்துப்பால்.

- 1 பிறப்பினதியல்பை அறிய முடியாமைக்கு வானிடுவில்லின வரவறியா முடியாமை உவமை
- 2 செல்வததுக்குச் சகடககால 2.
- 3 செலவங் கெடுகைகருக கரியமேகததினது மினனொளிர் 8.
- 4 உலோபிகள செல்வம இழத்தலுக்குத தேனீ 10.
- 5 சுறறத்தார அழுகிற ஓசைககு ஆமுமரககலததினிடத துண்டாகுமொலி 12.
- 6 நிலையில்லா மகிழ்ச்சிக்கு மறிகுளகுண்டன்ன மகிழ்ச்சி 16.
- 7 இளமை நிலையாமைக்கு முற்றியிருந்த கனியொழியத் தீவனியால் நறகாயுதிர்தல் 19.

- 8 யாக்கைக்குப் படுமழை மொக்குள் 27.
- 9 யாக்கை நிலையாமைக்கு மலையாடு மஞ்ச 28.
- 10 யாக்கை நிலையாமைக்குப் புன்னுனிமேல் நீர் 29.
- 11 உடலைவிட்டு உயிர் நீங்குகைககு மரத்திலே வைத்த கூட்டை விட்டுத் தூரத்திலே பறநதுபோகிற பறவை 30.
- 12 உடம்பிறகுக் கரும்பினது கோது 34.
- 13 அறப்பயனுக்குக் கரும்பூநதசாறு 34.
- 14 அறப்பயனுக்கு ஆலம் வித்து 38.
- 15 மாதா கண்களுககுத தெண்ணீர்க் குவனையும், கயலும், வேலும் 44.
- 16 முறுவலுக்கு முலை முகையும் முததும் 45.
- 17 உடம்பிறகுச் சகடை 48, உயிரககுச் சகடை 48.
18. தவத்தின் முன் பாவம் நிலலாமைக்கு விளககுப புக விருள போதல 51.
- 19 நல்வினை தீர்விடத்து தீது நிறபதறகு விளககுருெய தேய் விடத்துச் சென்று இருள் பாயதல் 51.
- 20 கயவாவாய இன்சொசொலலுக்குக் கல்லெறிதல் 66.
- 21 சான்றோர் சினம தணிதறகு நீர்கொண்ட வெப்பம தணிதல 68.
- 22 பிறனில் விழைவான் நுகரும் நுகாச்சிக்குப் பாம்பின் தலை நககுதல் 87.
- 23 பலாநசச வாழ்வாருக்குப் படுபனை 96.
- 24 குடிக்கொழுதகக் கண்ணுங் கொடுததுண்ண மாக்களுககு இடுகாட்டுள வறறுப்பனை 96.

- 25 பழவினைக்குப் பசுவினது கன்று 101.
- 26 அனுபவிக்கும் பகுதியான தீ வினைகளை நீக்குதல் .
முனிவராலும் ஆகாது என்பதற்கு மழை மறுததகாலத்தில
பெயவிப்பாரா ஒருவருமில்லையாதல் 103.
- 27 பெறும்பகுதியான நலவினைப பயனை ஒருவராலும் நீக்குத
லியலாது என்பதற்கு மழை மிகப் பெய்புஙகாலதது அதனை
நிறுத்ததுவாரா ஒருவருமில்லையாதல் 103.
- 28 செலவா வாயச்சொற செல்லுதலுககு நல்லாவின் கன்று
விலை போதல் 115.
- 29 நலகூநதாரா சொல செலலாமைக்குப் புல்லீரப் போழ்தின்
உழவு 115.
- 30 அடங்காதாராகுப பேயசசுரையின் காய 116.
- 31 அறநெறிக்கு ஆபயநத பால் 118.
- 32 சமயங்களுக்குப் பசுககளினது பல வண்ணங்கள் 118:
- 33 தீவினையாளரைச சோநதார்கெடுதற்கு நெருப்பழற
சோநத நெய்ப்போல் வதுஉம் எரிப்பச் சுடுதல் 124.
- 34 பெரியோரது கேண்மைககுப பிறை 125.
- 35 சிறியார நட்பிறகு மதியம் 125.
- 36 சானறோரெனக் கருதிச சாரபபட்டாரிடதது சான்றண்மை
இலவாததற்குச செபபிலே சாந்திருக்கிறதென்று
செபபைத திறநது அதனுள பாமபைககாணல 126.

பொருட்பால்.

- 1 ஆராய்ந்து அமைவுடைய கறபதற்கு நீரொழியப் பாலுண் குருகு 135.
- 2 நூலகளைக் கறற்றிந்தாரா நட்பிறகு நுனியே தொடங்கிக் கரும்பினை தினனல் 138.
- 3 பண்பும் நயமு மிலலாதாருடன் கொண்ட நட்பிறகுக் கரும்பினை யடியே தொடங்கித் தின்னல 138.
- 4 கல்லாரா கறரூரோடு சோந்தொழுகி நல்லறிவுகையுடையவ ராதலுகுப பாதிரிப்புவைச்சோந்த புத்தோடு தண்ணீர்க்கு வாசத்தைக் கொடுத்தல் 139.
- 5 குடிப்பிறந்தாரா இடுக்கணுற்றகாலத்தும் தமமொழுக்கத்தில் குறையாராதலுக்கு அரிமா பசித்த காலத்தும் கொடிப் புலலைத் தினதைது 141.
6. குடிப்பிறந்தார் துன்பமுற்ற காலத்தும் ஒப்புரவு செய் தலுகுப பெரியமனையினிடத்தே அதன் உறுப்புகள் செல்லரித்து சூலைந்து கிடநகாலும் ஒரு பக்கத்தே மழைக்கு ஒழுகாத ஒரிடமிருத்தல் 147.
- 7 குடிப்பிறந்தாரா வறுமையுற்ற காலத்திலும் ஒப்புரவு செய்தலுகு ஒருபுடை பாம்புகொள மற்றொரு பக்கத்தால் பிரகாசித்து ஒளி செய்யும் மதியம் 148.
- 8 குற்றந்தோன்ற வைதவிடத்தும் குடிப்பிறந்தாரா அவரைத் தம் வாயிறை சிதையக் கூறமைகளுக்க கரும்பினை ஆலை வாயிலே வைத்து நெருக்கிச் சாறு கொள்ளினும் இனிமை கொடுத்தல் 156.
- 9 மேன்மக்களைச் சாராதலுகு எல்லாச் செல்வதையுமுடைய சூரங்கத்தையடைதல் 160.

- 10 அருமையுடைததாகிய அரணைச்சோந்தாராயினும் மேன்மக்களது வெகுளியினின்றும் பிழையாமைககு விரிநிற நாகம் தாழநத வளையிலே கிடநதாலும் இடிககு அஞ்சுதல் 164.
- 11 சிறியவா நட்பிறகு முனபகல் நிழல் 166.
- 12 பெரியோரா நட்பிறகுப பின்பகல் நிழல் 166.
- 13 அரசருடைய செல்வமும மகளிருடைய அழகினது நலமும் அவரையடைந்தார் நுகாதலுக்குக் கவிநத நிழலையுங் குளிர்சசியுமுடைய மரங்களெல்லாம அதனிடததுச சென்றடைநதபோககு நிழலைக கொடுததல் 167.
- 14 நலவினஞ்சார நல்ல நெறியில்லாத பாவங்கள் கெடுமெனப தறகு வெயில மிகுநதோறும் புல்லின்மேற பறறியிருநத பனிநீர் விட்டொழிதல் 171.
- 15 பெரியாரைச் சாரநத சிறியா உயாநது தோனறுதறகு ஊரங்கணநீர் உரவுநீரைச் சோநது தீரத்தமெனப போ பெறல் 175.
- 16 பெரியாரை நட்புக்கொண்ட சிறியா சீமையராவா எனபதறகுத திங்களைச சோநத முயல் யாவராலும் தொழப்படுதல் 176.
- 17 பெரியாரைச சாரநதவிடததுச் சிறியாரது சிறுமைக்குணம் தோன்றதென்பதறகுப் பாலோடு அளாய நீர் 177.
- 18 வலி இலவாராயினும் நல்சாவு சார்நதாராமேல் பகைவா சினம செல்லாமைக்குக கொலலை நிலததுப பெரிய புனத்தின்கணிநற மரக்கட்டையை அடைநது நின்ற புல் உழவா உழுபடைக்கு அசையாவாதல் 178
- 19 சான்றோர் குலநலததான் ஆகுவரென்பதறகு நில நலததால நநதிய ரெல் 179.

- 20 சான்றூண்மை தீயினஞ் சேரக் கெடுமென்பதற்கு மரக கலத்தை தீக்காறறுசென்று சிதைத்தல் 179.
- 21 ஒருவா தம்மனததால் குறறமிலராயினுமசேர்ந்த இனத்தால் கெடுவென்பதற்கு வெட்டிய புனந்தீப்பட்ட காலத்து வேங்கையும் சந்தனமும் ஒக்க எரிதல 180.
- 22 மேன்மககள செலவமிழந்த காலததும் ஒப்புரவுசெய்தலுக்கு ஆறு வற்றியவிடத்தும தோண்டுமிடதது ஊறறுககுழியால் நீர் சுரத்தல 185.
- 23 பெரியோரிடததுண்டாகிய ஒரு தீமை விளங்கித்தோன்று தலுககு வெள்ளெருத்தின மேலுள்ள சூட்டின வடு 186.
- 24 துளக்கமிலாதவா, பிறா தமமிடதது வந்து நட்டோன மேல மிக்க கோளைச் சொல்லி மயக்கிவிடினும நட்பினைச் சிற்தும பிரித்தலிலலாமலிருப்பதற்கு விளக்கினுளேறறிய ஒண சுடா 189.
- 25 உறவினனொருவன ஈயமுணவை உண்டு வாழும் கிளை களுககுக் குளத்தின் நீரைக்கொண்டு வளரும பயிராகள் 191.
- 26 சோமபாமல உலாவுகின்ற தாளாளாககு நாடகப பெண்க ளுடைய கண்கள 191.
- 27 ஒருவன் முயற்சியுடைமையினால் வாழும் வாழ்க்கைக்குத் துவளுகின்ற கொம்பாக வழியில் நின்ற மரக்கன்று உள வயிரங்கொண்டவிடதது யானையைக் கட்டுவதற்குரிய தறியாதல் 192.
- 28 சிறுதொழிலும் மேறறொழிலாக மிகுமென்பதற்கு வலி மிகுந்த புலியும் இரை கிடைக்கப்பெறாதகாலதது சிறு தேரையைப் பிடித்தது தினனல் 193.
- 29 தந்தையின்கண் தோன்றிய குறறம புதலவன மறைப்ப கெடுதற்குச் செல்லினால் அரிக்கப்பட்ட ஆலமரத்தை அதனது விழுது தாங்குதல் 197.

- 30 உயாகுடியில் பிறந்தாரிடத்தது பெயர்ப்பொறிக்கும்
பேராண்மை இல்லாததற்குத் தீங்கரும்பீன்ற திரண்ட
தாளினையும மென்மயிர்போற கறறையுமுடைய மலாககு
வாசனையிலலாதிருத்தல 199.
- 31 ஒருவன் தனிமையினுறுற வந்ததம் கேளிரைக் காணக
கெடுதற்குக் கருக்கொள்ளுங் காலத்துண்டாகிய மசக்கை
நோயும், அக்கருவாகிய பாரம பொறுத்தது திரியும்
துன்பமும், ஈனுங்காலத்துண்டாகிய வந்ததமுமாகிய இவை
தான பெற்ற மகவைக் கண்டவிடத்துத் தாய் மறத்தல 201.
- 32 சுற்றத்தாரைத் தாங்குதற்கு நிழல் மரம் 202.
- 33 சுற்றத்தாருக்குத் தன்பயனை அளிப்பதற்குப் பழுமரம் 202.
- 34 பெரியோர் தமமை அடைந்தாரைத் தாங்குதற்குப் பல
பல காய்களைத் தாங்குகின்ற மரக்கொம்பு 203.
- 35 வெண்சோற்றிற்குப் புலிநகம் 206.
- 36 நெருங்கி நடப்பு பூண்டிருப்பார்க்கு முட்டிகை 208.
- 37 நட்பினருக்கு இடுக்கணுற்றகாலத்து விலகி விடுவார்க்குக்
குறடு 208.
- 38 நட்பினருடன் இடுக்கணுற்றகாலத்தும் நடப்பு பூண்டு
அவரைத் தாங்குவார்க்குச் சுட்டுக்கோல் 208.
- 39 வெம்மையுடைய பொரிககறிக்குப் பூனைக்கண் 210.
- 40 கற்றறிந்தார் நட்பிற்கு நுனிதொடங்கி தின்னப்படும்
கருமபு 211.
- 41 மனநயமில்லார் நட்பிற்கு அடிதொடங்கி தின்னப்படும்
கருமபு 211.
- 42 மனந்தூயார் நட்பிற்கு நாய் 213.

- 43 குடியாலுயாநது மனததூயமையில்லார நட்பிற்கு யானை 213.
- 44 எனறும் விடாத நட்பிற்குக் கோட்டுப்பூ 215.
- 45 நட்பு பிறகு நட்பு முறிப்பாருகுக கயப்பூ 215.
- 46 கடையாயா நட்பிறகு கமுகு 216.
- 47 இடையாயா நட்பிறகுத் தெங்கு 216.
- 48 தலையாயா நட்பிறகு எண்ணருமபெண்ணை 216.
- 49 மிகவும் நெருங்கி இருத்தற்கு நாயக்காற சிறுவிரல 218.
- 50 தாரத்திலிருந்தும் உகவுவாருகு வயலை வினை விசுகும் வாயக்கால 218.
- 51 வெறுப்ப வெறுப்பபிழைகளைச் செய்யினும் தாம விரும்பிக் கொண்டாருடைய பிழைகளைப் பொறுத்தலுக்கு அடைகருந தோறும் உடைத்தோடுகின்ற நீர் 222.
- 52 இன்னொசெயினும் விடறபாலரலலாரை நட்பு விடாது போறறுதற்கு இல்சுதைத்த தீயை நாளதோறும் நாடுதல 225.
- 53 இன்னாதவறறைச் செய்யினும் நட்பினரைக் கைகிடப் படாமைககுக் கண்ணைக் குத்திய கை 226.
- 54 சீரியார நட்பிறகு மாரி 232.
- 55 சீரிலார நட்பிறகு மாரி வறண்ட தன்மை 232.
- 56 நுண்ணிய அறிவினை உடையாரோடு கூடி நட்புறுதற்கு விண்ணுலகு 233.
- 57 நுண்ணூல உணர்விலாரோடு கூடி நட்புறுதற்கு நரகம் 233.
- 58 மணப்பிணிப்பு இல்லாதாருடன் கொண்ட நட்பிறகு வைக்கோலில் பற்றிய தீ 234.

- 59 மிக்க நீர்மையுடையாருடனே உறவுகொள்ளினும் நற்குண மிலலாதார் காரியங்கள் வேறுபட்டிருந்ததலுக்கு ஒரு தடாகத்திலே தோன்றிவளாந்த குவையும, ஆமபலும 236.
- 60 நயமுள்ளவா உறவைவிட்டு புலலறிவினையுடையாரோடு, நடப்புப் பூணுதற்குப் பசுவினநெய வராகும் பாணியில அது களைந்து வேபபெண்ணெய பெய்தல 238.
- 61 வடிவிறகமைந்தவனிடத்து ஒப்புரவில்லாமைக்குப் பருகற கமைந்த பாவிலே நீரையூற்றல 239
- 62 அறிவுடையார தீயினக்கைச சோந்து கெடுதற்கு நாகம விரிபெடையோடு கூடிக் கெடுதல 239.
- 63 தக்க அறிவுடையார பகைவா தனாந்தழி அவர்மேற செல்லாமைக்குத் திங்கள் இளம்பிறையானகாலத்து வலிமையினையுடைய நாகம செல்லாமை 243
- 64 இனம தீதாயினும் அறிவுடையார மனம தீதாருதலிலலை என்பதற்கு வேம்பின் இலையுள் கனிந்த வாழை 245
- 65 கல்லாத ஒருவன் நல்லோர் அவையில் இருந்ததலுக்கு நாயிருத்தல் 254.
- 66 கலலாத ஒருவன் நல்லோர் அவையில் வந்துசொல்லு தற்கு நாய் குரைத்தல 254.
- 67 கற்றறிந்தார விரைந்துயாதொன்றும் சொல்லாதிருத்ததலுக்கு ஒலியில்லாத பசுசோலை 256.
- 68 கலலாதார விரைந்தொன்றைச சொல்லுதற்கு வற்றிய பனையோலை 256.
- 69 நன்றியறியா மனிதாக்கு அறத்தினது வழியைச சொல்லு தற்குப் பன்றிக்குக் கூழ வாரக்கிற தோணியிலே தேமாங் கனியைப் பிழிதல் 257.

- 70 நன்மையை யறியாத மனிதா செவியில் அறத்தின துவழியைச் சொல்லுதல் ஏழுமைககுக் குன்றின்மேலே புடைக்கின்ற தறி 257.
- 71 புண்ணியமில்லாதவனுக்கு அறிவு புகமாட்டாததற்குப் பாலால் கழுவி உலாததப்பட்ட கரி 258.
- 72 இழிவான குணங்களைபுடைய நெஞ்சினாககுப் பெரியோர் கூறும் தெளிவுடைய சொற்கள் ஏழுமைககு மணமிகும் பூவினது தேனை நுகராது தூக்கநதவகளை விரும்பிச செல்லும ஈ 259.
- 73 செவ்வததை உடையராயினும் கீழமக்களை அறிவுடையாரா நட்புகொள்ளாமைககுக் கள்ளிப்பூ 262.
- 74 அணிததே செவ்வததையுடையராயினும் அவரை நீங்கி தூரத்திலேயுள்ள உதவுவார்கண்ணே விருப்பமுறப் பெறுதற்குக் கடற்கரையிலே இருநதாராயினும் உப்பிலலாக கிணற்றின் நீரை உணணல் 263.
- 75 அறிவில்லாதாராககு வட்டும் வழதுணையும் 264
- 76 செநநெலலுக்குப் பொன 269.
- 77 அறிவில்லாதார செல்வம் பயனின்றிப் போதற்குச்செநநெற பயிரவாடக கடலில பெய்கின்ற மேகம் 269.
- 78 உலோபிகளது செல்வம் அயலானால் நுகரப்படுதற்கு இல்லதது உருவுடைக் கன்னியா 274.
- 79 உலோபிகளது செவ்வததினும் சான்றோரது வறுமையே தலைமையுடைதது என்பதற்குக் கடலையடுததிருதும் நீரற்ற கிணற்றில் ஊறும் நீரை யுண்ணல் 275.
- 80 இரவலர்க்கு பசுவினது கன்று 279.
- 81 ஈவார்க்குப் பசு 279.

- 82 கீழோரது ஈகைக்கு உறுப்பிடங்களிலே கருவிகளைவைத்துத் துன்புறுத்தக் கறக்கும் பசு 279.
- 83 பொருளிலலராக்கு உறவினரில்லையாதறகுக் காந்தட்டி மலராதகாலதது அதனிடததுச செல்லாத வண்டினம் 283.
- 84 செவவமுண்டாய காலதது பலநுண்டாதறகு யாககை ஒழிந்த காலதது திரண்டுவரும காங்குகள் 284.
- 85 செவ்வமறறுத திரிவாராகு வண்டு 284
- 86 செவவயிலலாதாரை உறவினா தேடிச செவலாமைககு பூத்தொழிந்த கொம்பினமேல செவலா வண்டினம் 290.
- 87 செவவ வலியினால் கயவா செயாபும வரமபுகடந்த செயகைக் குக கொதிககும மானமுடையார னுணததுககுக் காட்டிலே பறற்ப்படாநது மிகுந்தெரிபும கீ 291.
- 88 செவவமுடையாருடைய சிறுமையான பாரவை கண்டு கொதிககும சானரோ மனததுககுக் கொலலன உலைக் களத்தில ஊதிபெழுபபுந்தீ 298.
- 89 சிரியோர தமக்கு மானங்கெடுவதனால் உலகம பெறுவ தாயினுமதனை வேண்டாமைககு இடப்பக்கம் விழுந்த மாளை உண்ணாத வேங்கை 300.
- 90 பலஹகுச் சரை விதது 315.
- 91 நூல்களுக்குப் பரததையரது தோள 317.
- 92 நூல்களின் பொருள்களுக்குப் பரததையரது உள்ளம் 317.
- 93 அறிவுடையார சொல்லை புறக்கணிககும புலவறி வாளனுக்குப் பாறகூழின் சுவையுணராத அகப்பை 321.
- 94 அறிவுடையார கூறும் அறநெறியை மனத்தில் கொள்ளாத புல்லறிவாளாக்குப் பாறசோற்றின் நயமறியாத குணுங்கு நாய 322.

- 95 உலக வாழ்வில் மகிழ்ந்திருக்கும் பேதையார்க்குத தீயை மூட்டப்பட்ட உலையிலிடப்பட்ட ஆமை 331.
- 96 மனைவாழ்க்கையிலுள்ள காரியங்களைக் குறைவற முடித்து தனமகாரியங்களைப் பின்செய்வாம் என்றிருப்பார்க்குக் கடலில் ஓசையடங்கியபின் கடலில் நீராடவிரும்பாரா 332.
- 97 குலம், தவம் முதலியவற்றான நிறைநது உலக வழக்கம் அறியாதார்க்கு நெயயிலலாத பாறசோறு 333.
- 98 உலோபிகளாயினும் செல்வமுடையாரசை சுறறி நீங்கா திருக்கும் வறியவார்க்கு நெய்யுள்ள பாததிரத்தின வெளியே சுறறூ கிறகும் எறுய்புகள் 336.
- 99 நலவொழுககமில்லாரா ஒருவரைச சென்று நலவொழுககத தில இசைகிப்போமென்று முயல்பவரது செயலுக்குக் கறகிளளிக கைவலி பெறுதல 337.
- 100 கீழமகன், அறிவுடையார தெளிந்த நூறப்பொருளை எடுததுச்சொல்லித் தெளிவித்தாலும், தன்மனம் விரும்பிய வாறே ஒழுக்குதலுக்கு நொயயரிசியை மிகுதியாக இடினும் குப்பை கிளறுதலை ஸூழியாத கோழி 341.
- 101 கீழமகனைப் 'பெருமையுடையோனாகக்கொள்ளினும் அவனது செயல்கள வேறுபடுதற்குப் பொற்கலதது உண்பிப்பினும் பிறா எச்சிறகு இமையாது பாரத்திருக்கும் நாய 345.
- 102 மிகுந்த செல்வத்தையுடையாராயினும் அவா செய்யும் செயல்களால் கீழமகனாகக் காணப்படுதற்குப் பசும் பொனனூல செய்யப்பட்டு அதனமேல் மணியழுத்திய செருப்பு 347.
- 103 மிகுந்த செல்வத்தையுடையாராயினும் அவா செய்யும் செயல்களால் கீழமகனாகக் காணப்படுமென்பதற்கு

இளமை தொடங்கியே புல்லைதன்பிதது நீர்பருகுகிதது
வரினும் இரத்ததை இழுக்க அறியா எருமைகள் 350.

- 104 பெருநூல்களைக் கற்றாராயினும் கூரிய அறிவு சிறிது
மில்லாதவா ஆராய்ந்துதுணியும் பெற்றீஇலராவதற்கு
நீரிலே வாழினும் தம்முடலில் வழக்குதலாகிய அழுகை
நீக்கிக்கொள்ள வலியற்ற தேரை 352.
- 105 பரததையா தமது பெண்மைக்குரிய அலங்காரத்தைக்
காட்டுதற்குப் புதுப்பெருக்கம் 354.
- 106 பெண்மைக்குரிய அலங்காரத்தைச் செயதலில் தோந்தாக்க
குச சேடியா 354.
- 107 இனிய குணமுடையாக்குதவாது தனனை இடுக்கண்
செய்வாக்கே உதவும் கயவாக்குத தட்டாமல இறங்காத
உளி 355
- 108 கீழமக்கள் செல்வமுள்ள காலத்திலும், நறகுடிபிறந்தாரா
வறியகாலத்தும் செய்யும் ஒப்புரவுகளைச் செயயாமைக்கு
வைரமடைந்த கொம்பையுடைய பன்றி வேழமாகாமை 358
- 109 மகன்றிவு தந்தையறிவு என்பதற்குச் செந்நெல்லால் ஆய
செழுமுனை 367.
- 110 கீழ மேலாதற்குக் குடைக்கால் 368.
- 111 வேசியா நடபுகுப புதுப்புனல் 370.

காமத்துப்பால்.

- 1 மகளிராக்குக கொய்தளிர் 373.
- 2 கண்ணுககு நீலமலா 374.
- 3 பொதுமகளிராகு மலங்கு 375.
- 4 னனறும நீங்கா திருப்பதற்கு நூலொடு தொனைத மணியும்,
புணாபிரியாவனறி லும 376.
- 5 பரததை மயக்கிப் பொருள கொள்ளுதலுக்கு ஆமா 377.
- 6 பொருள வறந்தகாலததுப பொதுமகளிர காடடும
அன்பிறகுச சேமா 377.
- 7 பரததையருடைய வேறுபட்ட மனத்திற்கு ஆட்டின்
கொம்பு 378.
- 8 பொதுமகளிர பாவைககு மான 378.
- 9 கறழிறகு அயிராணி 381.
- 10 ஈகையாளன கையிலுள்ள செல்வத்திற்கு மனத்தின்கண்
நலலறிவுடையான கறறுத தோந்த நூல 386.
- 11 நாணமுடையளாகிய குலமகள் அடைந்தவழகுக்கு ஆண்
மகன கையிலுள்ள கூரிய வாள் 386.
- 12 தலைமகளுககுத துடியின இடக்கண் 388
- 13 பரததையாககுத துடியின வலக கண் 388.
- 14 கணவரைப பிரிந்த மகளிர நிலைககுச சாபபறை 392.
- 15 கண்ணுக்குக் கயல் 395.
- 16 மகளிரது வாய்க்குச் செவ்வாமபல் 396.
- 17 கொங்கைககு கோங்கும்பு 400.

உலகங்கள் :—

ஞாயிறு—தோற்றஞ்சால் ஞாயிறு 7; அக்ஷிரகதிர ஞாயிறு 89; திங்கை 148, 151, 241, 243, மலைமிசை தோன்று மதியம் 21; வானூராமதியம் 125; ஒண்கதிர வான்மதியம் 176; அங்கண் விசுமபின அகனிலா 151, இளம்பிறை 241; வானதது மேலாடுமீன 113, நிரயம் 233; எரிவாய நரகம் 58, குமபி 81; சுவாககம் 243, உம்பா உறைவாராபதி 137; விண்ணுலகு 233; வயங்கொளி மண்டிலம் 22.

உலோக வகை :—

பொன் 162, 225, 307, மைதீர் பசும்பொன் 347; இருப்பு 122, நாறா தகடு 266.

உறவுப் பெயர்கள் :—

கேள் 29, கிளைகள் 30, கிளைஞா 113, 206, சுற்றத்தாரா 25; துன்னருங்கேளிரா 9, 201, எமா 205, தமா 77, 229, 87, 207, 283, 290; தாயத்தவா 278.

தந்தை 197, 237, 253, 367; தாய 15, 20, 101, 201, 237; சுனாள் 316, புதலவன் 197; பிள்ளை 20, மகன் 201, 367; மைத்தனா 340; குழகி 11.

ஊர்திகள் :—

கலம் 250; ஆழகலம் 12; தோணி 136; நாவாய 224; வையம் (இரதம்) 350; சகடம் 2.

ஊர்வன :—

எறுமபு 336; சிதல் 147, 197; நாகம் 66, 164, 239; பாம்பு 87, 126, 148, 200, 375; பையரவு 400; அரா 243; கிரிபெடை 239.

ஒலிக் குறிப்பு:—

ஒல் 77; கல் 25, கலகல 140, 255; தழீஇநதழீஇம் 6; தொண்டொண்டொடு 25.

காலப் பெயர்கள்:—

ஒரு நாள் 54; பல நாள் 54, 214; சில நாள் 214; சாநாள 92; இழைத்தநாள 6; உள்நாள 324, வாழ்நாள 4, 32, 39, நாள் 6, 7, 135; நெடுங்காலம் 68, கெடுங்காலம் 68; இறுகாலம் 110, சிலபகல் 204; அழல மண்டுபோழ்து 202; மமமாகொள மாலை 393, முட்டுறறபோழ்து 240, அபராணப போழ்து 207, மாலைப்பொழுது 397, விழித்திமைககும் மாதநிரை 302, அறியாப்பருவம் 171, நிசசம் 81; எககாலும் 83, இரவு—எல 8, வைகல 7, 39, ஊழி 130.

சிறு குறிப்புகள்:—

(1) கூறறுவன் பாசககயிறறற பிடிததுக்கொண்டு செல்வன 5, (2) இடுநீறறற நாகம் படமொடுங்கி அடங்கும் 66; (3) இமமை அலியாகி யாடி உண்பதற்கு முன்னைப்பிறா ர்னனியை அருமபிச் சோந்த பாவம் 85; (4) விரிபெடையோடு கூடிய நாகத்திற்கு ஆட்கொடும 239; (5) நீரினும நுண்ணிது நெய்; நெயயினும புகை நுட்பம் 282; (6) வான விலவின் தோற்றமு மறைவும் அற்தலரிது க. வா. (7) பல பசுககளிடையில கன்றைவிடினும அதன் தாயைக கண்டு கொள்ளும் 101; (8) நாகம் இடிக்கு அஞ்சம் 104; (9) புலி தேரையையும் தினனும 193; (10) வெளவால்கள் விளாமரத தைச சென்றடையாது 261; (11) காட்டுப்பசுவைக்கொன்ற வேங்கை அது இடது பக்கம் வீழின் உண்ணாது போய்விடும் 300; (12) விலாங்குமீன் தன்னைப் பிடிக்கவரும் பாம்பிற்கு ஒருபுறத்தைக காட்டி மற்றொருபுறத்தை மீனுக்குக்காட்டும் 375; (13) அன்றில் இணைபிரியாது 376.

சூளுரை :—

- (1) மறைகாவா விட்டவன் செல்வழிச் செல்க 230;
 (2) நட்பான கடிமனை கட்டழிததான செல்வழிச் செல்க 240.

தெய்வப் பெயர்கள் :—

கானிலந்தோயாக் கடவுள க. வா; அமரா 373;
 தெய்வம் 304, 309; கண்முனறுடையான 400; இநதிரன் 346;
 செங்கணமால் 373; கூற்று 105, 188; கோடிலதீகூற்று 4;
 ஆட்பாராததுழலும் அருளில் கூற்று 20, கூற்றம் 5, 6, 7, 35,
 36, 120, 172, 330, 331, 363; நாவின் கிழகதி 252; பூவின்
 கிழகதி 252; அயிராணி 381.

தொகைச் சொற்கள் :—

அறுசுவை 1; அடுக்கிய மூவுலகம் 100; இருதலை 114;
 இருமை 129; ஐவாய வேட்கை 59, ஒன்பதுவாய்ப புலன
 47; முக்குற்றம் 190.

நீர் நிலைகள் :—

நீர் 68, 90, 177, 221, 239; இன்னீர் 244; உரவு நீர் 175;
 அங்கண நீர் 175; கழுநீர் 217; ஒரு நீர் (தடாகம்) 236;
 தீர்த்தம் 175; உறுபுனல் 185; செம்புனல் 222, புதுப்புனல்
 370; ஆறு 136, 185; அகல்யாறு 150; கேணி 184;
 வல்லூற்று உவரில் கிணறு 263; ஊற்று 150, 184;
 அறுநீர்ச் சிறுகிணற்று ஊறல் 275; குளம் 191, தேம்படு
 தென்கயம் 375; வாயக்கால் 218; செழும்பெரும பொய்கை
 352; நீரகதருவி 290; ஒல்லென அருவி 77; ஓங்கருவி 79;
 ஆர்க்குமருவி 161; கறங்கருவி 228, 285; பொங்கருவி
 231; வாலருவி 232; பாயருவி 307; பிறங்கருவி 343;
 இலங்கருவி 344; கடல் 244, 269; எறிநீர்ப்பெருங்கடல் 275;
 பெருங்கடல் 332; பொருகடல் 97; மலிகடல் 98; அலை
 கடல் 106; நீளகடல் 108; களைகடல் 138, 349; நளிகடல்

166, 242; அறைகடல் 230; எறிகடல் 245; படுகடல் 246; ஒலிகடல் 249; புணர்கடல் 264; குண்டுநீர் 94; ஈண்டு நீர் 109; வீங்குநீர் 117; உவரி 244; நுரை 221.

நீர் வாழ்வன :—

அலவன் 123; அன்றில் 376; அன்னம் 106; ஆமை 331; 114-உரை; கயல 44, 97, 395, குருகு 135; தேரை 193, 352; மலங்கு 375; மீன் 375.

நூல்கள் :—

அறிவு நூல் 140; உலக நூல் 140; மிக்க கனம பொதிந்த நூல் 341; நூல் 136, 319, 320, 352, 386; எழுத்தோலை 253; சததம 52; சோதிடம் 52; நுண்ணூல் 233.

நோய்கள் :—

. நோய் 52; துக்கத தொழுநோய் 125; எவ்வநோய் 124; படர்நோய் 168; அருநோய் 219; கால்நோய் 372; பிணி 55, 92; ஈனறக்கால் நோய் 201; வயா 201.

பறவை வகை :—

புள் 30, 121, 212; கழுகு 48; காக்கை 41, 284, 400; கிளி 283, கோழி 341; குழும்பூழ் (காடை) 122; சிவல் (கவுதாரி) 122; சிரல 395; வாவல் 261; வண்டு 73, 283, 284, 290; ஈரும்பு 122, 223; பெடை 48; சேவல் 48; ஈ 41, 218, 259, 389; தேனீ 10.

பாத்திர வகை :—

கலம் 250, 287; பெய்கலன் 238; பொறகலம் 206, 345; சூடம் 382; தவசி கடிஞை 99

பிற்பொருள்கள் :—

அடுப்பு 94; அரக்கு 396; இருந்தை (கரி) 258; இழை விளக்கு 361; உலை 114, 331, 298; எருவை (கொறுக்கைத தண்டு) 351; ஐந்தை (கடுகு) 329; கடு (விஷம்) 374; கதவு 91, 271; புதவு 99; கந்த 192; தறி 257; கபபி (தானியக் கபபி) 341; கருவி 398; கவறு 153, குஞ்சி 131; குடைக் கால் 368; குடை, குப்பை 341; குறறி 178; கோல 11, 13, 41, 152, 253, 258; சந்தனம் 234; வெறிகமழ சந்தனம் 180, சாந்தம் 397; சாந்த 126; பஞ்சாந்த 48; தண் சாந்த 389; செககு 374; செப்பு 126; செருப்பு 347; சேறு 105, 231; தக்கோலம் 43; தண்டு 11, தூண 64; கோளகோப்பு 20, 328; நார 26, 153; நானம் 294, பகடு 2; பஞ்சி 396; பத்தா 257, பயின 267; பருமம் 149; பழங் கூரை 231; பை 26, மஞ்சள 131; மாலி 397; அருமபு அவிழகார 390, முழை 321, வட்டு 264; வலை 331, விளக்கு 51, 189, 371.

போர்க் கருவிகள் :—

அமபு 89, 152; ஒள் வாள் 129; வாள் 362, 358; அயிலவாள் 386, வில 297, வேல 213, 297.

மக்கட் பெயர்கள் :—

அரசா 134; கோ 81, மனனா 167, தவசி 99; உறுவா 104; துறவோரா 273; உவோரா 57, 88; தோணி யிப்பகடுவான 136; அலி 85, புலவா 255, 318, 321; கொலைஞா 331; ஆமைகொலவார் 331; செககூந்த கொண்டார 374; கம்மஞ்செய் மாக்கள் 398; பாகன் 213; கொல்லன் 298; வேன்மகன் 16; கணக்காயர் 314; ஒலைக் கணக்கா 397; சேனைத்தலைவா 3; குறவன் 356; உழவன் 356; உழவா 178; பெருமுத்தரையா 200, 296; பாங்குரா 400; குணுவகர் 322; பெண்ணவாய ஆணிமுத்த பேடி 251; வாளாடு

கூத்தியா 191; முறிபுரை மேனியர் 317; தொழுத்தை 326; சில்லை (வேசை) 377; சேடியா 354; புடைப்பெண்டி 368; வேசியா 371.

இவையன்றியும் நலலாரா, நன்மககள், உணாவுடையார், மாண்டாரா, தக்காரா, தலையாயா, ஆனறவிந்தாரா, சானறோர், சான்றவா, விழுமியோர், விழுமியாரா, குடிப்பிறந்தார், மேனமககள், பெரியாரா, தெரிவுடையாரா, பண்புடையாரா, புரைதீரந்தாரா, பெருமையுடையாரா, தொல்புகழாளாரா, தொன்மையுடையாரா, வழிதத நூலாரா, சீரியாரா, மிகைமக்கள், ஒண்மையுடையாரா, வருவறுகாட்சியாரா, நயமுணாவாரா, நுண்ணுணாவினாரா, நயவாரா, நயவா, உடையாரா, ஈவாரா, கொடுத்தார், செவ்வா, பல்லாரா, தெனனாட்டவா, குணனுடைமாதாரா, கழுமியாரா, பெருநீராரா, கழுமியாரா, சொன்னாளாரா, தாளாளாரா, எனவும்,

நலமில் அறிவினவா, கல்லாரா, பிடிவாரா, கீழ், கீழமக்கள், புன்மக்கள், உணாவிவாரா, துண்ணறியில்லாதாரா, இரவவாரா, காரறிவாளாரா, பேதை, மூடா, இடுககுடை உள்ளததான், வழியா, புல்லறிவாளாரா, வெள்ளறிவினாரா, உணராதாரா, கண்ணில புன்மகககள், பித்தாரா, ஏழையாரா, கயவா, கயம, புல்லறிவினாரா, சிறறறிவினாரா, கல்லாதாரா, சிறியாரா, நல்கூரந்தாரா, சிறியவாரா, கடையாயாரா, சீரிலாரா, பந்தமிலாளாரா, நல்கூர்ந்தமகக்கள், நேரல்லார் எனவும்,

ஆண் மகன், வரைமார்பன், மகககள், நடட்டாரா, ஏதிவான், மாற்றாரா, லன்னாரா, செறறாரா, ஒல்லாரா, நளளாதாரா, மேவாதாரா, பகைவாரா, மகிழநதாரா, நட்பினாரா, மூங்கை, செவிடன், குருடன், எனவும்,

இவலாள, மனையாள, மகளிாரா, மெல்லியா, காதன்மனையாள, ஏதின மனையாள, நல்லாரா, உருவுடைக்கன்னியா, ஈங்கோதையாள, பெருந்தோளி, காதலாரா, கொயதளிர்ன்னாரா, அணிநீலககண்ணாரா, ஒண்ணுதலாரா, அசின்மொழியாரா, பூங்குழையாரா, மடமொழிமாதாரா, நறுநுதலாள, பூம்பாவை, எனவும் மக்களில் பல்வகுப்பினரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

மர முதலியன :—

பயனமரம் 17; நிழல் மரம் 202; குளிர்மரம் 167; பழுமரம் 202; மரம் 30; ஆலமரம் 197; ஏற்றுபனை 96; படுபனை 96; எண்ணாரும்பெண்ணை 216; கமுகு 216; தெங்கு 216, 242; புனை 111; பனை 66; கோங்கு 223; க்ளவு 261; கருமபு 34, 35, 138, 156, 199 முதலியனவும்,

காஞ்சிரங்காய 217; காஞ்சிரங்காழ் 242; களங்கனி 107; விளங்காய 107; புளிவிளங்காய 328; பேய்ச்சுரையினகாய் 116; தேமா 257; வேம்பு 112; வாழை 245; வழுதுளை 264; சுரைசித்தது 315; ஆலமசித்தது 38; பனநுங்கு 44; மரை இலை 360; வேம்பின இலை 245; முதலியனவும்,

கனி 17, 19; காய 19, வனகாய் 203; கொம்பு 203; கனிகை 30; புல 29, 171, 178; கொடிப்புல 141; கொய்புல் 350; தளிர் 355; கொய்தளிர் 373; குழை 167; புல்லிதழ் 221; செழுமுலை 367; வற்றிய ஓலை, பச்சோலை 256; கண்டல 194; முறியாநறுங்கண்ணி 16; கோது 34, 105; துருமபு 35; வீழ் 197; வை 234; நெற்று 237; முதலியனவும் குறிக்கப் படுகின்றன.

மலை :—

மலை 28, 244, 356; குன்று 257, 90; கல் 66, 334; அறைப்பெருங்கல் 359; பால் 396; கல்லோங்குயர் வரை 283; உயாவரை 77, 223; நலவரை 154, நீள்வரை 226; நாங்குனறம் 113; புங்குனறம் 128, 212; கறைக்குனறம் 231; நெடுங்குனறம் 319; கிறனமலை 369; அணிமலை 161; செங்கோடு 372.

பறறம் கீவளி 19, 179, படுமழை மொக்குள் 27; மஞ்ச 28; கருங்கொண்மு 8; மின் 8; அழல் 89; உரு கெழுசெந்தி 90; மழை 97, 361; மாரி 103, 232; நெருப்

.பழல் 124; வெயில்; 171 தீ 150, 224, 225, 234, 291, 298, 310, 331; உறைப்பு 154; ஒண்சடா 189; வானிடுவில க. வா. முதலியனவும் குறிக்கப்படுகின்றன.

வழக்கங்கள் :—

(1) நிலஞ்சென்னியுற கடவுளை வணங்கல க. வா.
 2) செலவா மறுசிகை நீக்கி யுண்ணல 1; (3) இல்லாள் ஊட்டுதல் 1; (4) பிணததை முககாலைக் கொட்டினுள மூடித தீககொண்டெழுதல 24; (5) பிணததை நார்தொடுதது ஈாககல் 26; (6) பிணததை நன்றாய்நது அடககல் 26; (7) பிணததைப் பாக்குழிப பெயயல 26; (8) புரண்டும விழைநதாக்குக்கால குறைததல், (9) ஆமையைக் கொதிககும் உலையிலிட்டுக் கொல்லுதல் 114, 331; (10) ஆடுகளைப பலியிடு வேரா கையிலே தளிர்நத சோநத மாலையைப பிடிததுக கொண்டிருப்பா 16; (11) காதலனைப பிரிநத மகளிர தங காதலா பிரிந்த நாளகளை தங்குள மெலசிய விரல்களால் எண்ணுவா 394.

விலங்கு வகை :—

யானை 3, 198, 213; களிற்று 192; கடமா 300; வேழம் 358; அரிமா 141, 152, 198; வேங்கை 180, 300, 399, புலி 193, 206; பரிமா 149; குதிரை 398; புல்வாய 149; மான் 378; கலைக்கணம 399; தகா 376. 378; மறி 16; நாய 70, 213, 254, 322, 345; மந்தி 237; பன்றி 257, 358; முயல் 176; ஆ 101, 108; ஆமா 319, 377; குழககனறு 101; ஆவின்கன்று 115, 279; காளை 398; சேமா 377; குண்டை 350; விலங்கு 76, 121; கருகரை (வெள்ளெருது) 186.

ஐம்பத்து மூன்று செய்யுட்களில் ஆடுஉ.
முன்னிலைகளும், பதினமூன்று செய்யுட்களில்
மகடுஉ முன்னிலைகளும் வந்துள்ளன
அவற்றுள்,

ஆடுஉ முன்னிலை :—

வரை நாட, மலைநாட, குன்றநாட, சாரல் நாட என விளித்தவை :—

- 1 வானரோய் மலைநாட—நாலடி 10.
- 2 கோதை அருவிக் குளிர வரை நன்னாட 71.
- 3 ஒல்லென் அருவி உயாவரை நன்னாட 77.
- 4 ஒங்கருவி நாட 79.
- 5 சாங்குன்ற நாட 113.
- 6 சாரல் கனமணி நின்றிமைக்கு நாட 127.
- 7 புனல் செதும்பு நின்றலைக்கும் பூங்குன்ற நாட 128.
- 8 வானரோயும் மைதவழ் வெற்ப 142.
- 9 நல்வரை நாட 154.
- 10 ஆர்க்கு மருவி அணிமலை நன்னாட 161.
- 11 பெருவரை நாட 186.
- 12 அடுக்கல் மலைநாட 203.

- 13 பொற்கேழ் புனல் ஒழுகப் புள்ளிரியும் பூங்குன்றநாட 212.
- 14 நிறக்கோங்கு உருவ வண்டராக்கும் உயர்வரை நாட 223.
- 15 துன்னருஞ்சீர் விண்குதது நீள்வரை வெறப 226.
- 16 கறங்கருவி நாட 228.
- 17 கறைக்குன்றம் பொங்கருவி தாழும் புனல்வரை நன்னாட 231.
- 18 வாலருவி நாட 232.
- 19 சந்தன நீள்சோலைச் சாரல் மலைநாட 234
- 20 முறறல் சிறுமநதி முறப்பட்ட தநதையை நெறறுககண்டனன கிரலால ஞெமிரத்திட்டுக குறறிப்பறிகுகும் மலைநாட 237.
- 21 • தேமபடு நல்வரை நாட 238.
- 22 கறங்கருவி கன்மேற கழுஉங் கணமலை நன்னாட 285.
- 23 நீரத்தருவி தாழாவுயா சிறப்பின் தண்குன்ற நன்னாட 290
- 24 குன்றின் பரப்பெல்லாம் பொன்னொழுகும் பாயருவிநாட. 306.
- 25 பழிப்பில் நிரைஆமா சேர்க்கும் நெடுங்குன்றநாட 319.
- 26 பிறங்கருவி நன்னாட 343.
- 27 இலங்கருவி நன்னாட 344.
- 28 விறன்மலை நன்னாட 348.

29 கணமலை நன்னாட 353.

30 மணி வரன்றி வீழும் அருவி விறல்மலை—நன்னாட 369.

சேர்ப்ப என விளித்தவை:—

- 1 போதெலாம் மாதா வண்டாராக்கு மலிகடல் தண்ணேர்ப்ப 73.
- 2 கயறபுலால் புன்னைகடியும் பொருகடல் தண்ணேர்ப்ப 97.
- 3 மலிகடல் தண்ணேர்ப்ப 98.
- 4 அடப்பம்பூ அனனங்கிழிக்கும் அலைகீடல் தண்ணேர்ப்ப 106
- 5 நறவுயிராக்கும் நீள்கடல் தண்ணேர்ப்ப 108.
- 6 புன்னை கிறறபூங்கமழ கானல வீங்குநீர்ச் சேர்ப்ப 117.
- 7 கண்கடல் தண்ணேர்ப்ப 138.
- 8 கனமணி முததோடு இமைக்கு முழங்குவரித தண்ணேர்ப்ப 146.
- 9 நளிகடற றண்ணேர்ப்ப 166.
- 10 பெரிய உலவா இருங்கழிச் சேர்ப்ப 168.
- 11 கண்டல் திரையலைக்குங் கானலந தண்ணேர்ப்ப 194.
- 12 மடிதிரை தநதிட்ட வான்கதிர முததம் கடுகிசை நாவாய் கரையலைக்கும் சேர்ப்ப 224.
- 13 இலங்குநீர்த் தண்ணேர்ப்ப 227.

- 14 நளிகடல் தண்ணீர்ப்ப 241.
- 15 எறிகடல் தண்ணீர்ப்ப 244.
- 16 பராஅரைப் புன்னை படுகடல் தண்ணீர்ப்ப 246.
- 17 நற்றளிர்ப் புன்னை மலருங் கடற்சேர்ப்ப 337.
- 18 கள்ளுயிர்க்கு நெய்தற கனைகடற் றண்ணீர்ப்ப 349.
- 19 வயங்கோத நிலலாத் திரையலைக்கும் நீள்கழித் தண்ணீர்ப்ப 391.

கானக நாட என விளித்தவை:—

- 1 கானக நாட 76.
- 2 கொல்லைக் கலாஅல் கிளிகடியும் கானக நாட 283.

ஊர என விளித்தவை:—

- 1 அநநெல் வயல்நிறையக் காய்க்கும் வளவயலூர் 367.

ஐய என விளித்தது:—

- 1 ஐய கேள் 350.
- 2 அருமரபின் ஓதம் அரற்றும் ஒலிகடல் தண்ணீர்ப்ப 249.

மகடுஉ முன்னிலை:—

- 1 நிரைதொடஇ 111.
- 2 தடங்கண்ணாய் 116.

- 3 நறுமலர்த தண்கோதாய் 209.
  - 4 பொன்னனனாய 225.
  - 5 வேல்நெடுங் கண்ணாய் 265.
  - 6 நாளுத் தகடேபோற் நன்மலர்மேற் பொற்பாவாய் 226.
  - 7 வேற்கண்ணாய் 267.
  - 8 கூர்மையின் முல்லை அலைக்கும் எயிற்றாய 289.
  - 9 செம்மையி னானங் கமழுங் கதுபபினாய் 294.
  - 10 புடைபரந்த விற்புருவ வேனெடுங் கண்ணாய் 297.
  - 11 வாட் கண்ணாய 358.
  - 12 கூடர்த்தொட இ 398.
  - 13 பொன்னீனற கோங்கரும் பன்ன முலையாய் 400.
-

இந்நூலை எடுத்தாண்ட உரை ஆசிரியர்கள்.

1. அடியார்க்கு நல்லார்.
2. அரும்பத வுரைஆசிரியர்.
3. இளம்பூரணர்.
4. கல்லாடர்.
5. காளிங்கர்.
6. குணசாகரர்.
7. சங்கரநமச்சிவாயப் புலவர்.
8. சாமிநாத தேசிகர்.
9. சிவஞான முனிவர்.
10. குருகூர்—சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர்.
11. சேனாவரையர்.
12. சொக்கப்ப நாவலர்.
13. தண்டி அலங்கார உரை ஆசிரியர்.
14. நச்சினூர்க்கினியர்.
15. பரிப்பெருமாள்.

16. பரிமேலழகர்.
  17. பெருங்கதை உரைஆசிரியர்.
  18. பெருந்தேவனார்.
  19. பேராசிரியர்.
  20. மணக்குடவர்.
  21. மயிலைநாதர்.
  22. மயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளை.
  23. மாறனலங்கார உரைஆசிரியர்.
  24. முத்துவீரியம் உரைஆசிரியர்.
  25. யாப்பருங்கலவிருத்தி உரைஆசிரியர்.
  26. வைத்தினாத தேசிகர் (இலக்கண விளக்கம்)
-

